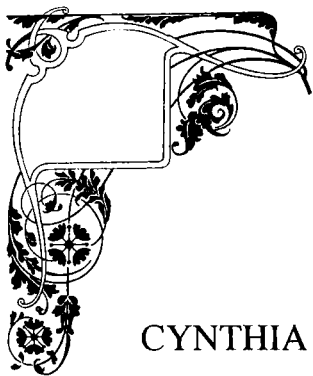

AMOTIMPUL ÎNGERILOR

A close-up portrait of a woman with blonde, wavy hair, looking slightly to the left. She is wearing a white, sleeveless top. The background is dark and out of focus.

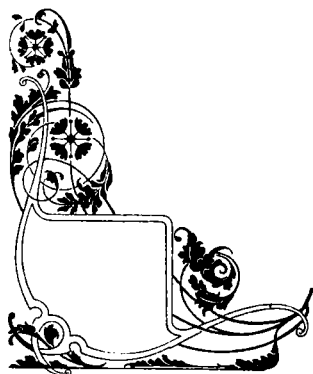
CYNTHIA
HARROD-EAGLES

B E S T S E L L E R

CYNTHIA HARROD-EAGLES

Anotimpul îngerilor

ISBN 973-95063-0-7

Capitolul 1

S-a născut o cicatrice

Detectivul-inspector Slider apăru în spatele detectivului-inspector Carver, aflat la rând la bufet.

– Bună, Ron. Arăți de parcă n-ai fi dormit toată noaptea.

Carver, un bărbat chel, veșnic nemulțumit de ceva, mîrîi:

– Am fost convocat noaptea trecută.

– Trebuie să fi fost ceva serios dacă te-au scos din pat, spuse Slider amabil.

Tura de noapte la secția de poliție era asigurată de un detectiv care convoca un superior în cazul în care apărea ceva ce-i depășea competența.

Numai un delict extrem de grav justifica deranjarea Excelenței sale detectivul-inspector, care se enerva dacă era deranjat pentru ceea ce considera el a fi ceva banal.

– Ceva mai serios, nu? O crimă? Un jaf armat? Carver mîrîi.

– Încercare de jaf. O vilă în Stamford Brook.

– Ah, ce ghinion, spuse Siider cu vădită simpatie. O fereastră deschisă, un hoț ocazional?

– Că veni vorba, fereastra era închisă, îl corectă Carver cu aroganță. O afurisită de fereastră ghilotină, adăugă el furios. O joacă de copil – nu-ți ia mai mult de două secunde, cu un briceag de duzină. Oricît le-ai spune, tot nu-și pun încuietoare ca lumea. Și nu pentru că femeia asta nu și-ar fi putut permite – este plină de bani.

– Au dispărut multe lucruri?

– Nu, l-a pus pe fugă. Carver se uită chiorîș la Slider și începu să-și dea drumul. Ce rost avea să rateze o poveste bună?

– Nu s-a gîndit că venise după banii ei. Ah, nu. Și a fost gata să-și apere onoare. Gilbert zice că a venit la ușă agitînd un cuțit uriaș. Un fel de satîr de sacrificiu, ca în chestia cu Abraham și Isaac, un suvenir din Tel Aviv.

– Ascuțit?

– Ca briciul. Se pare că stătea în salon, pe întuneric, gîndindu-se să se ducă la culcare, cînd a auzit ridicîndu-se fereastra din dormitor așa că a luat cuțitul de pe măsuta de cafea, a intrat tiptil în cameră și iată-l pe băiat, agățat de burlan și cu piciorul peste pervaz. Femeia socotește că nu doar un picior peste pervaz voia tipul – deși dacă o vezi nu poți să nu te gîndești că speranța ei era mai mare decît frica – așa că se repede la el, nu? Îl înjunghie în picior cu nenorocitul ăla de cuțit de tăiat porcii și tipul se cară. Gata să se prăbușească de pe nenorocitul ăla de burlan – primul etaj, iar jos, o fișie de beton. Reușește totuși să coboare și dispare prin grădină, iar cucoana se duce direct la telefon. Ține numărul nostru pe coperta carnetului – consideră că este mai rapid decît nouă-nouă-nouă.

– Curajoasă femeie, comentă Slider.

– Încă nu ți-am povestit partea cea mai tare, spuse Carver. Benny Cook s-a gîndit că ar fi bine să o prevină asupra consecințelor, în cazul în care băiatul și-ar fi rupt piciorul căzînd de pe burlan. Așa că îi spune:

– Doamnă, nu trebuie să vă repeziți să înjunghiați picioarele oamenilor în felul acesta. La care aceasta îi răspunde, ca Regina Mamă:

– Tinere, eu i-am țintit organele genitale.

Falsetul lui Carver îl răsplătea pentru venirea lui mai devreme aici, își spuse Slider.

Carver se duse cu micul lui dejun în sufrageria superiorilor, dar Slider preferă să se amestece cu pălmașii și schimbînd saluturi din cap cu cei cîțiva din schimbul de noapte care tocmai își terminaseră programul și-și făceau apariția aici, adormiți, își luă tava și se duse la o măsuță de la fereastră.

După cîteva clipe, omul lui de tăvăleală, detectivul sergent Atherton, apăru lîngă el, scufundîndu-și în ceașcă punguța de ceai, într-un andante de dimineată timpurie.

– De cînd ești aici? îl întrebă acesta.

Slider își ridică privirea.

– Cine este prim ministru? Adu-mi sosul de roșii, pînă nu te așezi, spuse el.

– Dumnezeu! Atherton se holba la tava lui Slider: două ochiuri, o porție dublă de pîine prăjită, un cîrnat, șuncă, ceai și lămîie.

– Văd că te-ai hotărît pentru Meniul-Special-pentru-Atac-de-Cord, spuse acesta. Ultimul tren spre Sf. Pancreas.

Slider chicoti.

– Ești o adevărată regină a gastronomiei. Cum ți-a venit ideea să te faci polițist?

– Am fost schimbat în leagăn, de țigani, spuse Atherton, așezîndu-se la masă, în fața lui. De ce mă-nînci aici? Ah, da, Joanna a plecat la Glyndebourne.

– A plecat mai devreme ca să evite aglomerația. Și cum are cîteva repetiții matinale cu orchestra, o să rămînă acolo la noapte și mîine, spuse Slider, încercînd să pară cît mai indiferent. Adevărul însă era că nu se simțea la locul lui dormind în patul ei și în apartamentul ei, cînd aceasta era plecată. Anticipa nopți nedormite.

– Dar scuza ta care este?

– Eu nu am venit mai devreme, eu plec mai tîrziu, spuse Atherton, scoțînd săculețul de ceai ținîndu-l de ață, ca pe un șoarece înecat și așezîndu-l cu grijă în scrumieră, gest care mai tîrziu avea să-i înfurie pe fumători.

– Cu cine?

– Cu o Nancy Gregg. N-o prea cunosc. Am întîlnit-o săptămîna trecută în East Acton.

– Și Sue?

– Sue? repetă Atherton ca și cum ar fi fost un cuvînt în limba urdu, al cărui înțeles i-ar fi fost necunoscut.

– Sue Caversham, violonista, prietena Joannei, îi aminti Slider sec. Am crezut că ți s-au aprins călcîiele după ea.

Atherton sorbi cu eleganță.

– Nu a existat nici un fel de angajament, de nici o parte. Așa cum știi, a plecat și ea la Glyndebourne. Nu te poți aștepta ca un tînăr sănătos, cu sînge aprins, să devină brusc celibatar. Avem nevoi imperioase, șefu'. După care începu să se jeluiască.

– Nu știu ce a fost cu mine. Mi s-a pus pata. Cred că m-a mușcat ceva...

– Da, da, îmi imaginez. Slider desfăcu o chiflă și turnă atent peste ea sos de roșii. Atherton îl urmări cu oroare crescîndă.

– Deci ai auzit că secția domnului Carver a avut o noapte albă?

– Da, am vorbit cu Hewson despre asta, zise Atherton. Hewson fusese ofițerul de serviciu chemat la fața locului. O mică distracție, continuă acesta. A făcut chiar o pasiune pentru prezumptiva victimă. Mi-a spus că avea boașe.

– Este sigur că n-are?

– Este o femeie curajoasă. Dacă vrei, poți s-o întâlnești mai târziu. Vine să vadă dacă poate identifica pe cineva, din fotografiile noastre. Se pare că, deși era întuneric și totul s-a petrecut rapid, i-a văzut puțin mutra tipului.

– Chiar l-a rănit?

– Așa se pare. Pe lama cuțitului era sînge, spuse Atherton. Chiar dacă nu poate să identifice pe nimeni, ar merita să-i filmăm pe cîțiva dintre obișnuții noștri și să vedem dacă șchioapătă vreunul. Un obișnuit al secției noastre, cu o tăietură corespunzătoare ar trebui să-i convingă pînă și pe cei de la CPS.

– Și cum îți propui să descoperi tăietura? Cerîndu-le să-și dea pantalonii jos?

– Asta este o problemă, recunosc Atherton. Și nu în ultimul rînd pentru că puțini ar fi de acord s-o facă. De aceea înțeleg intenția domnului Carver de a lansa zvonul, pe străzi, cum că răufăcătorul ar putea-o da în judecată pe femeie pentru agresiune. Nu pot crede, continuă el ridicînd din umeri, că cineva poate fi atît de prost încît s-o facă. Asta înseamnă să recunoască tîlhăria comisă.

– Niciodată nu poți subestima destul stupiditatea delicvenților, spuse Slider. Îmi amintesc cum a fost prins Billy Chiorul, ducînd înapoi la Currys un Magimix furat, reclamînd că era incomplet.

– Niciodată nu știu dacă să cred sau nu poveștile tale, se văită Atherton. Și niciodată nu am înțeles de ce i se spunea Billy Chiorul, cînd avea doi ochi perfecți.

– Pentru ca tatăl lui era poreclit Harry Chiorul, spuse Slider senin, știind că putea broda pe marginea legendei. A devenit ca un fel de nume de familie, continuă el. Soția lui Harry era cunoscută ca doamna Chioru'. La modul cel mai respectuos cu putință – toată lumea o plăcea. Când își scotea dantura, își putea petrece buza de jos pînă peste nas. Spărgea gheața la petreceri.

Atherton simți că era momentul să ridice glasul.

– Revenind la subiectul spargerii de azi-noapte, este interesant să știi că de doamna în chestiune trebuie să fi auzit destul de recent: Christa Jimenez. Văzînd privirea goală a lui Slider, adăugă:

– A cîntat în acel *Don Giovanni* pentru care te-ai dus la Glyndebourne să-l vezi.

– Ah? Care din ele era?

– Donna Elvira. Nu știi? Să nu-mi spui că ai dormit tot spectacolul.

– Firește că nu, spuse Slider indignat. Dar nu sînt un pasionat de operă, numele nu-mi spune nimic. Ea era cucoana cu balcoanele alea uriașe? Arăta ca o reclamă pentru laptele de fermă Cadbury?

– Cum ai spus?

– O rochie cu un decolteu adînc, dădu Slider în continuare lămuriri. Cîte un pahar și jumătate de lapte nedegresat în fiecare seară.

– Te cred pe cuvînt, spuse Atherton sec. Nu am văzut montarea.

– Nu ai pierdut prea mult, mîrîi Slider.

Joanna cîntase anul acesta în două opere la Glyndebourne și membrii orchestrei aveau dreptul să-și aducă fiecare cîte doi invitați la repetiția finală cu costume.

Deși erau mulți cei care și-ar fi dat caninii pentru acest privilegiu, și Slider era conștient de asta, pentru el nu însemna, totuși, decît o compensație mărunță

pentru timpul pe care Joanna trebuia să și-l petreacă departe de el. În plus, deși nu-i plăcea s-o recunoască față de Atherton, nu era chiar atât de înnebunit după operă – mai ales după o montare modernă, zgîrcită, care nu-i oferea nimic la care să privească în timp ce asculta.

– Dacă aș fi plătit șaptezeci și cinci de lire pe un bilet, spuse cutremurîndu-se deodată la gîndul acesta, m-aș fi așteptat cel puțin la niște decoruri și costume frumoase, sau mi-aș fi cerut banii înapoi.

Atherton nu reuși să-și controleze ca lumea zîmbetul. Slider îi aruncă o privire bănuitoare și acesta își recompuse expresia.

– A avut însă cronici formidabile din partea unor critici foarte serioși, spuse Atherton.

– Poate îți închipui că sînt un filistin, spuse Slider puțin zbîrlit. Dar nu cred că acelor critici le plac cu adevărat modernismele astea. Ei doar se prefac că este așa ca să ne pară nouă superiori. Oricum, ei sînt plătiți ca să stea tot spectacolul. Ceva care este destinat publicului și este plătit de public ar trebui să țin-tească să placă publicului.

– Iată întreaga dilemă a sponsorizării artelor, spuse Atherton, iar acum plec, ca să mă bărbieresc și să-mi schimb cămașa. Nu pot întîrzia la slujbă, mai ales acum cînd am rămas fără oameni. Mă întreb dacă vom găsi vreodată pe cineva în locul lui Be-
evers.

Detectivul sergent Beevers plecase de la ei cu trei săptămîni în urmă.

– Cine ar fi crezut vreodată că o să se facă popă? spuse Slider.

– Este doar un pastor baptist, îl contrazise Ather-ton.

– Snobism! Un preot este un preot. Eu însă eram convins că Beevers era legat pe viață de poliție. Nu

părea să fi avut alte preocupări în afară de asta.

– Cu excepția bisericii.

– Da, clar. Dar dacă ar fi fost altul – uite, Norma de pildă...

– De multe ori am avut-o pe Norma alături de mine în vis, spuse Ahterton cu tandrețe, dar n-aș avea niciodată curajul să încerc asta în viața adevărată.

Urmă un moment de tăcere plină de respect. Detectivul Kathleen Swilley era o femeie blondă, athletică și zveltă, cu sîni fermi și obraznici și picioare lungi, frumoase – visul erotic al oricărui bărbat.

Era în stare să nimerească sprîncenele unei muște de la cincizeci de pași și să-ți izbească un pumn ca un măgar de armată și din cauza acestui comportament bărbătesc era supranumită Norma. Ura atît de mult această poreclă încît nici măcar nu-i mai păsa.

Ahterton oftă, revenind înapoi pe pămînt și se ridică de la masă.

– Cred că zilele astea vom avea și un nou superintendent. Ar trebui să ne bucurăm la gîndul ăsta. Nu că domnul Honeyman ne-ar crea probleme.

De cînd detectivul superintendent Barrington, zis și Ivan cel Groaznic, se sinucisese, nu au mai avut decît un singur supraveghetor de noapte la secție: detectivul superior Honeyman, lucrînd peste program în așteptarea pensiei și sperînd într-o viață tihnită.

– Am auzit că McLaren a început să pună pariuri pe cine vom avea, zise Slider.

– Spune că potrivit zvonurilor – alias colegii lui de la Kensington – nimeni nu se înghesuie să preia slujba asta. Cu ultimii doi superintendenți morți la datorie, au ajuns la concluzia că Shepherd's Bush este un pocal otrăvit. Acesta este motivul pentru care am stat atîta vreme cu supraveghetorul de noapte.

– O adunătură de bîrfitori cei de la Kensington,

spuse Slider. Este clar ca bună ziua că dacă domnul Honeyman este acum aici, nici nu se mai gîndesc să-l înlocuiască pînă nu iese la pensie, ceea ce înseamnă abia luna viitoare, cînd îşi face cei treizeci de ani de serviciu.

Iar un om pe cale să-şi completeze cei treizeci de ani într-o profesiune tot mai periculoasă nu avea de gînd să facă nimic care să-i pericliteze viaţa, sănătatea sau reputaţia, acesta fiind şi motivul pentru care Eric Honeyman nu crea nici un fel de „probleme”, comportîndu-se aproape la limita catatoniei. Dar din respect pentru conducere, Slider nu spunea asta cu voce tare.

– Nu cred că este posibil să-i faci pe poliţişti să nu mai bîrfească, se vaită el împingîndu-şi scaunul în spate şi ridicîndu-se, dar ar fi grozav dacă cineva l-ar putea face pe McLaren să renunţe la obiceiul de a telefona de două ori pe zi la Kensington, după zvonuri proaspete. Mai bine s-ar antrena.

– Dă în el cu un ziar împăturit, sugeră Atherton, urmîndu-l spre uşă.

La terminarea schimbului, Slider rămase la birou, făcînd ordine printre hîrtille adunate claie peste grămadă şi încercînd să-şi rearanjeze teancul „în curs de rezolvare”, într-o stivă cu care pînă la urmă va face ceva şi o alta, despre care spera pur şi simplu că va muri de bătrîneţe.

Deşi încerca să se concentreze asupra acestei activităţi, mintea lui era conştientă de faptul că se afla acum la birou numai pentru că era mai comod decît să trebuiască să decidă ce să facă în noaptea asta. *Nu ai o casă unde să te duci?* îl întrebă ironic un fragment de cîntec.

Avea cheia de la locuinţa Joannei, care se afla la zece minute distanţă, în Turnham Green, dar cu tot

aparatul de bărbierit din baie rămînea în continuare casa Joannei și nu căminul lui, mai ales cînd aceasta era plecată.

Cînd ea era acolo, locul era un paradis drag și familiar; fără ea, părea la fel de plăcut ca o casă de oaspeți pe malul mării, din anii 1950.

Cît despre fosta locuință conjugală din Ruislip, părăsită de soția și copiii lui, nu o îndrăgise niciodată, nici măcar pe vremea cînd familia sa locuia acolo.

Acum îndeplinea un rol secundar, ca un albatros atîrnat în jurul gîtului. Ideea era ca el și Joanna să cumpere împreună un loc al lor, de cum va reuși el să vîndă albatrosul și să-i plătească lui Irene jumătatea ei; dar cu această recesiune cronică de care suferea piața bunurilor imobiliare, pînă și agentul lui trecuse de la degajare prudentă la eschivare defensivă.

Între timp, o mare parte din lucrurile lui continuau să rămîină depozitate acolo și-și spunea că dacă ar fi cumva oprit de poliție, aceasta ar fi adresa pe care ar declara-o. Aici credea Irene că el mai locuiește încă; ea nu știa nimic despre Joanna.

Dar el nu se ducea acolo decît obligat; asta însemna că singura alternativă era să rămîină la lucru. Aceasta îl făcu să-și dea seama cît de puțini prieteni avea.

Detectivul inspector Slider era genul singuratic. Prea multă camaraderie cu băieții submina autoritatea; și oricum, nu fusese niciodată nebun după fotbal. Să caute societatea superiorilor ieșea și mai mult din discuție, nu era suficient de ambițios nici ca să se vîre sub pielea superiorilor și nici ca să fie bine primit de aceștia, ca un aspirant.

În plus, acolo sus, în stratosferă, politica internă și golful erau unicele dominante, or, el nu manifestase niciodată vreun interes cît de mic pentru intrigi.

Cît despre golf, cunoscuse destui pasionați de

acest sport, de-a lungul anilor petrecuți în suburbii. Cei mai mulți dintre aceștia erau plictisitori și pe foarte mulți îi chema Derek.

Atherton era singurul lui prieten apropiat. Atherton nu avea ambiții și nici îndoieli enervante despre propria-i persoană, deci Slider nu avea nimic să-i dovedească și nimic ca să se teamă de el.

Curiozitatea lui intelectuală îl făcea partenerul de muncă ideal, iar hedonismul lui îl făcea partenerul ideal de distracții.

Mai mult, Atherton îl plăcea pe Slider și-i arăta asta suficient de clar ca să insuflă încredere unui bărbat solitar, suferind de obișnuitele dificultăți ale grupei sale de vîrstă, să-și exprime sentimentele.

În compartimentul sentimentelor, Joanna fusese pentru Slider ca un cutremur. Se năpustise în îndelunga lui viață de rezervă și supunere față de datorie, cu idei revoluționare despre datoria față de sine și natura fericirii.

Îi întorsese viața cu susul în jos și Slider trebuia să recunoască faptul că nu prea făcuse față la asta. Să se trezească la viață la vîrsta lui era mai rău decît un coșmar și nu era nici o mirare că avea perioade de reacție, mai ales cînd ea nu se afla acolo ca să-i redea încrederea. Oricum, era prea tîrziu.

Irene fugise (mă rog, plecase în pas lejer) cu un alt bărbat, luînd și copiii cu ea, deci nu exista drum de întoarcere spre vechea lui viață.

O viață alături de Joanna, undeva în viitor cînd totul va fi fost rezolvat, scînteia ca perspectiva îndepărtată a Orașului de Smarald. Își spunea că totul va fi perfect; iadul prezentului era cel care era atît de neconfortabil.

— Domnule? Domnule Slider?

Slider își ridică privirile, revenind de la mare distanță ca să vadă stînd în pragul ușii deschise un băr-

bat care i se părea teribil de cunoscut: un bărbat puternic, corpulent, cu șoldurile late, într-un costum maron pe care calitatea proastă și purtatul îndelungat îl deformată, mai ales în jurul buzunarelor foarte uzate. Purta o cămașă care fusese odinioară albă cu o cravată care se vedea că și-o alesese singur și pantofi cu talpă groasă, scîlciați la vîrfuri și tociți la călcîie. Avea un ceas-brățară mare, elaborat dar ieftin pe mîna dreaptă și un inel mare, din aur, pe degetul inelar. Degetul arătător și cel mijlociu erau îngălbenite de tutun. Peste tot pe el scria că este detectiv.

Avea spre patruzeci de ani, părul negru, ochi întunecați și adînciți; partea de jos a obrazului avea tenta aceea albăstrie specifică unui ten alb și părului foarte negru.

– DS Mills, domnule, spuse el venindu-i în ajutor, văzînd că Slider nu reacționează.

– Ce vrea să însemne DS? întrebă Slider. Diavolul Sumbro?

– Detectiv sergent, domnule, îl corectă Mills inexpresiv.

– Ești într-o pasă amuzantă, camarade?

– Nu, domnule. Ați vrea să fiu?

Cei doi bărbați zîmbiră și Slider se ridică întinzîndu-i mîna.

– Mă bucur că te văd, Mills. Ce mai faci?

– O clipă am crezut că nu mă recunoașteți, spuse Mills. A trecut mult de la zilele petrecute la Charring Cross.

– Cel puțin zece ani, cred. Ai avansat deci? Bună treabă! Și ce cauți pe aici?

– Tocmai am fost transferat de la Epsom.

Slider ridică din sprîncene.

– Nu mi-a spus nimeni. De trei săptămîni nu mai am sergent. Credeam că nu o să mi se mai trimită niciodată unul.

Mills păru încurcat.

– Ah nu, domnule, nu am venit pentru dumneavoastră. Mîine mă duc la secția domnului Carver, dar auzind că sînteți aici, m-am gîndit să intru să văd dacă vă mai amintiți de mine.

De luni de zile Carver făcea agitație ca să primească întărituri, deși de fapt nu pierduse pe nimeni. Dacă cineva ar fi avut nevoie de Mills, atunci acela era Slider; dar Ron Carver era pe țeavă. Slider își înghiți dezamăgirea și paranoia. Încîlcite păreau căile, dar nu avea nici un rost să facă în contra vîntului.

– Cum merg lucrurile la Epsom? întrebă el în loc de altceva.

Mills făcu o grimasă.

– Este liniște. Exceptînd nopțile de sîmbătă. Știți cum sînt cheflii.

– Ei bine, aici nu o să te plictisești.

– Eu sînt din Shepherd's Bush, spuse Mills. Vreau să spun că acolo m-am născut.

– Chiar așa? Presupun că cineva trebuie să se fi născut și acolo.

– Am trăit în Oakland Grove, se destăinui Mills. În ultimele două zile m-am plimbat pe acolo și am văzut că s-a schimbat mult. Am trecut pe unde fusese odinioară biserica Congo și am văzut că a dispărut. În locul ei a apărut un bloc de locuit, spuse el indignat. În copilărie făceam pe cercetașii în biserică.

– Ai rude aici?

– Pe mama mea, la azilul din Hammersmith. Iar mătușa mea locuiește în Ormiston Grove.

– Sir Robert Mark ar avea un atac, își spuse Slider în barbă. Marea lui problemă fusese că detectivii nu trebuie să-și cunoască prea bine teritoriul, altfel corupția devine inevitabilă, oricît de mult te-ai împotrivi.

– Locuiești cu ea?

– Nu, domnule. Am închiriat provizoriu ceva chiar

după colț, pe Stanlake Road. După ce mă voi instala în slujbă, o să încep să-mi caut un apartament.

– Sînt convins că o să fii o achiziție grozavă pentru domnul Carver, chiar dacă va trebui să reînveți geografia locului. Aș fi dorit să fi venit la secția mea. Am pierdut un detectiv sergent, iar perioada vacanței aduce întotdeauna probleme. Ți-ai făcut concediul?

– Da, domnule.

– Unde ai fost?

– În Rhyl, domnule.

Lui Slider nu-i veni în minte nici un singur cuvînt pe care să-l poată spune despre Rhyl. Probabil că nimănui nu i-ar fi venit.

– Încă nu ți-ai luat în primire locul, nu? îl întrebă el bănuitor.

– Nu, domnule, spuse Mills cu o ușoară surpriză.

Slider răsuflă ușurat.

– Atunci ai face bine să stai cît mai departe de DC Anderson, îl sfătui el. Tocmai și-a pus la punct propriul lui „salon“.

– Mulțumesc că m-ați prevenit, spuse Mills zîmbind.

Calul alb nu era o cîrciumă foarte pricopsită, dar era deschisă toată ziua și era aproape de secția de poliție, așa încît era cu mult mai susținută de clienții ei decît o meritau eforturile sale de a le face plăcere acestora.

Slider deschise ușa speluncii și o prietenoasă zăpușeală îi învălui capul, o combinație care făcea apel la toate simțurile, de fum de țigară, de fețe de mese de nylon, vișinii, de miros de sos și de bîzîitul și bolborositul aparatului de stors fructe.

De-a lungul barului din fața lui se afla un șir de funduri late, îmbrăcate în serj, avînd deasupra o varietate de hanoracuri și jachete de piele.

Probabil că schimbul B lucra peste program. Își imaginează că poate auzi sorbiturile, ca atunci cînd o herghelie de cai se înghesuie la adapătoare.

Unul dintre ei, alertat probabil de nefirescul aer proaspăt adus de intrarea lui Slider, întoarse capul și-i zîmbi ospitalier.

– Bună, domnule. Vă comand ceva? îl întrebă D'Arblay. Ceilalți își întoarseră și ei capetele, expresiile lor nefiind total nebinevoitoare, dar Slider se rușină la gîndul că-i stînjenește. Stăteau acolo sugîndu-și băuturile în recunoscătoare tăcere și, dacă li s-ar fi alăturat, s-ar fi simțit obligați să facă o conversație de politețe.

– Ah, mulțumesc, sînteți foarte drăguți, dar eu o să mănînc ceva, se scuză el.

– Sînteți un om curajos, spuse Elkins, cu mustața plină de spumă, ca o tufă de păducel în luna mai. În fața lor, pe pultul barului erau deschise patru pachete cu sărățele. Curajul este un lucru cît se poate de relativ, își spuse Slider îndreptîndu-se spre locul unde se comanda mîncarea.

Cîrciumarul era un bărbat înalt, gras, cu ochii reci, care se simțea jignit de faptul că polițiștii de peste drum nu-i agreau spelunca și se răzbuna făcîndu-i să se simtă cît mai nedoriți cu puțință. Comanda de mîncare a lui Slider îi făcu plăcere pentru că îi dădea ocazia să-l dezamăgească pe acesta.

– La ora asta? Cred că glumiți. Nu pot ține toată ziua personalul bucătăriei, în speranța unei comenzi întîmplătoare.

– Atunci un sandviș, spuse Slider cît putu el mai ferm, cu golul pe care-l simțea în stomac. Pe chipul omului se citi o luptă scurtă. Ura clienții, mai ales polițiștii, dar prezența constantă a acestora aici însemna că avea foarte puține necazuri cu delinvenții sau cu vandalii. În plus, polițiștii plăteau bine. Scopul lui

era doar să-i facă să se simtă prost, însă fără să-i îndepărteze; uneori compromisurile erau necesare.

– Nu avem decît chifle, spuse el într-un târziu.

– Atunci două chifle cu șuncă, comandă Slider.

– Nu avem șuncă. Numai brînză.

– Văd că ai studiat la cele mai înalte școli pentru restaurante, spuse Slider politico. Atunci două chifle cu brînză și un scotch dublu. Și un pachet cu chipsuri, adăugă el, dîndu-și seama de situație. Ce naiba? Uneori trebuie să te dai și mare.

– Ce aromă? îl întrebă omul, cu o vagă sclipire în ochi.

– De vanilie, răspunse Slider, uitîndu-se la el; după care se îndepărtă, înfrînt. Mîncarea, cînd veni, nu putea fi mai mizerabilă; chiflele erau moi pe dinafară și tari în interior, în loc să fie invers, mînjite cu margarină în loc de unt, cu cîte o feliuță transparentă de brînză topită la mijloc, cu marginile care ieșeau din chiflă, uscate de atîta stat. Cînd Slider deschise chiflele ca să se uite înăuntru, găsi în fiecare, ca o ultimă insultă, cîte o rondea minusculă de roșie muiată, anemică și mirosind a cuțite vechi.

Cît despre chipsuri lipseau cu desăvîrșire. Slider mîncă și bău aproape cu o dureroasă plăcere, cu un sentiment că gustă din drojdia vieții, după care nimic nu ar putea fi mai rău.

Parcă pentru a-i confirma impresia, cîrciumarul se apropie de el și-l anunță cu ofensivă indignare că este căutat la telefon.

Slider ocoli barul și se duse la telefonul public din celălalt capăt, gîndindu-se că trebuia să fie Irene; dacă ar fi fost cineva de la serviciu sau Joanna, atunci ar fi fost sunat pe mobil. Era Joanna.

– Ți-ai uitat din nou mobilul, nu-i așa?

– L-am lăsat la birou, constată el.

– Așa mi s-a spus. Din fericire, te-a văzut cineva

treversînd strada, altfel ar fi trebuit să te caut mult și bine. Ce naiba cauți acolo?

– Mă chinuiesc. Oricum fără tine totul este anost. Unde ești?

– La Trevor, spuse ea peste gălăgia veselă din fundal. Unde altundeva?

Se gîndi la *Trevor Arms*, cea mai apropiată cîrciumă de Glyndebourne, cea la care trăgea întotdeauna orchestra. Se gîndi la o pintă de Harvey's – nectarul de mahon – și la șunca, ouăle și chipsurile casei – cel mai măreț trio după Schubert.

– Cum este vremea pe acolo? întrebă el, sperînd să se destindă.

– Groaznică, spuse ea veselă. Plouă întruna. Mi-e și milă de bieții spectatori, puși la șapte ace și fără nici un loc unde să se ducă. Dacă ploaia nu se oprește la pauză, vor fi nevoiți să se înghesuie sub marchiză ca să-și mănînce sandvișurile.

– Ceea ce ai putea numi trîndăveală în corturi, zise Slider.

– Ce-ai spus? N-am auzit, este prea mare zgomot aici. Pe la tine cum este?

– Zgomotos.

– Vremea, vreau să spun.

– Ah – cumplită. De fapt, habar n-am. Nu plouă, cel puțin așa cred.

– Dragul meu, ce se întîmplă? îl întrebă ea vizibil îngrijorată.

Căută o formă succintă de a-i explica, dar distanța dintre ei era prea mare și linia nu era destul de bună pentru expuneri delicate.

– Este joi, spuse el. Niciodată nu mi-au plăcut zilele de joi.

– Ah, spuse ea, vrînd să ajungă la esență, dar simțînd, ca și el, că efortul era prea epuizant, prin telefon.

– Ei bine, mai am încă un spectacol și jumătate de imposibil *Don Giovanni* și apoi minunata *Traviata*. O să-ți placă – toalete vaporoză și damascuri. O să vii la repetiția generală, da?

– Dacă o să fiu liber, firește că o să vin. Se gîndi să-i spună despre cîntăreața a cărei locuință a fost spartă, dar nu-și putea aminti numele acesteia.

Între timp, Joanna continuă:

– Am și vești bune.

– Da?

– BBC-ul o să înregistreze pentru televiziune *Don Giovanni*, am fost deja contactați. Nu este vorba doar de înregistrarea unui spectacol, aici. Va fi o înregistrare în studiou. Asta înseamnă nouă ședințe.

– Este minunat. Simți cum îl cuprinde entuziasmul. Știa ce însemna asta pentru finanțe. Apoi se încruntă.

– Nouă ședințe de cîte trei ore? Dar toată opera nu are mai mult de trei ore?!

– Iată-l pe detectivul meu adulmecînd nefirescul, spuse ea și o auzi rîzînd. Spectacolul durează în jur de două ore și cincizeci de minute – depinde cine îl dirijează. Dar nu este permis să înregistrezi mai mult de douăzeci de minute de produs finit pe ședință.

– De ce?

– Regulamentul sindicatului, prostuțule. Și noi trebuie să mîncăm. Oricum, la sfîrșitul ședinței, după ce ai făcut cîteva probe și apoi aștepți ca inginerii de sunet să decidă dacă este destul de bine, tot nu reușești să obții mai mult de douăzeci de minute de imprimare.

– Mă bucur pentru tine, spuse el. În ultima vreme, Joanna nu prea avusese mult de lucru.

– Bucură-te și pentru tine – imprimările vor avea loc la Londra, poate chiar la White City. O să putem lua masa împreună.

Joanna părea atât de încîntată de ideea asta încît

cuvintele „mi-e dor de tine“, care-i scăpară din gură, fără să se gîndească la lumea din jurul lui sau la posibilitatea de a fi auzit, îl surprinseseră.

– Cînd te întorci?

– Știi, spuse ea și Slider înțelese că veștile erau proaste, mîine avem două spectacole cu *Traviata*, dimineață și după-amiază și sîmbătă, ultimul *Don Giovanni*. Așa că m-am gîndit ca mîine seară să merg să-mi văd părinții și să rămîn aici peste noapte. Sîmbătă este ziua mamei mele.

– Ah, făcu el. Părinții ei locuiau la Eastbourne, care nu era prea departe de Glyndebourne.

– Știi, m-am gîndit să-i invit la masă mîine seară și sîmbătă să- mi petrec ziua cu mama, poate să o scot undeva cu mașina. Nu-i văd prea des și cum tot sînt aici...

– Este în regulă, nu trebuie să-mi ceri permisiunea, spuse el. Încercă să pară cît mai indiferent, dar se temea că tonul lui sunase arțăgos.

– Deci nu te superi? întrebă ea îndoită.

Întrebarea îl enervă, pentru că oricum, dacă el ar fi spus că se supără, ea tot nu și-ar fi schimbat planul. Și în fond de ce și l-ar fi schimbat? Doar nu erau căsătorii. Putea face ce voia ea – și el la fel.

– Nu văd de ce m-aș supăra sau nu m-aș supăra. Ești independentă, spuse el.

Urmă o pauză. Atît de lungă, încît se gîndi că poate voia să se răzgîndească, dar într-un tîrziu Joanna spuse:

– În sfîrșit, cîtă vreme n-ai nimic împotrivă...

Dezamăgirea se combina cu un sentiment de vinovăție că încercase să-i strice seara, cu resentimentul că era pus într-o situație în care se putea simți vinovat, cu exasperarea stîrnită de propria lui slăbiciune de a se fi lăsat să ajungă atît de legat de poala ei.

Ea nu trebuia să creadă cumva că el o să bo-

cească acasă și că o s-o aștepte plin de reproșuri.

– Este în regulă, spuse el și adăugă fără să se gîndească: Oricum trebuie să merg să mă văd cu Irene.

Prostule! Prostule! În context, sunase ca „du-te dracului“.

– Bineînțeles că trebuie să mergi, răspunse ea și nici în ruptul capului Slider n-ar fi putut spune cum promise aceasta vestea.

– Ascultă, continuă ea, trebuie să te las acum, s-a făcut coadă la telefon.

– Distracție plăcută, spuse el.

– La fel și ție.

Joanna închise telefonul și Slider se simți ca prostul proștilor. Povestea asta de dragoste era găurită toată ca un fund de oală. Nici măcar nu o întrebese dacă simbătă după spectacol o să vină acasă. Sigur că o să vină.

Dar dacă era ziua mamei ei, iar el o făcuse să se simtă deranjată, poate că o să-și petreacă noaptea la Eastbourne, decît să riște o primire rece. Era nedemn să joace rolul soțului plin de reproșuri, care așteaptă acasă, dar totodată ironic, după toți acești ani în care-i stricase serile Irene. Alte picioare și altă pălărie nu-ți modifică prea mult perspectiva lucrurilor.

Se întoarse alene la capătul lui de bar și surprinse din nou privirea proprietarului localului ațintită asupra lui. Dar, se gîndi el, din nou surprinzînd nefirescul, de ce nu-i spusese ea, înainte de plecare, că era ziua mamei ei și că s-ar putea să o viziteze? Dacă se gîndea bine, abia dacă-i vorbise pînă acum de părinții ei.

Deci de ce această subită manifestare a sentimentului datoriei? După cîte știa el, niciodată pînă acum nu mai marcase ea aniversările acestea printr-o vizită, nu de cînd se cunoscuseră.

Poate că de fapt nici nu se ducea la Eastbourne. Poate că exista altcineva acolo – un alt bărbat.

La acest gând, efectiv izbucni în râs.

Altcineva? Cînta într-o orchestră alături de alți șaizeci de muzicanți, majoritatea bărbați; iar muzicanții bărbați erau cele mai iresponsabile animale din universul acesta, din punct de vedere sexual, după polițiști.

Era sindromul atîtor ore petrecute în singurătate, plus afinitatea și existența într-un grup discret, cu propriul său limbaj ezoteric și cu propria sa experiență. Din nou, la fel ca și în cazul polițiștilor. Își aminti suferind, cum a cunoscut-o el prima oară.

Monstrul geloziei începu să-l împungă în ungherele minții și, ca toți monștrii, era ridicol și înspăimîntător, în proporții egale. Încercă să-și revină.

Dacă ea era acolo, departe de privirea lui și de necontrolat, el se afla aici, ia fel de necontrolabil pentru ea.

Dacă iubești pe cineva, trebuie să ai încredere în el; iar gelozia era cel mai respingător comportament. Dar desigur, rămînea în continuare acea veche dihotomie între minte și vintre.

Chiar în timp ce intelectul lui îi explica totul în mod rațional, hormonii săi se agitau în sus și în jos, ca aruncați de o bîță de baseball, căutînd lupta cu de-a sila.

CAPITOLUL 2

O treabă de cutit

În sfîrșit, Slider reuși să răspundă unei convocări înaintea lui Atherton.

De fapt, venise atît de repede încît, cînd apăru în White City, la TV Centre, nu mai găsi decît un singur loc înghesuit în parcare, în fața intrării principale.

Înăuntru era un adevărat coșmar pentru un polițist, cu o mulțime care se înghesuia în jurul celor trei mese instalate în partea stîngă, unde se pare că erau verificați cu toții și li se atribuiau ecusoane, înainte de a se îndrepta încet spre scara din celălalt capăt.

Masa principală a recepției, din partea dreaptă, era asaltată doar parțial de agenți plictisiți și îndată ce Slider își arătă legitimația, o tînăra cu un aer îngrijorat se desprinsese dintr-o conversație telefonică și se repezi spre el.

– Detectiv inspector Slider, Shepherd's Bush, spuse el. S-a întîmplat ceva – a fost găsit un cadavru?

– Ah, da, la etajul patru, într-una din toaletele pen-

tru bărbați. Chem pe cineva ca să vă conducă acolo. Este atît de cumplit, începu ea cu amănuntele, vreau să spun că nu este o moarte naturală. Pronunță cuvintele într-o șoaptă abia perceptibilă. Nimeni nu știe ce să facă – știți, este vorba de un spectacol în direct, cu public și tot restul. Sper că dumneavoastră veți reuși să faceți puțină ordine. Credeți că vor trebui să amîne emisiunea? Întrebă ea, ridicîndu-și spre el ochii plini de speranță.

– Așa cred, spuse Slider. Ce emisiune este?

– *Întrebări ale vremurilor noastre*. Roger era unul dintre principalii invitați.

– Cine este Roger?

– Dumnezeule, nu v-au spus? Roger Greatrex. El este cel găsit. Nu cunosc toate detaliile, dar se pare că s-a sinucis într-un mod cumplit. Biata Fiona, în ce stare este...

– Acesta este publicul? o întrerupse Slider, arătînd spre mulțimea care colcăia.

– Ultimii dintre ei. Ceilalți sînt la cantina personalului sau în drum spre acolo. Durează o veșnicie să-i aduni pe toți. Neștiind ce va urma, ne-am gîndit că este mai bine să ne comportăm ca de obicei, decît să le spunem să plece acasă.

– Sînt convinși că ați făcut bine. Mă poate conduce cineva sus?

– Ah, scuzați-mă, da, desigur. Kate, vrei să vii o clipă?

După o clipă, Slider încerca să se țină după o tîină care urca scările aproape în fugă, o luă de-a lungul unui culoar, trecu printre niște uși batante, mai urcă un rînd de scări, o mai luă de-a lungul unui coridor, fără să se uite în urmă să vadă dacă Slider reușea să țină pasul cu ea.

În sfîrșit îl depuse, complet dezorientat, în fața unui mic grup de oameni îngrijorați care stăteau în

dreptul unei uși închise pe care se afla familiara siluetă a unui bărbat grăbit, imaginea Idiotului Internațional, aprobată de ONU pentru toaleta bărbaților.

Un polițist în uniformă – Baker – păzea ușa și câteva urme însingurate de pași, din fața acesteia. Spre surprinderea lui Slider, Mills era și el acolo.

– Ce faci aici? Întrebă Slider.

– Ah, tocmai treceam pe aici, spuse Mills vag. Am interceptat mesajul și m-am gândit că aș putea fi de folos.

– Nu m-ar mira deloc. Ce se întâmplă aici? Întrebă Slider.

– Este înăuntru, domnule, spuse Baker arătând spre ușa închisă.

– E mort?

– Ca un pește, îl asigură Mills. Am aruncat o privire rapidă. Arată a sinucidere.

– Ai avut sînge rece, remarcă Slider dezaprobator. După atîta vreme, Mills uitase oare regulamentul?

– Este din cauza tipului care a găsit cadavrul. Era isteric, aproape că s-a repezit la mine, explică Mills.

– L-a luat Morley de aici, domnule, interveni Baker. L-a luat să- i dea o ceașcă de ceai.

Morley era partenerul acestuia.

– Cum îl cheamă pe tip?

– Philip Somers. Este asistentul de producție al acestui program.

Slider dădu din cap, își puse o pereche de mănuși și deschise ușa.

Era o încăpere mică, placată cu dale albe de faianță și pe jos cu dale ceramice, al căror alb era fanat de vreme.

Chiar în față se aflau două cabine din obișnuita melamină cenușie și oțel inoxidabil, cu ușile deschise nevinovat spre două WC-uri goale.

Peretele din dreapta era ocupat, în partea din

spate, de trei pisoare și un șir de patru spălătoare cu oglinzi deasupra, se întindea de-a lungul peretelui din stînga, imediat după ușă.

Ușa se deschidea spre dreapta, dar în oglinzi, Slider putu vedea reflecția peretelui din spatele acesteia, pe care se afla un uscător electric pentru mîini și un aparat cu monede, pentru prezervative.

Asta era partea ușoară. Partea neplăcută era sîngele împrôscat peste oglinzi, pătînd apa din spălător, mînjind marginea acestuia și băltind pe jos.

Cadavrul zăcea întins cu picioarele spre el, ghemuit pe o parte. Chiar și de aici înțelegea de ce putea fi Mills atît de sigur că viața dispăruse cu desăvîrșire din acest trup: gîtul fusese tăiat atît de hotărît, încît capul fusese aproape desprins.

Acesta atîrna pe spate într-un unghi nefiresc, expunînd spectacolul de măcelărie al vaselor tăiate.

Slider simți acea apăsare atît de cunoscută în spatele ochilor și trebui să-și întoarcă o clipă privirea, fixîndu-și-o pe ceva neutru; în spatele lui, Mills respira cu putere și înghițea repede.

Și atunci auzi vocea lui Atherton, spunînd: „Dacă sîngele ar avea o culoare plăcută, timidă, cum ar fi griul sau verdele palid, n-ar fi atît de rău. Dar roșul...!” Slider zîmbi și presiunea din spatele ochilor dispăru.

– Șefu'? Acolo jos, pe podea, la capătul cabinei, spuse Mills.

Un cuțit cu lama însîngerată, un cuțit de modă veche, cu arc, asemenea celor visate de băieții cercețași din tinerețea lui Slider, cu un mîner din oțel îmbrăcat în piele, cu garda din oțel, în formă de cruce și cu o lamă ușor curbată, cam de douăzeci de centimetri lungime.

– Credeți că este sinucidere? întrebă Mills.

– Mmmm, făcu Slider, necomunicativ. Privi în jurul lui cîteva clipe bune, memorînd scena și apoi închise

ușa. Puțin mai departe se afla Atherton, discutînd cu o tînră, cu mîinile în buzunare, cu spinarea încovoiată leneș. Slider cunoștea poziția și-l lăsa în pace.

– Omul acesta, Somers, care a găsit cadavrul – el a dat alarma? îl întrebă pe Mills.

– Se pare că a rămas aici de pază și a trimis pe altcineva, o femeie, Dorothy Hammond, una din asistente, să-i spună producătorului – vioara întîi în programul acesta. Somers zice că în clipa în care și-a dat seama că tipul era mort, a înțeles că trebuia să împiedice pe oricine altcineva să intre și să se atingă de ceva.

– Un cetățean inteligent. O raritate. Cine este producătorul?

– Fiona Parsons – femeia de acolo, în costum.

Cea cu care stătea de vorbă Atherton. Nu, stătuse de vorbă – o lăsase acum. Slider se întâlnește cu el la jumătatea drumului.

– Se pare că în camera de acolo se află o paletă de celebrități, spuse Atherton făcînd un gest cu mîna, care încep să devină nerăbdătoare. Domnișoara Parsons vrea să știe ce să facă cu ele. Presupun c-ar trebui să-i interogăm pe tipi?

– Chiar și dacă este vorba de o sinucidere, confirmă Slider.

– Dacă? întrebă Atherton.

– Mai bine să fim siguri decît să ne pară rău. Într-un minut te poți duce la ei să-i liniștești. Ai mîna ușoară la semizei.

– Anii de practică la CID.

– Dar mai întîi explică-mi ce-i cu emisiunea asta.

– *Întrebări ale vremurilor noastre*. N-ai văzut nici o ediție?

– Bineînțeles că am auzit despre ea, dar n-am urmărit-o niciodată.

– Nu ai pierdut prea mult. Mă rog, cunoști formula

– o paletă de experți, public în studiou, o topică anume, întrebări puse de spectatori, experții care-și exersează personalitatea. O transmit în direct, în încercarea de a o face mai interesantă. O chestie ieftină, desigur, pentru că spectatorii din studiou nu sînt plătiți și de vreme ce în felul ăsta cîștigă publicitate, nici personalitățile respective nu cer prea mult.

– Și care era întrebarea de astăzi?

– Exact problema ta, șefu'. Subvenționarea artelor – cele elitiste sau cele populare? Aducerea culturii la îndemîna maselor sau subvenționarea gustului clasei de mijloc cu banii clasei muncitoare? O întrebare care de fapt nici nu este o întrebare, adăugă Atherton provocator, dar Slider nu se lăsă atras.

– Deci care sînt celebritățile din seara asta?

– Păi Roger Greatrex, critic muzical și pasionat de operă, alias decedatul. Apoi mai este sir John Foster, directorul Operei Regale; Jack Mallet...

– Da, ministrul patrimoniului.

– Doamna Barbara Frankauer – romancieră, Islington-istă și femeie simbol, continuă Atherton. Și Sandal Palliser. Ai auzit de el, nu?

– Sigur că am auzit.

Era greu de categorisit Sandal Palliser altfel decît ca o stea media.

A publicat cronici, articole, a prezentat programe la televiziune; este frecvent văzut la dineurile de decernare a premiilor și la premierele cinematografice, însoțind nubile și celebrități, sub barajul reflectoarelor. Părerea lui este luată în seamă la discutarea programelor, bonomia lui la emisiunile distractive și anecdotele lui, la emisunile de discuții libere.

Recent a scris chiar un roman, o poveste de dragoste uimitor de siropoasă, plasată în orașul lui natal, Derbyshire Peaks și care de curînd a fost calificat drept un bestseller – în parte, zicea Atherton, datorită

renumelui lui Palliser, dar mai ales datorită unei mult discutate scene de dragoste din capitolul opt, în care eroina își întâlnește eroul după program, într-o fabrică de porțelanuri și-i face acestuia niște lucruri uluitoare cu caolin, înainte de a se lăsa călărită pe un pachet de paie pentru ambalat.

Cum se presupune că romanul este autobiografic, acest capitol a fost săptămîni în șir subiectul întîlnirilor la dînee, făcîndu-se speculații despre cine ar putea fi într-adevăr eroina.

– Ar fi trebuit să-mi închipui că avîndu-i ca oaspeți pe Roger Greatrex și pe Sandal Palliser, nici n-ar mai fi avut nevoie de nimeni altcineva.

– Ei înșiși sînt un subiect de discuție, consimți Atherton.

De curînd, Palliser căruia îi plăcea să pozeze în campion al poporului, condusese un meci, în presă, cu Roger Greatrex, pe tema inacceptabilei naturi ezoterice a artelor moderne.

Palliser se referise la ultimul roman premiat de *Booker* și pe care nimeni n-ar fi dorit măcar să-l citească, la cîștigătorul premiului *Turner* la care doar un pasionat al regurgitărilor ar fi vrut să se uite și la montarea lui *Don Giovanni*, de la Glyndebourne.

Ultima declanșase de fapt totul, pentru că se întîmplase să fie amîndoi prezenți la spectacol și în pauză se ambalaseră într-o discuție aprinsă, care atrăsese atenția celorlalți.

A doua zi, Greatrex apreciasse montarea, în ziarul *Guardian* în care își publica el cronicile, ca „îndrăzneată, inovatoare și care te pune pe gînduri“, în timp ce Palliser, în pagina lui de comentarii din *Mail*, o criticase aspru, considerînd-o drept o „ispravă adolescentină, pretențioasă și care se vrea deșteaptă“.

Greatrex îi răspunsese în suplimentul artistic editat de *Sunday Times*, acuzîndu-l pe Palliser de „pseudo-

bolșevism“, iar Palliser, jucînd poate puțin necinstit, scoase muniția grea, dedicînd o întreagă emisiune a programului *ITV, Arts and Minds*, ideii că toată mașinăria artei moderne era de fapt un club cu acces limitat, de scărpinat pe spate, plătit de banii contribuabililor.

Toate acestea au declanșat o vie dezbatere în coloanele culturale ale ziarelor naționale.

La început, Slider o urmărise penru că văzuse montarea cu *Don Giovanni*, care stîrnise polemica – și cum Joanna cînta în orchestră, era aproape o preocupare familială. Disputa însă a degenerat din cauza unui număr de scrisori care se plîngeau că montarea lui *Don Giovanni* era blasfemiantă deoarece scena supeului din actul doi avea loc, din motive neexplicate clar, într-o biserică unde Don Juan făcuse anumite sacrilegii în jurul și pe altar.

Chiar în timpul repetiției generale la care asistase Slider, se auziseră murmure de dezaprobare din partea publicului și cu toate că Slider gîndise că era o prostie totul, acest lucru deranjase în mod evident o parte din spectatori.

După cîteva zile, polemica din ziare deviasse spre potecile discuției despre ce însemna o blasfemie și dacă acest lucru ar mai trebui considerat un delict în anii '90 ai acestui secol și Slider își pierduse interesul.

Înțelegea însă prea bine de ce anume orice masă rotundă pe tema artelor trebuia să-i includă, în acest moment, pe Sandal Palliser și pe Roger Greatrex, dacă voia să fie la obiect.

– În regulă, îi spuse el lui Atherton, tu du-te și liniștește-i pe cei mari și faimoși. Îndată ce ne vor sosi ajutoare, își vor putea da declarațiile și pleca acasă.

– Dar publicul? Sînt vreo două sute de trupuri închise într-o sală de mese de sus, doar cu sandvișuri, ceai și ziare care să-i țină liniștiți.

– Ar fi bine să se ducă cineva sus să vorbească cu

ei. Mills, caută-l pe Morley și trimite-l acolo. Să le spună cît mai puțin cu putință, dar să-i țină liniștiți.

– În regulă, șefu’.

– Nu le dăm drumul? întrebă Atherton surprins.

– Nu încă. Poate că voi avea nevoie de declarații și știi cum sînt oamenii de îndată ce le dai drumul. Oricum, le vreau numele și adresele.

– La toți?

– La toți. Și ai face bine să dai telefon la sediu și să-i ceri politicos șefului cel mare încă vreo cîteva uniforme. Avem nevoie de cîteva ca să îndepărtăm curioșii de aici, ca să nu mai vorbim de toate acele interviuri. Mă tem că asta o să însemne ceva muncă peste program. Care este problema, Baker?

Fusese chemat chirurgul de serviciu de la secție, dar primul care apăru fu medicul legist – Freddie Cameron, omul pentru care probabil că se inventase adjectivul „spilcuit”.

Slider își repartiza oamenii cînd sosi acesta și se grăbi înapoi la locul crimei ca să vorbească cu el. Cameron își trăgea tocmai pe el o salopetă ca să-și protejeze costumul Prince de Galle gri deschis; cu el se afla Atherton, ținînd în mînă o ceașcă de plastic cu ceva aburind și sub braț blocnotesul lui Cameron.

– Bună-bună-bună, spuse Freddie degajat. Hăitașii legii pe urmele răufăcătorului, da?

– Cum ai spus? îl întrebă Slider.

– Exact asta am întregat și eu, spuse Atherton.

– Pe cine, pe el sau pe mine? întrebă Slider. Nu, nu-mi răspunde la asta, continuă el. Cum ai ajuns atît de repede aici, Freddie?

– Mă aflu chiar la spitalul Hammersmith cînd am primit apelul, așa că iată-mă aici.

– Ai venit mai repede decît chirurgul.

– De unde vine el?

– Este doctorul Prawalha. Vine din Fulham.

– Poți uita de el, spuse Freddie cu efort, în timp ce-și prindea pantalonii cu un ac de siguranță și-și încălța pantofii de plastic, peste cei existenți. Fulham Place este blocată – un accident la joncțiunea cu Lillie Road, continuă el. Dacă vrei, mă ocup eu de tot ce trebuie. Își ridică ochii și văzu privirile întrebătoare.

– Am auzit la radio. Voi polițiștii nu știți niciodată nimic?

Atherton rânji spre Slider.

– Mai bine mă duc să văd dacă-l pot decomanda pe doctorul Prawalha. Nu o să-i facă plăcere să bată tot drumul ăsta pentru nimic.

– În regulă, spuse Cameron, haide acum să ne aruncăm o privire. Deschise ușa, păși atent, se apropie de cadavru și îl examinează o clipă în tăcere. Se uită la ceas.

– Spun că a încetat din viață între șase și opt p.m. Fruntea mai este caldă; căldură la subțioară. A murit în decursul ultimelor trei ore, poate două.

– Știm că acum o oră era încă în viață, spuse Slider.

– Bine. Asta îmi este de ajutor. Urăsc să fac în minte toată aritmetica asta, pe baza citirii temperaturii. În sfârșit, nu există prea multe dubii în privința cauzei morții, continuă el, examinând rana. O singură incizie, perfectă, pornind de sub urechea stângă în jos, și traversând spre cea dreaptă. Toate țesuturile, pînă la ligamentul spinal anterior, complet distruse. Moartea se datorează lipsei totale de oxigen, cauzată de secționarea traheei – mai mult sau mai puțin instantanee.

– Mai mult sau mai puțin?

– Depinde de punctul de vedere al fiecăruia. Cine poate spune cît durează o clipă de groază?

– Cu asta m-ai liniștit mult, se lamentă Slider. Altceva?

– Nu există tăieturi superficiale sau ciopîrțeli în jururi răni – un semn de mare hotărîre sau de o mare forță sau de amîndouă. Nu există contuzii vizibile sau alte răni. Hainele sînt puțin răvășite, dar nu există nici un semn de luptă.

Se ridică și se uită la lavoare și la oglinzi.

– Vedeți acolo, pe oglindă, linia tipică pe care o formează picăturile de sînge care țîșnesc din carotidă? A secționat carotida stîngă din prima tăietură. Frumoasă treabă!

– Înseamnă că stătea cu fața la oglindă, zise Slider.

– Da, sau avea capul ușor întors spre dreapta, așa cum ar fi de așteptat dacă a fost vorba de o sinucidere. Iar sîngele din lavoar și ștersăturile de pe buza acestuia sugerează că s-a prăbușit ușor în față și s-a lovit de margine sau s-a șters de ea în cădere. Sînge pe mîini, sub unghii, pe butoni și pe manșete, așa cum era de așteptat. Pe amîndouă mîinile. A lucrat cu ambele mîini, probabil ca să fie sigur că taie adînc. Sînge și pe obraz, dar acesta pentru că s-a atins cu el de dușumea. Tăcu, rămînînd pe gînduri.

– Înseamnă că arată a sinucidere, spuse Atherton din pragul ușii.

– Rana se potrivește cu o tăietură sinucigașă făcută cu mîna dreaptă, spuse Freddie. Și după cum arată aceasta, era dreptaci. Vedeți bătătura de la degetul mijlociu? Nu mai întîlnești multe ca asta într-o lume a procesoarelor, dar pe vremea mea fiecare puști avea o astfel de bătătură. Probabil că era genul demodat care prefera să scrie de mînă, termină Freddie plin de regret, ca și cum unul ca el mai puțin pe lume însemna o adevărată pierdere.

– Pe de altă parte, putea fi o tăietură ucigașă, făcută de cineva stînd în spatele lui. Nu pot spune exact.

– Lipsa altor tăieturi superficiale nu sugerează o crimă? întrebă Atherton.

– Nu neapărat. Am cunoscut un caz de crimă în care asasinul a ciopîrțit victima ca un tăietor nebun de salam, pînă cînd a ajuns la locul cu pricina. Niciodată nu poți să știi. Mortul pare a fi un bărbat destul de înalt. Dacă a fost crimă, îți trebuie un asasin mai înalt ca el. Sau unul mai scund, cu o scară portabilă.

– Dar arma? Este un cuțit mai încolo, spuse Slider. Freddie se întoarse și privi într-acolo.

– Da. O să mă uit mai atent după ce va fi fotografiat, dar după o privire superficială pare să fie arma cu care a fost produsă rana și e plin de sînge.

– Da, spuse Slider încruntîndu-se, frămîntat de gînduri. Freddie se uită în sus, îi întîlni privirea și un gînd secret fu schimbat între ei.

– Mai este ceva, spuse Freddie încet și se întinse spre haina cadavrului.

– Privește aici.

Slider privi.

– Și aici. Vezi asta, vezi? Poate că nu este nimic, dar...

– Exact, dar... în fine, dacă asta este tot ce-mi poți spune acum, mai bine să bat fierul cît este cald, spuse Slider ridicîndu-se.

Întăriturile continuau să vină și peste umărul lui Slider, Freddie îl văzu pe fotograficul care-și făcea loc în față.

– Era și timpul, Sid. Nu pot să fac nimic pînă nu fotografiezi toată chestia asta pentru posteritate.

– Se circulă ca naiba, mormăi Sid, în modul lui obișnuit de comunicare. Și nu este nici o mirare, continuă el, cu toată poliția asta nenorocită din West London bulucindu-se în direcția asta. De ce nu faceți ceva folositor și nu vă duceți să degajați circulația.

– Pe asta n-am mai auzit-o, spuse Atherton blînd.

De obicei sîntem întrebați de ce nu rezolvăm crimele, în loc să-i hărțuim pe automobiliști.

– Gata, gata, lăsați cîinele să vadă iepurele, spuse Sid făcîndu-și loc cu coatele spre ușă.

– Ah, Dumnezeule, e cu udătură! Dacă aș fi știut că o să mă bălăcesc în sînge, mi-aș fi adus galoșii. Presupun că vreți toate astea color? La cine sînt pantofii de plastic?

Slider îi lăsă și se îndepărtă de ușa toaletei pentru bărbați.

– Și acum? întrebă Atherton.

– Vreau să vorbesc cu domnișoara Parsons, spuse Slider.

– Nu cred că ai altă variantă, spuse Atherton încet. Este decisă să vorbească cu tine. Îi făcu un semn cu capul spre locul unde Fiona Parsons aștepta sprijinită de perete, cu ochii fixați pe Slider.

– O să vorbesc mai întîi cu ea, apoi cu Philip Somers. Și vreau ca cineva să stea de vorbă cu această Dorothy, să afle cînd poate veni aici. Ah, și vezi dacă-mi poți aduce ceva de băut, da?

– O băutură-băutură?

– Cît de cît. Cum este cafeaua de la automat?

– În regulă, dacă nu o înghiți, spuse Atherton.

Atherton se îndepărtă și Slider se lăsă condus de Fiona Parsons.

– Trebuie să-l lăsați să zacă așa, acolo? întrebă ea indignată, privind spre toaletă. Vreau să spun în locul ăsta, dintre toate locurile. Pare așa de... nemilos. Nu poate fi dus măcar într-un loc mai puțin... nedemn.

– Mă tem că pe moment nu-l putem mișca din loc, zise Slider cu blîndețe. Înțelegeți, trebuie strînse probe. În mod sincer, aș vrea să schimb cîteva vorbe cu dumneavoastră. Există pe aici pe undeva un loc liniștit unde am putea sta de vorbă?

– Există o cabină, puțin mai încolo. Vă convine?

Cabina era mică, fără ferestre și pustie, cu o banchetă tapițată fixată de perete, o etajeră mare cu o oglindă deasupra, servind drept masă de toaletă, o măsuță mică și un scaun tare.

Fiona Parsons se așează pe banchetă așa încît Slider trase scaunul și se așează cu fața spre ea. Nu era greu deloc să o privești.

Era înaltă, athletică și bronzată, cu o față luminoasă, pistriuată și cu un păr blond, des, tăiat scurt și ținut pe spate de o bandă de catifea neagră.

Purta un costum în dungulițe, cu o tăietură sobră, dar cu o fustă foarte scurtă și cu mîneci trei-sferturi peste o bluză albă, lăsîndu-i liber gîtul care se înălța parcă fragil și vulnerabil, înconjurat de un lanț fin, din aur.

Picioare care rivalizau cu cele ale Prințesei Di', în cei mai delicați colanți cu putintă și pantofi simpli, cu tocuri joase; butonii bărbățești ai jachetei contrastau cu ceasul de mînă delicat și cu brățara din aur, de pe cealaltă mînă.

Totul la ea era un amestec de feminitate și aer de femeie de afaceri, deliberat, consideră Slider, dar totuși intrigant.

Nu exista nici un dubiu că fusese zguduită de eveniment. Sub bronz se vedea paloarea, chipul ei trăda șocul, ochii erau mînjiți de rimelul prelins și frămînta întruna între degetele puternice o batistă mototolită. Dar se stăpînea cu hotărîre și se uita direct în ochii lui Slider cu o franchețe care îl tulbura. Îi amintea de Joanna.

– Trebuie să fi fost un șoc puternic pentru dumneavoastră, începu el. Nu o să vă rețin prea mult, dar vreau să am o imagine de ansamblu asupra evenimentelor din seara aceasta și înțeleg că dumneavoastră vă ocupați de această emisiune. Așa este?

– Împreună cu Martin Fletcher – redactorul. El însă

se ocupă mai mult de politica emisiunii. Toate teburile de zi-cu-zi îmi revin mie.

Slider zîmbi.

– Niciodată nu am știut prea bine cu ce se ocupă un producător.

– Răspunsul cel mai scurt este că se ocupă de totul. Dar un program ca acesta este mult mai ușor decît, să zicem, o piesă, unde există decoruri în studiu, filmări exterioare, video, actori, costume, toate chestiile astea pe care trebuie să le urmărești. Numai recuzita singură te poate albi – practicabilele, de exemplu, întotdeauna ies rău. Am început ca achizitor de recuzită, așa încît mă pricep puțin la ele. Iar actorii sînt o adevărată belea. Pentru emisiunea noastră însă nu există decît un singur decor și cinci oaspeți și asta este totul.

– Da, înțeleg. Îmi puteți deci spune la ce oră a sosit aici domnul Greatrex?

– La șase și jumătate. Am coborît să-l întîmpin la recepție și să-l conduc sus, în verde.

– În verde?

– Scuzați-mă, în salonul verde. Uneori i se mai spune camera de oaspeți.

– Ah. Pentru băuturi?

– Și pentru discuții preliminare, îl corectă ea cu un zîmbet vag. Nu că Roger avea nevoie să fie instruit, pentru că a participat destul de des la emisiune.

– Într-adevăr?

– Da...

Întrebarea părea că din nu se știe care motiv o stînenise. O ușoară roșeață îi apăru în obraji.

– Este unul din principalii noștri critici și cronicari, spuse ea justificîndu-se parcă. Și în plus, este un om cu atîtea preocupări, interesat de atîtea lucruri, încît l-am invitat pentru diverse teme de discuție. Este și un mare vorbitor. Întotdeauna cînd îl avem aici, discuțiile

sînt extrem de vii, de aceea... Glasul i se stinse și animația îi pieri de pe chip cînd își aminti.

– Nu-mi vine să cred că a murit. Nu-mi vine să cred că a putut face așa ceva. Rîdea cu mine doar cu... se opri și-și lipi strîns buzele.

– Era vesel cînd a venit aici? Relaxat, fără nici o frămîntare?

Fiona dădu din cap, ca și cum cuvintele ar fi fost prea riscante.

– El a sosit primul?

Fiona dădu din nou din cap.

– Și i-ați primit la fel pe toți oaspeții?

– Nu, asistentul meu, Philip, a coborît după ceilalți, spuse ea după ce trase adînc aer în piept.

– Și au fost conduși cu toții în salonul verde?

– Cu excepția lui Jack Mallet. Pe acesta l-a luat Martin să bea împreună un pahar – o chestie de politică, înțelegeți. Martin trebuie să se gîndească întotdeauna la buget. Ceilalți au fost serviți cu sandviș și băuturi în salonul verde. Doamna Barbara a sosit ultima. Eu a trebuit să mă întorc înapoi în studio, în timp ce Phil a coborît să o întîmpine.

– Lăsîndu-i singuri pe ceilalți?

– Dumnezeule, nu, Dorothy – unul dintre asistenții de producție – a rămas tot timpul acolo, iar Phil venea și pleca. Este o regulă de fier ca oaspeții să nu fie lăsați nici o clipă singuri. Este o emisiune în direct, înțelegeți?

– Deci, exact înainte de sosirea doamnei Barbara, dumneavoastră v-ați dus în studiou. La ce oră era asta?

– Ah, cam pe la șapte, cred, spuse ea vag. Nu știu exact.

– Iar în momentul acela domnul Greatrex se afla în salonul verde, bînd și mîncînd sandviș, părăind cît se poate de destins și de mulțumit?

Fiona dădu din cap; ochii ei străluciră o clipă și clipi cu putere.

– V-ați reîntors în salonul verde?

– Nu, am avut treabă în și pe lângă studioul, pînă cînd a venit Dorothy și mi-a spus că...

– Da? insistă el cu blîndețe. Ce v-a spus?

– A fost cumplit. Era albă ca varul și tremura toată. La început nu am putut înțelege ce spunea. I-am zis să se liniștească și să vorbească rar. Apoi mi-a spus că s-a întîlnit cu Phil pe culoar. Zicea că era plin de sînge și nu i-a spus decît: „Roger a murit. S-a sinucis” și i-a spus să vină repede la mine.

– Și ce ați făcut dumneavoastră?

– I-am spus „ești sigură?” sau ceva în genul ăsta. Apoi i-am zis să telefoneze la poliție, iar eu m-am dus după Phil.

– Nu i-ați spus să cheme o ambulanță?

– Nu. Îl privi ca și cum întrebarea nu avea nici un rost.

– Înseamnă că erați cît se poate de sigură că muriți?

– Ah! Dar eu... Se încruntă și scutură din cap, părăind încurcată. Phil a spus că... Dorothy mi-a spus că era plin de sînge. Phill, adică. Nu m-am gîndit că...

Făcu o pauză.

– O clipă nu m-am gîndit că ar mai fi în viață. Phil are un spirit de observație foarte dezvoltat. Presupun că efectiv i-am luat de bune cuvintele.

Slider renunță.

– Deci unde se afla Phil cînd l-ați găsit?

– Unde mi-a spus Dorothy, în fața ușii de la toaleta bărbaților. Arăta îngrozitor. Mi-a spus: „Roger este aici, înăuntru. S-a sinucis. Și-a tă...” Se opri, înghiții cu zgomot și încercă încă o dată.

– Mi-a spus, “Și-a tăiat beregata”. Ochii i se umplură din nou de lacrimi și începu să-și scuture încet

capul dintr-o parte într-alta, cu ochii ațintiți în podea.

Slider înțelese că avea nevoie să se liniștească și îl puse o întrebare practică.

– Cît era ceasul cînd a venit Dorothy la dumneavoastră?

Fiona inspiră adînc și reuși să răspundă.

– Nu sînt foarte sigură. Să fi fost șapte și douăzeci sau și douăzeci și cinci, ceva pe aici. Nu m-am uitat la ceas.

– Și ați intrat în toaletă?

– Nu. Phil mi-a spus că a stat tot timpul la ușă și că nimeni în afară de el nu a intrat acolo și că nimeni altcineva nu trebuie s-o facă, pînă la sosirea poliției.

Slider nu comentă. O întrebă:

– Deci nu ați știut, de fapt, dacă înăuntru se afla într-adevăr domnul Greatrex?

Fiona își umezi buzele.

– Mi-am... mi-am aruncat doar o privire înăuntru. O clipă. Phil n-a vrut să mă lase, dar trebuia s-o fac.

Castelul Păsării Albastre, își spuse Slider, nu fără simpatie. Bineînțeles că trebuia s-o facă. Cine n-ar fi făcut-o?

Și aceasta era pedeapsa ei, faptul că niciodată nu va putea să-și șteargă din memorie imaginea din fața ochilor.

– Pot să plec acum? îl întrebă ea. Mai am încă o groază de lucruri de făcut în legătură cu emisiunea.

– Ce o să faceți? întrebă Slider, curios. Trebuia să fie o emisiune în direct, nu?

Fiona își duse mîinile la obraji într-un gest ciudat, neterminat, după care spuse absentă:

– Ah, avem una gata înregistrată, pentru eventualitatea unei situații de urgență.

– Vă ofer ceva gata preparat, spuse Slider încercînd să destindă puțin atmosfera.

– Da. Fiona încercă să redevină stăpînă pe ea.

Sigur, asta înseamnă schimbarea programării. Această emisiune a fost anunțată săptămîna trecută. Dar presupun că mîine dimineată or să scrie toate ziarele despre asta și toată lumea o să știe de ce a fost înlocuită. O să-i spună cineva soției? Întrebă ea privind-l curajoasă în ochi.

– De asta se va ocupa poliția locală. Va merge la ea cineva de la cea mai apropiată secție.

– Înțeleg. Biata Caroline!

Era cel mai firesc lucru pe care-l putea spune cineva, dar ceva în felul în care o spusese ea îl intrigă pe Slider, deși nu putu să-și dea imediat seama ce anume.

CAPITOLUL 3

Scurtă întâlnire

Philip Somers era un bărbat înalt, stîngaci, de vreo douăzeci și ceva de ani, îmbrăcat așa cum cerea moda în haine de diferite tonuri de bej, care păreau prea mari pentru el și cu un păr moale de culoarea caramellei, care-i cădea în față peste sprîncene ca bretonul unui pony, dîndu-i un aer un pic nătîng.

Obrajii lui erau unsuroși din cauza șocului care la el părea să fi luat forma mîniei: ochii de culoare indecisă erau sticloși și lucitori. În afară de asta, sau poate dincolo de asta, Slider își spuse că arăta sfîrșit, ca după o lungă boală sau o durere constantă: din cauza acelor riduri adînci, fine de sub ochi, ca o tăietură provocată de un fir de păr, pe care le vezi la oamenii care au fost, de curînd, bolnavi pînă la un pas de moarte.

Stătea pe o banchetă într-o altă cabină spartană, cu o pătură roșie în jurul umerilor și cu picioarele, numai în șosete, unul peste altul, ca și cum s-ar fi simțit vulnerabile dacă nu s-ar fi suprapus.

– Când o să-mi capăt pantofii înapoi? întrebă el îndată ce-l văzu pe Slider. Este caraghios să mi-i luați.

– I-am spus că nu am vrut să lase urme de sânge care ar putea induce în eroare investigația, spuse Morley peste capul acestuia.

– Deci când mi-i dați înapoi?

– Ți-am adus o ceașcă de cafea, interveni Atherton, întinzându-i-o. Sper că o vrei cu zahăr, așa mi-am zis.

– Da, mulțumesc, dar...

– Sînt detectiv inspector Slider, iar el este detectiv sergent Atherton. Aș vrea să discutăm despre găsirea de către dumneata a domnului Greatrex.

Chiar și la cea mai superficială privire îți puteai da seama de cantitatea enormă de sânge de pe el. Avea sânge pe mîini, sub unghii, în urechi și în jurul obrazilor, pete de sânge și în părul din față, o mînjitură sub falcă și pete pe mîneci, pe reverele hainei și pe pantaloni.

– Cred că ai intrat într-un mare rahat.

– Asta este pentru că l-am ridicat să văd dacă murise. Și cred că mi-am șters mîinile de haine.

– Văd că ai sânge și pe față.

– Cred că mi-am dus mîinile la față din cauza șocului, spuse el imitînd gestul. Am încercat să-mi șterg fața cu batista. Nu m-au lăsat să mă spăl. Vrei să faci ce trebuie și asta e mulțumirea cu care te alegi!

– Nu o să te rețin prea mult. Vreau doar să te întreb cîteva lucruri, cît mai ai încă totul proaspăt în minte. Încerc să reconstitui mișcările exacte ale domnului Greatrex, din seara aceasta.

– Nu este cazul să mă întrebați pe mine, spuse Somers arțăgos. Nu știu exact pe unde a fost. Eu am fost doar cel care s-a dus să-l caute.

– Se pierduse? Dispăruse?

– Nu chiar dispărut, firește, doar că nu se afla

acolo unde ar fi trebuit să fie. Știți, toată lumea fusese anunțată să vină la șase patruzeci și cinci, dar fiecare a venit când a vrut, iar doamna Barbara a întârziat. Tipic! Vreau să spun că fiind singura femeie, era firesc să o duc pe ea mai întâi la machiaj, dar neputînd să o conving în clipa sosirii, l-am rugat pe Roger să se ducă el primul, deoarece sosise primul – o minune – și oricum niciodată nu avea nevoie de mai mult de cîteva umbre. A fost de acord și i-am spus că-l duc imediat ce se întoarce Fiona, pentru că nu o puteam lăsa singură pe doamna Barbara, nu chiar în clipa în care sosise, iar afurisita aia de Dorothy dispăruse din nou. Roger însă mi-a spus să nu-mi fac probleme pentru că știa drumul așa că se putea duce și singur, deci i-am spus că-i în regulă și a plecat.

– La ce oră era asta?

– Imediat după ora șapte, cred. Oricum, la șapte și zece nu se întorsese încă și mi-am spus c-aș face bine să mă duc după el, pentru că dacă se așeza la palavre cu Sylvia – machioza – putea sta acolo toată seara – fata aia turuie ca o meliță – și timpul zbura. Așa că am urcat la cabina de machiaj...

– Ai urcat?

– Ah, da, nu v-am spus? Se spărsese o conductă și nu puteam folosi cabina noastră de machiaj din cauza precarității instalației electrice, așa că am recurs la cabina de la cinci. Cu Roger nu era nici o problemă pentru că el cunoștea drumul. Dispunerea camerelor la cinci, este exact ca aceea de aici, așa că nu avea decît să urce un etaj.

– Înțeleg. Deci ai urcat la cabina de machiaj, inter-veni Slider.

– Da. Și Sylvia mi-a spus că nu venise încă. Atunci am început să mă îngrijorez.

– Să te îngrijorezi? De ce să te îngrijorezi? Ce te temeai că s-ar fi putut întîmpla?

– Nimic, nu la așa ceva m-am gîndit, spuse el iritat. Dar era unul dintre invitații noștri importanți. Nu-ți poți permite să-ți pierzi astfel invitații, nu, cînd este vorba de o emisiune în direct. Și nu ar fi trebuit lăsat să plece singur. Așa că m-am dus să-l caut. Dacă aș fi știut... În sfîrșit, nu prea știam eu unde să-l caut. Mi-am băgat capul în cîteva camere, apoi m-am gîndit să mă uit și la toaletă. Am avut odată un oaspete atît de nervos încît i s-a făcut rău și l-am condus la toaletă și nu l-am mai putut scoate de acolo, pentru că voma întruna. Firește, nu m-am gîndit că Roger putea fi în halul ăsta de nervos. Dar m-am dus totuși să mă uit și am deschis doar ușa, poate că era acolo... și acolo era.

– Era cea mai apropiată toaletă de salonul verde, da?

– Da – mă rog, la etajul acesta.

– Adică?

– Toaletele bărbaților alternează cu cele ale femeilor, la fiecare etaj, spuse Somers și văzînd că nu se făcuse destul de bine înțeles, continuă: La acest etaj, dacă faci la dreapta cum ieși din salonul verde și te duci spre scara patru, există o toaletă pentru femei lîngă lift și imediat deasupra, la etajul cinci, se află toaleta bărbaților. Dar dacă faci la stînga, ieșind din salonul verde și te îndrepti spre scara cinci, la acest etaj se află toaleta pentru bărbați, iar deasupra, cea pentru femei. M-ați înțeles?

„Cîtă vreme aș vrea s-o fac“, își spuse Slider în gînd.

– Și în ce direcție se află cabina de machiaj?

– Dinspre salonul verde? O faci la dreapta, treci de scara patru și este imediat pe dreapta.

– Deci dacă domnul Greatrex a urcat spre cabina de machiaj, ar fi trecut de toaleta pentru bărbați de la etajul de sus?

– Da, așa cred, spuse Somers, nepărînd să se sizeze unde ducea asta. Dar v-am spus, Sylvia mi-a zis că nu-și făcuse apariția acolo.

– Exact. Dar avînd în vedere unde a sfîrșit, poate că de fapt nici nu s-a gîndit să se ducă acolo.

– Ah, făcu Somers. Nu știu. Poate că efectiv avea nevoie să se ducă la toaletă, adăugă el delicat și s-a gîndit să intre mai întîi acolo.

Slider continuă.

– Cît era ceasul cînd l-ai găsit pe domnul Greatrex?

– Cam șapte douăzeci, cred. Nu m-am uitat la ceas, dar îl căutam deja de vreo zece minute.

– Ai deschis ușa și l-ai văzut... cum, zăcînd pe jos?

– Bineînțeles. Ce credeți, că dansa?

– Cum zăcea pe jos?

– Chircit, mai mult sau mai puțin cu fața în jos.

– Și ce ai făcut?

– Era sînge peste tot. Mi-am dat imediat seama că murise, dar trebuia să fiu sigur, spuse el fără intonație. Așa că m-am apropiat și l-am ridicat. Mai întîi am crezut că poate își tăiasse venele, dar cînd l-am apucat de umeri ca să-l întorc, capul... capul i-a căzut și s-a răsucit pe spate. A fost oribil, spuse el ducîndu-și mâinile la față și apăsîndu-se cu dosul degetelor. Ca o gură deschisă. l-am dat drumul și am ieșit cît am putut de repede. Credeam că o să mi se facă rău. Am vrut să o iau la fugă, dar cînd m-am pomenit afară, mi-am dat seama că trebuie să stau acolo ca să nu las pe nimeni să intre. Trebuia însă să chem după ajutor. Nu știam ce să fac. Și atunci am văzut-o pe Dorothy apărînd după colț și i-am spus să alerge să o găsească pe Fiona și să-i spună că Roger Greatrex s-a sinucis și să cheme poliția.

Deodată Somers păru epuizat și se uiță stins la Slider, cerîndu-i parcă îndurare.

Slider îl presă în continuare.

– Deci ai rămas în fața ușii pînă a sosit poliția? Nu ai mai intrat acolo?

Somers scutură din cap.

– Și nu a mai venit nimeni între timp?

– Nimeni. Cînd a venit Fiona, a vrut să-l vadă. Am încercat s-o opresc, dar ea a insistat și am lăsat-o atunci să se uite doar din ușă. O privire rapidă i-a fost de ajuns.

– Încă un singur lucru domnule Somers, spuse Slider aplecîndu-se confidențial spre el și lăsîndu-și mîinile să-i atîrne între picioare. Este foarte important. Cînd ai intrat acolo, unde se afla cuțitul?

– Cuțitul? spuse Somers slab. Epuizare sau tergi-versare?

– Da, cuțitul. Unde era? Sub trup, alături, unde?

– Nu știu. Nu l-am văzut. Nu am văzut nici un cuțit.

– Trebuie să-l fi văzut domnule Somers, spuse Slider acordîndu-i o șansă, pentru că l-ați împins în partea cealaltă a încăperii. Sau l-ați lăsat să vă cadă, plecînd de acolo? Poate un gest automat de repulsie – perfect de înțeles, avînd în vedere împrejurările.

Somers păru îngrozit.

– Nu l-am atins. Vă spun că nu am văzut nici un cuțit!

Slider se îndreptă.

– Foarte bine, domnule Somers, mulțumesc. O să vă las o vreme în pace. Dar o să mai vreau să stăm de vorbă.

Cînd ieșiră afară, Atherton îl întrebă:

– Ce-a fost cu toate întrebările astea?

– De la bun început am avut îndoieli în privința sinuciderii, dar nu eram sigur.

– Și acum ești?

– Somers zice că n-a văzut cuțitul. Este foarte

convins de asta. Dar atunci ce căuta cuțitul în colțul celălalt al încăperii?

Atherton medită.

– Greatrex nu și-a tăiat beregata acolo, pentru că tot sângele este în jurul spălătorului.

– Corect.

– Poate că l-a aruncat după ce și-a tăiat gâtul?

Slider scutură din cap.

– Cu o tăietură ca asta s-ar fi prăbușit pe loc. Și i-ar fi căzut cuțitul din mână exact unde se afla.

– Să zicem că-i așa. Deci – fie a intrat altcineva și a mișcat cuțitul – fie Somers minte și l-a mișcat el...

– Sau asasinul l-a aruncat după ce a comis tăietura fatală, concluzionă Slider.

– Asta sună logic, căpitane. Dar spuneai că ai avut îndoieli încă de la început?

– Lavoarul era plin cu apă săpunită. Dacă Greatrex stătea cu fața la oglindă, cu un lavoar cu apă cu săpun în față, ce crezi tu că făcea?

– Crezi că a fost surprins în timp ce se spăla pe mîini?

– Numai un obsedat s-ar spăla pe mîini înainte de a se sinucide; iar cineva atît de obsedat cu siguranță că ar goli chiuveta mai întîi. Da, eu cred că cineva a venit în spatele lui.

– Mă întreb de ce asasinul nu a scos dopul? Așa ar fi adus mai mult a sinucidere.

– Cred că nici nu s-a gîndit la asta. Cred că avea altele în minte, spuse Slider.

– Mai exact?

– Freddie mi-a mai atras atenția asupra unui lucru – pe buzunarul interior, din partea de sus a jachetei lui Greatrex se afla sânge, la fel și pe partea corespunzătoare a cămășii. Cineva cu mîinile pline de sânge a căutat ceva în acest buzunar. Mă întreb dacă a găsit ce căuta.

Atherton rămase pe gînduri.

– Dacă este vorba de o crimă, nu vom duce lipsă de suspecti.

– Te referi la toată adunătura aia de sus?

– Nu, mă refer la toți cei cărora le-a făcut cronici proaste. Nu uita că era critic – cea mai detestată creatură de pe fața planetei, după muște.

WDC Swilley nu a fost niciodată complexată de înălțimea ei, simțind că era un avantaj minunat să poți privi pe deasupra capetelor, în mulțime sau să-ți iei lucrurile de pe rafturi fără să-ți trebuiască o scară. Erau situații cînd întîlniri apropiate cu persoane de același sex o făceau să se întrebe cum reușesc ele să se descurce în viață de acolo de jos și aceasta era una din situații.

Aflîndu-se în aceeași cabină cu Dorothy Hammond, asistenta de producție, se temea să nu se miște prea repede ca nu cumva să o strivească.

Dorothy Hammond era o persoană minionă, cu o față ascuțită în spatele unor ochelari mari cu rame subțiri, aurite.

Părul negru era tăiat scurt și arăta ca un puf moale; gura era arcuită și blîndă; degetele micuțe aveau unghiile ojate cu roz palid, părăind la fel de nefolosite ca unghiile unui prunc.

Nu se arătă prea întristată de evenimentele din această seară – mai mult stimulată de noutate.

– Ei bine, regret că trebuie să o spun, începu ea brusc, dar mie nu mi-a plăcut de Roger și din partea mea nu înseamnă cine știe ce mare pierdere. Nu că i-aș fi dorit răul, dar... Totuși, nimic nu m-ar fi putut surprinde mai mult decît faptul că s-a sinucis. Nu aș fi zis că este genul.

– Există un gen? întrebă Norma.

– Ah, presupun că este o prostie ce spun eu, reluă

aceasta fără să fie convinsă de ce zicea, dar după cîte am văzut eu, nu părea cîtuși de puțin deprimat – era vesel ca de obicei. Părerea mea este că se iubea prea mult ca să priveze omenirea de minunata lui prezență.

– Era îngîmfat?

– Ah, făcea parte dintre cei care își închipuie că cine nu este o celebritate este un gunoi. Îți spun tot timpul dragă, dar nu se obosesc să-ți țină minte numele sau să-ți spună te rog și mulțumesc. Întotdeauna vin târziu, niciodată nu le pasă pe cine deranjează asta – își lasă gunoiul în jur, să-l strîngă alții. Pe mine una mă lăsa rece. Nici Sandal nu-mi place mai mult, dar măcar el știe să se poarte. Nu vreau să spun că aștept de la ei să se dea în vînt după mine, dar aștept puțină politețe. N-o să pot înțelege niciodată ce...

Se opri brusc, observînd că Norma se uita întrebător la ea, roși puțin și spuse grăbită:

– Presupun că a fost o sinucidere? Nu am văzut cadavrul, dar se zice că și-a tăiat beregata, așa este?

– Da, avea beregata tăiată, spuse Norma.

– Urît mod de a o face, spuse Dorothy. Nu este de mirare că Phil arăta în halul ăla. Niciodată nu am văzut atîta sînge. Am crezut că se tăiasse. Avea sînge pe față, peste tot.

– Era cumplit de mult sînge peste tot, spuse Norma. Avea gîtul complet retezat.

Dorothy privi în altă parte.

– Da, îmi pare rău. Nu aș putea dori nimănui așa ceva, spuse ea. Dar pe bune, niciodată n-aș fi zis că era genul sinucigaș. Oricine altcineva, dar nu el.

– După părerea mea, prezența lui Roger Greatrex și a lui Sandal Palliser în aceeași emisiune a fost o greșeală. Presupun că Martin – Martin Fletcher, redactorul – spera într-o înviorare verbală care să dea un brînci audienței, dar eu cred că nu trebuie să-ți

asumi un asemenea risc în cazul unei emisiuni în direct. Cred că așa se explică și starea Fionei.

– Ce vrei să spui?

– A fost toată ziua ca o pisică pe țigla încinsă. Vorbeai cu ea și nu te auzea la primele trei încercări și când în sfârșit te auzea, sărea în sus ca un cangur. Și ce urât vorbea cu Phil. El nu l-a vrut deloc pe Roger în emisiune. Era sarcina lui să angajeze invitații și când a venit vorba de Roger, l-am auzit spunându-i cum că, dacă-l vrea pe Roger, n-are decît să-i telefoneze singură, pentru că el n-avea chef s-o facă, iar ea i-a zis că este un prost, că nu trebuie decît să-i transmită mesajul, că asta nu depindea de el și el i-a răspuns că dacă ar fi depins de el, nu l-ar fi vrut pe omul ăsta nici măcar pe aceeași planetă, daramite în aceeași emisiune și că toată lumea o să regrete asta.

– Ce crezi c-a vrut să spună cu asta?

– Păi Roger și Sandal se urau. Toată lumea o știe.

– Din cauza conflictului din presă?

– Povestea aceea despre artă? Dorothy rîse disprețuitor. Dumnezeule, nu! Asta era un tertip ca să-și facă reclamă. De fapt amîndoi sînt de aceeași parte. Sandal se dă el popular, dar este la fel de mic-burghez și de elitist ca și Roger. Nici o foiță de țigară nu încapă între ei. Amîndoi au fost la fel de îngroziți la idea că Opera Regală își poate pierde subvențiile.

– Bunăstarea lor depinde de asemenea lucruri? sugeră Norma politicoasă. Artă asta este o adevărată sinecură, nu?

– Mie îmi spui? Mă rog, nu Glyndebourne, pentru că acesta este privat, dar restul este o rușine. Opera House suge subvenții de milioane în fiecare an, dar să ceară cumva o școală cîteva sute ca să-și repare acoperișul și i se va spune că nu există bani.

Norma inspiră adînc înaintea de a porni atacul.

– Atunci care este problema lor, dacă nu asta?

O clipă, Dorothy o privi preocupată.

– Ah, nu știu exact. Este ceva personal, dar nu știu ce anume. Tot ce știu este că nu știi niciodată cînd se puteau lua la harță. Chiar în seara asta, cît am lipsit eu o clipă din cameră, au și început să se certe.

– Din ce cauză?

– De fapt nu am auzit nimic, doar că ridicaseră glasul și bineînțeles că s-au oprit cînd am intrat. Doar cînd am deschis ușa l-am auzit pe Roger spunînd parcă „nici măcar nu știe în ce zi sîntem astăzi”, apoi Sandal a spus ceva ce n-am auzit, iar Roger a spus „asta nu este cîtuși de puțin treaba ta”, apoi m-au văzut și s-au oprit. Dar Roger era congestionat la față și Sandal arăta furibund.

– Mai era cineva acolo?

– Nimeni. Fiona l-a condus pe Roger sus și l-a lăsat cu mine, apoi a venit Phil cu Sandal și am rămas acolo toți patru vreo zece minute, pălăvrăgind, pînă cînd au sunat de la recepție să anunțe că a venit Sir John. Phil a coborît să-l întîmpine iar eu am ieșit doar o clipă la toaletă și cînd m-am întors, i-am auzit cerțindu-se.

– Crezi cumva că Roger Greatrex a fost într-adevăr tulburat de această ceartă?

– Într-atît încît să se sinucidă? Nu, aș spune că era mai curînd furios decît supărat. Așa cum spuneam, nimic nu m-ar fi putut surprinde mai mult decît faptul că a făcut el asta. Ultima oară cînd l-am văzut arăta foarte vesel – ca o miță care a dat de smîntînă, zău, de altfel expresia lui obișnuită.

– Cît era ceasul?

– În jur de șapte, cred. Mă întorceam tocmai înapoi la salonul verde, de unde probabil că tocmai ieșise. L-am întrebat dacă îi pot aduce ceva – se presupune că nu trebuie să-i lăsăm să bîntuie singuri, să nu cumva să se rătăcească – dar mi-a spus că urca sus

la machiaj și că știa drumul și a fost foarte clar că nu vrea să-l însoțesc, așa că am lăsat-o baltă și m-am întors înapoi în salonul verde.

– Iar el a urcat scările?

– Așa cred. Nu l-am urmărit. O luase în direcția bună.

Norma dădu din cap.

– Dar Sandal Palliser? Crezi că era supărat din cauza certii dintre ei?

– E greu de spus. El nu-și arată sentimentele – este întotdeauna politicos în aparență, indiferent ce se întâmplă. Nu poți să pătrunzi în sufletul lui. Ah, dar...

– Dar ce? insistă Norma, văzînd că Dorothy se întrerupsese.

Dorothy se înroși din nou.

– De fapt nu este nimic. Dar după ce m-am despărțit de Roger pe coridor și m-am întors înapoi în salonul verde, Sandal mi-a spus că trebuie să iasă și să dea un telefon. I-am spus că poate folosi telefonul din încăpere, dar mi-a răspuns că are nevoie de puțină intimitate și că avea mobilul cu el și că nu o să lipsească mai mult de un minut. Nu-l puteam opri, nu? Și a spus că nu o să lipsească mai mult de un minut. După cinci minute am ieșit să-l caut – și atunci l-am întîlnit pe Phil, plin de sînge.

– Și pe Sandal nu l-ai văzut?

– Nu. Dar era acolo cu ceilalți cînd m-am întors, după ce am sunat la poliție.

Era, se gîndea Norma, ca într-una din acele farse obositoare în care personajele intră și ies pe uși diferite și nu reușesc să se întîlnească, fără nici un alt motiv plauzibil decît acela de a perpetua neînțelegerile intrigii.

Deși examenul post-mortem nu promitea cine știe ce surprize, se afla acolo mulțimea obișnuită de privi-

tori, cu mâinile în buzunare, sugîndu-și bomboanele puternice de mentă, pentru orice eventualitate. Întins pe spate, cadavrul nu arăta prea rău. Slider îi privi fața și-i examinează mâinile. Roger Greatrex fusese un bărbat înalt, suplu, cu ochii albaștri, cu un păr blond, voit vîlvoi, probabil vopsit. Avea o față prelungă, melancolică, un nas proeminent, pomeți înalți, o gură mare cu buze subțiri, o bărbie puternică. Avea mâini cu degete lungi, cu încheieturi noduroase și cu vene pronunțate – aici se vede întotdeauna vîrsta, se gîndi Slider – unghiile erau îngrijite și nu aveau nici un fel de inel.

– Ați zice că era un bărbat bine? Care plăcea femeilor? Întrebă Slider în general.

– Cu excepția gurii, răspunse Atherton. Are o gură urîță. După cîte pot vedea, nici dinții nu erau mai buni. Nu și i-a îngrijit în tinerețe.

– Are haine scumpe, spuse Slider. Și elegante.

O jachetă la două rînduri, de cularea biscuitelui, atîrnînd pe umerii osoși, pantaloni cu pliuri și manșetă, mocasini maron – scumpi, dar nu foarte bine lustruiți.

Firește, totul era acum mînjit de sînge – cravata era atît de pătată încît Slider trebui să o întoarcă pe partea cealaltă ca să-i vadă modelul: un Matisse albastru și lila, foarte la modă. Ca și părul vopsit, aceasta trăda un bărbat pentru care aparența conta enorm, un bărbat care vroia să pară mai tînăr decît era.

Freddie se pregătea să dezbrace cadavrul, iar Mackay stătea alături, cu pungile pentru probe.

– Șefu', spuse brusc Mackay, ticălosul ăsta nu s-a încheiat la muscă!

– Muscă! repetă Atherton. Muște găsești la teatru sau pe carne.

– Spune-i tu cum vrei, protestă Mackay.

– Așa a fost găsit? îl întrebă Slider pe Freddie.
 – Nimeni de aici nu s-a atins de el, dacă asta vrei să spui.

– Poate că asta nu înseamnă nimic, spuse Slider. N-ar fi primul bărbat care uită să se încheie la șliț.

– Oricum, cu pantalonii ăștia cu pliuri în față, nici nu-ți prea dai seama.

Freddie deschise cu un forceps buzunarul interior de la haină.

– Înțelegi ce vreau să spun cu petele astea de sînge? îi spuse el lui Sldier. O să tai cîteva bucățele ca să le trimit la laborator.

– Dacă și-a băgat cineva mîinile aici, ar fi foarte posibil să găsim niște amprente, spuse Slider. Poți tăia toată partea exterioară a buzunarului?

Freddie mîrîi și se văicări, dar scoase din buzunarul acum la vedere, un portofel din piele, foarte uzat.

Se aflau în el cîteva cărți de credit și cărți de vizită, două sute cincisprezece lire și trei prezervative împachetate.

– Deci nu a fost vorba de jaf, spuse Slider. Asta ce este? O bucată de carton, cam de trei pe patru centimetri, căzuse din spatele portofelului pe pieptul cadavrlui. Freddie i-o dădu.

Pe o parte era goală; pe partea cealaltă, în mijloc, era ștanțată o cruce simplă, neagră, sub care era scris cu Letraset:

Cînd cel drept se abate de la viața lui cea dreaptă, să mai trăiască? În fărădelegea săvîrșită și în păcatul păcătuit, prin ele să moară. Iezechil, 18:24.

– Foarte frumos, spuse Atherton.

– Iezechil, spuse Slider. Frumoasă carte de război – multe lupte și săbii și mînie-a-Domnului.

– N-ai fi zis despre el că era un om religios, comentă Mackay. Nu îmbrăcat în felul acesta.

– Ce legătură au hainele cu asta? întrebă Anderson.

– Păi nu poartă sandale și nici barbă.

– Nu-l obliga nimic să fie religios, spuse Atherton.

– Atunci de ce purta la el biletul ăsta? întrebă Mackay cu triumfantă logică.

– Nu te-ai gândit cumva, interveni Atherton blînd, că poate l-a vîrît acolo asasinul?

– Dacă a fost omorît, ripostă Mackay. Oricum, nu este pătată de sînge.

– Poate că și-a pus mănuși. Sau poate că i-a fost trimisă înainte, ca o amenințare.

– Bine, dar de ce s-o poarte la el, în buzunar?

Atherton își dădu ochii peste cap și-l lăsă pe Mackay să-și savureze triumful.

– Trimite și portofelul și biletul la laborator, pentru amprente, spuse Slider.

Nu se mai afla nimic altceva în buzunar. În celelalte buzunare nu mai găsiră decît o batistă folosită, un pumn de mărunțiș, un strugurel pentru buze, un inel pe care se aflau cheile de la mașină și de la casă, un bilet de metrou vechi de două săptămîni din South Kensington și o punguliță foarte mototolită cu praline Pontefract, dintre care două rămăseseră lipite de hîrtie.

– Nu există multe locuri în care poți căpăta dulciuri vărsate, cîntărite și apoi puse în pungă, spuse Slider. Mă întreb de cînd le are la el?

– Din considerente profilactice, probabil, zise Atherton. Pare genul. Tenul pămîntiu – darul morții. Nici un fel de obiecte personale, ai observat? Nu scrisori, nu fotografii, nimic de genul acesta.

– Nu toată lumea poartă așa ceva, spuse Slider.

– Dar dacă da, atunci le ține în portofel sau în buzunarul interior. Poate că asta a căutat scotocitorul de buzunare.

– Posibil, spuse Slider. Restul hainelor nu prezentau un interes deosebit, exceptînd faptul că șosetele aveau găuri și unghiile de la degetele mari de la picioare erau lungi și nu prea curate.

– Pe măsură ce avansăm, îmi place tot mai puțin omul ăsta, se plînsese Atherton.

– Poate că a avut o criză de artrită și nu s-a putut apleca așa de mult, sugeră Slider, binevoitor. Atherton fornăi, disprețuitor.

Urmă totuși un moment de tăcere respectuoasă cînd fură scoși chiloții.

– Ei bine, asta explică într-adevăr trecerea pe care o avea la femei, spuse Anderson într-un tîrziu, fluierînd.

– Nici o mirare că purta pantaloni cu pliuri, spuse Mackay.

– Ai zice că avea probleme cu echilibrul, spuse Anderson. Vreau să spun cu tot bagajul ăsta din față...

Freddie studie echipamentul în discuție cu o atenție mai mare decît ar fi fost poate necesar.

– Uită-te aici, Bill.

– Nu-i deloc ușor să te uiți oriunde în altă parte, se plînsese Slider.

– Nu, dar privește – aici și aici. Pete de sînge.

– Asta este mai mult decît am nevoie să știu.

Freddie trase înapoi bikinii minusculi, purpurii, pe care Mackay îi băga tocmai în pungă.

– Da, uite și aici, pe elastic. Ce crezi despre asta?

– Aș prefera să nu cred nimic, spuse Slider. Dar dacă mă obligi s-o fac, aș spune că cineva cu mîinile însîngerate a umblat aici. Te rog să nu mă întrebi de ce.

– Împachetează pantalonii și chiloții separat, îi spuse apoi Slider lui Mackay. Poate că o să mai avem nevoie de ei.

– Avem mai multe dovezi că este vorba de o crimă și nu o sinucidere, comentă Atherton. Numai dacă Philip Somers – sau altcineva – nu l-a găsit mort și nu l-a scotocit.

– Da, mă tem că rămîne valabilă și această posibilitate, spuse Slider.

– Dacă cineva a căutat ceva în buzunarul interior și nu a găsit, spuse Atherton, poate că s-a gîndit să-l caute și în chiloți. Nu, uită asta, este o prostie. Ce ar putea ține un bărbat în chiloți și nu în buzunar?

– Poate că a vrut să vadă dacă era evreu, spuse Mackay. Urmă o scurtă tăcere. A fost circumcis, mai spuse apoi acesta.

– Mulți oameni sînt circumciși, replică Atherton. Oricum, este blond cu ochi albaștri. La ce bun să mai controleze?

– Mai am aici ceva de adăugat la colecție, spuse Freddie care reexamină acum pantalonii cu lupa. Nu se vede deloc sînge pe cheița fermoarului.

– Înseamnă că efectiv a uitat să și-l tragă, spuse Atherton.

– Iar nemernicul ăla efectiv nu a rezistat tentației de a arunca o privire? sugeră Mackay. Dacă era renumit pentru dimensiunea salamului său...

– Acesta o să fie primul lucru despre care-i voi întreba pe toți cei care l-au cunoscut, promise Atherton.

CAPITOLUL 4

Definiția caracterului

Detectivul șef Honeyman era un bărbat scund, îngrijit, cu chipul palid și cu o expresie reținută care-l făcea întotdeauna pe Slider să se gândească la un bărbat îmbrăcat în costumul lui de gală, pregătindu-se de o petrecere la care n-avea nici un chef să se ducă.

Honeyman își purta ce-i mai rămăsese din păr despărțit printr-o cărare care pornea imediat deasupra urechii drepte și pieptănat cu grijă în sus, peste tigva cheală, pentru a-l uni cu celelalte fișii din stînga.

Oare credea cu adevărat că acest lucru îi va convinge pe privitori că aveau în față un cap de pe care nu dispăruse părul? medita Slider.

Sau era o formă mai complicată de autoamăgire sau chiar un fel de hipnoză practică în fața oglinzii?

Avea un păr foarte negru, lucios pe care Honeyman și-l lipea pe poziție cu briliantină, astfel încît privit din față arăta mai curînd ca și cum ar fi purtat o caschetă turtită.

Dar cel mai rău lucru era să încerci să nu te uiți

într-acolo; efortul acestei concentrări îl făcea adesea pe Slider să piardă ce-i spunea Honeyman.

– Ah, Slider, ai venit, spuse acesta. Povestea asta cu Greatrex...

Avea o voce slabă, ascuțită, mai curînd cîntată, care trebuie să fi fost un handicap teribil pe vremea cînd acesta bîntuia străzile, ca polițist în uniformă – chiar dacă pe atunci răufăcătorii erau poate mai polițioși ca acum.

– Da, domnule, spuse Slider fixîndu-și privirea în punctul dintre ochii lui Honeyman. Asta însemna să se uite în jos, avînd în vedere că Honeyman era mai mic ca el de statură; și probabil că în subconștient Honeyman compensa acest lucru dîndu-și capul pe spate astfel încît să se poată uita la subalternul lui pe sub pleoape, ca o matroană mică de statură care încearcă să-și domine femeia de serviciu prin forța personalității.

– Presupun că este vorba de o sinucidere, spuse Honeyman plin de speranță.

– Eu nu cred asta, domnule, spuse Slider și o expresie de nemulțumire se așternu peste micuțul chip.

– Ah, dragul meu. Și de ce nu, mă rog?

Slider îi povesti despre cuțit și suferința lui Honeyman mai dispăru puțin.

– Nu înțeleg care este dificultatea ta. Este foarte posibil ca mortul să fi aruncat chiar el cuțitul, nu?

– Posibil, dar nu pare așa, domnule. Medicul legist afirmă că moartea a survenit instantaneu.

– Ah, medicul legist. Mărturia expertului și toate astea. Mă rog, eu unul nu aș spînzura nici un cîine în baza probelor științifice. Presupun că avem nevoie de mai mult decît atît, nu crezi?

– Există și biletul acela religios, care sună efectiv ca o amenințare.

- Nu există nici un motiv să nu crezi că era al lui.
- Și urmele de sânge din buzunarul interior...
- Poate că tot mortul le-a făcut și pe astea – cău-
tînd ceva în confuzia momentului.
- ... Și de pe chiloți.
- Ah, dragul meu, nu-mi place ce insinuezi. Crezi
că cineva a avut treabă cu cadavrul?
- În mod cert, domnule. Asta este părerea mea.
- Totuși, chiar dacă altcineva i-a scotocit prin bu-
zunare, asta nu exclude sinuciderea.
- Fusesse remarcabil de bine dispus în seara
aceea, se pare.
- Mă rog, știi bine că așa sînt ăștia, de multe ori.
Și oricum, dispoziția se poate schimba în orice clipă.
- Dar aparențele înclină mai mult spre crimă decît
spre sinucidere. După mine sînt prea multe anomalii
ca să pot scrie mulțumit raportul în sensul acesta.
- Ah, dragă, spuse Honeyman din nou și amuți ca
un computer personal, prea solicitat. Slider așteaptă. În
sfîrșit, ecranul licări din nou.
- Este o chestie afurisită. Nu știu dacă vom putea
justifica declanșarea unei anchete la scară mare nu-
mai pentru faptul că tu nu ești mulțumit așa.
- Sunase ca o hotărîre definitivă, se gîndi Slider.
- Totuși, domnule, rămîne o moarte dubioasă.
Trebuie să se facă investigații.
- Honeyman îl privi cu asprime.
- Sînt foarte conștient de asta, mulțumesc. Dar nu
te pot lăsa să monopolizezi la infinit toate aceste forțe.
Există un val de crime pe străzi, știi bine și sînt res-
ponsabil în fața cetățenilor de modul în care ne folo-
sim resursele.
- Există o groază de oameni de interogat, dom-
nule, spuse Slider. Este important să găsim mărturii
înainte de a se așterne norul uitării.
- Ah, da, da, da, spuse Honeyman de acord cu el,

dar zece la unu este că a fost o sinucidere și presă va urmări fiecare detaliu, la fel și BBC-ul. Nu ne putem permite să apărem ca niște proști și să fim acuzați că aruncăm banii pe fereastră.

– Dar dacă mai târziu se va dovedi că a fost o crimă, o să apărem și mai rău, sublinie Slider.

Honeyman îi aruncă o privire furioasă.

– Greatrex trebuie să fi fost pe undeva prin clădire în acele zece minute domnule și este imposibil să nu fi fost văzut de cineva. Erau sute de oameni care bîntuiau pe acolo. Și el era un bărbat care atrăgea privirile.

– Ah, foarte bine, spuse Honeyman nemulțumit. Îți dau pentru o săptămână cîțiva oameni în plus, dar dacă nu vii cu ceva pînă atunci, o să fiu nevoit să-ți las numai oamenii tăi. Eu unul sînt absolut convins că a fost sinucidere, adăugă el patetic, așa că primul lucru pe care va trebui să-l faci este să cauți un bilet lăsat de el. Trebuie să existe unul pe undeva – nu ar fi pierdut el ocazia să spună publicului ce se petrecea cu mintea lui. Acești oameni mediatizați sînt notorii pentru obsesia față de propria persoană, nu le place nimic mai mult decît să discute cu alții despre ei înșiși. Și, adăugă el sever, își exagerează cu mult micile lor probleme. Nu pot vedea pădurea din cauza copacilor. Nu-mi pot risipi bugetul pe asemenea lucruri. Trebuie să dau socoteală Comisarului, știi bine asta.

Vorbe goale, își spuse Slider posac, retrăgîndu-se ascultător.

– Lucrurile arată întotdeauna mai bine la lumina zilei, spuse Atherton stînd la biroul lui și admirîndu-și lustrul pantofilor.

Crima asta de la televiziune avea parcă ceva supranatural.

Începusem să cred că sînt în plin Stendhal.

Încăperea era aglomerată de personalul suplimentar după care ofta atît de mult Honeyman. Închiriat și el împreună cu ceilalți membri ai echipei lui, Carver își tăia unghiile deasupra coșului de hîrtii.

– Ce este cu examenul post-mortem? Este adevărat că s-au găsit urme de degete pe bătrîna lui sculă?

– De ce voi bărbații trebuie să coborîți totul la cel mai jos nivel? spuse Norma, ocupată cu scrisul.

– Ți-aș putea explica dacă ai fi de acord să ne întîlnim după program, se oferi Mills.

– Aoleu! Dar să știi că o să stai la coadă, spuse Atherton. Ești după mine.

– În visele tale, spuse Norma continuînd calmă să scrie. Totuși, cum rămîne cu femeia aceea drăguță cu care ieșeai, Jim? Crezusem că în sfîrșit o să te stabilești și tu.

– Mă stabilesc, protestă Atherton. Doar că nu în același loc de fiecare dată.

McLaren, care citea *Sun* și mîncă o chiflă cu șuncă, strigă din partea cealaltă:

– Ei, Atherton, ai avut vreodată două femei în același timp?

– În același timp, cum? întrebă Atherton.

Din nefericire, McLaren nu recunoștea o întrebare retorică atunci cînd i se puneă una și dădu un răspuns care o făcu pe Norma să-și ridice, în sfîrșit, privirea cu severitate.

– Mă dezgusti, Maurice, spuse ea.

– Ah, într-adevăr, consimți Atherton. În mod cert, pe toți cei de față.

Mills termină cu tăiatul unghiilor, puse jos coșul și-și scutură mîinile.

– Șefu' chiar este convins că este vorba de o crimă? îl întrebă el pe Atherton. Eu unul nu-mi dau seama.

– Are o presimțire în sensul ăsta, spuse Atherton. Își aminti de cazul Radek, cînd totul părea bătut în cuie, exceptînd faptul că Slider simțea că nu era ceva în regulă.

– Cînd are el o presimțire, cel mai bine este să credem ce zice el.

– Dacă șefu' zice că este Crăciun, atunci să începem să cîntăm colinde, spuse Hewson, un alt membru al echipei lui Carver.

– El nu este așa, spuse Norma, luînd-o înaintea lui Mills.

– Toți sînt așa, spuse Cook, partenerul lui Hewson, contrazicînd-o. Doar că unii se trădează mai repede decît alții. O să vezi.

– Lucrez ce el de șase ani, spuse Norma hotărîtă. Este cel mai puțin dogmatic dintre toți oamenii cu care am lucrat.

– Toți sînt la fel, spuse Hewson indiferent, privind peste umărul lui McLaren la pagina cu femei. Este firesc. Șeful este șef, ce naiba. Nu poți face abstracție de asta.

– Am cunoscut mulți oameni la viața mea, spuse Norma rece. Voi doi nu vă numărați printre ei.

Cook se arătă iritat.

– Nu-mi spune mie asta. Vrei să zici că...

– Șase, spuse Mills cînd în pragul ușii apăru Slider și deodată se făcu tăcere.

Slider privi curios în jur, îl văzu pe Atherton ridicînd din umeri și înaintă spre centrul încăperii.

– Deci, să vorbim despre cazul Greatrex. O moarte dubioasă. Haide să vedem cîteva păreri. Știu că ești pentru sinucidere, i se adresă el lui Mills și îl ai de partea ta pe cel mai mare. Domnul Honeyman nu vede nici un motiv să presupună că ar fi altceva. Dar dacă a fost sinucidere, atunci cineva a avut totuși treabă cu cadavrul. Fie Philip Somers, care însă nu

recunoaște; fie a intrat altcineva acolo înaintea lui și nu suflă o vorbă despre asta.

– Eu una consider că a fost o crimă, spuse Norma. În mod categoric s-a petrecut ceva bizar. Dorothy Hammond mi-a dat tot felul de sugestii...

– Ah, femeile bîrfesc întotdeauna căutînd să stîrnească apele, spuse Mackay într-o doară.

Norma însă trecu peste el, continuîndu-și ideea.

– ...Pomenind de o ceartă între Fiona Parsons și Philip Somers, dacă Greatrex să apară sau nu în emisiune; apoi de o ceartă între Greatrex și Palliser. Iar Palliser a ieșit din salonul verde imediat după Greatrex, pretextînd o scuză fragilă.

– Eu pariez pe Somers, spuse Atherton. Dacă ești plin de sînge de sus pînă jos, cum poți să explici mai bine acest lucru decît afirmînd că tu ai fost cel care a descoperit cadavrul?

– Eu n-aș crede, spuse Mills. Trebuie să ai nervi de oțel ca să te gîndești să faci asta, iar ultimul lucru de care dădea Somers dovadă cînd am ajuns eu acolo erau nervii de oțel. Era aproape isteric.

– Mi-a creat impresia unui păpălău prea moale ca să aibă tăria să taie beregata cuiva, spuse Mackay.

– Rămîne totuși favoritul, interveni Atherton. Este singurul cu sînge pe el. Și nu fusese văzut nicăieri în ultimele zece minute cruciale cînd, după spusele lui, îl căuta pe Greatrex.

– Dar Dorothy Hammond zicea că Somers nu-l voia deloc pe Greatrex în emisiune, spuse Norma.

– Dacă plănuiise totul dinainte, spuse Atherton. Poate că efectiv îl ura atît de mult încît a făcut-o dintr-un impuls, după care a încercat să acopere totul cum s-a prieput el mai bine.

– Sună foarte frumos, spuse Slider, dacă facem abstracție de cuțit. Dacă a fost vorba de un impuls, de ce și-a adus cuțitul cu el?

– Trebuie să încercăm să legăm cuțitul de cineva, spuse Mackay.

– Ah, cum de ți-a venit ideea asta? spuse Atherton în șoaptă.

– Putea fi Philip, putea fi Palliser sau chiar Fiona Parsons, spuse McLaren. Putea fi oricine – dacă a fost cineva.

– McLaren are dreptate, spuse Slider în tăcerea plină de uimire. Dificultatea este că nu știm unde s-a aflat Greatrex sau ce a făcut el în acele cincisprezece sau douăzeci de minute cît a lipsit. Avem o situație în care un număr necunoscut de persoane bîntuie printr-o clădire mare și nimeni nu știe niciodată unde se află fiecare. Nu se poate conta pe nimeni, nimeni nu poate fi fixat într-un loc, într-un anumit moment. Problema noastră este că pînă cînd nu găsim un martor, nu putem dovedi că a fost crimă și nu sinucidere și că nu putem obține oamenii de care avem nevoie ca să facem investigațiile necesare găsirii unui martor pînă cînd nu putem dovedi că este vorba de o crimă.

– Un adevărat cerc vicios, spuse Mackay triumfător.

– O să începem deci din celălalt capăt, spuse Slider. Începem de la motiv. Trebuie să aflăm totul despre acest om Greatrex, cine l-a iubit și cine l-a urît, cine i-a dorit moartea – și dacă se va dovedi că se ura pe sine cu atîta putere, atunci așa să fie. Nu sînt *dogmatic*, adăugă el privind în jurul lui cît se poate de prietenos.

Norma și Atherton schimbă priviri între ei. Chiar auzise?

– Iar între timp trebuie să stăm de vorbă cu toată lumea aflată în clădire în momentul acela, inclusiv cu toți spectatorii emisiunii – va face treaba asta telefonic, cine se plînge de picioare sau are o scuză cît de slabă. Și vreau ca două echipe să cerceteze în

amănunțime zona imediat învecinată cu ieșirile din clădire, căutînd orice ar fi putut fi aruncat, căci dacă nu a fost Somers, cineva trebuie să aibă niște haine pline de sînge. Începeți de afară spre înăuntru. Mills, pentru că ai fost înăuntru de la bun început, te numesc responsabil cu organizarea. Da, sînt multe de organizat, așa că haide să ne vedem de treabă.

Încăperea se umplu brusc de zgomotul discuțiilor și al mișcărilor, deasupra cărora se auzi clar o voce spunînd:

– Așadar, ne așteaptă ore suplimentare non-stop.

Asta era problema lui Honeyman, desigur; dar Slider avu o clipă de îndoială uitîndu-se la chipurile amuzate de remarca lui.

Pentru că după ce se va fi făcut și spus totul, faptul că cineva avusese treabă cu cadavrul nu însemna neapărat că nu fusese vorba de sinucidere și dacă așa se va dovedi, Honeyman nu va fi deloc mulțumit de Slider.

Lui Slider îi plăcea să-și țină superiorii mulțumiți – aceasta era calea spre o viață lungă și fără probleme.

De mult își dorea Slider să vadă interiorul uneia din casele acelora din Pelham Place, iar Roger Greatrex se dovedi că locuise în una din ele.

– Ah, acum știu de unde-și cumpăra dulciurile, spuse Atherton după o subită revelație, în timp ce se apropiau de South Kensington Station, pe Harrington Road. Imediat la ieșirea din stație, spre strada Thurloe, există un magazin de dulciuri, de modă veche. Fac acolo șerbet de lămîie și dropsuri acrișoare și prăjiturile pentru ceai și tot felul de bagatele.

– Nici nu știi cît de fericit sînt că am clarificat problema asta, spuse Slider relaxat. Cum o cheamă pe soția lui?

– Caroline, pe numele de fată – și te rog să mă

crezi – Fiennes-Marjoribanks, fiica vicontelui Chirnside.

– Bani?

– Nu știu. Totuși trebuie să-i ai, ca să locuiești în Pelham Place. Presupun că un favorit al mediei cum era Greatrex trebuie să fi scos bani frumoși, dar n-aș crede că deajuns pentru o asemenea casă. Ai grijă să-ți ștergi bocancii la intrare. Și să fii curtenitor, asta o să ne ajute să câștigăm timp.

Casa – albă, elegantă, bine proporționată – zîmbea în soare prin grilajele și demisolul ei, cu un secol și jumătate de frumusețe semeată. Slider oftă satisfăcut.

Terasa îți purta ochii deasupra unei priveliști plăcute, pentru a ți-i apleca apoi spre curba suplă a Pelham Crescent-ului, în toată splendoarea unei proporții perfecte. Ah, ah, cine mai construiește azi așa ceva?

– Nu au folosit o casă ca asta ca decor pentru exterioarele filmului *Sus pe scări, jos pe scări*? Întrebă Slider.

– Asta a fost înainte de a mă naște eu, spuse AtherÂton cu cruzime.

Urcară treptele și Atherton își șterse ostentativ mîna pe pantaloni înainte de a trage de clopoțel.

Caroline Greatrex îi primi în salonul care avea răcoarea spațiului vast și liniștea adevăratei bogății. Atherton, așezîndu-se cu eleganță pe o banchetă tapitată cu brocart, inventarie rapid vîrsta și valoarea accesoriilor.

Totul îi amintea de Parada Militară – draperiile erau obosite, dar mobilierul era autentic. În cazul acesta, văduva era cea obosită – și palidă, chiar și sub machiajul impecabil.

Părul, blond cenușiu peste cenușiu natural, era ca și cum ar fi fost coafat în dimineața aceea, în stilul paj umflat, scurt, preferat de o anumită parte a societății,

dat pe spate într-o curbă care îi elibera urechile împodobite cu clipsuri mari, din perle.

În jurul gâtul avea trei șiraguri de perle care dacă nu erau naturale, atunci el, Atherton era unchiul unei maimuțe.

Un pulover negru cu guler șal scotea în evidență perlele. În partea de jos purta o fustă de tweed gri-cu-alb și pantofi negri, trotteuri.

Totul foarte simplu și foarte adecvat; și nici o altă bijuterie, cu excepția unei colecții cât se poate de urâte de inele pe degetul inelar: o bandă lată din aur, un inel de logodnă cu trei diamante, o verighetă bătută în diamante și un inel susținător, subțire, din aur umpleau tot spațiul dintre baza degetului și prima articulație.

Avea mîini urâte, își spuse Atherton, noduroase și palide, cărnose și genul de unghii asupra cărora nu ar trebui atrasă atenția, date însă cu o oja de un roșu intens.

– Vă pot oferi un sherry? întrebă ea. Sau nu aveți voie? Niciodată nu am știut dacă asta este sau nu pură ficțiune.

– Mulțumesc, spuse Slider. Îi făcea plăcere să îi ocupe cu ceva dacă-i lăsau impresia că sînt stînjiți, iar ea trebuia să fie, deși părea absolut stăpîină pe ea. Clasa superioară britanică la nenorocire, se gîndi Slider: nu mai este nimeni ca ei. Ca fiu de fermier crescut într-un comitat prosper, avea mai multă experiență cu aceasta decît Atherton, citadin prin definiție. Bogătașii și intelectualii de oraș nu seamănă deloc cu vechile familii de nobili de țară.

Cînd veni cu paharele și se așeză în fața lor, Atherton văzu ceea ce Slider remarcase deja, faptul că stăpînirea ei era doar de suprafață și pentru asta îi plăcu și mai mult de ea.

Moartea nu ar trebui niciodată să intervină pe

neașteptate, se gîndi el. Caroline rotea ușor paharul de sherry și cînd nu vorbea, gura îi tremura.

Arăta cu mult mai în vîrstă decît cadavrul lui Roger Greatrex – să fi avut poate șaizeci de ani, față de cei cincizeci ai lui – deși să nu uităm că moartea netezește ridurile, în timp ce suferința le accentuează.

– Îmi pare rău că trebuie să vă tulbur în asemenea momente, spuse Slider și vă sînt foarte recunoscător că m-ați primit.

– Este în regulă, spuse ea cu o voce albă. Trebuie să vă faceți meseria, înțeleg asta.

– Mai întîi trebie să vă întreb dacă aveți cumva idee despre ce anume l-ar fi putut determina pe soțul dumneavoastră să-și pună capăt zilelor? Era depri-mat? Nefericit? Îngrijorat de ceva anume?

– Nu, cîtuși de puțin, spuse ea cu hotărîre. Nu-mi vine să cred că a putut face așa ceva. Se afla la apogeul carierei, nu avea griji de natură financiară. De fapt, în ultima vreme părea chiar deosebit de vesel.

– De ce anume?

Îl privi cu răceală.

– Nu am idee. Nu a discutat cu mine despre asta. Se opri, reflectînd.

Ochii ei încercară să-l fixeze pe Atherton, dar Slider îi reținu privirea și continuă:

– Vă asigur că tot ce-mi veți spune va rămîne confidențial, în măsura posibilului.

Atherton observă cu ușoară surpriză că vocea șefului său, de obicei fără nici un accent regional, trăda acum o foarte vagă moliciune provincială – nu atît un accent, cît o cadență.

Atherton văzu că ea începe să se relaxeze, asemenea unui cîine nervos manipulat cum trebuie și nu putu decît să-l admire pe Slider.

El unul nu ar fi putut face asta, ce mai.

– Cred atunci că ar trebui să vă spun că soțul meu

și cu mine ducem de multă vreme vieți separate. Căsnicia noastră este mai mult o formalitate decît o legătură care ar presupune orice fel de intimitate. Avem, sus, apartamente separate, ne urmăm fiecare propriile noastre activități – deși salvăm aparențele de dragul familiei și mai există ocazii în care apărem ca un cuplu. Am apărut, vreau să spun.

– Erați în termeni amicali?

– Ah da, nu era un aranjament ranchiunos. Doar că pe mine nu mă interesau unii din prietenii lui Roger din media, iar el se plictisea groaznic cu ai mei.

– Avea dușmani?

Doamna Greatrex ridică dintr-o sprînceană.

– Era critic și în general nu unul benign. Aș spune că avea mulți dușmani – dar nu pot crede că cineva ar fi în stare să ucidă pentru o cronică proastă. Asta m-ați întrebat? Dacă cineva l-a urît suficient pe Roger ca să-l ucidă?

– L-a urît cineva?

– Nu știu. Nu pot să spun decît că nu cunosc pe nimeni. Dar nu pot spune ce anume ar fi suficient, nu?

Slider lăsă întrebarea să treacă pe lîngă el.

– A avut rude?

– Părinții lui sînt amîndoi morți. Are o soră, Ruth. S-au iubit întotdeauna foarte mult, dar ea este căsătorită și trăiește în America. Își scriu o dată sau de două ori pe an, dar nu am mai văzut-o de – ah, să tot fie patru sau cinci ani.

– Dar familia dumneavoastră? S-a înțeles cu ea?

Gura ei se strîmbă semnificativ.

– Ah da, ne înțelegem cu toții foarte bine. Lui nu i-a plăcut de ei și lor nu le-a plăcut de el, dar la ocazii ne întîlnim cu toții și sîntem foarte politicoși. Așa se întîmplă în societatea civilizată. Mă cutremur gîndindu-mă cîtă vreme ne irosim cu toții fiind politicoși cu oameni de care nu ne pasă.

– De ce familiei dumneavoastră nu i-a plăcut de el?

– „Nu a fost destul de bun“. Sorbi din sherry, studiindu-i lui Slider expresia ca să vadă dacă este înțeleasă. Părinții mei, continuă ea, s-au gândit că am făcut o căsătorie proastă. Roger nu făcea parte din lumea noastră. Dar au încercat să se împace cu gîndul. Problema era că Roger se simțea jignit că ei trebuiau să se împace cu gîndul. Voia să fie apreciat pentru propriile lui merite. Mă tem că generația tatălui meu nu prea era bună la așa ceva.

Slider dădu încet din cap ca să nu tulbure unda liniștită în care ea își putea strecura dureroasele confesiuni.

– Aveți copii?

În ochii ei se citi durerea.

– Doar unul. Fiul nostru, Jamie. Îl ajută privind spre o fotografie înrămată de pe măsuta din capătul sofalei, înfățișînd un băiat zîmbitor, cu strungăreață, cu o înfățișare foarte oarecare, cu părul răvășit, într-o cămașă cu gulerul deschiat.

– A fost făcută pe cînd avea nouă ani.

– Acum ce vîrstă are?

– Din punct de vedere mintal, tot nouă. Cronologic are douăzeci și cinci. Privi în ochii lui Slider, căutînd parcă sprijin. De Atherton uitase cu desăvîrșire.

– Se află într-o clinică, în Sussex – lîngă Petworth. Este foarte fericit acolo. Este o casă veche, foarte plăcută, cu împrejurimi vaste, chiar și cu un lac. Îl vizităm de trei ori pe an – de Crăciun, de Paște și de ziua lui. Vru parcă să mai adauge ceva, dar se răzgîndi.

Făcea asta parte, cumva, din afirmația „nu a fost destul de bun?“, se întrebă Slider.

Îl privi chipul fără mască și rămase tăcut în fața universului de suferință revelat de aceasta.

Ei bine, dacă soțul ei fusese omorât, viața îi oferise deja o lovitură și mai grea.

Își mișcă un picior, tîrșîindu-l de podea și ea își recăpătă puțin controlul, destul pentru ca el să poată trece la următoarea întrebare.

– Îl cunoașteți pe Sandal Palliser?

Expresia ei deveni mai voalată.

– Da, bineînțeles că îl cunosc. Este unul din prietenii lui Roger.

– Prieteni? Mi s-a spus că el și soțul dumneavoastră nu se sufereau unul pe celălalt.

– Cine v-a spus asta? Întrebă ea prudentă.

– Au avut o discuție violentă la televiziune, în seara morții. Mi s-a spus că nu a fost ceva neobișnuit. Și au avut într-adevăr o dispută îndelungată, în presă.

– Fără nici o legătură. A fost mai curînd o dezbatere profesională, spuse ea, imprudent.

– Atunci care a fost cauza vrajbei?

Ezită, ca și cum s-ar fi gîndit să nu răspundă. Apoi începu, cu o voce deodată aspră:

– Nu știu exact de ce anume s-au certat alaltăieri seara. Dar îmi închipui că trebuie să fi fost în legătură cu o femeie. Soțul meu – în sfîrșit, tot o să aflați asta mai curînd sau mai tîrziu – umbla cu alte femei. A fost o vreme cînd el și Sandal obișnuiau să iasă împreună, să bea și să agațe... femei, fete, spuneți-le cum vreți. Exista o rivalitate între ei în privința succesului, dar la început era o rivalitate prietenească. Apoi cred că Roger i-a „suflat“ lui Sandal o femeie, după care rivalitatea lor a devenit ostilă. Fiecare ar fi vrut să-l înfrîngă pe celălalt dacă ar fi putut. Cred că la început era doar o tîmpenie, dar cu timpul a devenit tot mai urît. Nu știu de ce – știu doar că Sandal era întotdeauna gelos pe Roger pentru că acesta reușise atît de bine în cariera lui. Și financiar, desigur, adăugă ea. Sandal crede foarte mult în forța banului. I-ar plă-

cea să fie bogat și pentru că nu este, îi place să se afle în prezența celor bogați. Și banii vechi, desigur, sînt mai atrăgători decît cei noi. Ura faptul că Roger reușise să-și facă intrarea în această lume și el nu.

– Prin dumneavoastră?

– Prin mine, da. Dar Sandal, dacă ar fi putut, ar fi făcut o căsătorie bună.

Slider se uită la Atherton și la doamna Greatrex, surprinzînd mișcarea ochilor, își aminti unde se afla și-și recăpătă expresia de totală stăpînire.

Slider se ridică.

– Putem să ne aruncăm o privire în camera lui?

La primul etaj se aflau un dormitor, o baie și un salon, toate legate între ele.

Femeia care-i conduse le spuse că doamna Greatrex avea un dormitor și o baie la acest etaj, dar folosea salonul de dimineață de la parter drept camera ei de zi.

Toate camerele aveau covoare scumpe și erau mobilate cu piese antice și erau, de asemenea, scump întreținute.

Coșul de hîrtie din camera de zi era gol și toate suprafețele erau ținute în ordine. Căminul avea doar un foc electric creînd iluzia unui buștean arzînd într-un coș metalic prelucrat, aproape comic prin discrepanța cu restul încăperii.

Asta demonstra, își spuse Slider, că fiecare își are punctele lui slabe.

Camera fusese curățată în dimineața precedentă după plecarea domnului Greatrex, zise menajera.

Acesta se întorsese acasă spre sfîrșitul după-amiezei, ca să se bărbierească și să se schimbe pentru BBC și camera fusese din nou curățată după aceea și prosoapele schimbate.

Dacă ar fi existat un bilet, acesta ar fi fost găsit și dat doamnei, dar nu a existat nici un bilet.

Părea, spuse femeia, foarte mulțumit de el cînd venise acasă pentru ultima oară; cîtuși de puțin depri-mat sau trist.

În salonaș însă exista un mic birou, iar în dormitor o comodă, amîndouă îndesate cu diferite obiecte personale.

– O să trebuiască să scotocim printre ele, spuse Slider deschizînd sertarele fără entuziasm. Ar trebui să punem pe cineva plăcut. Anderson este un băiat drăguț, curățel.

– Păcat că femeia de serviciu este atît de eficientă. Camerele astea sînt la fel de neutre ca un hotel.

– Ah, nu știu, spuse Slider. Există și probe negative; dacă hainele lui sînt duse la spălat imediat ce și le scotea de pe el, singura explicație a găurilor din ciorapi este că nu și i-a schimbat.

– Un băiat murdar, deci?

Slider deschise un alt sertar, ridică în sus cîteva cămăși frumos împăturate și sub hîrtia de pe fundul sertarului găsi două reviste porno.

– Ca să vezi!

– Ce sînt astea? Ah, publicații igienice. Încep să construiesc imaginea omului ăstuia în toată splendoarea ei.

Slider căuta acum în sertarul cu pulovere și găsi, ascunsă la fel, o fotografie alb-negru, într-o ramă de piele foarte veche, a unei fete cam de cincisprezece ani, cu părul scurt, blond, dat pe spate într-o parte și cu un zîmbet vesel pe față.

Pe spate era ștanțat, cu litere gotice înzorzonate, numele fotografului și o adresă din Pulborough.

Atherton se uită peste umărul lui.

– Crezi că este sora lui?

– Posibil. Dar de ce este ascunsă? Doamna G. zicea că ținea mult la sora lui.

– Poate că nu mergea cu decorul.

Slider privi încruntat fotografia, apoi o vârî în buzunar.

Atherton observă mișcarea, dar evită un comentariu.

Știa bine că șeful lui avea întotdeauna probleme cu fotografiile. Îl indispuneau în aceeași măsură în care îl indispuneau pe Atherton pantofii morților.

În drum spre ieșire o abordară din nou pe doamna Greatrex ca să-i ceară încuviințarea de a permite cuiva trimis de ei să studieze hîrtiile.

Apoi Slider scoase cuțitul.

– L-ați mai văzut pînă acum?

Aceasta se uită la cuțit și chipul ei păli, aproape îngălbenindu-se.

– Acesta a fost...? Nu. Nu. Nu l-am mai văzut. Nu este al lui Roger.

– Poate nu știți dumneavoastră.

– De ce să fi avut el un asemenea cuțit? ripostă ea.

– A fost cumva la Cercetași, cînd era copil?

– Zău, ce întrebări ciudate! Ah! Înțeleg. Nu, nu cred. Nu ar fi fost în tradiția familiei sale. Iar Roger nu a fost niciodată un tip de grup. Îi plăcea să fie altfel decît toți ceilalți. Nu l-ar fi interesat uniforma.

– Încă un lucru, spuse Slider amintindu-și, soțul dumneavoastră a fost un om religios?

– Nu în mod deosebit, spuse aceasta ridicînd dintr-o sprînceană.

– Nu obișnuia să meargă la biserică? Era pasionat de *Biblie*?

– Dumnezeule Mare, nu!

Slider îi povesti despre biletul din buzunar.

– Nu-mi dau seama de unde l-ar fi putut avea, spuse doamna Greatrex, dar oricum știam foarte puțin din activitățile sale zilnice. Dar nu era creștin. Pe tatăl lui îl chema Grossvater. Și-au schimbat numele cînd

au venit aici, pe vremea cînd Roger era încă mic.

Doamna Greatrex privi întrebător de la unul la celălalt.

– Am crezut că v-ați dat seama că asta spuneam eu, puțin mai devreme. Eu provin dintr-o veche familie catolică. Acesta a fost principalul motiv pentru care tatăl meu l-a considerat nepotrivit.

„Am luat-o în gușă, își spuse Slider. Dar cine s-ar fi gîndit?”

– Dar era blond cu ochi albaștri, spuse Atherton, incapabil să-și înfrîneze pornirea.

Îl privi cu indiferență, ca și cum în locul lui ar fi vorbit lampa de pe masă.

– Evreii sefarzi sînt adesea așa, spuse ea după o clipă, ca și cum el ar fi trebuit să știe asta.

CAPITOLUL 5

Cine l-a tîrît pe cine?

Casa lui Sandal Palliser de pe Addison Road fusese un conac de țară cînd a fost construită, prin 1840, dar peisajul rural se retrăsese ca un val, cu cincisprezece mile mai în spate, lăsînd-o acolo, în părăsire. Acum se afla în dreptul drumului cu un singur sens care reprezenta o extensie a șoselei West Cross Road și mașinile duduiau sau tușeau prin dreptul ei toată ziua, învăluind-o în gaze nocive și făcîndu-i pereții să tremure.

Case cu apartamente și căsuțe se înghesuiau aproape de ea, de fiecare parte; dar ea continua să doarmă în grădina ei secretă, neîngrijită, din spatele zidului înalt de cărămidă, iar prin tufele prea crescute și prin copaci, păsările de oraș găseau un paradis verde care precis că le umplea de mirare.

Ochiul exersat al lui Slider văzu imediat semnele neglijării.

– Fie Palliser nu cîștigă destul ca să plătească pe cineva să se ocupe de întreținere, spuse el înaintînd

pe cărarea plină de ramuri care trăgeau de ei asemenea unor copii obraznici, care încearcă să-ți atragă atenția.

– Fie nu-i pasă, termină Atherton gîndul în locul lui, și-și cheltuiește banii pe altceva.

– Acoperișul ăsta cere să te îngrijești de el. Și jigheburile. Urăsc să văd cum se distruge astfel o casă frumoasă.

Înăuntru, totul era cum nu se putea mai diferit de interiorul îngrijit al lui Greatrex. Cu multă vreme în urmă, pereții fuseseră zugrăviți în culoarea magnoliei și lăsați apoi așa. Mobilierul era vechi, cîteva piese erau antichități, unele aproape antichități și erau îngrozitor de multe, ajutînd cel puțin să mascheze deficiențele decorului.

Peste tot erau boarfe, cărți, partituri, jucării, biciclete, porțelanuri, haine, oale cu plante, un lampadar art-deco defect, reprezentînd o femeie goală, un taburet peste care era pus, doar pe jumătate, un mileu reprezentînd niște panseluțe într-o vază, un scuter căruia îi lipsea roata din față, o pereche de cizme de călărie din piele, un ursuleț fără cap, un scaun înalt din lemn a cărui vopsea roșiatică se tocise peste tot, astfel încît acum părea maronie – era ca și cum casa ar fi fost vizitată în anii '50 de o familie numeroasă de veri și de atunci nu s-ar mai fi făcut curățenie.

Făcîndu-și loc pe lîngă un bufet rablagit încărcat cu vase și borcane de gem care aproape că bloca trecerea și împiedicîndu-se de o gaură în covorul care părea făcut din bucățele, Slider fu condus în bucătărie, unde-și putu arunca o privire asupra doamnei Palliser. Și ea era o surpriză, după strălucirea de oțel a doamnei Greatrex.

Era o femeie liniștitoare cu un aer mămos și cu o față blîndă, cu părul cenușiu dat pe spate într-un coc demodat și nereușit, strîns la ceafă și cu ochi ne-

așteptat de negri. Purta un șorț înflorat peste o bluză maron fără formă și degetele erau iremediabil înnegrite în urma unei vieți de curățat legume. Se pare că tocmai făcuse supă și în aer plutea un miros amestecat de mâncare.

Doamna Palliser studie chipurile celor doi bărbați, în timp ce Slider făcea prezentările.

– Presupun că ați venit în legătură cu Roger. Groaznic lucru, nu? spuse ea cu un vag accent scoțian. Ziarele de dimineață au scris că s- a sinucis, este adevărat?

– Arată ca și cum ar fi o sinucidere, spuse Slider precaut.

– Nu-mi vine să cred, spuse femeia cu fermitate. Nu era genul. Nici Sandy nu crede asta. Roger avea pentru ce să trăiască. Presupun că vreți să vorbiți cu Sandy, da?

– Da, vă rog.

– Este sus în birou, lucrează. Nu-i place să fie deranjat când scrie, dar firește, este vorba de o urgență, nu-i așa? Vă conduc eu. Puteți însă aștepta o clipă? Tocmai îi făceam cafeaua și i-o puteți duce dumneavoastră. Îndrăznesc să cred că doriți și dumneavoastră o ceașcă de cafea! Cum o beți?

Puțin după aceea urcau treptele în urma ei, Ather-ton în spate, ducînd tava cu cafele și o farfurie cu prăjiturile și încercînd să privească în jur, pentru orice eventualitate: covorul scării era plin de găuri ca și în hol, aici însă existînd în plus problema cărților depozitate pe ambele laturi ale scării, lăsînd liberă doar o trecere îngustă, la mijloc.

Doamna Palliser se cățara cunoscătoare, ajutîndu-se cu mîinile ca să se propulseze în sus și sporovăind întruna.

– Locuim aici din o 1065, am cumpărat casa cu banii cîștigați de Sandy pe prima lui carte. A costat

două mii de lire, imaginați-vă! Firește, era într-o stare jalnică.

În spatele lui Slider, Atherton fornăi și se prefăcu apoi că tușește.

– A trebuit să o punem la punct singuri, puțin câte puțin, pentru că pe vremea aceea nu aveam nici un șvanț. Ne-a luat ani. Acum face cam jumătate de milion, dacă am vrea s-o vindem. Când am venit aici nu exista nici măcar dușumea în hol. Nu fusese locuită ani de zile. Grădina era ca o junglă. În sfârșit, am fost fericiți aici. Este o casă bună, o casă fericită. Ah, atenție la scara de sus. O ținem acolo ca să schimbăm becurile, tavanul este groaznic de înalt și becurile astea parcă explodează din cinci în cinci minute. Nu le mai fac să dureze, ca odinioară. Sandy zice că ar trebui să refacem toată instalația. S-ar putea ca aceasta să fie cauza, aș zice eu.

Slider ar fi zis și el la fel. Întrerupătorul prin dreptul căruia tocmai trecea, frecându-se de scara mobilă și de o lampă ciobită și cu un fir atârând din ea, era unul rotund, din bachelită maron, cu un mic buton în mijloc, ca o excrescență, așa cum nu mai văzuse din copilărie. Probabil că Hitler mai visa încă să fie mecanic de locomotivă pe vremea când s-a refăcut pentru ultima oară instalația electrică în această casă.

– Cred că este puțin cam prea tixită cu lucruri, casa asta, spuse doamna Palliser fără să se scuze, în timp ce se pregătea să urce la etajul doi, dar cine vede propria lui dezordine? Și nu știi niciodată când ai nevoie de ceva. Sandy! Ai oaspeți.

Ajunse în dreptul unei uși aflată la jumătatea palierului și o deschise. Aceasta cedă doar pe jumătate, împiedicată de cine știe ce alte nimicuri ascunse în spatele ei.

Prin deschiderea ușii, Slider văzu un bărbat stînd la un birou amplu, cu un computer în centru și cu

teancuri de cărți și carnete de jur împrejur. În restul încăperii nu se mai aflau decît o măsuță de perete, un fotoliu îmbrăcat în piele roșie, cu brațe de lemn, curbate și cîteva etajere metalice pentru cărți, fixate de perete. Dar aproape fiecare centimetru de suprafață era acoperit cu teancuri de cărți și ziare. Fereastra ghilotină, mare, frumoasă, privea afară, deasupra paradisului păsărilor din grădină, iar becul gol care atîrna în fața acesteia de un fir împletit, dinainte de război, fusese tras pe sus, prin cameră, cu o bucată de sfoară prinsă de un cui bătut într-o etajeră, ca să atîrne deasupra biroului.

– Este poliția, anunță doamna Palliser. Și ți-am adus cafeaua. Acum o să vă las singuri.

Sandal Palliser își întoarse privirea spre ei, apoi se ridică și luă tava din mîna lui Atherton. Slider nu se așteptase să fie atît de înalt și nici atît de bătrîn. Avea un păr des, alb, care-i țîșnea în sus din cap și se culca doar spre capete, prin propria-i greutate. Avea o față adînc ridată, sprîncenele stufoase, un nas lătăreț și înăsprit de vîrstă și de viața dură și gîtul cu piele de găină. Purta ochelari demodați cu rame maron, iar în spatele acestora ochii erau de un albastru neașteptat, care-i făceau să pară absolut rotunzi și orbi. Mișcările lui însă erau viguroase și vocea, puternică; poate că nu era chiar atît de bătrîn pe cît părea, își spuse Slider – poate spre șazeci de ani.

– Ați venit în legătură cu Roger, presupun, spuse el. Puse tava pe un teanc de ziare de pe măsuță. Și luați loc. Dumneavoastră ar fi bine să vă așezați în fotoliu, îi spuse lui Slider. Puneți toate chestiile astea pe jos. Este în regulă, nu doare. Iar dumneavoastră, îi spuse lui Atherton, mergeți dincolo, o să găsiți un scaun de bucătărie chiar lîngă ușă. Aduceți-l aici.

Cînd terminară cu instalatul, își luă cafea, sorbi din ea și-i servi cu fursecuri.

– Sînt făcute de Phyllis. Este o gospodină minunată. La nimic altceva nu este bună și este excentrică precum un papagal, dar știe să gătească. Sînt înșurat cu ea de treizeci de ani și pe zi ce trece seamănă tot mai mult cu prințesa Fred. Se uită de la Slider la Atherton și înapoi, cu o privire rapidă, de evaluare.

– Vă pricepeți la istorie?

– Arhitectura este pasiunea mea, spuse Slider. Dar mă mai pricep puțin și la altele.

Ochii rotunzi, albaștri, îl evaluă din nou în lumina acestei informații, dar nu spuse decît:

– Înseamnă atunci că știți cine a fost prințesa Fred. Deci, Roger Greatrex. Nu eu l-am omorît, dacă la asta v-ați gîndit, cumva.

– Ziarele spun că a fost sinucidere, zise Slider, prietenos.

Palliser zîmbi fără umor.

– Ah, nu, nu mă prindeți cu jocul acesta mărunț! Știu perfect de bine că nu a fost asta. Roger se iubea mult prea mult ca să vrea să lipsească lumea de prezența lui. Și cum nu-ți poți tăia gîtul accidental, trebuie să fi fost omorît. De fapt, nu este o surpriză prea mare. Cred că se formase deja o coadă considerabilă, cu toți oamenii care ar fi vrut să-l omoare.

– Cine era în capul listei? întrebă Slider.

– Nu mă întrebați pe mine. Asta trebuie să aflați voi. Eu unul aș căuta printre femei – au fost destule care s-au simțit jignite. Deși numai Dumnezeu știe ce au găsit la el. Era un ticălos împutit. Și mă refer la împuticiune, nu la înclinațiile lui sexuale. Îi surprinse privirea lui Atherton care se uita prin încăpere și zîmbi din nou.

– Ah da, este cam dezordine aici, în regulă. Teoria mea este că există oameni dezordonați, dar curați și oameni ordonați dar murdari. Roger era imaculat pe dinafară, dar totul nu era decît o fațadă. În timp ce

eu... v-ați putea lua masa pe mine. Și au fost destule femei care au făcut-o, dar asta este o altă poveste.

Atherton zîmbi creț și văzînd expresia visătoare a lui Slider își spuse că era timpul să pună el întrebările. La ordinea zilei era agilitatea.

– Ați avut o discuție aprinsă cu domnul Greatrex, în salonul verde. Vreți să-mi spuneți despre ce a fost vorba?

– Aha, asta era, da? Uluitor cît de previzibili sînteți voi. O ceartă, urmată de o crimă, *ergo* – nu că voi ați ști ce înseamnă *ergo* – scandalagiul trebuie să fie criminalul. Ha! Ei bine, nu și de data aceasta, băieți, îmi pare rău. *Cherchez la femme*, ăsta este sfatul meu.

– Doamna Greatrex zice că obișnuiți să vă luați la întrecere, care dintre dumneavoastră reușea să agațe mai multe, spuse Atherton, schimbînd îndatoritor ținta.

– Draga Caroline! Așa-i trebuie dacă s-a măritat cu Roger. Dacă s-ar fi măritat cu mine... dar asta este o altă poveste. Ah da, Roger și cu mine obișnuiam să batem împreună străzile. N-ați fi zis că eram de aceeași vîrstă, nu? El avea trupul unui tînăr de douăzeci de ani – o putea face și de cîteva ori pe săptămîină, dacă ar fi putut-o face. Rîse de propria lui glumă. Phyllis zice că precis își ținea fotografia în pod.

– Este oare o referire la romanul lui Oscar Wilde, domnule? întrebă Atherton gînditor, prefăcîndu-se că-și sugerează creionul.

Palliser rîse, mai natural de data aceasta.

– În regulă, o lovitură în favoarea dumneavoastră. În regulă, vă pot spune că Roger îmi displăcea la modul cordial, deși pe vremuri am fost chiar prieteni, dar nu, nu am de gînd să vă spun de ce. Recunosc că joi seara am avut un schimb de cuvinte, dar nu am de gînd să vă spun pe ce temă, pentru că nu este cîtuși de puțin treaba dumneavoastră. Nu l-am omorît eu, deși

în parte aş fi vrut s-o fi făcut – ar fi existat în asta un fel de simetrie artistică. Necazul este că probabil i-ar fi făcut plăcere acest lucru, dar slavă Domnului, nu era treaba mea să-i fac plăcere. Şi nu-i treaba mea nici să vă rezolv eu problemele. Pe scurt, nu am să vă spun nimic despre mine – dar vă voi spune cîteva lucruri despre Roger, pe care poate nu le ştiţi şi pe care probabil că nimeni altcineva nu vi le va spune. Acesta este tîrgul meu. Ce ziceţi?

Povestea a fost lungă, lungită şi mai mult de faptul că în mod evident, lui Sandal Palliser îi plăcea să se audă. Era un povestitor înnăscut şi, deşi povestea nu era cîtuşi de puţin edificatoare, lămurise cel puţin o întrebare: identitatea fotografiei ascunse în sertarul cu pulovere. .Potrivit spuselor lui Palliser, Greatrex avusese două surori – Ruth, cu cinci ani mai mare şi Rachel, cu doi ani mai mică decît el. Le iubise pe amîndouă, dar fiind mai apropiat de vîrsta lui Rachel, de ea era ataşat în mod special. Crescînd împreună au devenit inseparabili, într-atît încît, cînd Greatrex împlinise şaptesprezece ani şi urma să meargă la Universitate, părinţii au avut probleme să îl convingă să o părăsească.

Plecă împotriva voinţei lui; şi cu puţin înainte de terminarea ultimului trimestru, Rachel se îmbolnăvi de leucemie. Greatrex se întoarse acasă, pierzînd examenele şi toată vacanţa de vară şi-a vegheat sora, privindu-i moartea lentă şi agonie.

După dispariţia acesteia a refuzat să se întoarcă înapoi la facultate şi să-şi dea examenele pentru anul întîi, fără de care nu-şi putea continua studiile – acesta era sistemul scoţian. Plecă însă de acasă şi veni la Londra – cît mai departe cu putinţă, comentă Palliser – ca să-şi cîştige existenţa. După ce s-a perindat prin diferite slujbe pe care le putea obţine un necalifi-

cat în anii '60, s-a trezit în Fleet Street, unde a avut suficient noroc ca să-i atragă atenția editorului lui *Daily Express*. Așa a început ucenicia lui în ale jurnalisticii și în final gloria lui și din motive care încă nu au fost descoperite, nenorocita lui moarte într-un closet al televiziunii.

Așa s-a întâlnit cu Palliser care lucra pentru un editor și publica în diferite ziare când avea ocazia; și apropiindu-i faptul că amândoi crescuseră în Scoția, au devenit prieteni.

– Nu cred că Roger și-a revenit vreodată cu adevărat în urma morții lui Rachel, spuse Palliser aprinzându-și o țigară *Gitanes*. Răsfățul meu de la mijlocul dimineții, le explică el. Doriți...?

Atherton scutură din cap, iar Slider spuse:

– Nu mulțumesc, nu în timp ce respir.

Palliser zîmbi.

– Un polițist cu simțul umorului. Credeam că umorul este interzis polițiștilor.

– Cîțiva dintre noi au reușit totuși să se strecoare. Vă rog, continuați.

– Unde rămăsesem? Ah da, la moartea lui Rachel și la obsesia lui Roger.

– De ce credeți că-i ținea ascunsă poza, de vreme ce a iubit-o atît de mult?

– Nu vorbea niciodată de ea. Era mult prea dureros, cred. Durere care a răbufnit însă la suprafață sub forma obsesiei lui pentru fetele tinere. Da, așa se manifesta – întotdeauna cu femei mult mai tinere decît el, deși din fericire pe măsură ce îmbătrînea el, creștea puțin și vîrsta lor. Presupun că el menținea diferența – probabil că ultima i se părea lui, ajuns la cincizeci de ani, așa cum probabil că ar fi arătat Rachel la optsprezece.

– Nu sugerați sper că relația lui cu Rachel era incestuoasă?

– Nu fizic – slavă Domnului, nu – dar mental, nu așa este întotdeauna?

– Eu am fost copil unic la părinți, spuse Slider.

– Atunci trebuie să fi avut, în schimb, o parte de complex al lui Oedip, spuse Palliser relaxat. Roger și-a petrecut viața încercînd să o regăsească în celelalte femei pe sora sa pierdută. Nu-și putea lua mîinile de pe ele. Din fericire, cele mai multe nici nu voiau asta. Era un bărbat bine, ce mai. Genul blond, frumos tuns, teribil de englez – dacă ar fi știut ele! Căuta în special păpușelele din suburbii, cu stele în ochi, dispuse să-și petreacă seara în lume. Nu opuneau rezistență, iar Roger știa întotdeauna cum să atace. Îl luau drept profesor și el nu se obosea să le dezamăgească. A fost un șir mare de tot. Apoi, firește, vîrsta de șaizeci de ani a început cu adevărat să se facă simțită, iar el nu avea voie să rateze. Dumnezeule Mare, ce picnic a fost! Mi-l amintesc pe tatăl meu spunînd același lucru despre cel de-al doilea război mondial – o vacanță luată de la decorul și regulile obișnuite de decență. Din cînd în cînd civilizația simte nevoia să scape puțin din lesă și să se zbenguie...

Palliser se opri și o clipă pe chipul lui nu se putu citi nimic. Își scrie următorul articol, își spuse Atherton nu fără invidie – o micuță și simpatică analiză psihosocială pentru cei cărora le place să gîndească altcineva pentru ei.

Apoi chipul i se reanimă și Palliser spuse, mai puțin nereverențios:

– Doar că toate acestea nu se potriveau cîtuși de puțin cu Roger. Dedesubt se afla o vîină de izmeneală suburbană, tînjind după un interior cu perdele din dantelă. El nu putea fi niciodată un hedonist convins – era prea mic-burghez pentru asta. Eu cred că tot ce dorea el cu adevărat de la aceste fete era doar să fie cu ele, să discute cu ele, poate să le mîngîie puțin. El avea

nevoie de cineva față de care să se poarte ca un frate mai mare. Dar era un bărbat sănătos, iar ele căutau senzații tari, așa că nu se putea opri niciodată aici. Iar după o vreme cred că uita de ce făcea asta – nu că ar fi știut vreodată cu adevărat, la modul conștient. Ambivalența, conflictul s-au canalizat de la sine în această tendință spre murdărie – nespălarea picioarelor, neschimbarea lenjeriei de corp. Se pedepsea singur pentru această silă interioară, înțelegeți – și îi plăcea să se pedepsească. Aceasta era o altă manifestare a sufletului său burghez. Da, acum că mă gîndesc la asta, continuă Palliser cu ochii lui rotunzi, albaștri, sarcastici ca ochii unui papagal, trecînd de la Slider la Atherton și înapoi, cred că era exact tipul capabil de sinucidere. Domnilor, iată că v-am rezolvat cazul.

Slider lăsa să treacă pe lîngă el această remarcă, cu răbdarea unui polițist.

– Ce s-a întîmplat după căsătorie?

– Ah, asta nu i-a schimbat cu nimic obiceiurile. Caroline n-a făcut niciodată o dramă din asta. Avantajul de a te căsători cu o femeie din aristocrație.

Pe chipul lui Palliser trecu în grabă o expresie de nemulțumire.

– Onorabila Caroline Fiennes-Marjoribanks – Isuse, ce nume! Îl știți pe Chirnside? Bătrînul se mai agață încă de viață, numai Dumnezeu știe cum, trebuie să tot aibă nouăzeci și ceva de ani. Nu m-ar mira dacă ar fi doar pură încăpăținare. Cu o expresie rigidă, cu gîtul rigid, rigid în totul, tare ca lemnul, „de la gît în sus. Ca toate aceste vechi familii de nobili scoțieni, mai engleze decît englezii.

Slider încunviintă din cap, că și cum aceste familii n-ar fi fost un secret pentru el.

– Doamna Greatrex mi-a spus că s-au căsătorit împotriva dorinței familiei.

Expresia lui Palliser se înăspri.

– Ah, ați stat de vorbă cu ea, da? Da, presupun că a trebuit s-o faceți. Nu că ați fi putut afla cine știe ce de la ea. Niciodată să nu te plîngi, niciodată să nu dai explicații, acesta este motto-ul acestor vechi familii. Acesta este motivul pentru care în final au hotărît să se împace cu ideea și să-l accepte pe Roger. Cel mai rău lucru pe care l-au putut face, după cum au evoluat lucrurile.

– Cum au evoluat lucrurile? interveni Slider, impenetrabil.

– Căsnicia lor nu a fost binecuvîntată, spuse Palliser aspru și asta din cauza lui Roger – o deficiență cronică de spermă. Familia Chrinside a fost distrusă – abia aștepta să aibă un nepot. Am cunoscut familia – am crescut în aceeași regiune. Și cînd în sfîrșit Caroline a procreat, progenitura s-a dovedit a fi retardată. Pentru prima oară Palliser își întoarse privirea, uitîndu-se fără să vadă în grădina în care o mierlă țopăia de-a lungul tufelor, oprindu-se să scormonească printre frunzele moarte, de anul trecut, cu mișcările acelea întrerupte, caracteristice. Palliser continuă, cu glasul tensionat:

– Adevărul este că nu era copilul lui Roger. O știam cu toții. Toată povestea asta l-a doborât. Cît despre Caroline – vă puteți închipui ce a însemnat pentru ea. După care între cei doi a intervenit un fel de înțelegere – Roger a făcut pe supăratul ca să se dea mare, deși nu era nevoie – și a revenit la vechile lui obiceiuri. Presupun că ați cunoscut-o pe ultima lui cucerire. O fetiță drăguță, dar cumplit de serioasă. Presupun că Roger se înfierbîntase puțin cam prea mult. Chiar cred că a fost folosit între ei cuvîntul căsătorie. Firește, Roger n-ar fi lăsat-o pe Caroline pentru nimic în lume, chiar dacă ar fi putut-o face – era doar plapuma lui – dar n-aș crede că i-a spus și ei asta.

– Ei?

– Femeii în discuție, rînji Palliser, posac. Dar nu o să vă spun numele. O să trebuiască să-l aflați singuri, dacă țineți. Eu nu sărut și trădez, chiar dacă altcineva se ocupă cu sărutatul.

Slider reveni la cearta cu Greatrex, sperînd ca în atmosfera mai favorabilă generată de automulțumirea lui Palliser să iasă la lumină cauza dușmăniei dintre ei. Dar Palliser era cît se poate de hotărît – deși totodată cît se poate de binedispus – să refuze orice destăinuire.

– Nu am nimic să vă spun și nici nu am de gînd. Viața mea nu vă interesează cîtuși de puțin. Cuvintele fuseseră însoțite de un zîmbet, dar Slider simți în spatele lor tensiunea și văzu îngrijorarea din ochii ascunși de ochelarii care îi ecranau.

Chiar și vechiul „apropo” se dovedi un fiasco total.

– Apropo, înțeleg că ați ieșit din salonul verde singur, curînd după ce Roger Greatrex l-a părăsit pentru ultima oară. Vreți să-mi spuneți unde v-ați dus?

– M-am dus să dau un telefon, spuse acesta ridicîndu-și capul gînditor. Cine v-a spus că am ieșit din încăpere? Presupun că una din fetele acelea stupide de care este plin studioul. Așa se cheltuiesc banii noștri – din buzunarele noastre zboară direct la *Monsoon* sau la saloanele de cosmetică, filtrați efectiv de toate aceste Emme și Katy și Sarah. O chestiune socială, pur și simplu. Nimeni altcineva nu le- ar angaja.

Slider refuză să facă vreun comentariu.

– Există un telefon în salonul verde, spuse el. L-ați fi putut folosi.

– Ah, dar trebuia să fiu singur, zîmbi Palliser. Și nu, nu are rost să vă uitați așa, nu am de gînd să vă spun cui i-am telefonat.

– Dacă nu o să-mi spuneți, îl preveni Slider, o să fiu nevoit ca în urma refuzului dumneavoastră să trag propriile mele concluzii.

– Puteți face ce doriți – nu vă pot împiedica, spuse Palliser aproape cu voioșie. V-am spus că nu eu l-am omorât pe Roger și pînă cînd nu mă veți acuza pe mine de asta, mai multe nu vă voi spune.

Omul dinăuntru lui avea nevoie de un întăritor în urma acestei discuții, plus toată cafeaua și prăjiturile acelea.

– Bei o pintă? întrebă Atherton, testînd apele.

– Calule, mănînci ovăz? răspunse Slider; și cei doi se îndreptară spre *Coroana și sceptrul*, din Melina Road, ca să colaționeze informațiile la o halbă de *Ful-lers* și o farfurie de paste.

– Deci ce părere ai despre toate astea, șefu'? întrebă Atherton. Parcă se asculta pe el însuși, ce zici?

– Se vede că are practică, spuse Slider. Înălța ecrane de fum, privindu-se făcînd asta și privindu-ne pe noi privindu-l. Prea multe straturi adăugate în mod voit, pentru ca adevărul să mai poată ieși la iveală, ceea ce era de fapt scopul acestui exercițiu.

– Ascunde ceva, continuă Slider, dar ce anume și de ce?

– Poate doar de-al naibii, spuse Atherton, încă un nătărău care face pe deșteptul crezînd că este amuzant să-i deruteze pe polițiști, ascunzînd informații absolut nevinovate.

– Poate.

Atherton îl privi.

– Ți-a plăcut de el, spuse acesta, avînd o subită revelație.

– Asta nu înseamnă că nu cred că ar fi fost în stare s-o facă. Este un om inteligent, un om care gîndește și dacă într-adevăr l-a omorât pe Greatrex, o să fie tot timpul cu un pas înaintea noastră. Iar dacă l-a omorât, înseamnă că a avut un motiv al naibii de serios, adăugă el după ce sorbi puțină bere.

– Trebuie să facă parte dintre principalii suspecți, spuse Atherton socotind pe degete. Există binecunoscuta dușmănie dintre ei, cearta din chiar seara aceea, absența lui exact în intervalul respectiv de timp și faptul că ne ascunde anumite lucruri. Și, își aminti el, este suficient de înalt și pare suficient de puternic.

– Există o obiecție majoră, spuse Slider.

– Cum a reușit să-i taie beregata lui Greatrex și să se întoarcă în salonul verde fără o urmă de sînge pe el?

Slider dădu din cap.

– Poate că avea haine de protecție pe care le-a ascuns undeva înainte de a reveni în salonul verde.

– Și pe care probabil că intenționa să le recupereze după aceea, dar care mai zac poate, ascunse undeva?

– Poate, spuse Slider.

– În fond indiferent cine l-a omorît pe Greatrex, gîndi Atherton cu voce tare, a avut aceleași probleme. Trebuia să aibă haine de protecție dacă nu vroia să bîntuie prin televiziune plin de sînge și riscînd să fie văzut de cineva. Cum ar fi putut explica asta?

– Spunînd că s-a murdărit cînd a examinat cadavrul, spuse Slider. Este o chestie de finețe psihologică să spui că ai fost primul care a dat peste cadavru. Dacă dai tu alarma, nimeni nu o să creadă că tu ai făcut-o – toată lumea se așteaptă ca un asasin să fugă cît mai repede de la locul crimei – și dacă ești plin de sînge, ai astfel cea mai plauzibilă scuză.

– Dar trebuie să ai foarte mult sînge rece ca să faci asta. Orice asasin obișnuit, chiar și unul care a pus dinainte totul la cale, are tendința de a fugi și de a încerca să șteargă orice urmă – vorbești despre un tip dibaci, rece, nemilos, care își calculează toate șansele. Asta este părerea pe care ți-a lăsat-o Philip Somers?

– Nu, recunosc Slider. Și a existat greșeala cu cuțitul. Dacă acesta ar fi fost un om calculat, ar fi profitat de sugestia mea în legătură cu acesta.

Atherton zîmbi.

– Îmi place felul în care vezi tu întotdeauna ambele fațete.

– Un om însă nu trebuie în mod obligatoriu să fie complet consecvent. Un anumit grad de premeditare se poate interfera cu o panică neprevăzută. O fi plănuit el totul dinainte, dar nu s-a gîndit la cît de devastat se va simți după aceea; s-a agățat de planul său inițial fără să fie capabil să-l ajusteze pe parcurs. Și în mod cert, a întepenit în fața ușii, păzind-o și împiedicînd pe oricine să intre. Nu ți se pare ciudat să faci așa ceva?

– Oricum, un autocontrol neobișnuit, insistă Atherton. În sfîrșit, în mod cert, Somers a avut ocazia să o facă și nici nu a fost nevoit să explice apoi existența sîngelui. Dar ce motiv a avut? Îl cunoștea pe Greatrex?

– Din cele spuse de Dorothy Hammond, nu-l voia pe Greatrex în emisiune. Pentru un motiv sau motive necunoscute.

– Mai există apoi sugestia lui Palliser privind implicarea unei femei, spuse Atherton. Dacă Greatrex a fost un afemeiat, ar fi putut exista un număr nedefinit de iubite indignate sau bărbați încornorați care să-i fi dorit moartea. Haide s-o recunoaștem, oftă Atherton, putea fi absolut oricine.

– Da. Avem cumplit de puține indicii.

– Cine l-a tîrît pe cine, în ce anume și de cîte ori? spuse Atherton. În sfîrșit, este prematur încă.

– Exact. Avem cîteva pîrtii pe care să mergem, deci haide să mergem pe ele. Cred că am putea începe cu Palliser. Soția lui ne-ar putea oferi informații interesante, dacă am convinge-o să se destăinuiască.

– O să mă ofer eu, spuse Atherton. Mă pricep cum să le iau pe doamnele în vîrstă. Mă ajută curtoazia mea de modă veche, amestecată cu înfățișarea de băiețandru arătos. Îtotdeauna vor să mă mîngîie și să-mi ofere dulciuri.

– Și am putea merge pe urmele cuțitului sau căuta martori sau aștepta alte probe ale examenului legist. Dacă nu a fost Somers, trebuie să mai existe sînge pe undeva.

– O să apară și sîngele, spuse Atherton. O să mă ocup eu de o amprentă de toată frumusețea – a lui Palliser, cu grupa sanguină a lui Greatrex.

Slider ignoră ironia.

– Dacă măcar s-ar fi petrecut într-un loc mai puțin public și mai discret. Urăsc ideea acelor sute de oameni intrînd și ieșind și bîntuind pe acolo. Un loc plăcut, intim, domestic, unde poți sigila totul ar fi floare la ureche în comparație cu ăsta.

– De aceea și sîntem atît de bine plătiți, spuse Atherton bine dispus. Mai mănînci ceva?

CAPITOLUL 6

*Jucătorii de bridge
din Kensington*

Cînd se întoarseră la secție, Norma tocmai îl căuta.

– Au sunat de la laborator, șefu'. Domnul Arce-neaux. Vă roagă să- l sunați imediat.

– Chiar acum, mulțumesc.

Norma veni după el în birou.

– Ați avut ceva noroc?

– Am aflat multe lucruri interesante despre Greatrex. El și Palliser erau prieteni de vreo treizeci de ani, deși între ei exista multă rivalitate. Palliser nu mi-a spus pentru ce anume s-au certat atunci, dar toate indiciile arată că Greatrex a fost un afemeiat notoriu și Palliser consideră că ar trebui să ne orientăm spre o femeie. Dar dacă o femeie l-a ucis pe Greatrex, atunci aceasta trebuia să fie înaltă și puternică – așa ca tine, de fapt. Ai vreo sugestie?

– Că veni vorba, am, spuse Norma. Am. Mi s-a părut cît se poate de ciudat faptul că singurul oaspete

pe care Fiona Parsons l-a întâmpinat jos, la intrare, a fost Greatrex. Și după cele spuse de Dorothy Hammond în legătură cu cearta ei cu Somers, am verificat cu redactorul emisiunii și am aflat că de fapt însăși Parsons a sugerat includerea lui Greatrex în emisiune. Martin Fletcher, redactorul emisiunii, avea îndoieli privind prezența lui Greatrex și a lui Palliser în aceeași emisiune, dar ea a reușit să-l convingă.

– A fost o alegere profitabilă, sublinie Slider. În fond, cei doi purtaseră o polemică în presă exact pe tema acestei emisiuni. Nu era obligatoriu să degereze în altceva.

– Da, șefu', numai că tot Parsons sugerase subiectul emisiunii. Poate că avea o legătură cu Greatrex și căuta o ocazie să fie cu el – ce părere ai?

– Dacă avea o legătură cu el, în mod sigur ar fi vrut să fie singură cu el, nu să se vadă cu el într-un loc public ca acesta. În fond cît timp ar fi sperat ea să petreacă împreună în aceste circumstanțe?

– Dar era însurat, spuse Norma și adăugă, dîndu-și seama că Slider nu înțelesese:

– Orice femeie care are o legătură secretă cu un bărbat însurat caută orice ocazie să fie cu el, singură sau în public, indiferent cît de puțin. Acestea sînt firimiturile de la masa la care nu ia parte.

Slider se simți prost că i se adusese aminte de asta și spuse:

– Chiar dacă avea o legătură cu el, de ce crezi că l-ar fi putut omorî?

– Nu cred asta, spuse ea folosind propriile lui cuvinte, în asemenea situații, caut doar anomaliiile.

– Și ai găsit ceva?

– Așa cred. Parsons spune că se afla în studioul în momentul crimei și acolo a găsit-o Hammond ca să-i anunțe moartea lui Greatrex, dar după ce am stat de vorbă cu Hammond m-am dus și am vorbit cu cîțiva

oameni din studiou și nu există unul care să poată spune cu exactitate unde se afla Parsons într-un anumit moment dat. Și când am vorbit din nou cu Hammond, mi-a spus că a trebuit să o caute peste tot în studiou, pînă să dea de ea.

– Continuă, zise Slider.

Încurajată, se cocoță pe marginea biroului acestuia.

– Ei bine, șefu', ai văzut studioul: nu este deloc vorba de un spațiu deschis, puternic iluminat. În mijloc se află decorul, cu masa invitaților și în spate, un fel de ecran. Cineva poate sta în spatele ecranului, fără să fie văzut de ceilalți din studiou. Și toate reflectoarele sînt îndreptate asupra decorului, astfel încît toți ceilalți se află în întuneric și umbriți. Sînt apoi șirurile de scaune pentru spectatori, montate pe schelă – poți circula chiar sub ele. Apoi există cabina de comandă și galeria de reflectoare, tot felul de cămăruțe în afara studioului propriu-zis – pentru recuzită, machiaj și cabine. Ce spun eu este că există nenumărate locuri pentru ca o persoană să poată fi în studiou fără ca cineva s-o vadă. Deci ce altă scuză mai bună, dacă nu ești acolo tot timpul? Parsons nu poate dovedi că se afla acolo...

– Dar nimeni nu poate dovedi că nu era.

– Exact. Și toată seara a umblat de colo colo, ceea ce putea fi modul ei de a se asigura că toată lumea a văzut-o prin jur, dar neștiind nimeni exact unde anume se afla într-un anumit moment.

– Asta este tot?

Norma se strîmbă, dînd de înțeles că da.

– Este înaltă și voinică. Joacă baschet în echipa televiziunii. Și a insistat să arunce o privire asupra cadavrului, deși Somers a încercat să o oprească. Poate că voia să se asigure că poliția nu va găsi nimic suspect la locul crimei.

- Dacă era iubitul ei, de ce să-l fi omorât?
- Motive sînt cîte vrei. Dragoste și ură, gelozie, frustrare...

Slider zîmbi.

- Știi că de fapt nu ai nimic, da?
- Tot ce avem noi este nimic, spuse ea înțepată.
- Totuși, îl ai de partea ta pe Sandal Palliser, care a afirmat că am fi întîlnit-o deja pe ultima fantezie amoroasă a lui Greatrex, ceea ce sugerează că ar fi cineva de la BBC. Este deci foarte posibil să fie Fiona Parsons. Chiar dacă acest lucru nu face din ea o asasină, nu provocăm rău nimănui dacă mai aflăm cîte ceva despre ea. Poate că ne poate ajuta. Deci, te poți duce să stai de vorbă cu ea...

– Mulțumesc, șefu'! Spuse Norma, sărind în picioare.

- ... Cu mare prudență.
- Întotdeauna sînt prudență, spuse aceasta revoltată.

– Am mai auzit eu asta.

După plecarea Normei, Slider ridică receptorul și formă un număr.

Tufnell Arceneaux era unul dintre specialiștii laboratorului, al cărui domeniu era hematologia legistă; un om care iubea viața și care petrecuse împreună cu Slider multe memorabile nopți nebune pe vremea cînd erau amîndoi tineri și cu sîngele fierbinte.

Receptorul începu să uruie și Slider îl îndepărtă repede de la ureche.

Vocea lui Tufty era la fel de puternică precum erau și apetiturile acestuia.

- Bună, Tufty, sînt Bill.
 - Bună, bătrîne! Cum o mai duci?
 - Simetric, mulțumesc. Dar tu?
 - Nu se poate mai rău, mulțumesc de întrebare.
- De două zile n-am mai văzut patul – ca și cum mi-ar fi

împrumutat cineva carcasa și se poartă neatent cu ea.

– Ce ocazie ai sărbătorit?

– A fost ziua pompierilor.

– Acum e?!

– Eu vorbesc despre incendiul acela de la fabrica de îngrășăminte din Cricklewood, hohoti Tufty triumfător. Mi-am petrecut efectiv ultimele treizeci și șase de ore identificînd victimele pe baza țesuturilor. Le-am identificat pe toate, cu excepția uneia – pe care a trebuit să o trimit mai departe, să fie identificată după dinți. Totuși, lăsînd toate astea deoparte am și ceva vești bune pentru tine. Vulturul tău, care și-a tăiat be-regata în timp ce se bărbiereea...

– Ai reușit să te mai ocupi și de el, cu tot ce ai avut pe cap? Sînt impresionat.

– Am avut la dispoziție o clipă de insomnie. Nu-mi puteam dezamăgi preferatul – ce altceva mai contează, în zilele astea? Tufty chicoti. Oricum, am reușit să scot ceva de pe portofel – ceva cît se poate de drăguț – un deget mare. Destul de bun ca să-ți asigure o identificare, mi-am spus eu. O să-ți trimit poza amprenteii.

– Este extraordinar. Mulțumesc, Tufty. Ah...

– Nu, este în regulă, m-am gîndit la asta. Nu este amprenta cadavrului. Dar mai am ceva pentru tine. Am scos un întreg deget arătător și un deget mare de pe cartonul acela biblic, pe care mi l-ai trimis...

– Cel cu textul din *Biblie*?

– Exact. Sînt tot felul de urme pe el, dar amprenta unui deget arătător și a unui deget mare – cu grăsimența obișnuită, fără sînge – au ieșit în evidență ca un cadou. Și după umila mea părere, degetul mare nu este același cu cel de pe portofel. Problema este că nu aparține nici cadavrului.

O clipă, Slider rămase pe gînduri.

- Doar un singur deget și degetul mare?
 - Unul singur identificabil.
- Slider tăcu din nou, gîndindu-se.
- Asta ne ajută cu ceva? spuse Tufty șuierînd îngrijorat.
 - Ca o hernie, spuse Slider. Nu-mi dau seama ce înseamnă toate acestea.
 - Vrei să spui că înainte nu aveai nici o cheie, iar acum nu ai nici o cheie?
 - Totul este etanș.
 - Afurisită mai este și viața asta, nu? Îl compătimi Tufty. Ascultă, în zece minute termin aici. Să te ocupi de muncitori prăjiți la flacără nu prea-ți asigură pofta de mîncare. Ce-ar fi să ne întîlnim undeva, să mîncăm și să bem ceva, ca să ne omorîm seara? Mîrtoagă bătrînă, ai nevoie să-ți mai ungi osiile.
 - Încă nu mi-am revenit din mahmureala de data trecută, spuse Slider, și au trecut doi ani de atunci.
 - Atunci este timpul s-o faci din nou. Voi tipii ăștia introvertiți ruginiți de-a binelea – prea multă gîndire și prea puțină băutură. Ce zici?
 - Zău că mi-ar face plăcere, dar diseară trebuie să mă întîlnesc cu Irene. I-am promis. Vrea să discutăm despre divorț și tot restul.
 - Isuse, spuse Tufty cu respect. Atunci, baftă, bătrîne. Dacă supraviețuiești, sună-mă și o să ne întîlnim altă dată.

Atherton avu noroc – o cît se poate de scurtă supraveghere îl recompensă cu imaginea lui Sandal Palliser ieșind singur din casă.

Îl urmări luînd-o în sus spre drumul principal și făcînd la stînga. Peste cîteva clipe sună la ușă, plin de speranțe. Se înarmase cu o scuză, de care însă nu avu nevoie.

Doamna Palliser nu-și manifestă nici surpriza și

nici curiozitatea văzîndu-l, ci îl invită pur și simplu în casă, pășind în fața lui, în drum spre bucătărie.

– Sandy tocmai a ieșit, mă și mir cum de nu v-ați întîlnit, spuse ea peste umăr. Se întoarce foarte tîrziu. Este seara de bridge cu familia Fraser – locuiește în Kensington Court, puțin mai sus. Îi cunoașteți? Ea semnează rubrica mondenă în nu știu ce revistă, iar el scrie piese cărora nimeni nu le poate da de capăt.

Atherton știa la cine se referă ea.

– Prea bogați pentru buzunarul meu. Eu nu sînt decît un amărît de polițist. Dumneavoastră nu jucați bridge?

Femeia se întoarce spre el și ochii i se încrețiră, amuzați.

– Nu joc. Nu-i nimic mai idiot decît un joc de cărți. Cu excepția celor care îl joacă. Dar lui Sandy îi face plăcere să fie din cînd în cînd împreună cu cei ca el; iar mie îmi place o seară în care să pot face ce vreau eu.

– Și ce anume vă place să faceți? întrebă Atherton ținîndu-i hangul, ascultător.

– Să rămîn singură în casă cu un tînăr arătos nu poate fi un lucru rău la vîrsta mea. Cu ce să vă servesc? Cu ceai, cafea sau o picătură de ceva?

Glasul ei suna cît se poate de ghiduș. Atherton alese siguranța și ceaiul.

– Dacă nu aveți nimic împotriva, o să rămînem aici, spuse ea trăgînd un scaun de sub masa de bucătărie. Este singura încăpere încălzită. Cînd Sandy lipsește, se închide și centrala termică.

Atherton nu știa dacă o închidea el sau ea, dacă el era de acord cu sau încuraja ideea de economie. Ori-cum, bucătăria era primitoare, cu o sobă Aga cu patru ochiuri, stînd în toată splendoarea ei sub coș și emanînd căldură și aer cu mirosul prăjiturilor de curînd coapte în cuptor.

În învălmășeala de lucruri de pe comodă se afla un radiou străvechi, din bachelită, cu tranzistori și cu un ecran luminos, care vorbea ceva exact sub nivelul înțelegerii; iar o pisică enormă, neagră care stătuse ghemuită arătînd ca o pernă din blană sintetică pe scaunul cu spătar înalt de lîngă mașina de gătit se desfășură și sări ușor în jos, apropiindu-se de Atherton și frecîndu-și politicos botul de pantalonii acestuia, torcînd ca un mixer.

Nu era deloc greu să stai aici, în această plăcută devălmășie! Atherton se așeză în largul lui la masă, cu pisica acum în poala lui, privind-o pe doamna Palliser făcînd un ibric cu ceai și ungînd cu unt un platou cu felii de pîine de ovăz, decorîndu-le apoi pe fiecare cu cîte o feliuță de brînză. Se simțea absolut confortabil și în siguranță și se întrebă dacă Palliser știa cît era de norocos.

Doamna Palliser aduse totul la masă, se așeză în diagonală față de el și puse platoul între ei.

– Serviți-vă, spuse ea. Văd că Gordon vă acceptă. Înseamnă că vă plac pisicile.

– Am și eu una, spuse el și-i povesti despre Oedip în timp ce o privea turnînd lapte în două cești enorme și umplîndu-le cu ceai tare, maron-portocaliu, din ceai-nicul negru, burduhănos, din ceramică. Luă apoi sticla de *Teacher's* pe care o puse alături, deșurubă capacul și o înclină peste ceașca lui.

– O să beți puțin, spuse ea, afirmînd mai mult decît întrebînd. Sau îl vreți separat?

– O să-l beau în felul dumneavoastră, spuse el, fascinat.

Aceasta turnă fără zgîrcenie în fiecare ceașcă, înșurubă înapoi căpăcelul și oftă din rănunchi.

– Ah, spuse ea, ca și cum Atherton ar fi trecut tocmai cine știe ce examen, ești un băiat bun. Noroc!

– Sănătate! se trezi el replicîndu-i. Nu era chiar

rău, de fapt era aproape parfumat; și cum murea de foame, îi urmă exemplul și luă o feliuță de pâine de ovăz și găsi combinația fără cusur. Curînd, cu coatele pe masă, începură să stea de vorbă prietenește. Doamna Palliser era fericită să-i satisfacă orice curiozitate.

– La sporovăială mă pricep cel mai bine, spuse ea la un moment dat – și nu-i fusese deloc greu să canalizeze conversația spre Roger Greatrex, pe care oricum trebuie să-l fi avut în minte tot timpul.

– Sigur, Sandy și Caroline au ieșit la un moment dat împreună, știai asta? îl întrebă ea. Firește, înainte de a se fi măritat cu Roger. Apropo, Roger a cunoscut-o de fapt prin Sandy. Este ciudat că m-am gîndit acum la asta, adăugă ea pe gînduri. Niciodată nu știi cum se sfîrșesc lucrurile. Probabil că așa a trebuit să fie.

– Uneori așa s-ar părea, spuse Atherton încurajator.

– Sandy cunoștea familia din copilărie – familia lui Caroline, vreau să zic. Tatăl lui era avocat consultant și a lucrat pentru bătrînul lord. Așa i-a cunoscut Sandy pe tineri. Locuiau în apropiere și obișnuiau să-l invite pe Sandy ca să le iasă numărul, zise ea cu un zîmbet poznaș. Acolo a deprins gustul pentru viața în stil mare și pentru nobilimea de țară. Eu, spuse ea înălțîndu-și bărbia, sînt din Deeside. Noi nu ne îndoim în fața nimănui.

– Nu-mi pot imagina să fi avut vreodată nevoie, zise Atherton galant și aceasta îl răsplăti mai turnîndu-i puțin ceai. Cred că ați avut toată lumea la picioare, continuă Atherton.

Aceasta nu-l contrazise, se uită doar la el cu un zîmbet ciudat și cu ochii ridați.

– Ei, Sandy a fost un tînăr frumos și brici de deștept, reluă ea și tinerilor le plăcea de el, iar bătrînul

lord îl acceptase și el. Oricum, după venirea lui Sandy la Londra, a venit și Caroline aici – nu de dragul lui, înțelegi, ci doar pentru puțină schimbare, ca să cunoască lumea și așa mai departe. Dar firește, știindu-l pe Sandy aici și poate simțindu-se puțin singură, a luat legătura cu el, iar el s-a oferit să-i arate locurile și un lucru duce la altul și așa au început să iasă împreună. Nu știu cât de serios a fost din partea ei – firește, totul s-a petrecut înainte de apariția mea – dar știu că Sandy voia să se căsătorească cu ea. Între timp însă s-a împrietenit cu Roger, i-a făcut acestuia cunoștință cu Caroline și pînă să se trezească el bine, Roger i-a și suflat-o.

– Cum s-a întîmplat? întrebă Atherton.

– Ei, Sandy nu a făcut niciodată caz din asta. Nu i-a spus lui Roger cât de mult l-a afectat – ar fi însemnat o victorie pentru acesta. După mine însă, între ei a existat dintotdeauna o stare de tensiune. O rivalitate, ați putea zice. Au fost prieteni pînă la capăt, dar dincolo de asta se urmăreau unul pe celălalt ca două pisici. Poate tocmai de aceea a și durat atît de mult prietenia lor, adăugă ea dînd ușor din cap. Înțelegi, această pereche pe care o formau avea prea mare importanță pentru ei ca să o strice. Iar Sandy i-a fost întotdeauna devotat lui Caroline. Devotat.

– Nu v-a supărat asta? întrebă Atherton, intrigat de lipsa de ranchiună din glasul ei, cînd o spusese.

– Să mă supere? De ce să mă fi supărat? Cu mine s-a însurat. Și bănuiesc că bătrînul lord l-a rugat pe Sandy să stea cu ochii pe ea. Bîata Caroline nu s-a înhămat la un jug prea ușor. Căsătoria cu Roger nu a fost un picnic – în plus, copilul care nu a ieșit întreg la minte și după care n-a mai urmat un altul. Aș spune că le-a fost teamă să mai încerce. Nu, pentru nimic în lume n-aș fi schimbat locul cu ea. Sandy însă ar fi ajutat-o oricînd, dacă ar fi avut ocazia. Nu că ea ar fi

spus ceva vreodată. Nu era felul ei să se plîngă și tocmai de aceea am îndrăgit-o și mai mult, îți spun sincer. Cu o singură excepție...

Se opri, deși poate doar ca să se concentreze la turnatul ceaiului.

– Vrei o bucățică din prăjitura mea Dundee?

Atherton acceptă, fiindu-i clar că ei i-ar fi plăcut asta și o urmări învîrtindu-se prin bucătărie, luînd prăjitura uriașă, acoperită cu nucă, brînză, un cuțit și două farfurioare.

Îi tăie o bucată de prăjitură neagră, puse alături o felie de brînză și i-o întinse, așteptînd ca acesta să guste și să se pronunțe.

Era excelentă și ea zîmbi urmărindu-l, ca și cum aprecierea lui i-ar fi făcut într-adevăr o nespusă plăcere.

Cînd în sfîrșit se așeză din nou, Atherton reluă discuția.

– Deci, ce s-a întîmplat singura dată cînd s-a plîns Caroline?

Îi aruncă o privire rapidă și se uită apoi în altă parte.

– Ah, asta a fost de mult. Înainte de nașterea copilului. Căsnicia lor scîrțîia și o vreme Sandy a crezut că se vor despărți. Caroline voia un copil, înțelegeți, familia ei făcea presiuni, iar Roger – poate tocmai ca o sfidare – se încurcase cu tînăra aceea. Întotdeauna a fost ei cam ușuratic, dar de data asta era ceva ostentativ. În sfîrșit, a fost singura dată cînd Caroline a cedat nervos și a plecat de la el, mutîndu-se efectiv într-o pensiune în Earl's Court. Fiind catolică, șocul a fost, cred eu, cu atît mai mare pentru ea. Sandy s-a dus după ea, bineînțeles. Zicea că a găsit-o într-o stare de disperare. Cred că s-a temut că o să facă o prostie. Dar a stat de vorbă cu ea și cu Roger și în final s-au împăcat și totul a fost dat uitării.

Se opri doar cît să ia aer în piept, dar Atherton avu senzația că putea auzi aripile îngerilor bătînd aerul din jurul lor, în acea clipă de tăcere.

– Apoi ea a constatat că era însărcinată.

Se uită la Atherton și acesta dădu imperceptibil din cap, ca pentru a o încuraja să continue.

Aceasta oftă ca și cum ar fi primit un răspuns greșit și-și privi din nou mîinile.

– Asta a rezolvat totul. Roger a renunțat la tînăra aceea și totul părea perfect. Apoi s-a născut copilul.

– Adică...

– Băiatul slab de minte, da. l-au spus Jaimie. După asta nu cred că a mai mers vreodată ceva bine între Roger și Caroline, deși au salvat întotdeauna aparențele, de altfel singurul lucru posibil, avînd în vedere că nu puteau divorța. Eu cred că era un aranjament convenabil pentru amîndoi să aibă vieți separate. Sandy însă a crezut că Roger se purta rău cu ea.

– Dumneavoastră aveți copii?

– Nu. Nu avem. Am fi vrut, dar... Sandy nu poate.

Ultimele cuvinte fuseseră aproape înghițite, ca și cum ar fi simțit că nu trebuia să le spună, dar voia totuși prea mult s-o facă încît să se mai poată opri.

Apoi se uită brusc în ochii lui Atherton și acesta zări în ochii ei treizeci de ani de tăcută dezamăgire.

– Am însă o groază de nepoți și de nepoate. Și am avut o căsnicie fericită, Sandy și cu mine, spuse ea fără convingere. Ne înțelegem unul pe celălalt. Le are el pe ale lui, dar le am și eu pe ale mele. Și nu m-ar părăsi niciodată. Întotdeauna am știut asta.

Și pentru asta trebuia ea să fie atît de recunoscătoare, asta era consolarea ei? se întrebă Atherton.

Se simți enorm, oribil de trist. Casa aceasta dărăpănată, ticsită deveni deodată o metaforă uriașă, o ocazie neglijată, în inima căreia aceasta femeie diformă pregătea hîrdaie cu mîncare hrănitoare, gus-

toasă – pentru cine? Ar fi vrut să o întrebe, dar nu îndrăzni. Nu credea că ar putea suporta tristețea răspunsului ei, indiferent care ar fi fost acesta.

Se întâlnește cu Slider la *White horse*, pentru o rapidă.

– Deci așa stau lucrurile, spuse el în sfârșit, după ce-i povestește acestuia totul.

– Cum stau?

– Iată-l pe suspectul nostru. Nu are alibi, are un comportament dubios, nu răspunde la întrebări, ascunde în mod evident ceva – și are un motiv clar. Așa cum spune un plantator din sud despre tufele de bougainvillaea, „mi-au acoperit toate jaluzelele”.

– Pentru că Greatrex i-a suflat lui Palliser păsărica? spuse Slider descurajant.

Atherton se simți jignit.

– De ce nu? O viață întreagă de disimulare, ascunzându-și gelozia și suferința, pretinzând că este prieten cu acest individ jalnic doar ca să nu se arate învins. Văzându-l pe Greatrex făcând pe primadona și reușind în viață mai bine ca el, avînd succes în toate exact cu o picătură mai mult decît putea suporta Palliser. Au avut în presă o lungă dispută despre arta modernă, dispută câștigată de Greatrex.

– Oare?

Atherton se arătă derutat.

– Oare ce?

– Oare Greatrex chiar a câștigat disputa?

– Bineînțeles, spuse Atherton nerăbdător. Nimeni nu putea lua în serios poziția lui Palliser – toată goașa asta despre elitismul artei și despre subvențiile acordate artei, care ar trebui cheltuite în scopuri sociale. O chestie de mult răsuflată. Nimeni nu crede cu adevărat în așa ceva. Probabil că a recurs la acest argument doar ca să se afle de partea opusă a lui Greatrex.

– Așa crezi?

– Din asta își câștigă existența, îi aminti Atherton. Și tot ce obține cu asemenea idei nu este decît să piardă cursa, în timp ce Greatrex continuă să fie tipul bine, să rămînă pe primul loc și să fie în centrul atenției. După toate astea se pomenește față în față cu el în această emisiune televizată și i se umple paharul. Treizeci de ani de resentimente dau pe dinafară și tipul îi vine de hac.

– Cu un cuțit pe care l-a adus cu el în acest scop?

– În regulă, poate că nu a fost chiar absolut spontan. Dar știa că o să se afle la aceeași masă rotundă cu Greatrex.

– Oare?

– Ah, da. Toată lumea știa asta, pentru că anunțaseră în emisiunea precedentă invitații săptămînii viitoare. Oricum, Palliser știa. A venit mai devreme sperînd să fie o clipă singur cu Greatrex și cînd în sfîrșit i s-a ivit ocazia – cînd Greatrex a ieșit din încăpere să se ducă să se machieze, Palliser s-a luat după el.

– L-a momit să intre în toaleta bărbaților – oferindu-i probabil dulciuri?

– Probabil că Greatrex a intrat acolo din proprie inițiativă. În fond nu era esențial pentru planul lui Palliser să-l omoare neapărat acolo, nu? Oricine l-a omorît, adăugă ei văzîndu-l pe Slider gata să obiecteze, este greu de presupus că a ales în mod expres locul.

– Destul de corect. Dr ne întoarcem iar la chestiunea hainelor pătate de sînge, spuse Slider oftînd. l-ai pomenit doamnei Palliser de cuțit?

– Da – nici o reacție.

– Totuși este mai bună decît teoria Normei, spuse Slider și merită să mergem pe pista aceasta. Cum motivul crimei nu a fost jaful, trebuie să fie cineva care l-a cunoscut, ori se pare că Palliser l-a cunoscut cel

mai bine. Trebuie să-l convingem să accepte să-î luăm amprente. Și pe Somers. Fie și numai în scopul eliminării.

– Asta doar dacă-l mai poți îmbrobodi pe domnul Honeyman. El tot mai vrea să fie vorba de o sinucidere.

– Ah, că veni vorba – m-a sunat Freddie. Avem vești bune – a găsit contuzii subcutanate pe bărbie și pe maxilar, inclusiv urma foarte vagă a unui deget în partea dreaptă, sub ureche. Slider îl urmărește pe Atherton rumegînd știrea. Asta, continuă el, susține varianta asasinului venind în spatele lui, apucîndu-l cu mîna stîngă de sub bărbie...

– Ca să-i dea capul pe spate, completă Atherton și să-i întindă gîtul.

– Corect. Freddie zice că toate aceste contuzii au fost provocate exact înainte de momentul morții, de aceea nu s-au extins în sus.

– Ei bine, domnul Honeyman nu mai are ce spune. Felicitări, șefu'. Atherton se uită la ceas. Eu am plecat. Am o întîlnire.

– Ah?

– Nu uita că Sue nu cîntă în *Traviata*.

– Ești un norocos.

– Unde mîinzi în seara aceasta? De ce nu treci pe la noi mai tîrziu?

– Trebuie să mă văd cu Irene.

– Crezi c-o să-ți dea ceva de mîncare?

– Categorie nu. Slider se cutremură.

– Atunci treci pe la noi. Ascultă, nu trebuie să promiți nimic. Presupun că nu știi cît o să stai acolo. Treci pur și simplu pe la noi, dacă ai chef. O să gătesc ceva care nu se strică stînd, pentru orice eventualitate.

Slider era obosit și mintea lui era plină de fragmente mici de informații care se zbenguiau ca muș-

tele în jurul unui câine, o stare care nu era ideală pentru o discuție cu viitoarea lui ex-soție. Pe deasupra, urmau să se întâlnească în casa bărbatului pentru care îl părăsise, ceea ce îl făcea să se simtă groaznic și să vadă roșu înaintea ochilor.

Locuința era spațioasă, încărcată și ternă, așa cum era și Ernie Newman și împrăstia un miros ciudat pe care nu-l putea identifica, dar care îi amintea în mod deprimant de vizitele la mătuși, pe vremea când era copil – mai ales la mătușa Celia, adepta feroce a ideii copiilor care trebuie văzuți, dar nu auziți și care îl obliga întotdeauna să o sărute doar pe el.

Senzația pielii ei și gustul pudrei *Coty* se întrețeau în coșmarul care începea când tatăl său suna la ușa acesteia.

Sonerie de la ușa lui Ernie Newman avea același sunet ca aceea a mătușii Celia.

Copiilor li se dăduse voie să rămână să îl vadă, dar el venise atât de târziu încât aceștia fuseseră spălați și îmbrăcați în pijamale și îl așteptau în halate nou-nouțe și papuci și aveau aerul unor copane de miel garnisite cu manșetute de hîrtie.

Mai ales Matthew era palid din cauza șocului și după ce se uită la Slider mușcîndu-și buza de jos, se repezi în brațele acestuia vreme de o agonizantă clipă, șoptindu-i cu înfocare:

– Ah, tată, nu putem merge acasă? Ne-a cumpărat papucii ăștia și le zice pantofi de interior.

Lui Slider i se strînse inima. Adevărata oroare rezidă tocmai în asemenea lucruri mărunte.

Pe vremea când era de vîrsta lui Matthew, avusese o profesoară care îl umpluse de groază pentru că pronunța numele Susan, Siusan.

Nu aveai ce comenta în fața unei asemenea aver-siuni. Respectiva persoană putea fi prototipul tuturor virtuților – cauza ei era pierdută.

Kate nu părea afectată, cu toate că pînă și neostoiul ei entuziasm era mai puțin incendiar.

– La noua mea școală nu se studiază Științele Naturii, se plînsese ea, ne predau în loc Îngrijirea Pămîntului. Iar Melanie a luat acasă popîndăul, deși era rîndul meu. Nu este corect.

– Nu i-ai spus nimic învățătoarei? o întrebă Slider.

Pieptul plăpînd al lui Kate se umflă de indignare.

– Nu am putut. Pentru că mami mi-a spus că rîndul meu nu este niciodată. Pentru că el suferă de astm.

Irene surprinse privirea lui Slider și se arătă indignată.

– Nu-i spune el unchiului Ernie, este nepoliticos, își muștră ea flica.

– Nu este unchiul meu, ripostă Kate isteată și preveni orice altă muștrare apucîndu-l pe Slider de mîină. Tati, vino să-ți arăt camera mea. Am patru noi cai în colecția mea și o să am o etajeră deasupra patului, ca să mi-i pun acolo pe toți.

Matthew se înroși și se uită la ea.

– Taci, șușoti el. Tata nu vrea să-ți vadă dormitorul.

– Taci tu, îi răspunse ea, evident scosă din țîțîni. Tati, nu crezi că sînt destul de mare ca să port sutien? Stephanie are sutien, iar Melanie o să capete și ea unul, săptămîna viitoare.

– Asta trebuie să o întreb pe mama ta. Cum merge cu școala? îl întrebă repede Slider pe Matthew. Te-ai acomodat?

Fiul său îl privi cu ochii tulburi.

– Este în regulă, spuse el prudent. Deși aș prefera să nu merg cu autobuzul. Dacă aș avea și eu una, aș putea merge la școală cu bicicleta. Sînt numai șase mile.

– Nu pe șosea, Matthew, spuse Irene, intrînd clar pe o cărare pe care mai mersese înainte. Ți-am mai

spus asta. O parte din drum, i se adresă ea lui Slider, trebuie să meargă pe A412. Știi ce circulație este acolo. Este prea periculos.

– Dar ce are autobuzul? întrebă Slider, încercînd să pară detașat.

Matthew se înroși din nou și-și mușcă buza înainte de a recunoaște.

– Se iau de mine ceilalți băieți.

– De ce?

– Ei spun că polițiștii sînt lachei fasciști ai forței de represiune a statului, spuse el cu și mai multă neplăcere.

Slider era impresionat.

– Folosesc cuvînte mai lungi decît foloseau băieții cu care aveai de-a face înainte. Poate că ar trebui să-ți faci studiile în particular.

– Nu glumi, tată, spuse Matthew. Nu putem... Îi aruncă o privire mamei sale, ceea ce dovedea că era pe cale să spună „nu putem merge acasă“, dar se răzgîndi și spuse:

– Nu mă pot întoarce la vechea mea școală?

– Nu Matthew, nu poți, spuse Irene furioasă și vreau să încetezi să mai repeți asta.

„Aș vrea să te pot ajuta, se gîndi Slider cu tristețe, dar nu pot. Uneori pur și simplu trebuie să suporti.“

– O să te obișnuiești, spuse el, inutil. La început totul îți pare ciudat. Ai doar răbdare. Matthew îl privi cu reproș mut, exact cum ar fi făcut și el în aceeași situație.

După o asemenea pîrjolire sufletească, simți o adevărată ușurare să rămîna singur cu Irene, chiar dacă asta se petrecea în salonul lui Ernie Newman. Canapelele erau îmbrăcate în brocart alb și auriu, covorul gros era aproape alb, iar cele cîteva măsuțe aveau blaturile din onix verde cu marginile aurite.

Se uită să vadă cu ce se ocupase Irene înaintea

venirii lui și văzu pe o măsuță de lângă pernele purtînd încă urma trupului, ochelarii de citit ai acesteia așezați pe o carte cu titlul *Metoda Acol și După*, iar lângă aceasta, un carnet de stenografie pe care fuseseră luate notițe cu scrisul mărunț și îngrijit al lui Irene.

– Ce este metoda Acol? întrebă el și se abținu să nu facă o glumă despre controlul nașterilor, care ar fi fost prea aproape de multe susceptibilități.

– O metodă de bridge, spuse ea aproape enervată. Irene știa ce gîndea el despre jocul acesta. Și o știi și tu foarte bine. Îmi îmbunătățesc tehnica licitației.

– Ai probleme cu el?

– Bineînțeles că nu, spuse ea. Dar oricine se simte frustrat uneori, cînd partenerul ratează un semnal. De fapt, Marilyn zice că soții nu ar trebui să fie parteneri de joc – dar glumește, desigur, adăugă ea repede, temîndu-se poate ca Slider să nu facă vreo aluzie la faptul că nu era soția lui Ernie Newman.

Acesta însă, impresionat de izbucnirea ei, spuse:

– Ce mai face mama ta? S-a operat?

Irene îl privi ușurată și recunoscătoare.

– Nu, doctorii spun că s-ar putea să nu fie cazul, încă. Se simte mult mai bine de cînd i-au schimbat tratamentul.

– Bine, spuse Slider, dînd din cap, încurajator.

– A întrebato de tine, adăugă Irene, amabilitate contra amabilitate.

– Transmite-i toată dragostea mea, cînd mai vorbești cu ea. Dacă, bineînțeles, consideri tu că este cazul.

– Firește. O să fie încîntată să afle că te-am văzut. Și mie îmi pare bine că te văd, adăugă ea în șoaptă, privindu-l aproape cu dor.

Îi întîlni privirile vreme de o agonizantă clipă și citi în ele aceeași expresie de stînjeneală ca și în ochii copiilor.

Nici ea nu se afla aici acasă la ea; Slider se gîndi să pună pariu că îl va întreba și ea dacă nu s-ar putea întoarce cu toții acasă.

Și era un scenariu tentant, asta era chestia cea mai afurisită. Întotdeauna înclini să alegi ce îți este familiar, oricît de mult te-ar fi dezamăgit, decît să treci prin suferințele schimbării, în speranța că va urma ceva mai bun. Inerția este cel mai bun prieten al unei căsnicii.

Cuvintele rămaseră agățate în aer nerostite – oare nu am putea uita tot ce s-a întîmplat de-a lungul anului trecut și să ne întoarcem înapoi, să ne scufundăm din nou în lîncezeala noastră intimă – în fond nu a fost chiar așa de rău, nu?

Slider își încordă mușchii. Iată-l ajuns și aici, își spuse el – și își aminti că ar trebui să impulsioneze puțin lucrurile, în ipoteza că s-ar întoarce contribuabilul, dacă nu de altceva.

Era destul de neplăcut să-și vadă soția în casa lui Ernie, dar prezența lui Ernie ar fi intolerabilă. Exista în el – date fiind circumstanțele – o anumită sămîntă de furie posesivă, cu care nu voia să se confrunte. Își întări inima în fața singurătății ei.

Arăta atît de micuță, înconjurată de mobilierul ticsit al lui Ernie.

– Deci ai vrut să discutăm despre divorț?

Irene își mușcă buza de jos, semănînd o clipă absurd de mult cu Matthew, un alt lucru la care nu voia să se gîndească.

– Aș fi preferat să nu trebuiască să o fac, dar lucrurile trebuie clarificate. Întrebarea mea este dacă intenționezi să te opui. Înțelegi, am putea ajunge la o înțelegere între noi, apoi să vorbim cu un avocat care să se ocupe de hîrtii și astfel să rezolvăm totul în cei mai prietenești termeni cu putință. Presupun că ultimul lucru pe care ni-l dorim amîndoi este ca totul să

ia o întorsătură urâtă – mai ales în ce-i privește pe copii. Ar fi groaznic pentru ei dacă ne-am certa.

– Să ne certăm?

Slider era aproape amuzat de limbajul ei impropriu.

– Mă rog, pentru bani și lucruri. Vreau să spun că ai fost atît de bun în toată povestea aceasta – efectiv n-am cuvinte să-ți spun cît îți sînt de recunoscătoare pentru modul în care ai reacționat... Mă simt atît de vinovată și nu vreau decît ca totul să decurgă cît mai ușor cu putință, pentru toți.

Trebuia să o ajute să se simtă ușurată. Vinovăția ei îi amintea prea mult de propria lui vinovăție.

– Asta vreau și eu, spuse el liniștit. Și bineînțeles că nu mă voi împotrivi divorțului, atîta vreme cît putem ajunge la o înțelegere convenabilă pentru amîndoi.

– Ah, nu am de gînd să-ți cer nimic pentru mine, îi promise ea grăbită. Vreau să fiu corectă. Iar tu poți vedea copiii ori de cîte ori vrei. Nu există absolut nici o problemă din punctul acesta de vedere. Ernie este de acord cu mine. Singura problemă este doar stabilirea părintelui la care vor sta copiii.

– Sînt sigur că putem ajunge la un aranjament fără să ne certăm, spuse el. În fond, întotdeauna există greșeli de ambele părți. O căsnicie nu se strică numai și numai din vina unuia singur.

Umerii lui Irene se prăbușiră într-un exagerat gest de ușurare, al cărui scop era să ascundă adevărata ei ușurare că el nu avea de gînd să se răzbune.

– Ai fost întotdeauna un om corect, Bill. Este una din marile tale calități. Uneori mă enerva faptul că tu vedeai întotdeauna ambele părți ale unei dispute, dar acum...

Se uita la el tot mai topită și ariciul de vinovăție pe care stătea devenea tot mai țepos cu fiecare clipă. Nu voia să-i întâlnească privirile de teamă să nu-și dea

drumul și să spună ce n-ar fi vrut. Era mama copiilor lui, se trezise alături de ea în fiecare dimineață vreme de paisprezece ani și chiar și azi ar fi putut intra în dormitorul ei, acum străin pentru el și să spună exact unde își pusese Irene fiecare articol de îmbrăcăminte.

Era ca o brioșă umplută cu cunoaștere, care să fie înghițită dintr-o singură îmbucătură.

– Lucrez la un caz greu, o crimă, spuse el.

– Arăți ca și cum n-ai mânca suficient, spuse ea.

Cel mai evaziv și lipsit de orice implicare schimb de cuvinte, își spuse Slider. Se întrebă ce făcea Joanna în clipa aceea.

CAPITOLUL 7

Insomnii

Fiona Parsons locuia în Chiswick, în acea stranie încrengătură de străduțe dintre drumul principal Chiswick și râu, unde se băteau ca să fie cît mai aproape de fabuloasele proprietăți din Strand on the Green conace georgiene, căsuțe victoriene și vilișoare edwardiene, aparținînd funcționarilor.

Domnișoara Parsons locuia la etajul de sus al unei clădiri victoriene cu două nivele care fuseseră aproape separate de către proprietarul care locuia la parter. Această aproape separare crease două apartamente distincte, dar nu despărțite, ceea ce înseamnă că atunci cînd Norma sună la intrare, proprietarul – un intelectual din lumea presei, înalt, cu trăsături nedefinite, stîngaci, cu o claie de păr și pe care în mod inevitabil îl chema John – fu acela care deschise ușa spre gang și miros de lapte prins, iar cînd fu întrebat de domnișoara Parsons, acesta strigă în sus, ca un soț, spre casa scării pustie și lustruită: „Fee, draga mea, este pentru tine!“.

Vocea Fionei Parsons pluti înapoi neinteligibilă, de undeva de deasupra, la care John zîmbi oarecum timp, dar binevoitor și spuse:

– Este sus. Cel mai bine ar fi să urcați.

Norma fu de aceeași părere, dar abia urcase prima treaptă cînd John, după un moment de reflecție, spuse:

– Nu este groaznic, teribil de groaznic, ce s-a întîmplat cu bietul Roger?! L-ați cunoscut? Ah, pur și simplu nu mi-a venit să cred cînd mi-a spus ea. Biata, biata Fiona! Iar ea efectiv se afla acolo, sărmana fată! Nu-mi vine să cred că cineva ar putea fi în stare de așa ceva. Ce om drăguț!

– Da, spuse Norma înțelegătoare, continuînd să urce.

– De atunci nu a mai fost la slujbă, strigă acesta în urma ei. Lucrul ăsta i-a distrus complet viața.

Sus, transformarea purta amprenta amatorismului și al arbitrarului, ceea ce însemna că în timp ce tencuiala pictată a elaboratelor cornișe fusese meticulos rîciită, curățată și restaurată în toată măreția ei ornamentală, de tavan atîrnau fire electrice la vedere, iar prizele zăceau pe jos, așteptînd să fie îngropate în pereți; ușile frumoase, cu tăblii, fuseseră curățate pînă la lemn, dar feronerie nu fusese înlocuită, ceea ce însemna că nu puteau fi închise; toate dușumelele fuseseră completate, rașchetate și lustruite, dar ușa de la bucătărie stătea rezemată de peretele din hol, iar fereastra holului avea geamul spart.

În timp ce Norma trăgea repede cu coada ochiului în camere, dinspre baie apăru Fiona Parsons, înfășurată frumos într-un halat de baie pufos și cu părul într-un prosop făcut turban.

Arăta, se gîndi Norma iritată, senzațional, în ciuda – sau poate tocmai din cauza – cearcănelor întunecate de sub ochi. Era gîndul de ieri, venind din

cadă arată întotdeauna ca Afrodita și nu ca o curcă udă, ca restul omenirii; care goală și unsă cu frișcă arăta ca o zeiță a sexului și nu ca o smochină încrețită.

Cînd o văzu pe Norma, gura i se curbă în jos.

– Ah...!

– Scuzați-mă, dar mi s-a spus să urc.

– Țsta este John – un caz fără speranță! Soneria de la ușa mea nu merge niciodată. Știi, locuiesc aici de aproape un an și tot pe un singur ochi de aragaz gătesc. Problema este că nu cheamă niciodată pe nimeni. Insistă să facă totul singur, între timp scriindu-și și scenariile acelea stupide. Mai bine n-aș fi acceptat niciodată să vin aici. Sigur, casa o să fie superbă cînd o să fie gata și îmi ia doar jumătate de chirie, dar uneori parcă aș prefera să plătesc chiria întreagă și să am și eu puțină intimitate. Bei o cafea?

– Dacă nu-ți dă prea multă bătaie de cap.

– Ah, nu, am un ibric electric. Tocmai îmi făceam mie una.

O porni spre bucătărie și Norma o urmă.

– Nu gătesc cine știe ce, recunosc. Mănînc mai mult în oraș. Uneori însă mi-ar face plăcere să primesc... Se opri derutată și-și făcu de lucru, cu spatele la Norma, pregătind cafeaua cu mult zgomot.

– Proprietarul tău pare să-l fi cunoscut pe Robert Greatrex, spuse Norma.

– John? spuse ea cu inutilă nepăsare. Păi toată lumea îl cunoștea. John a fost producător TV înainte de a deveni scenarist independent.

– Părerea mea e că l-a cunoscut mai îndeaproape, spuse Norma. A fost aici, nu-i așa?

Fiona se întoarse și în ochi i se citea nervozitatea, în timp ce spuse pe un ton aproape ridicat:

– De ce zici asta?

Sunase impresionant de patetic.

– Ai fotografia lui pe noptieră.

Ochii i se umplură alarmant cu lacrimi.

– Ah, Doamne... ah, Doamne!

Pînă la urmă făcu Norma cafeaua și cînd aduse în salon cele două cești, Fiona Parsons își recăpătase deja controlul și stătea pe canapea cu picioarele sub ea, dispusă să vorbească, alături de un mic morman de șervețele ude.

– Dar cum ai ghicit? Și eu care crezusem că eram discretă.

– De fapt m-am gîndit că s-ar fi putut. Tu ai fost cea care ai insistat să apară în emisiune; și ai coborît să-l întîmpini personal.

– Dar fac asta cu majoritatea invitaților. Împart cu Phil toate aceste obligații.

– Nu și în seara aceea. Atunci l-ai întîmpinat numai și numai pe el. Iar el venise mai devreme. Ceva cît se poate de neobișnuit, după cîte am auzit.

Fiona oftă.

– Da. Într-adevăr eu l-am convins pe Martin că ar trebui să-l avem pe Roger în emisiune – nu că avea cine șite ce nevoie să fie convins, Roger fiind întotdeauna o achiziție valoroasă – dar Martin voia să abordeze subiectul mai mult din punctul de vedere al guvernanților. Și a obiectat că l-am mai avut invitat pe Roger în urmă doar cu cîteva săptămîni – deși de fapt trecuseră opt săptămîni, dar tot era destul de devreme – așa încît am subliniat faptul că Roger și Sandal avuseseră de curînd o dispută în presă, deci ar trebui să-i invităm pe amîndoi. Am spus că fără ei nu am putea avea o adevărată dezbatere despre fondurile alocate artei și în final a fost de acord și asta fost.

– Totuși, de ce ai ținut atît de mult să-l ai pe Roger în emisiune?

– Era o ocazie să-l văd, spuse ea și oftă din nou.

De săptămîni de zile nu am mai fost o clipă cu el și de zile întregi abia dacă am mai putut sta de vorbă. Era atît de greu să ne găsim timp să fim împreună, amîndoi fiind atît de ocupați, așa că mi s-a părut o ocazie prea bună ca să o ratez.

– Ai aranjat tot programul acela doar ca să fii cîteva minute cu el?

Fiona se înroși.

– Ah, știi că sună groaznic și atît de adolescentin, dar efectiv simțeam nevoia să fiu cu el. Nu ai fost niciodată îndrăgostită?

– Ba da.

Fiona îi studie chipul ca și cum ar fi vrut să se convingă de adevărul afirmației după care, mulțumită se pare, spuse:

– Ei bine, atunci înseamnă că știi.

– De cîtă vreme erați împreună?

– De un an, răspunse ea cu oarecare mîndrie, ca și cum durata legăturii lor îi conferea acesteia legitimitate. Mă rog, continuă ea, îl cunosc de secole, dar abia de un an ne-am... ne-am îndrăgostit.

Se uită sfidător la Norma, ca și cum aceasta i-ar fi putut contesta afirmația.

Norma spuse, îndatoritoare:

– Te iubea?

– Urma să ne căsătorim.

Norma simți cum o cuprinde tristețea. Mai auzise ea și altădată povestea asta enervantă.

– Dar era căsătorit.

– Da, dar nu o iubea. De fapt, între ei se terminase totul – de ani de zile. Era doar o căsătorie de formă. Nici nu mai dormeau împreună.

– Deci soția lui știa despre tine?

– Mă rog... nu. Roger i-a ascuns totul. Vreau să spun că intenționa să-i spună, dar aștepta momentul potrivit. Înțelegi, totul era pe numele ei – casa și tot

restul – iar dacă ea voia să se răzbune, îi putea face viața foarte grea.

„Ca și tine“, își spuse Norma, mirîndu-se o dată în plus de prostia fără margini pînă și a celor mai inteligente femei, cînd este vorba de dragoste.

– Iar între timp, ori de cîte ori își găsea el o fereastră, vă culcați împreună.

Regretă imediat cuvintele care-i ieșiseră din gură, pentru că nu voia să o îndepărteze de ea.

– Presupun că ține de meseria ta să arunci cea mai proastă lumină asupra lucrurilor, spuse domnișoara Parsons cu demnitate, dar te pot asigura că Roger și cu mine ne iubeam și urma să ne căsătorim. Doar că...

– Da?

Fiona ezită, în mod clar nedorind să strice imaginea creată de ea.

– Ne era greu să ne găsim timp să fim împreună... spuse ea, ca și cum acesta ar fi fost doar începutul unei propoziții.

O termină Norma în locul ei.

– Iar în ultima vreme devenise și mai greu?

– Da.

– Începuseși să te întrebi dacă nu cumva te evita?

– Da. Nu! În sfîrșit, da. Începusem să mă întreb dacă nu cumva el se mai răcise un pic.

– Dacă nu cumva se întâlnea cu alte femei.

– Nu ar fi făcut asta. Mă iubea. Dar... mă întrebam într-adevăr dacă nu se gîndise să renunțe la căsătoria cu mine. Nu-i plăcea să discute chestiunea aceasta. Uneori, cînd aduceam vorba, se enerva. Îl apuca furia. Spunea că era păcat să stricăm clipele petrecute împreună certîndu-ne pe tema asta și cred că așa era, dar cînd vedeam că încerca să evite subiectul, nu mă mai puteam gîndi decît la asta.

Norma dădu din cap, încurajator.

– La început a fost minunat. Venea aici – John a fost extraordinar de înțeleghător – și era formidabil, era un amant nemaipomenit, apoi mergeam la restaurant – există multe restaurante grozave în Chiswick – și vorbeam despre unde o să locuim cînd o să ne căsătorim și despre ce vom face, după care ne întorceam înapoi aici și rămînea cu mine pînă tîrziu, uneori chiar toată noaptea. În urmă cu vreo trei săptămîni, ne-am certat groaznic, spuse Fiona oftînd. Eu voiam să plecăm undeva împreună, în vacanță. De mult tot pomeneam eu despre asta, iar cum el nu spunea nici da nici nu, am presupus că era în regulă și am luat pliante și totul și cînd i le-am arătat și am încercat să-l fac să cadă de acord asupra unei date, mi-a spus că nici nu putea fi vorba de așa ceva. Iar eu am izbucnit și i-am spus tot ce țineam în mine de atîta timp și ne-am certat... și...

– După care nu te-ai mai văzut cu el, iar el nău era de găsit la telefon și ți-a fost teamă că avea de gînd să o rupă cu tine. Ți-ai spus atunci că dacă va fi invitat la emisiune va trebui să vină și vei avea ocazia să discuți cu el, termină Norma ideea în locul ei. Fiona, stînjinită și arătînd mult mai tînăra decît vîrsta ei, dădu din cap.

– Sună cumplit, nu? spuse ea încet.

– Cu toate am trecut prin asta, spuse Norma tristă. Spune-mi deci ce s-a întîmplat în seara aceea.

– L-am rugat să vină mai devreme și am fost atît de fericită cînd a apărut. Am urcat împreună în salonul verde și cum am ajuns acolo și am închis ușa, a început să mă sărute. Am vrut să vorbesc cu el, dar mă împiedica sărutîndu-mă și spunîndu-mi „în seara asta nu vorbim nimic, da? Să fim doar fericiți, așa cum eram înainte”. Mi-a spus apoi „Mi-a fost dor de tine, draga mea Fee. Haide să nu uităm seara asta”.

– Ce crezi că a vrut să spună cu asta?

– Nu știu. Nu am vrut să mă gîndesc. Suna atît de definitiv, încît m-am gîndit că poate voia să mă părăsească, spuse aceasta ridicînd spre Norma ochii îngroziți. Doar nu crezi că avea de gînd să se sinucidă și înțelegea că aceasta ar fi fost ultima noastră întîlnire?

– Nu, nu cred că asta a vrut să spună.

Vocea îngrozită se auzi ca un murmur.

– Nu a fost sinucidere?

– Nu cred. Tu crezi?

– Nu am vrut să fie, spuse ea abia auzindu-se. Dar dacă nu a fost... cine l-ar fi putut omorî?

– Speram că o să-mi poți spune tu, răspunse Norma cu umor macabru.

– Doar nu crezi... că eu am făcut asta? izbucni Fiona. Nu poți crede asta! Nu am fost eu. Nu aș fi putut! De ce s-o fi făcut?

– Era o cale de a-l opri să te părăsească. În fond, în felul acesta nu ar mai fi aparținut niciodată unei alte femei. Dacă nu ai fost prima lui iubire, puteai cel puțin să fii ultima.

Fiona Parsons nu izbucni în lacrimi și Norma o plăcu și mai mult pentru asta. Părea mai curînd derutată în fața acestei acuzații.

– Dar eu n-aș fi putut niciodată face asta. Oricît de furioasă aș fi fost pe el.

– Dar erai furioasă?

– Presupun... da, eram, în sinea mea. Mă trata ca pe un obiect. Vreau să spun că îmi plăcea cum făceam dragoste împreună, dar nu mă lăsa niciodată să vorbesc. Nu discuta nimic cu mine. Nu mă trata ca pe un adult.

– Deci unde te aflai între ora șapte și șapte douăzeci? Unde te aflai în intervalul de timp în care Roger Greatrex părăsise salonul verde ca să se ducă la cabina de machiaj, unde însă nu a mai ajuns?

Fiona continua să o privească lung, creierul ei muncind în spatele ochilor immobili.

– Crezi că...? Ah, dar este absurd!

– Unde erai? insistă Norma.

– Păi, cu el, firește.

Norma fu prinsă pe picior greșit, dar își reveni repede.

– Firește. Dar unde anume?

Fiona se înroși toată.

– În magazia de recuzită de la etajul patru. Aveam cheia și înăuntru exista o banchetă. I-am spus că îl aștept acolo. El le-a spus celorlalți că se duce singur la cabina de machiaj, dar în loc să urce acolo, a venit la mine.

– Deci făceai dragoste cu el pe o banchetă în magazia de recuzită în timp ce Philip Somers răscolea clădirea după el și nu ți-a trecut niciodată prin cap să ne spui asta?

– Nu... nu puteam... Nu voiam să...

– Unde se află această cameră cu recuzită?

– La stînga, imediat după scara spre etajul cinci. Adică la stînga, după ce ieși din salonul verde și treci de scări. După...

– După toaleta bărbaților, unde a fost găsit.

Fiona dădu din cap, încet.

– Haide să stabilim cîteva lucruri, atunci. Cînd te-ai întîlnit cu el? Și cînd v-ați despărțit?

– Nu știu exact. Cînd am ieșit din salonul verde m-am dus direct în camera de recuzită unde a apărut și el, cîteva minute mai tîrziu. Am făcut dragoste și el a plecat imediat. Am vrut să stăm de vorbă, dar el a zîmbit și și-a pus degetul pe buzele mele – așa, ca să mă oprească – și a plecat. Și asta a fost ultima oară cînd l-am văzut, spuse Fiona luptîndu-se cu lacrimile.

– Deci cît timp ați făcut dragoste? Zece minute? Cincisprezece?

– Nu știu. Cît poate să dureze?

Norma nu răspunse, de teamă să nu facă o gafă ireparabilă. Era clar că domnișoara Parsons nu avea de gînd să-și măsoare iubitul cu ceasul, dar Norma putea paria că numai jena o făcea pe Fiona să rămînă evazivă.

– Cînd ai ieșit din magazia de recuzită, l-ai văzut în zonă?

– Nu. Culoarul era pustiu.

– Și ai luat-o...

– În jos pe scara cinci, la toaleta pentru femei de acolo, după care m-am întors în studiou. M-am învîrtit încolo și înapoi prin studiou, continuă ea mușcîndu-și buza ca să nu tremure, pentru ca nimeni să nu știe exact unde fusesem. Și pentru că nu voiam să vorbesc cu nimeni. eram prea îndoarsă pe dos.

– Îmi închipui, spuse Norma. Apoi, amintindu-și ultimele instrucțiuni ale lui Slider înainte de a pleca de la secție, o întrebă:

– Ce fel de anticoncepționale folosești?

Fiona se înroși, furioasă.

– Crezi că și asta este treaba ta?

– Crede-mă, este important. Nu te întreb doar din curiozitate. Ce foloseați, tu și Roger?

– Folosesc pilula, spuse aceasta.

– În ciuda faptului că el era steril?

– Nu era, spuse Fiona indignată, ca și cum ar fi fost vorba de o insultă.

– Unul din prietenii lui buni spune că era steril, că el și soția lui nu puteau avea copii.

– Nu au avut copii, spuse Fiona – era clar că nu știa nimic despre Jamie – sau nu știa că Norma știa – pentru că nu a vrut el să aibă. Așa mi-a spus. Mi-a spus că soția lui și-a dorit întotdeauna o familie, dar el ura ideea asta, așa că își lua măsuri de precauție.

– Așa ți-a spus el, dar nu știi sigur?

– De ce m-ar fi mințit? Întrebă ea pur și simplu. De fapt, la început foloseam prezervative, dar îi displăceau atât de mult, încît m-a obligat să trec la pilule. Dacă ar fi fost steril, de ce nu mi-ar fi spus-o?

Din mîndrie, se gîndi Norma; dar poate că Fiona avea totuși dreptate. Poate că Greatrex nu o mințise. Poate că Palliser știa greșit. Poate că nici nu era chiar atât de important – doar că șeful îi spusese să întrebe asta, iar de obicei acesta avea motivele lui.

– Da, spusese Norma într-un tîrziu, șeful meu nu o să fie fericit că ai ascuns atîtea fapte. Ne-ai făcut să pierdem o groază de timp.

– Nu puteam vorbi despre asta. Este ceva prea important pentru mine ca să vă văd scormonind ca profanatorii de cimitire. Știam că o să faceți ca totul să pară sordid. Ochii i se umplură din nou cu lacrimi.

Norma o întrebă brusc:

– În copilărie ai făcut parte din clubul cercetașelor?

– Da. De ce? Surpriza întrebării avu ca efect stăvilirea lacrimilor.

– M-am gîndit doar că ai fi putut face parte, spusese Norma scurt. Începuse să-i displace domnișoara Ochi-Uimiți-Parsons.

McLaren băgă capul pe ușa.

– M-ai chemat șefu'?

Slider își ridică privirile.

– De ce să te fi chemat „șefu”? Eu sînt șefu'. McLaren nu făcu ochii mari auzind gluma, deși nici mult nu mai avea.

– Ce este cu nota asta de pe biroul meu? Nu o pot citi. Cînd o să învățați să scrieți citeț?

– Am fost victimele sistemului de învățămînt, șefu', răspunse McLaren ca și cum ar fi cerut într-o doară o ceașcă de ceai. Studie nota lăsată de el cu încruntată concentrare.

– Ah, da, este vorba de lista spectatorilor. Poate că nu este nimic, dar există o discrepanță între numele pe care au fost trimise biletele și numele luate de noi în salonul de oaspeți.

– Îmi închipui că au fost câțiva care nu s-au prezentat.

– Au fost opt. Dar este vorba de altceva. Este vorba de un bilet trimis de pe numele James Davies, scris cu „ies“, dar numele dat de acesta în salonul de oaspeți a fost John Davis, scris cu „is“.

– Poate că este o greșeală. Cine l-a înregistrat.

– Încă nu am aflat. Nu recunosc scrisul și se aflau mulți acolo, dar o să dau tema serviciului special care se ocupă de asta.

– Oricine ar fi fost acela, poate că a înțeles greșit sau l-a înțeles bine, dar l-a scris prost. Se mai întâmplă.

– Da. Totuși... spuse McLaren plin de speranță.

– Firește, controlează. Sub piatra neîntoarsă se adăpostește mușchiul, spuse Slider. Echipa care se ocupă cu cercetările a avut ceva noroc?

– Nu, șefu'. Dar mai au de căutat în lăzile mari de gunoi de afară.

– Ce bucurie! Există ceva martori?

– Este greu de aflat cine se găsea de fapt în clădire în momentul acela. Mă bucur că nu sînt eu șeful pazei lor.

– Cred că ar trebui să recurgem și la alte mijloace.

– La televiziune? La emisiunea „Atenție la crime“?

– Cred că este prematur pentru așa ceva. Oricum, nu m-am gîndit la ceva atît de extins. Mi-ar plăcea să trec în revistă fiecare angajat al BBC-ului, dar asta iese din discuție, atît din punct de vedere al timpului cît și al cheltuielilor.

– Să afișăm atunci un anunț la recepție?

– Da, spuse Slider. Ar fi cel mai bun lucru. Pro-

blema este doar să-l convingem pe Honeyman să fie de acord. Îndată ce cazul devine public, începe să meargă cronometrul și activitatea ta se află în centrul atenției tuturor. Oricum, vezi ce este cu Davis acela. Și că veni vorba, Somers și Palliser ar trebui amîndoi să vină să le luăm amprentele. Spune-le celor de acolo să mă anunțe de îndată ce sosesc.

– S-a făcut.

– Este clar, și-a imaginat că spunîndu-mi se scoate din discuție, zise Norma în sala de mese, aplecată peste ceașca cu ceai, încercînd parcă să-l convingă. Totuși, continuă ea, putea să o facă. Citind printre rînduri, ceea ce urmărise Greatrex în seara aceea era doar un regulat rapid, fără implicații prea mari. Este vorba de cîteva minute, cel mult zece. Și tot îi mai rămînea timp să-l omoare și apoi să se aranjeze.

– Indiferent cine l-a omorît, spuse Slider nepărtinitor, a făcut- o după ce acesta a plecat de lîngă ea, așa că trebuia să mai fi rămas timp pentru asta.

– Corect, șefu'. Și stăteam și mă gîndeam: ce face oare un bărbat, după ce a terminat de făcut dragoste? Slider cumpăni.

– Se duce acasă la nevastă?

– Foarte amuzant, spuse Norma înțepată. Se duce să facă pipi, nu-i așa? Este cel mai flesc lucru din lume. Greatrex o călărește, își ia la revedere, apoi se îndreaptă spre cabina de machiaj, oprindu-se, în drum, la toaletă. Acest lucru explică ce căuta el acolo și nu la toaleta de sus, de lîngă cabina de machiaj. Iar Parsons furioasă că a fost tratată ca un substitut al doamnei Palmer, vine după el și-l termină. Este cît se poate de logic, nu?

– Pînă acum.

– Iar ea recunoaște că și-a pierdut în mod deli-

berat urma în studiou. Deci nu are nici un alibi, dar a avut un motiv, iar noi știm că se afla în apropierea lui. O fată înaltă, voinică, jucătoare de baschet, îi reaminti ea.

– Da, spuse Slider. Dar tu vorbești despre o pornire de moment, nu de ceva mocnit...

– De amîndouă. Furia clocotea în ea de săptămîni întregi.

– Dar ar fi trebuit să-și aducă cuțitul cu ea. Asta înseamnă un plan.

Norma se aplecă atît de aprinsă spre el, încît vreo două trei persoane din încăpere își întoarseră în mod ostentativ privirile de la ei, în cazul în care ar fi fost vorba de cine știe ce întîlnire amoroasă.

– M-am gîndit și eu la asta și mi s-a părut cît se poate de plauzibil. Cuțitul s-ar fi putut afla deja în cabina cu recuzită unde s-au tăvălit ei. Sau l-ar fi putut lua din orice magazie. Doar a început să lucreze la televiziune ca achizitor de recuzită – atunci cine ar fi putut fi mai în materie decît ea? Și locurile astea sînt pline cu tot ce vrei – niciodată nu știi peste ce poți da în ele. Și nu sînt încuiate – oricine poate intra acolo.

– Aș fi vrut să nu fi spus asta, se lamentă Slider. Acum cineva trebuie să verifice dacă lipsește sau nu un asemenea cuțit.

Normei îi căzu puțin fața, cînd își dădu seama ce muncă o aștepta.

– Mă îndoiesc că cineva ar spune vreodată în mod categoric că lipsește, zise ea. Chiar dacă cineva știe ce ar trebui să se găsească acolo, nu ar fi în stare să spună ce nu s-a aflat niciodată.

– Îți înțeleg ideea. Dar cum rămîne cu sîngele?

– M-am gîndit și la asta – chiar trebuia să fie așa de mult? Să stai în spatele lui, să-ți petreci mîna pe după el și să faci o tăietură rapidă, puternică – mă întreb dacă poți avea astfel mai mult decît puțin sînge

pe mâini? Nu uita că avea mîneci trei-sferturi. Și singură a spus că s-a dus la toaletă înainte de a intra în studiou – poate că s-a spălat acolo și s-a uitat să nu aibă vreo pată pe undeva.

Slider oftă.

– Este totul foarte plauzibil, dar știi foarte bine că asta nu ajunge, da? Avem nevoie de dovezi.

– Da, șefu'. O să încep să verific magaziile de recuzită, în căutarea cuțitului. Și i-am putea cere ceasul și brățara – chiar dacă le-a spălat, pe la îmbinări tot am mai putea găsi urme.

– Posibil. În regulă, poți să i le ceri.

– Mulțumesc șefu'. Sări în sus plină de elan, dar apoi își aminti de ceva.

– Apropo, de ce mi-ai cerut să o întreb dacă Greatrex era steril?

– Ah, a fost doar o meandă pe care am rătăcit puțin. Poate că nu duce nicăieri.

– Nu contează, spuse Norma încurajator, poate că tot vom găsi un martor.

Palliser nu-și făcu apariția, dar veni Somers, arătînd mai bolnav ca oricînd, lăsînd să i se ia amprente și privind această operație ca și cum ar fi fost vorba de altcineva.

Slider profită de ocazie ca să-l întrebe mai detaliat unde fusese în căutarea lui Greatrex și dacă se întîlnise cu cineva în drum, dar acesta nu-l ajută prea mult, părăind să se afle într-o stare de șoc și mai puternică decît fusese în seara în discuție.

Slider îl conduse spre ieșire. Nicholls, sergentul de serviciu la intrare, îi făcu loc lui Slider în spatele pupitrului și-i spuse:

– Pe tipul ăsta... îl cunosc de undeva. Cum îl cheamă?

– Somers, spuse Slider, oprindu-se să se uite cu

interes la Nicholls. Nutty avea o fantastică memorie a detaliului.

– Philip Somers. Unul din martori, în cazul Greatrex. De fapt, el a găsit cadavrul.

– Somers. Numele ăsta îmi spune ceva. Sînt sigur că l-am mai văzut, spuse Nicholls pe gînduri.

– l-am verificat fișa. Nu are antecedente, spuse Slider. Le-am verificat pe toate. Greatrex însuși a fost prins de cîteva ori în tinerețe cu cannabis asupra lui, ceea ce nu este de mirare, dar toți ceilalți sînt curați ca lacrima.

– Ah, nu-ți face griji, o să-mi amintesc. Somers – Greatrex. Se bătu cu degetul în frunte. Îmi umblă pe aici pe undeva. Mintea este un computer, Bill – un computer cu o putere fabuloasă.

– Știu asta. Dar nu uita, prima regulă a unui computer este să bage în el cu toptanul și să scoată din el cu toptanul.

– Iar noi trebuie să avem de-a face cu tot gunoiul ăsta, spuse Nutty cu vocea scăzută, cînd se deschise ușa și înăuntru păși un bărbat înalt, cu un fulgarin roșcat, pătat. Avea părul sîrmos și o geantă de plastic, în mod clar plină cu acte. Chipul lui avea intensitatea maniacă specifică celor dereglați mintal și Slider se retrase repede, auzindu-l în urma lui pe Nicholls întrebînd cu dumnezeiască răbdare:

– Da, domnule, cu ce vă pot ajuta? Sper că CIA nu vă mai ascultă telefonul, nu?

Slider fu trezit dintr-un somn adînc de un sărut pe obraz și căută prin straturi de flanel negru ca să dea de Joanna aplecată deasupra lui, zîmbind.

Mai avea încă pardesiul peste rochia neagră; mirosea a afară și în păr avea un iz slab de fum de țigară.

– Ce faci, dormi pe canapea? îl întrebă ea.

- Nu dormeam, mă gîndeam.
- Minți de-ngheață apele, îi replică ea blînd. De ce nu te-ai băgat în pat?
- Nu-mi place patul acela cînd nu ești tu în el, spuse Slider, simțindu-se ca un prost.
- Nu vrei să spui că ai dormit pe canapea de cînd am plecat?
- Cîtuși de puțin pentru că nici n-am dormit, răspunse el cu demnitate, luptîndu-se să se așeze în capul oaselor. Ce cauți acasă așa de curînd?
- Abia am așteptat să te văd, așa că nici măcar la cîrciumă nu m-am dus.
- Dar miroși a cîrciumă.
- Asta a fost în pauză. Nu mă dorești? Sau vrei să plec din nou?
- N-am fost convins că o să te întorci în seara asta. M-am gîndit că o să mai rămîi cu părinții tăi.
- Îl privi atentă, rezemîndu-și coatele pe genunchii lui și sprijinindu-și bărbia în mîini.
- Ce se întîmplă? îl întrebă ea.
- Nimic, protestă el. Se așteptă să insiste, dar ea se ridică și ieși din cameră și se temu că se supărase – se temu și se enervă. O auzi mișcîndu-se și după puțin timp se ridică și se duse după ea. Era în bucătărie. Își scosese pardesiul și făcea sandvișuri cu brînză prin metoda simplă a tăierii feliilor de brînză și a împăturirii în jurul acestora, a bucăților de pîine ne-unse cu unt. Adulmecă aerul ca să-i simtă starea de spirit, dar Joanna spuse pe un ton firesc, deși fără să se întoarcă:
- Eu una mor de foame. Tu ai mîncat? Vrei și tu?
- Nu mulțumesc.
- Îi aruncă o privire peste umăr și spuse:
- Vreau un whisky. Îmi pregătești unul? Păcat că n-ai dat drumul la foc – tot drumul pe M23 nu am visat decît să stau în fața focului, cu un *Laphroaig* în mînă.

– Nu mi s-a părut atît de frig, spuse el, sperînd că vocea îi va suna cît mai firesc, pentru că lui nu îi sunase astfel. Luă sticla, două pahare și o porni spre salon. Se așeză pe canapeaua Chesterfield, iar ea se cocoță în capătul celălalt, cu picioarele sub ea, așa încît să fie cu fața spre el, în poziția ei de interogatoriu, își spuse el. Gîndul că îi cunoștea atîtea gesturi îl făcu să zîmbească în sinea lui și ea văzu asta.

– Deci, ce s-a întîmplat? îl întrebă ea din nou. Te-a întors pe dos întîlnirea cu Irene?

Slider rămase surprins.

– Nu! Mă rog, cred că da, dar am și uitat totul. Zău, nu s-a întîmplat nimic. Mi-a fost dor de tine, atîta tot. Nu-mi place aici cînd nu ești tu, dar nu am avut nicăieri altundeva să mă duc.

– Și?

– Dacă vrei să știi neapărat, ei bine, am fost gelos, răspunse el cu un surîs încurcat.

– Gelos? Parcă nu-i venea să creadă.

– Erai acolo, la Trevor, bînd bere, distrîndu-te...

– Lucram.

– ...Cu toți prietenii în jurul tău.

– Nu ai avut nici un motiv să fii gelos. Pe de altă parte și eu am trăit zile infernale, gîndindu-mă la tine și la Irene, protestă Joanna.

– Nu poți fi geloasă pe Irene, protestă el.

– Dar sînt. Ai fost al ei atîția ani. Interesul ei față de tine era legitim. Ți-ai împărțit viața cu ea, știe totul despre tine.

– Nu a fost niciodată așa cum este cu tine, spuse el.

Joanna zîmbi.

– Mă bucur să te aud spunînd asta. Dar chiar dacă știi asta, tot nu mă ajută. Aici nu vorbește rațiunea.

– Îmi pare bine să aflu că ești geloasă. Asta mă liniștește. Cînd mă gîndesc la tine înconjurată de toți

bărbații aceia – muzicanți pe deasupra! De ce râzi?

– Tot timpul meu liber din ultimele două zile mi le-am petrecut cu Clive Barrow, primul violoncelist și cu prietenul acestuia, John. Sînt o companie minunată. Slider ridică o sprînceană întrebătoare.

– I-am poreclit Botti-Celli. Nu ai de ce să te temi.

– Dacă lipsa ocaziei este singura asigurare, atunci...

Joanna își puse jos farfuria, se întinse și-l trase de ceafă spre ea, sărutîndu-l.

– Unora nu le poți intra nicicum în voie. Și cînd te gîndești că am venit acasă special mai devreme ca să-ți dau ceva.

– Și eu am ceva pentru tine.

– Ah? Ah, ai și tu ceva.

Spre norocul lor, telefonul nu sună decît peste vreo cincisprezece minute.

– Precis este pentru tine, spuse Joanna chinuindu-se să se ridice în capul oaselor și dîndu-și părul de pe ochi.

Așa și era.

– Ah, Bill – te-am sculat din pat?

Era Tufty.

– Nu, nu m-am culcat încă.

– Fericitule! Aș fi vrut să fiu în locul tău.

– Ce mai cauți la serviciu la ora asta?

– Îți apăr interesele. Am băut un păhărel împreună cu Bob Lamont, mai devreme și l-am bătut la cap să arunce o privire la amprente tale. Ceea ce tocmai a făcut și mi-a spus că degetul mare de pe portofel este același cu amprente trimise de tine astăzi – Philip Somers. Mîine dimineată o să le mai analizeze o dată, amănunțit, dar zicea că este aproape sigur că el este omul, așa că mi-am zis să-ți spun, în cazul în care ai vrea să mergi să-i smulgi o mărturisire.

– La ora asta din noapte?

- Momentul cel mai bun – să-l prinzi nepregătit. Cîteva chibrite ascuțite sub unghii...
- Noi nu facem așa ceva aici.
- Nu? Mă rog, fă cum crezi. Asta o să-ți dea ceva de rumegat în orele de insomnie.
- Am destule de rumegat, spuse Slider.
- Masticația este hoțul timpului, îl preveni Arce-neaux.
- Aș fi vrut să nu fi spus asta.
- Ce a spus? îl întrebă Joanna cînd se întoarse la ea.
- Suspectul meu numărul unu tocmai a devenit suspectul numărul unu absolut, spuse el îmbrățișînd-o. Doamne, ce plăcută ești! Sînt obosit. Haide să ne culcăm.
- Cele două propoziții nu prea merg una cu cealaltă, se plînsese Joanna.

CAPITOLUL 8

Valori relative

Aranjară să se întâlnească cu Atherton la micul dejun la *Dôme*, pe malul apei, la Kew Bridge.

– Cum mai merg lucrurile între el și Sue? întrebă Slider pe drum.

– El cum spune că merg?

– Nu începe să devii evazivă, se plînse Slider.

– Așa deci? Ei bine, după mine sînt foarte interesați unul de celălalt și fiecare încearcă să facă avansuri fără să lase această impresie.

– Asta nu este rău.

– Există însă o problemă, spuse Joanna, serioasă. Sue a avut cîteva legături nereușite așa încît nu ea va fi prima care să întindă mîna. Or, din cîte am dedus eu, se pare că el ar vrea ca ea să fie aceea care să spargă gheața. Nu este corect.

– El are mai mult de pierdut decît ea, spuse Slider absent, încercînd să nu se gîndească la propriile lui probleme. Vreau să spun că el este cît se poate de fericit să fie neînsurat, pe cînd ea...

– Fericit? Este bine de știut. Dar să-ți spun ceva – dacă Jim nu o să se decidă mai repede, o să sfârșească rău de tot. Dacă ești prietenul lui, spune-i-o. Sue este omul cel mai generos din lume și ar fi în stare să-i dea totul, dar în nici un caz nu o să facă pe concubina, în timp ce el stă tolănit pe divan făcînd pe sultanul. Bărbatul este cel care trebuie să facă prima mișcare, așa a fost dintotdeauna și așa va fi mereu.

– Îmi place cînd faci pe femeia de modă veche, zîmbi Slider. Nu vezi cum mi se umflă pieptul?

Joanna îl privi pieziș.

– Știu cum să mă port cu bărbații, spuse ea cu modestie. Fletează-le ego-ui și vor fi lut în mîinile tale.

– Nu-mi plac aceste pluraluri, obiectă Slider.

– Aștea sînt exact cuvintele lui Sue.

Îl găsiră pe Atherton stînd singur într-un petic de soare, mulțumit ca un motan și citind *The Observer*.

– O să orbești, îl avertiză Slider, trăgînd un scaun pentru Joanna. Sue nu vine?

– Are repetiție. Diseară are concert – *Recviemul* lui Verdi, la Woburn Parish Church.

– Ce ghinion, îl compătimi Slider.

Atherton ridică din umeri.

– Părinții ei locuiesc în Woburn Sands, deci are ocazia să-i vadă.

– Bine barem că este Verdi, spuse Joanna. Este singurul coral pe care îl interpretează cineva cu plăcere. Noi îi zicem Coralul-în-Regulă.

– Oricum, are nevoie de bani, spuse Atherton reținut.

– Cine nu are?

– La mijlocul vieții sîntem plini de datorii, spuse Slider.

Apăru chelnerița și comandară, iar conversația alunecă spre micul-dejun în general și unde poți găsi cele mai bune chifteluțe din New York – subiect la

care Slider avea puține de spus, cîtă vreme nu fusese niciodată acolo.

Curînd însă reveniră la cazul lor, cu detalii puțin cunoscute Joannei.

– Din punct de vedere profesional, nu-mi poate părea rău că a murit, spuse ea. Criticii ca el nu fac nimic altceva decît rău. Nu știu nimic despre muzică – adesea cronicile lor sînt vorbărie goală. Am citit o critică apărută într-o revistă serioasă, în care se făcea afirmația că interpretarea fusese paralelă cu tonalitatea. Ce naiba înseamnă „paralel cu tonalitatea”? Și perpetuează tot felul de snobisme stupide și își dau aere, stabilind care compozitor este „mai bun” decît altul, în funcție de capriciul anului respectiv. Și niciodată nu ne acordă *nouă* nici un credit, deși noi sîntem cei care facem toată treaba. Datorită lor, soliștii și dirijorii pot obține onorarii atît de grase.

– Nu îndulci nimic, spuse Slider. Spune-ne exact ce gîndești.

– Cum poți spune că nu se pricep deloc la muzică? Întrebă Atherton indignat, de pe poziția avantajată a cititorului rubricii Arte.

– Pentru că am citit ce au spus despre concertele în care am cîntat.

– Pur și simplu ție nu-ți place critica.

– Critica informată o pot accepta. Dar vezi ce spunea Roger Greatrex despre *Don Juan*, de exemplu – admirînd, de la bun început, prestarea lui Lupton, „stilul incisiv de a dirija”, fără să menționeze faptul că în fiecare seară ne aștepta pe noi primele șaisprezece măsuri pentru că nu avea nici cea mai mică idee cum să atace această deschidere.

Slider asculta cu indulgență, ca unul care o mai auzise și altădată pe Joanna vărsîndu-și astfel focul.

– Ei bine, poate că asasinul a fost un pasionat de muzică, sugeră el blînd.

– Ziceai că ai un suspect? viră Joanna ascultătoare.

– Avem mai mulți, spuse Slider. Îi povesti lui Atherton despre discuția avută la telefon cu Tufty.

– Nu sînt sigur unde ne duce asta, spuse Atherton, exceptînd faptul că dovedește contactul lui Somers cu cadavrul. Ceea ce înseamnă că ne-a mințit. Dar ce anume căuta el în portofel? Nu a luat nici banii și nici cărțile de credit.

– Indiferent ce-a vrut, înseamnă că a avut poate un motiv să-l ucidă.

– Oricine a avut, poate, unul.

– El a fost singurul plin de sînge, singurul despre care știm efectiv că a luat contact cu fluidele vitale ale lui Greatrex, dar tonul lui era de nemulțumire.

– Ce? întrebă Atherton. L-ai prefera pe Palliser sau pe Fiona Parsons?

– Sau o Persoană ori Persoane Necunoscute, răspunse Slider. Problema este că nu am găsit încă o explicație care să se potrivească cu toate circumstanțele. Tot ce facem noi este să eliminăm una sau alta. Să luăm de exemplu biletul acela religios? Cum îl putem explica?

– Poate că nici nu trebuie, spuse Joanna. Poate că l-a luat chiar el de undeva, din curiozitate sau l-a scris el ca să-i joace o festă unui prieten. Sau poate că vreun nebun i l-a vîrît sub nas pe stradă, iar el l-a băgat absent în buzunar și a uitat de existența lui. Poți găsi nenumărate explicații care nu au nici o legătură cu moartea. Eu una aș face pariu pe lucrurile ciudate pe care le-ați putea găsi în buzunarele mele, după o zi de umblat pe străzi și prin metrouri. Săptămîna trecută mi s-a dat o invitație pentru o întrunire evanghelistă la St. Martin-in-the-Fields, pe care am vîrît-o în buzunar. Dacă în clipa următoare aș fi fost omorîță, ați fi căutat cu toții un asasin în sandalele lui Isus.

– Adevărat, chiar dacă asta nu ne ajută cu nimic.
– Ceea ce vă duce direct înapoi la suspectul vostru principal.

– Desigur, noi nu știm că Somers a avut un motiv, știm doar pentru faptul că a luat contact cu cadavrul, spuse Atherton. Poate că a făcut-o din pură și neplăcută curiozitate.

– Dar i-a spus Fionei Parsons că el unul n-ar vrea să aibă nimic de-a face cu Greatrex, zise Slider. Potrivit cuvintelor lui Dorothy Hammond, Somers afirmase că dacă ar putea evita acest lucru, n-ar împărți aceeași planetă cu acesta.

– Asta nu înseamnă că a avut pornirea – sau boasele – să-l omoare, spuse Atherton. Cît despre Sandal Palliser, el face parte dintr-o cu totul altă categorie, așa cum ar spune O'Flaherty. Este rău și este dur și știm că ne ascunde ceva. Are un comportament suspect.

Slider sorbi din cafea.

– Sandal Palliser a spus *cherchez la femme*.

– Numai asta și poate fi suficient ca să fie condamnat, spuse Atherton. Oricine folosește astfel de clișee...

– Un clișeu franțuzesc, ceea ce este și mai rău, zise Joanna.

– Eu aș prefera să-l urmărești pe Somers, spuse Slider. Să vedem ce-o să scoți din el cînd o să-l sperii cu amprente.

– Cum zici tu, căpitane, spuse Atherton. Și tu?

– Eu o să mă mai duc o dată la Palliser – după ce o să dau vreo două telefoane.

– Și eu care credeam că nu te gîndeai deloc la Palliser.

– Tocmai de aceea și vreau să fiu neutru.

– Văzînd și făcînd așa cum spui tu întotdeauna, spuse Atherton ridicîndu-se.

- Mai rămîi? o întrebă Slider pe Joanna.
- De ce nu? spuse ea. Îmi lași mie ziarul? îl întrebă apoi pe Atherton.
- Desigur.
- Te sun mai tîrziu, spuse Slider. Nu cred că o să întîrzii diseară. Încă i se mai părea ciudat să-i spună asta Joannei și nu lui Irene. Ciudat, dar plăcut.

Sandal Palliser păru mai curînd resemnat decît surprins să îl vadă din nou pe Slider.

- Nici duminicile nu îmi mai aparțin?

Arăta obosit și ceva din aerul acela oțelit parcă dispăruse. Vîrsta înaintată își făcuse loc binișor mai aproape de el, peste weekend.

- Îmi pare rău, spuse Slider fără regret. Sînt cîteva lucruri pe care aș vrea să le lămurim, în legătură cu mișcărilor dumneavoastră în joia cu pricina. Mai există cîteva goluri care trebuie umplute.

- Încăpățînat, da? mîrii Palliser. V-am spus tot ce am de gînd să vă spun. Doar dacă nu cumva vreți să mă acuzați.

- Ah, nu vreau să fac asta, spuse Slider calm. Nu încă, deocamdată. Palliser continua să blocheze ușa și Slider aruncă o privire peste umărul acestuia, întrebîndu-l:

- Pot să intru?

Palliser îl privise atent după penultimele lui cuvinte și în sfîrșit spuse, pe un ton mai sobru:

- Ah, foarte bine. Mă puteți întreba tot ce doriți. Doar că nu promit să vă răspund, asta este tot.

- Doamna Palliser este acasă? întrebă Slider urmîndu-l de-a lungul culoarului și închizînd ușa în urma lui – nu era loc ca să poată trece și să-l lase pe Palliser să facă asta.

- Nu, a plecat la biserică.
- Nu obișnuieți să o însoțiți?

– Nu am aceeași religie cu ea, spuse Palliser sec.

Odată ajunși sus, Palliser își trase scaunul din dreptul biroului astfel încât să stea cu fața la fereastră și îi făcu semn lui Slider spre celălalt.

Încăperea era rece, fără soare, dar afară, grădina vibra și îmbobocea și se înnoia singură, așa cum voia natura și Palliser își fixă privirea asupra ei, ca și cum acest lucru l-ar fi liniștit.

– Foarte bine, spuse el. Dați-i drumul.

– Am încercat să găsesc cheia relației dintre dumneavoastră, Greatrex și doamna Greatrex, începui Slider.

– Nu văd de ce v-ar putea interesa asta, fir-ar să fie.

– A fost omorât cineva. Mă tem că asta înseamnă că încep să mă intereseze multe, fie că vreți, fie că nu. Credeți-mă, aș prefera să nu fac săpături în viața dumneavoastră intimă. Palliser îi acordă un zîmbet imperceptibil – dar nu ați fost prea binevoitor, domnule Palliser. Ați refuzat să răspundeți la unele întrebări. Și mi-ați spus minciuni.

Palliser privi în grădină.

– Ah, adevărat? spuse el indiferent.

– De exemplu, mi-ați spus că Roger Greatrex era steril. Ei bine, nu este adevărat.

Palliser nu făcu nici o mișcare și nici un comentariu.

– Am întrebat-o pe amanta lui. L-am întrebat pe medicul lui de casă. Iar azi dimineață am întrebat-o pe soția lui.

De data aceasta Palliser îi aruncă o privire furioasă.

– Pe Caroline o puteți lăsa în pace.

– Ei bine, nu, nu pot face asta, spuse Slider blînd. Dar ea mi-a confirmat ce-mi spusese deja altcineva – că nu au avut copii pentru că el nu a vrut, nu pentru

că nu a putut. Deci nu mă pot împiedica să nu mă întreb de ce mi-ați spus așa ceva – neîntrebat – când nu era adevărat.

– Așa mi-a spus el mie. Nu am ce face dacă m-a mințit.

– Ah, dar eu nu cred că a făcut asta. Asta nu este o minciună pe care ar spune-o un bărbat fără un motiv întemeiat. Iar dacă voi doi obișnuiți în tinerețe să mergeți împreună în crailic, aceasta era un lucru la care nu se putea să nu vă fi gândit tot timpul – teama de sarcini nedorite. Nu, nu cred că Greatrex v-ar fi mințit pe tema asta; așa că mă întorc la întrebarea mea: de ce să-mi fi spus dumneavoastră așa ceva? Și mai important, de ce să fi vrut ca eu să cred asta?

Chipul lui Palliser era palid, dar asta poate din cauza luminii reci, dinspre nord, care pătrundea prin fereastră.

– Pentru numele lui Dumnezeu, bombăni el, dar se opri imediat.

– Un alt lucru pe care mi l-ați spus în legătură cu acest subiect este că Jamie, fiul lui Greatrex, nu este de fapt fiul lui, continuă Slider privindu-l cu atenție. Dacă este adevărat, atunci al cui fiu este? Nu răspundeți. Oricum era o întrebare retorică. Pentru că în cazul în care nu-mi sugerați ideea că doamna Greatrex avea slăbiciunea aventurilor cu alți bărbați, înseamnă că vreți să cred că dumneavoastră sînteți tatăl.

Palliser sări în sus, furios.

– Ah, încetați! spuse el, cu pumnii încleștați. Încetați! Încetați! Dar nu făcu nici o mișcare, fie să-l amenințe pe Slider, fie să părăsească încăperea. Slider mai văzuse înainte furia asta chiar la fiul său – furia inefficientă a neajutorării – a suferinței și a vinovăției de care nu poți scăpa.

– Totul începe să capete sens, continuă Slider,

dacă mai adaug alte cîteva fapte. Faptul că dumneavoastră și doamna Greatrex v-ați plăcut înainte de căsătoria ei și faptul că dumneavoastră ați continuat „să-i fiți devotat” – potrivit surselor mele. Întotdeauna ați fost gata, chiar ați tînjit să o ajutați. Ați avut sentimentul că s-a coborît căsătorindu-se cu Greatrex. L-ați urît pentru faptul că i-a fost necredincios. Cînd a plecat atunci, singura dată, de la el, ați alergat la ea să o consolați; și după ce s-a întors la el a anunțat că era însărcinată...

– Încetați odată! Dacă mai spuneți un singur cuvînt...!

Slider îl ignoră.

– Nu sînt sigur dacă într-adevăr credeți că erați tatăl copilului sau doar doreați să fiți și treptat v-ați sugestionat că așa era. Pentru orice eventualitate însă, vă plăcea să aveți grijă de copil și de doamna Greatrex. Scrisori, telefoane, mici atenții. Și orice manifestare de neglijență față de copil sau față de doamna Greatrex din partea lui Roger Greatrex vă stîrnea furia.

Palliser încerca să-și recapete controlul. Se așează cu fața la Slider, dar evitîndu-i privirile.

– Se pare că aveți talent să improvizați. N-am nimic împotriva, dacă asta vă face plăcere... spuse el încercînd să pară degajat, dar nereușind decît să sune arțăgos. Îi tremura gura.

– Deși nu-mi pot da seama unde vă poate duce asta sau ce legătură credeți că are povestea asta cu moartea lui Roger...

– Vedeți, a trebuit să mă opresc la două lucruri în mod deosebit, spuse Slider încercînd să-i vină în ajutor. Cearta dumneavoastră cu Greatrex, joi seara și telefonul pe care pretindeți că l-ați dat. Aceasta au fost cele două lucruri despre care nu mi-ați vorbit, așa că nu m-am putut împiedica să nu mă întreb dacă

exista o legătură între ele. Din fericire v-ați folosit de telefonul dumneavoastră mobil, or, toate apelurile sînt înregistrate de compania telefonică. N-a fost nici o problemă pentru mine să aflu la ce număr ați sunat.

Palliser era acum galben ca și ceara.

– Nu v-ați dat seama de asta? Ah, nu se poate. Ei bine, am aflat că era vorba de un număr din Petworth – numărul unui cămin de copii retardati.

Palliser nu spuse nimic. Își privi mîinile încleștate pe genunchi și arătă deodată foarte, foarte bătrîn. Lui Slider aproape că îi fu milă de el.

– Un alt telefon dat de mine mi-a furnizat ultima piesă. Am sunat la St. Catherine's House – acolo se păstrează azi evidența nașterilor și căsătoriilor. În tinerețea noastră se ținea la Somerset House. Oricum, am aflat că joi a fost ziua de naștere a lui Jamie Greatrex, una din cele trei ocazii anuale cînd Roger își vizita invariabil fiul. O făcea aproape în silă, după spusele lui Caroline, dar își făcea totuși datoria. Numai joia trecută nu s-a dus. A sunat însă acolo și i-a spus băiatului că era ocupat. Dar nu era, nu-i așa?

Slider sperase, dar nu se așteptase la un răspuns. Totuși Palliser îi dădu unul.

– Nu, nu a fost ocupat, spuse el. A fost cu o femeie. Noua lui achiziție – nu vaca aia patetică Parsons – nici măcar ea nu știa nimic. S-a fudulit în fața mea cu ea – s-a fudulit! A...

Palliser se opri brusc și Slider spuse:

– Ah, este în regulă, nu mi-ați spus nimic ce să nu fi știut. Din cauza asta v-ați certat, da? Erați furios că l-a dezamăgit pe băiat. V-a spus să vă vedeți de treburile dumneavoastră. L-ați întrebat cum o să poată repara ce-a făcut. A rîs și v-a spus că pentru Jamie toate zilele sînt la fel, că băiatul nici măcar nu o să-și dea seama dacă l-a vizitat sau nu. Ați fost întrerupți înainte ca disputa să ia o altă turnură. Mai tîrziu ați

ieșit din încăpere ca să aveți puțină intimitate și să-l sunați pe Jamie, deși l-ați mai sunat o dată în cursul zilei, telefonul dumneavoastră obișnuit de ziua lui – ah da, doamna de la cămin, cu care am vorbit, mi-a fost de mare ajutor. Și ați aflat că Jamie a fost foarte trist că tatăl lui nu a venit să-l vadă – tot ea mi-a spus și asta.

Palliser își acoperi fața cu mâinile și-și frecă ochii. Era ca amețit.

– Ați avut mult de lucru, spuse el. De fapt nici nu aveți nevoie de mărturisirile mele. Ce v-a spus Caroline?

– Că Jamie este copilul lui Roger, zise Slider. Că nu aveți nici un motiv să credeți altceva.

Chipul i se înăspri.

– A existat un motiv, spuse el oftând. A fost doar o dată. Era groaznic de nefericită și s-a întors spre mine, să o consolez; dar nu și-a iertat niciodată și nici pe mine nu m-a iertat pentru asta. A fost singura dată când i-a fost necredincioasă lui Roger. Este de modă veche și foarte severă cu ea însăși. Culmea ironiei, zău, dacă te gîndești cu cine s-a măritat. Dar Jamie este singurul ei copil și s-a născut la nouă luni după... singura noastră dată. Ce mai ziceți? Slider nu răspunse.

– Nu-mi pasă ce spune Caroline, Jamie este al meu – și ea știe, deși nu se potrivește cu principiile ei să recunoască asta, nici măcar față de mine – poate nici față de ea însăși. Este al meu – dar de dragul ei nu o să spun niciodată nimic și nici băiatul nu trebuie să știe asta – firește. Pentru el nu sînt decît unchiul Sandy, spuse cu amărăciune, iar ticălosul ăla de Roger a fost tatăl lui. I-aș fi dăruit un cămin – Phyllis l-ar fi acceptat, de dragul meu – dar ticălosul de Roger l-a închis în sanatoriul acela și nu-l vizita decît de trei ori pe an – și atunci numai dacă vizitele nu se interferau

cu plăcerile lui. Sper să putrezească în iad!

– Da, spuse Slider. Nu este nici o mirare că ați fost furios. Mai ales după ce ați aflat cât de trist a fost băiatul. Îmi închipui că v- a venit să-l omorîți, nu?

Palliser îl privi și-și dezveli dinții în ceea ce pe un alt meridian ar fi putut trece drept zîmbet.

– Ah, nu cred că vă gîndiți la asta! Nu sînt atît de redus. Înțeleg unde bateți, dar nu ține. În plus, acum am și un alibi procurat chiar de dumneavoastră; am fost la telefon. Dumneavoastră ați stabilit asta.

Slider scutură din cap.

– Apelul telefonic a fost înregistrat între șapte și trei minute și șapte și un sfert. Asta tot v-ar mai fi lăsat timp să-l găsiți pe Greatrex și să-l omorîți, mă tem eu. Doar dacă nu vreți să-mi spuneți totuși unde ați fost după ce ați terminat cu telefoanele.

– Nu... nu știu. Nu foarte exact. M-am plimbat puțin. Eram foarte trist, aveam nevoie să-mi revin. Părea, brusc, să-și fi dat seama de pericol.

– Pe unde v-ați plimbat?

– Prin... jur. De-a lungul coridoarelor. Nu știu exact.

– Și v-ați întîlnit cu cineva? V-a văzut cineva?

– Nu știu. Nu-mi amintesc.

Jocul fusese abandonat, orice subtrefugiu uitat. Se uită neajutorat la Slider.

– Aveți de gînd să mă arestați?

Slider îl lăsa în neștiință vreme de un interminabil minut. Afară păsările făceau gălăgie în grădina sălbăticită. Se gîndi la complexa încrengătură de suferință a doamnei Palliser, la cât de mult știa sau nu știa aceasta despre obsesiile soțului ei; și asta îi luă un minut bun. Spuse apoi:

– Nu. Dar să nu părăsiți țara, da?

Palliser îl conduse mai curînd într-o tăcere depri-mantă. La ușă, Slider spuse:

– Mi-ați spus că nu aveți aceeași religie cu soția dumneavoastră – sînteți catolic, da?

– De ce credeți asta?

– Ah, o deducție. De vreme ce lordul Chirnside este un bun catolic și v-a considerat o companie acceptabilă pentru copiii săi, înseamnă că și dumneavoastră trebuie să fiți catolic.

Palliser se uită derutat la Slider.

– Sînteți neobișnuit de perceptiv pentru un polițist, spuse el.

– Nu sîntem toți niște psihanaliști, este drept, spuse Slider în glumă.

Palliser rămase tăcut.

– Dumneavoastră sînteți?

– Unul de duzină, răspunse acesta concis.

Philip Somers mai locuia încă împreună cu părinții, oarecum spre surpriza lui Atherton, într-o căsuță din The Fairway, East Acton. Ușa îi fu deschisă de o tînară drăguță și isteată de vreo douăzeci de ani, care apără în cadrul unui holișor cu un tapet de neimaginat și cu un covor care-ți sărea în ochi de nou ce era, sugerîndu-ți, deși era totuși greu de crezut, că fusese întins în mod special. Undeva în spate se auzeau un tranzistor, voci și zăngănit de vase, ceea ce însemna că în casă era multă lume; și aerul era încărcat de miros de friptură de vacă, de cartofi prăjiți, de sos și de varză.

Atherton își scoase legitimația și se prezentă. Fata zîmbi larg, ca cea mai bine pregătită recepționistă.

– Aș vrea să vorbesc cu Philip Somers, dacă este acasă. Este cumva fratele dumneavoastră?

– Exact. Eu sînt Mandy. Dar vă rog, intrați.

Fata întoarse apoi capul și strigă: „ma-a-mi!“ în trei cadențe, după care se dădu înapoi din pragul ușii, aproape înclinîndu-se.

– Vă rog, intrați.

Atherton înaintă suficient ca să vadă prin prima ușă un salon gemînd de mobilă și fel de fel de nimicuri, o mochetă maronie din anii '70, un alt covor nou, cu vârtejuri maronii și crem pe un fundal de culoarea cafelei și un televizor de mărimea unui *Giat Uno*, dominînd colțul de lîngă un cămin din imitație de piatră.

O a doua ușă, imediat alături, dădea probabil în sufragerie, deoarece de acolo se auzeau vocile și zăngănitul de veselă și tacîmuri și chiar în față se afla o bucătărie strîmtă, plină de aburi și femei.

Una dintre acestea se desprinsese de grup – o femeie cu părul cărunt și cu un șorț pus peste o rochie stîmtă, de duminică, pe care parcă scria *Marks and Spencer* – și se apropie de el cu o expresie politicos întrebătoare. Avea degetele ca niște cîrnați și lucioase de atîția ani de gătit și trebăluit prin casă; trăsăturile feței erau încetoșate și tocite de atîția ani de soție – și de maternitate. Atherton o îndrăgi pe loc.

– Doamna Somers?

– Întocmai, spuse aceasta cu un slab accent irlandez, aproape tocit de vreme.

Atherton se prezentă.

– Îmi pare cumplit de rău că am venit la o oră nepotrivită. Cred că vă pregătiți de masă.

– Peste o jumătate de oră. Vreți să vorbiți cu Phil? Sper că nu are probleme, nu? spuse aceasta cercețîndu-i chipul, îngrijorată.

– Vreau doar să-i pun cîteva întrebări, spuse Atherton liniștitor.

Femeia păru convinsă.

– Încă nu s-a întors. Duminica dimineată joacă fotbal. Totuși, trebuie să se întoarcă dintr-o clipă într-alta. Îl puteți aștepta.

– Dacă nu vă deranjez, spuse Atherton umil.

– Cîtuși de puțin. Intrați. Vreți să beți un păhărel de sherry? Mandy, scoate din bufet sticla de sherry și adu un pahar din cele bune. Intrați, domnule Attenborough. Toată lumea este dincolo, acum.

Cealaltă încăpere, din fundul casei, era în mod clar nu numai sufrageria, dar și locul în care se strîngea familia. Ușile-ferestre lăsau să se vadă prin ele grădina minusculă și toate casele din jur, în mijloc se afla o masă mare, în curs de a fi așternută pentru prînz, iar bufetul masiv, din stejar, era aproape invizibil sub multitudinea fotografiilor în rame și a bibelourilor. Pe peretele de deasupra acestuia se afla o poză în culori violente a unei Fecioare Maria revoltător de anatomică, ajunsă probabil aici direct dintr-un număr din *Pathologist Weekly*. În partea celaltă a peretelui pe care se afla ușa, două fotolii cu picioarele distanțate flancau un șemineu electric. Într-unul din ele stătea un bărbat mărunțel, în cămașă curată și bretele, fără cravată, proaspăt bărbierit, citind *News of the World*. Doi tineri corpolenți, cu părul des, încă ud după baie și unul slăbuț cu ochelari stăteau jos, în fața unui aparat de radio, de partea cealaltă a căminului, iar două tinere arătoase și o fetișcană îmbufnată, de vreo cincisprezece ani, așezau masa pentru ceea ce părea să fie un număr mare de persoane. Parcă era o scenă din *Pîinea*, își spuse Atherton.

Fata pe nume Mandy reapăru cu un păhărel decorat cu dansatoare de flamenco, plin cu un sirop maroniu.

– Așa, spuse ea senină. Vreți câteva sărățele, măcar?

– Ah nu, mulțumesc, spuse Atherton și văzînd toți ochii aceia ațintiți asupra lui, sorbi curajos sherry-ul, zîmbi și spuse:

– Foarte bun. Mulțumesc.

Toate fețele se luminară, mulțumite că datoria os-

pitalității fusese împlinită și privirile se îndreptară în altă parte.

– Presupun că ați venit în legătură cu povestea aceea oribilă de la BBC, da? spuse doamna Somers. Bietul Phil, în ce situație groaznică s-a aflat, deși nu-mi dau seama ce a crezut el că ar mai fi putut face. Când l-a găsit, omul era deja mort. Și și-a stricat și hainele. l-am aruncat cămașa și chiloții, spuse femeia cu o expresie de dezaprobare, dar pantalonii erau aproape noi. l-am spălat de trei ori, dar mă îndoiesc că vor mai putea fi purtați vreodată. Și totul din cauza omului ăluia rău.

– Mamă, spuse Mandy, atenționînd-o.

– Odihnească-se în pace, adăugă doamna Somers, de formă. Acum trebuie să mă întorc în bucătărie, domnule Attenborough. Simțiți-vă ca acasă.

Dispăru în grabă și Atherton se întoarse spre Mandy care scărmana alene o margine a mușamalei de pe masă, cu ochii în jos, de plictiseală sau stînjeneală.

– De ce crede mama ta că Roger Greatrex a fost un om rău?

– Ah, mama crede despre toți cei care nu fac parte din familie că sînt răi. Noi nu avem voie niciodată să facem ceva. Tata este la fel. Pînă la cincisprezece ani nici să mă fardez nu mi-au dat voie.

– Oricum nu ai nevoie, spuse Atherton și fata se luminează la chip, auzindu-l. Atherton se simțea bine într-o casă în care nu era privit ca un dușman, unde era servit cu sherry în loc să fie dat afară.

Mandy stabilise în mod clar că un bărbat înalt și frumos era înalt și frumos, indiferent de pantalonii pe care-i purta.

– Trebuie să fie interesant să fii detectiv, gînguri ea, aproape zbătîndu-și pleoapele privind-l, în dorința de a se face plăcută.

– Uneori, spuse el și cum tot trebuia să aștepte, își petrecu următoarele cîteva minute făcîndu-se agreabil și intrînd în jocul ei. Abia după ce dădu pe gît și ultima picătură din sherry-ul înfiorător și cînd încerca să o convingă pe Mandy că nu mai putea bea încă unul pentru că se afla în timpul serviciului, auzi salvatorul zgomot al cheii, în ușa din față.

– Ah, ăsta trebuie să fie Phil, spuse Mandy veselă și se repezi în hol. Atherton o urmă imediat, vrînd să surprindă expresia lui Somers cînd va da cu ochii de el. Arăta slab și consumat, deși încă roșu la față datorită meciului și a dușului de după acesta; avea în mîna o geantă Adidas și o asculta distrat pe sora lui în timp ce încerca să închidă ușa cînd, în mod clar înaintea de a fi înțeles cuvintele acesteia, îl văzu pe Atherton stînd pe culoar. Se albi brusc la față, atît de vizibil încît Atherton se pomeni făcînd un pas spre el ca să-l prindă în cazul în care s-ar fi prăbușit. Chiar și Mandy observă și se uită de la fratele ei la polițist, cu subită revelație.

– Nu vreau decît să-ți pun cîteva întrebări, spuse Atherton. Între patru ochi, dacă se poate.

Somers încercă să-și recapete controlul.

– Atunci să mergem în salon, spuse el; și văzînd privirea întrebătoare a surorii sale, adăugă:

– Este în regulă, Mandy. Dă-i-l mamei, te rog, nu o să stau mult, adăugă el, întinzîndu-i sacul.

Partea din camera de zi pe care Atherton nu o văzuse din ușă era un perete acoperit cu fotografii de familie, iar în colțul din stînga, lîngă fereastră, pe o măsuță scundă, se afla o fotografie mai mare decît celelalte, într-o ramă de argint, reprezentînd o fată drăguță de vreo șaptesprezece ani și alături, o vază de flori. Somers se așeză la capătul unei canapele încăpătoare și Atherton la celălalt capăt, cu fața spre el.

– Mă tem că am dat buzna aici într-un moment special. Se pare că s-a adunat toată familia, începând de la Atherton.

– Este doar masa de duminică, răspunse Somers ca un automat. Părea ușor amețit.

– Trebuie să fie plăcut să faci parte dintr-o familie numeroasă. Cîți sînteți cu toții? întrebă Atherton, amabil.

– Păi eu, Kevin, Eileen, Denise, Mandy și Katy care locuim aici, apoi Patrick și Shelia, care sînt căsătoriți, dar vin în fiecare duminică cu soții lor. Aceste întrebări păreau să-l liniștească și continuă, de bună voie: Mama bombăne uneori că nu are nepoți și ne tot pisează să ne căsătorim, dar de fapt îi place să ne aibă aici. Ar fi groaznic pentru ea dacă am pleca cu toții și nu ar mai avea pe nimeni de care să se ocupe și pentru care să gătească.

Opt oameni locuind în această casuță minusculă, care nu putea avea mai mult de trei dormitoare, se gîndi Atherton. Încercă să-și imagineze aglomerația de dimineață de la baie, dar renunță.

– Cred că muncește enorm, spuse el. Sigur, este plăcut să nu fi singur, dar presupun că uneori vă mai și călcați pe nervi.

– Nu chiar, spuse Somers acum îngrijorat. Ne-am obișnuit.

– Totuși chiar și în cele mai fericite familii apar situații tensionate, nu?

– De fapt ce vreți să mă întrebați? spuse Somers brusc. În curînd o să mă cheme la masă.

– Da, n-aș vrea să o fac pe mama ta să aștepte. Toate astea trebuie să fi fost un șoc pentru ea, zise Atherton.

– Toate astea?

– Omorîrea lui Roger Greatrex. Doar l-a cunoscut, nu?

– Cum să-l fi cunoscut? De ce?

Ochii lui stăteau la pîndă.

– Păi mi l-a descris ca pe un om rău, ceea ce nu aduce cu o apreciere făcută unui om complet străin.

– Toată lumea îi cunoaște reputația de afemeiat. Iar ea nu aprobă asemenea lucruri, spuse Somers dintr-o suflare.

– Asta aveai împotriva lui? Faptul că era afemeiat? Somers fu cît pe ce să spună da, dar se abținu.

– De ce credeți că am avut ceva împotriva lui?

Atherton își spuse că era timpul să fie mai precis.

– Zău, domnule Somers, nu mă face să pierd timpul. Îl urai. Ți-ai manifestat cu violență împotrivirea de a-l avea în emisiune. I-ai spus Fionei Parsons că dacă ți-ar sta în putere, nu l-ai accepta nici măcar pe aceeași planetă cu tine – iar acum dorința ta a devenit realitate. Nu vreau decît să știu de ce îl urai. Mi-e greu să cred că nu a fost decît de o antipatie așa, în general, față de un bărbat căruia îi place să se culce din cînd în cînd într-un alt cuib.

Somers își strînse buzele de furie.

– Din cînd în cînd! îi scăpă totuși, înainte de a-și putea strînge buzele la loc.

– Deci de ce nu-l voiai în emisiune? insistă Atherton cînd văzu că nu mai urmă nimic.

– M-am gîndit că nu era o idee prea bună. El și cu Sandal nu se aveau prea bine. Am vrut să evit o ceartă. Înțelegeți, emisiunea noastră se transmite în direct.

– Dar tocmai discuțiile în contradictoriu sînt sufletul unei emisiuni în direct, nu? Deci ce poate fi mai bun decît să transmiți în direct o autentică ceartă? Asta vă sporește audiența.

– Nu știți despre ce vorbiți, spuse Somers disprețuitor.

– În regulă, spuse Atherton, atunci vorbiți-mi de-

spre ce ați căutat, cînd l-ați buzunărit pe Roger Greatrex – adică după ce murise.

Somers se holbă la el, ca și cum ar fi încercat să aprecieze cam cît de multe știa acesta. Atherton zîmbi forțat.

– Poate că am face economie de timp dacă v-aș spune că v-am găsit amprente pe portofelul lui Roger, așa că n-are rost să negați. Ar trebui să spun amprente în sîngele lui. Cum sînt sigur că nu banii lui vă interesau, spuneți-mi ce ați luat de acolo?

– Nimic. Nu am luat nimic. Nu știu despre ce vorbiți, bîgui Somers.

– Indiferent ce ați luat din portofel, presupun că știați că se afla acolo. De fapt, nici nu ați căutat în celelalte buzunare. Și indiferent ce a fost, dacă a fost atît de important încît să luați acel obiect de pe cadavrul lui, înseamnă că pentru el l-ați omorît.

Somers oftă și se aplecă în față, ținîndu-se de stomac, atît de palid încît Atherton își trase repede picioarele înapoi.

– Zău, domnule Somers, ar fi mult mai bine dacă v-ați lua această piatră de pe suflet, spuse el, deși nu sufletul părea cel mai potrivit candidat în acel moment. Spuneți-mi totul, ușurați-vă conștiința. Știți bine că tot vom afla pînă la urmă. De ce l-ați omorît? Ori-cum se pare că a fost un ticălos, deci nici o pierdere pentru omenire. De ce ați făcut-o?

– Nu l-am omorît, spuse Somers cu greu. Nu eu l-am omorît. Pe Dumnezeuul meu că aș fi vrut să-l omor, dar nu am făcut-o.

– Ce v-a făcut? îl întrebă repede Atherton. Somers însă scutură din cap, continuînd să se țină de stomac și să se legene.

– Ar fi mai bine să-mi spuneți. Nu faceți decît să vă înrăutățiți situația.

În clipa aceea se deschise ușa.

Mandy privi înăuntru.

– Mama zice...

Se întrerupse, uitîndu-se îngrijorată la fratele ei și apoi la Atherton.

– Ce se întîmplă? Ce i-ați făcut? Ați dat în el?

Atherton se ridică, exasperat. N-o să scoată nimic de la el acum.

– Mă tem că fratele tău nu se simte prea bine. Cred că ar fi cazul să plec. O să vin altădată, să mai discutăm, domnule Somers, în cazul în care nu o să vă răzgîndiți și nu o să vreți să vorbiți cu mine. Dacă da, știți unde mă găsiți.

Mandy îl conduse la ușă într-o tăcere distantă. Cînd Atherton păși afară, în aerul proaspăt, aceasta spuse:

– Nu știu despre ce este vorba, dar Phil nu a făcut nimic. Nu ar putea. N-ar face niciodată ceva care ar putea-o supăra pe mama.

– Spune-i la revedere mamei din partea mea, da? Și mulțumesc, zise Atherton.

CAPITOLUL 9

Femeia din Acton

– Bună! Ce cauți aici?
– Frumoasă primire! Nu te bucuri că mă vezi?
– Nu am spus asta.
– Atunci este în regulă, zise Joanna. Mă plictisise singură, atîta tot. M-am gîndit să vin să văd dacă nu vrei să mănînci de prînz. Cum ți-au mers treburile în dimineața asta?

Slider îi povesti.

– Tistă poveste, spuse ea. Oare crede cu adevărat că este copilul lui?

– Sînt sigur, spuse Slider. Oamenii pot ușor crede în cîteva lucruri contradictorii în același timp. Deși asta nu o poți spune la proces. La proces trebuie să prezinți o lume simplă, unde totul este negru și alb, și în care oamenii se comportă consecvent. Din fericire, continuă Slider încercînd să scape de hăul de tristețe ce se deschidea în fața iui, juriile sînt uluitor de rezonabile, în general. De obicei înțeleg corect, indiferent de pledoariile avocaților. Acesta este într-adevăr marele

argument în favoarea sistemului bazat pe jurați.

– Și crezi că Sandal Palliser este omul tău?

– Nu sînt sigur, se încruntă Slider. Cînd am mers pe firul telefonului dat de el, am sperat că voi putea să-l scot afară din joc, dar nu pot, sută la sută. Tot mai avea timp să o facă și nu poți avea un motiv mai bun ca al lui. Un resentiment real, de netăgăduit...

Fu întrerupt de sosirea lui Atherton.

– Eram doar torturat de mirosul Tradiționalului-Prînz-Englez-Dumninical. Este cineva dispus să guste ceva?

– Dacă vrei, putem mîncă un sandviș sus, îi sugerează Slider, mai mult Joannei decît partenerului său. Cum te-ai descurcat cu Somers? Ai obținut ceva?

– *Nada*. Dar știu că l-am pus pe jar – se zbate ca un pește în undiță. Cred că o să cedeze curînd. Și ce atmosferă tensionată era în casa aia. Cred că mama lui știe ceva sau suspectează ceva, cel puțin. A vorbit despre Greatrex în termeni ireverențioși, după care s-a speriat și a șters-o. Dar ce casă, adăugă el vesel și le descrie atmosfera.

– În alte împrejurări ți-ar fi redat încrederea în societate – o familie întreagă locuind împreună și ținînd la tradiții.

Slider îi povestește despre dimineața lui și Atherton se luminează.

– Poate că pînă la urmă Palliser este omul nostru. Mai curînd aș zice că a fost el și nu Somers. Nu știu cum, dar nu-l văd pe Somers tăindu-i lui Greatrex beregata cu atîta determinare.

– Cred că l-ar fi ciopîrțit și ar fi făcut o porcărie întreagă.

– Oamenii ăștia liniștiți pot fi foarte hotărîți cînd își impun ceva, spuse Slider.

– El nu este în stare să-și impună ceva. Nu, eu cred că este Palliser, spuse Atherton vesel. Mistica

Meg a vorbit. Văd un bărbat înalt cu o minte pervertită – ah, nu, asta este oglinda.

Slider însă nu-l asculta.

– Dar ce a căutat Somers în buzunarul lui Greatrex? spuse el încruntându-se nemulțumit. Tare aş vrea să aflu asta. Tot ce putem face într-un astfel de caz este...

– Vîzînd şi făcînd, termină Atherton fraza odată cu el, zîmbindu-i Joannei.

– Chiar atît de des spun asta? întrebă Slider.

– Este doar o expresie care-ţi place, îl linişti Atherton. Cum rămîne cu sandvişul acela?

Dar tocmai atunci sună telefonul în biroul din faţă.

– Scuzaţi-mă, domnule, este cineva aici care vrea să vorbească cu cineva care se ocupă de cazul Greatrex. Zice că deţine nişte informaţii pe care nu vrea să i le spună decît celui care conduce investigaţiile.

– Nu-mi spune că în sfîrşit avem un martor?! sări Slider întorcîndu-se spre Atherton.

– Nu putem decît să sperăm, spuse Atherton.

Joanna se ridică.

– În cazul acesta eu v-am lăsat. Unde mîncăm diseară?

– Ai observat că nu întreabă cînd. Ai educat-o bine, spuse Atherton.

– O să te sun cînd plec de aici, îi promise Slider şi Joanna se dădu deoparte să-l lase să treacă, dîndu-şi seama că mintea lui era deja în altă parte, uitînd-o pe ea.

Trecînd prin camera armelor, Nicholls care tocmai sosise şi mai avea încă hanoracul pe el în timp ce-şi făcea ceaiul, întinse o mîină şi-l opri.

– Ah, Bill, o clipă doar. Tipul despre care vorbeam

– mi-am amintit acum de unde îl ştiu.

– Philip Somers?

– Exact. Deși nu de el mi-am amintit de fapt, ci de sora lui.

– Ar trebui să fii mai precis, spuse Atherton zîmbind. Am fost pe la ei în dimineața asta și au apărut vreo șase surori.

– Oare? Mă rog, o să-mi amintesc eu și numele ei. Oricum, este vorba de cazul Somers – să tot fie vreo opt, nouă ani de atunci – poți să verifici în evidențele din Thames Valley. Era pe vremea cînd lucram la secția din Maidenhead. Ah, da, Madeleine! Așa o chema. Madeleine Somers. Avea în jur de șaptesprezece ani, era o fată deșteaptă și frumoasă.

– L-am întrebat pe Somers despre familia lui, dar nu mi-a pomenit nimic de Madeleine, spuse Atherton.

– Îmi închipui, spuse Nicholls. Surioara Madeleine ieșea cu Roger Greatrex.

– Ce?!

– Exact, dădu din cap Nicholls. Nu cunosc toate detaliile poveștii, dar într-o seară, în timp ce Greatrex o conducea acasă de la un hotel din Bray unde se dăduseră în bărci, au avut un accident de mașină. El nu a s-a ales decît cu vreo cîteva tăieturi și vînatăi, dar ea a intrat cu capul în parbriz, a fost grav rănită și două zile mai tîrziu a murit la spital.

– Fotografia! exclamă Atherton. Ar fi trebuit să-mi dau seama. Pe o măsuță, se afla o singură fotografie, înconjurată de flori. O fată drăguță de vreo șaptesprezece ani.

– Colțul comemorativ, spuse Nicholls dînd din cap. Un obicei frumos, străvechi. Se obișnuiește, pe acolo de unde vin eu.

– Mama lor este irlandeză, spuse Atherton.

– Și Philip Somers? întrebă Slider nerăbdător. Ce contact ai avut cu el?

– Mi-amintesc de el de la anchetă, spuse Nicholls. Trebuia să depun mărturie, avînd în vedere că pe

vremea aceea eram agent de circulație și am apărut printre primii la locul accidentului. În sfârșit, omul vostru Somers a pretins că Greatrex era vinovat de accident și a făcut o adevărată scenă la proces. A afirmat că acesta băuse – asta fără îndoială, dar l-am pus să sufle la fața locului și era sub limită, așa că n-a ieșit nimic din asta. S-a stabilit că a fost o moarte accidentală și asta a fost tot.

– Oare așa să fi fost? reflectă Slider.

– Așa a părut. Dar am impresia că oamenii sînt mult mai puțin iertători în zilele noastre decît erau pe vremuri. Azi nu mai există accidente. Sîntem cu toții încurajați să credem că cineva este de vină.

– Iar unii dintre noi nu au nevoie de prea multe încurajări, spuse Atherton. Există un motiv, fierbinte și puternic! Și știm că Somers încă îi mai purta pică lui Greatrex, pentru că a încercat să evite prezența lui în emisiune.

Nicholls îi urmărea pe cei doi cu real interes.

– Mă rog, faceți ce vreți cu ce v-am spus. Găsiți totul în arhivă, deși ziarele nu au făcut tămbălăul la care te-ai fi așteptat. Cred că Greatrex a avut prieteni în lumea ziaristică și și-a folosit relațiile ca să aplaneze totul.

– Restul familiei a împărtășit convingerea lui Somers?

– Nu știu, Bill. La proces nu am văzut-o decît pe mamă, care însă nu a spus nimic. Somers a făcut tot scandalul. Că cei doi frați erau deosebit de legați.

– Mulțumesc, Nutty. Mi-ai fost de mare ajutor.

– Cu plăcere. Apropo, știi că te așteaptă cineva?

– Acolo mă și duceam. Mai bine să nu o fac să aștepte prea mult.

Persoana era o femeie îndesată, genul matern, într-un pardesiu ieftin și dată cu un parfum și mai

ieftin, a cărei față fantastic de ridată se explica prin petele și mai fantastice de nicotină de pe degete și de nuanța gălbuie pe care o căpătase deasupra frunții părul ei cărunt.

Stătea cu o expresie suferindă sub una din tăblițele pe care scria *Nu fumați* și se ridică în clipa în care se apropie Slider.

– Dumneata ești șefu’?

Slider făcu prezentările.

– Doamne, da’ grea viață ne mai faceți nouă, fumătorilor. Mor dup-un fum. Nu putem merge undeva unde să pot trage și eu o pipă, pîn’ nu cad jos? Scum-pule, mata ești fumător?

– Mă tem că nu. Dar există aici o cameră pentru interogatorii, putem merge acolo. Înțeleg că aveți să-mi spuneți ceva.

– În legătură cu crima aia de la BBC, spuse femeia. Păi am văzut ceva, da’ nu știu dacă e sau nu cine știe ce. Femeia privi în jur. Nu vreau să fac prea mult tapaj, scum-pule. Știi, pereții au urechi.

Slider dădu înțelept din cap și o porni spre micuța cameră de interogatorii. Femeia scotoci în geanta umflată, își aprinse o țigară și trase din ea cu un extaz aproape sexual.

– Aah, acum e mai bine! oftă ea ca un dragon mulțumit, prin fumul care-i ieșea în vălătuci din nas, din gură și parcă și din urechi, fantază Atherton.

– Isuse, credeam că mor așteptînd atîta vreme fără să pufăi măcar o dată. Ce lume, în care o femeie respectabilă nu-și poate aprinde o țigară în propria ei secție de poliție.

– Teamă mi-e că numai compania de asigurări este de vină, minți Slider blînd, doamnă...

– Dorothy Edna Reynolds, din Mandela House 19D, South Acton, îl lămuri aceasta. Dar asta să rămîna între noi doi, el și mobila de aici, în regulă? Nu

mi-a plăcut cum arăta gagiul și nu m-aș da în vînt să-l văd învîrtindu-se pe strada mea, presupunînd că el este omul.

Lui Slider îi tresăltă inima la vorbele femeii. Și o orchestră numai de coarde începu să zbîrnie pe un-deva.

– Ați văzut pe cineva despre care credeți că a avut o legătură cu omorul?

– La naiba, da, altfel de ce credeți că mă aflu aici? Femeia trase din nou din țigară, se așeză comod în scaun și începu să povestească:

– Joi seara, corect? Am venit la șase – fac curat între șase și opt.

– Curat?

– Întocmai. Doar în birouri și toalete. Coridoarele sînt întreținute de o firmă, în timpul nopții. Nu mă întrebați ce se întîmplă cu studiourile. În sfîrșit, spuse ea ținîndu-și auditoriul tensionat, cu dibăcie profesionistă, cam pe la șapte și un sfert am dat gata cu etaju' cinci și am coborît scara la patru, cu sculele mele.

– Ce scară?

Femeia păru mulțumită de întrebare.

– Păi scara cinci, nu? răspunse ea retoric. Adică cea care se află imediat lîngă locu' unde s-a întîmplat totu' și tocmai asta m-a făcut să mă gîndesc. Nu pe loc, înțelegeți, pentru că atunci nu am știut nimic, ci mai tîrziu.

– Întocmai, o încurajă Slider.

– Deci am coborît scara la patru cînd iată-l pe tip ieșind tocma' de la toaleta bărbaților și oprindu-se în fața liftului.

– Chiar l-ați văzut ieșind de la bărbați? o întrebă Atherton.

– Păi, spuse ea derutată și întărindu-se cu un nou fum de țigară, nu pot jura că l-am văzut pe bune ieșind, dar în mintea mea știu că de acolo a ieșit.

Femeia se încruntă și nenumărate riduri se împrăștiară în toate direcțiile pe chipul ei.

Părea sincer încurcată de neputința ei de a fi sigură în privința asta.

– Poate că ați văzut închizându-se ușa. Ușile asta hidraulice se închid foarte încet, spuse Slider.

Slider se așteptase să se agațe de această explicație, dar femeia continua doar să se mire și să pufăie.

– Nu știu, spuse ea în sfârșit. Nu știu de unde știu, dar dacă m-ați fi întrebat chiar atunci de unde ieșise, v-aș fi spus, că de la bărbați, la fel de sigură cum sînt că trăiesc.

– Bine, să lăsăm asta acum, spuse Slider. Ce a făcut în continuare?

– Păi s-a oprit la lift și a apăsă pe buton.

– În sus sau în jos? interveni Atherton.

– Nu știu. În jos, cred, dar nu sînt sigură. Nu m-am uitat decît o secundă la el, în timp ce ieșeam prin ușile batante, pentru că m-am întors în partea ailaltă, ca să încep de la birourile din partea ailaltă încoa'...

– Ați luat-o la dreapta ieșind prin ușa batantă?

– Da, întocmai. Dar m-am uitat la el și el s-a uitat la mine și privirea lui parcă m-a ars, că altfel nu m-aș mai fi gîndit la asta. Pentru că m-a privit fix în ochi și părea... Femeia se opri din nou, scormonindu-și prin memorie sau prin vocabular sau prin amîndouă, ca să găsească descrierea cea mai exactă.

– Speriat? Îngrijorat? Surprins? se oferă Atherton, văzînd că pauza se prelungește.

Femeia făcu un gest distrat cu mîna și Slider îl reduse pe Atherton la tăcere, cu o privire. Era un martor bun. Femeia știa bine ce știa.

În sfârșit, aceasta scutură din cap.

– Nu pot să spun. Dar nu era o privire obișnuită. Tocma' asta mi-a atras atenția, pricepți?

– A chemat deci liftul și s-a uitat la dumneavoastră apoi v-ați întors și ați plecat mai departe – și asta fost ultima oară cînd l-ați văzut?

Femeia dădu din cap.

– Mi-l puteți descrie?

Femeia își fixă ochii în tavan, ajutîndu-și astfel memoria.

– Era de statură potrivită, spuse ea în sfîrșit.

Atherton tuși ca să-și ascundă rîsul și femeia se uită la el.

– Nici înalt ca dumneata și nici scund ca dumneata, spuse ea revoltată. Cum ați zice că e, dacă nu de statură potrivită?

– Slab? Gras? interveni Slider.

– Era ceea ce aș zice eu un bărbat voinic, spuse ea gînditoare. Nu gras, dar să zicem bine hrănit. Cărnos. Părea puternic. Și era foarte brunet, avea bărbia albastră, cum se zice, cu părul negru și ochii negri. Siniștri, aș zice. Și avea o aluniță pe obraz, aici. Iși duse degetul sub pomete, chiar lîngă și sub colțul nării stîngi.

Slider îl simțea pe Atherton pierzîndu-și răbdarea pe măsură ce continua descrierea, dar știa să recunoască un martor bun.

– Vîrsta? întrebă el.

– Cam patruși de ani. În jur de. Cam vîrsta matală. Vîrsta mea preferată, adăugă femeia, zîmbindu-i lasciv lui Slider.

– Cum era îmbrăcat?

– Ah, doar în costum și cravată. Dar avea o geantă în mîină, una de nălon, de voiaj. Cu o toartă de umăr, doar că el o ținea de mînere. Albastră, toată albastră.

– Părea plină? O ținea ca și cum ar fi fost grea?

Păru derutată de întrebare.

– Nu știu. O ținea doar, într-o parte. Am văzut-o acolo, atîta tot.

Slider simțea că Ahterton tînjea să pună întrebări, dar era un subaltern prea bun ca să ignore privirea pe care i-o aruncă acesta, cerîndu-i tăcere.

– Ai mai văzut atunci și pe altcineva pe culoar? o întrebă Slider.

– Nu, nu mai era nimeni. Nu am văzut pe nimeni altcineva trecînd pe acolo. M-am dus direct la biroul din capătul coridorului, am intrat înăuntru și am început să fac curat și nu am mai văzut pe nimeni altcineva vreme de o jumătate de oră, cînd am ajuns aproape de scara șase și am găsit locu' împrejmuț cu panglică și am văzut un polițist stînd acolo ca să nu lase pe nimeni să treacă. Așa că l-am întrebat ce se întîmplă și el mi-a zis că nu-i treaba mea, că nu am ce vedea și că nu pot să trec pe acolo așa că mi-am spus că n-are nimic și că o pot lua prin altă parte și dusă am fost pentru că oricum îmi făcusem treaba și era timpul să plec. Țsta este programul meu, între șase și opt.

– Puteți să-mi spuneți mai exact ora cînd l-ați văzut pe bărbat în dreptul liftului?

– Păi, spuse femeia cu regret, nu m-am uitat imediat la ceas, dar să tot fi fost între șase și un sfert și șase și douăzeci trecute pentru că pe la și un sfert am terminat toaleta bă baților de lîngă scara șase de la etaju' cinci, după care am traversat doar coridorul spre scara cinci și am coborît.

– De ce nu ați folosit scara șase? întrebă Atherton nemaiputîndu-se abține. De ce v-ați întors înapoi?

– Pentru că scările șase și șapte erau pline cu spectatorii emisiunii *Întrebările vremurilor noastre* în drum spre sala de mese, spuse femeia triumfătoare. N-aveam de gînd să-mi fac loc prin adunătura aia.

Urmă o pauză, vreme în care Slider digera tot ce auzise; apoi spuse:

– Deci bărbatul pe care l-ați văzut a chemat liftul și

s-a uitat la dumneavoastră, iar dumneavoastră ați plecat. Ce vă face să credeți că avea vreo legătură cu omorul?

– Ei, faptul că a ieșit din toaleta bărbaților, unde a fost căsăpît tipul ăla, răspunse ea.

– Dar nu l-ați văzut cu adevărat ieșind de acolo?

– Nu pot spune că l-am văzut, răspunse aceasta cu neplăcere, dar în sinea mea sînt singură că de acolo a ieșit.

– Și asta este tot?

– Și privirea pe care mi-a aruncat-o. Nu aș vrea să mă întîlnesc cu el pe o alee întunecată.

– Și asta este tot?

– Și sîngele, spuse ea ca și cum ar fi afirmat ceva deja știut.

– Sîngele? explodă Atherton, incapabil să se abțină.

Femeia îl privi cu reproș.

– Aici voiam tocmai să ajung, dacă m-ați fi lăsat. Știți, cînd a întins mîna să apese pe buton, mîneca i s-a tras în sus și i-am văzut încheietura păroasă și ceasu' și marginea manșetei și avea sînge pe ea, pe manșetă. Nu mult, dar era roșie așa că trebuie să fi fost proaspăt, nu? Atunci am crezut că s-a tăiat bărbierindu-se...

– La ora aceea? protestă Atherton.

– Cu barba lui trebuie că se rade mai mult de o dată pe zi, răspunse ea bosumflată. Mulțumește stelei dumitale norocoase că ești drăguț și blond, tinere. Primu' meu soț avea o barbă ca asta – spaima lămelor. Trei am avut, numărîndu-l și pe actualu' – doi am îngropat – și cinci feciori, dintre care unu' a fost marinar, așa că mă pricep ceva la bărbi. Iar primul – era unu' d-ăștia, cu bărbia albastră. Dacă ieșeam seara undeva, trebuia să se bărbierească din nou, iar cînd ne întorceam acasă și ne culcam, era din nou ca

o nucă de cocos. Ca răzătoarea. Iar băiatu' meu Reggie...

– Ați mai văzut sînge și în altă parte? Întrebă Slider, întorcînd-o de pe această nesfîrșită potecă.

– Nu, răspunse ea cu neplăcere. Doar atît am văzut. N-am văzut nici tăieturi pe fața lui.

– De ce a durat atît de mult să veniți la noi? Întrebă Slider, încă blînd. Nu voia să-i stîrnească resentimente.

– Păi nu mai m-am gîndit deloc la asta, spuse femeia. Mi-a ieșit complet din cap și abia ieri cînd m-am dus la slujbă mi-am dat seama că în toaleta aia fusese omorît bietul om. Așa am ajuns să mă gîndesc la asta și la sînge și la totu'. Credeți că el este uci-gașu'? Întrebă ea cu ochii mari, uitîndu-se la Slider.

– Este posibil, răspunse acesta prudent.

Femeia se cutremură.

– Ciudat, am fost atît de aproape de el, spuse ea. Locuiam în St. Mark's Road cînd au avut loc crimele Christie și mama mea și-a dat seama că s-a aflat alături de el în aceeași stație de autobuz. Zicea că avea niște ochi oribili, ca de cod mort. Iar acum să-mă întîlnesc eu cu un altu'. E ca un destin, nu-i așa?

– Cel mai important lucru, doamnă Reynolds, este dacă dumneavoastră credeți că l-ați putea recunoaște?

– Ce? spuse aceasta cu dispreț. Mi s-a întipărit în minte! L-aș recunoaște dintr-o mie.

– Și ați vrea să mai veniți o dată aici și să luați parte la o ședință de identificare, dacă va fi cazul?

– Ah, sigur că da, spuse aceasta, dar vreau cu-vîntu' dumneavoastră că nu-mi divulgați numele. Nu vreau să citesc în ziare că sînt martoru' cheie și toate astea. Pentru că nu l-ați prins încă, nu-așa? Se uită de la unul la altul și nu așteptă nici un răspuns.

– Așa m-am gîndit și eu. Știți, nu vreau să-mi pun

viața în pericol, dacă tipul o să aștepte că eu sînt singura persoană care îl poate arăta cu degetul'. Vreau să fiu protejată ca martor.

Efectul urmăririi prea multor filme la televizor, își spuse Slider.

– Vă pot asigura că în cazul în care va fi nevoie veți primi protecție, spuse el. Pînă una alta, nimeni altcineva în afara noastră nu trebuie să vă cunoască numele. Dar știți, nici dumneavoastră nu trebuie să spuneți nimic, nimănui. De obicei așa se petrec lucrurile. Un martor îi spune unui prieten de încredere, prietenul spune altui prieten și așa mai departe.

– Nu sînt proastă, spuse femeia cu ațăg. Nu am spus nimic nimănui – nici măcar tipului vostru de la intrare, adăugă ea cu o zîcnire din cap. Știu cum să-mi țin gura. Vorbăraia poate costa viața – iar acum este vorba de viața mea.

– Nu se va ajunge la asta, spuse Slider. Sînt sigur că nu veți fi în pericol, chiar dacă se va afla că într-adevăr el este omul pe care-l căutăm.

– Dumneata nu l-ai văzut, spuse ea disprețuitor. Părea în stare de orice.

– Ei bine, ce părere ai? îl întrebă Slider pe Atherton.

– Cred că este vorba de multă imaginație, spuse acesta ferm. Ai auzit ce-a spus despre mama ei care a stat în aceeași stație de autobuz cu Reg Christie. Este o căutătoare de senzațional, vrea să fie importantă, așa că inventează un bărbat cu înfățișare sinistră la locul crimei, plin de sînge și aruncîndu-i priviri amenințătoare.

– Hmm, făcu Slider. Bine, dar nu a spus că era plin de sînge, nu? Doar puțin, pe manșetă.

– Ai crezut-o, spuse Atherton.

Slider tăcu o vreme. Se gîndea că uneori în jocul

acesta, ceea ce-ți trebuie ca să decizi între ce conta și ce nu, era instinctul de polițist. Și ceva îl îmboldise când începuse doamna Reynolds să vorbească. Dacă aceasta spunea adevărul, chiar dacă accepta ceea ce denumise el teoria lui Honeyman, Omul-de-lîngă-lift, dacă ieșise din toaleta bărbaților, îl putea cel puțin ajuta să stabilească mai bine momentul și în continuare îi dădea posibilitatea să urmărească acest fir.

– Dacă femeia asta era o vînătoare de senzații, spuse el, atunci într-adevăr ar fi putut spune că omul era plin de sînge. Și ar fi spus în mod sigur că l-a văzut ieșind din toaleta bărbaților.

– Și asta te-a convins? Faptul că nu ne-a spus nimic folositor?

– Eu cred că spune adevărul și cred că este o persoană cu spirit de observație și care nu brodează. Asta nu înseamnă că omul pe care l-a văzut este omul nostru, firește.

– Descrierea ei nu seamănă cu Somers, se plînsese Atherton. Iar noi tocmai am aflat că el a avut o motivație perfectă ca un cristal șlefuit de mînă.

– Nici cu Palliser nu seamănă.

– Poate că a fost Parsons, spuse Atherton, recăpătîndu-și simțul proporțiilor.

– Nu a mai văzut pe nimeni altcineva pe coridor, deci trebuie să fi coborît scările înainte ca Somers să fi descoperit cadavrul sau să se fi postat în fața ușii. Deci, dacă omul pe care l-a văzut ea a ieșit de la toaletă, fie a fost asasinul, fie...

– Fie nu, termină Atherton cu umor negru. Necazul nostru este că nu știm deloc momentul exact.

– Ce trebuie să facem acum, spuse Slider, este să căutăm geanta.

– Crezi că geanta este importantă?

Slider zîmbi brusc.

– Eu? Ce cred? În cazul acesta? Eu cred fie că

geanta a fost aruncată undeva aproape de locul crimei...

– Fie nu. Dumnezeu ce caz! Când o să se termine totul, o să fie găuri peste tot în Latex Hilton. Mai avem totuși ceva de lucru cu Somers, cel puțin. Să mă duc din nou la el, șefu', să văd dacă nu clachează cumva și spune tot?

– Nu, nu astăzi, spuse Slider. Vreau să am un raport complet privind legătura surorii lui cu Greatrex, înainte de a merge mai departe cu el. Este întotdeauna cel mai bine să conduci lucrurile cu mînă forte.

– Nu știam că te pricepi la bridge.

– Nu mă împiedică nimic să cunosc limbajul, nu? Oricum, nu este nimic rău dacă-l lăsăm puțin pe Somers să fiarbă în suc propriu. Dacă între timp primesc raportul, mâine dimineață poți să te duci la el să-l perpelești.

– Mulțumesc. Și acum?

– Acum ce? Mîncare, odihnă, distracție. Mai știi ce înseamnă asta?

– Ție ce-ți pasă, ai o femeie la care să te duci, se plînsese Atherton.

– Poți să vii și tu.

– Mulțumesc, dar poate vreți să fiți singuri.

– Ah nu, este cît se poate de bine. Toate astea le-am rezolvat aseară – revederea, sentimentele, mărturisirile, iertarea...

– Încetează, începi să mă faci curios. Ce mărturisiri?

– Am avut de explicat o pornire de gelozie, de care să scap apoi, spuse Slider.

– Ah, făcu Atherton plin de înțelepciune, deci ți-a povestit? Sue credea că nu o s-o facă. Am avut chiar o discuție serioasă, dacă ar fi mai bine să-ți spunem sau nu.

– Să-mi spuneți? Ce să-mi spuneți? izbucni Slider.

– Despre o veche flacăra a ei, care a revenit acum. Nu despre asta vorbeai? Ah, scuze, nu am vrut să-mi bag nasul.

– Ce veche flacăra?

– Ah, la naiba, șefu', gura asta bogată a mea este de vină! Am călcat în străchini?

– Încetează să faci pe clovnul. Ce veche flacăra?

Atherton deveni serios.

– Ascultă, nu am ce să-ți spun. Este unul cu care a avut o legătură cu ani și ani în urmă și care a revenit în orchestră ca să-l înlocuiască pe unul care se îmbolnăvise. Atîta tot. Sfîrșitul poveștii. Ea nu știa că o să vină. Nu a mai știut nimic de el, de ani de zile. Sue doar comenta cu mine dacă ar fi mai bine ca Joanna să-ți spună că a reapărut și să riște să te facă gelos pentru nimic sau să nu-ți spună și să riște ca tu să afli mai tîrziu și să-ți închipui că ai avea un motiv de gelozie, pentru simplul fapt că nu ți-a spus. Și acum, adăugă el încruntîndu-se, i-am făcut eu viața amară.

Slider își recăpătă controlul.

– Nu, nu i-ai făcut-o. Nu fi așa de dramatic. Așa cum bine ai spus-o, nu este nimic. Deci vii cu mine la Joanna?

Atherton ezită, întrebîndu-se dacă va fi cu adevărat binevenit.

– Încă nu am terminat aici, răspunse el.

– Atunci n-o să dau atenție zvonurilor, spuse Slider cu bonomie. Hai odată, hotărăște-te, trebuie s-o sun.

– Fie, dacă într-adevăr nu sînt *de trop*.

CAPITOLUL 10

*În al cui vin
trebuie să cadă o frunzulită*

– Apropo, ați auzit ultima bombă? întrebă Joanna. Laurence Jepp a fost atacat aseară în propria lui casă și a fost omorât.

– Laurence Jepp? întrebă Slider. Numele îi suna vag cunoscut.

– Cîntărețul, îi veni Atherton în ajutor, înmuindu-și ultimul cartof prăjit în oțetul sărat adunat la fundul pungii.

Pe Joanna o cuprinsese o subită poftă de pește cu cartofi prăjiți și Slider acceptase, cu condiția să mănînce cu toții din hîrtie, orice altceva fiind considerat drept un compromis jalnic.

– L-a cîntat pe Leporello în *Don Juan*-ul nostru, spuse Joanna. Este groaznic. Nu-mi vine să cred că a murit – am stat chiar în spatele lui la coadă la cafea în Courtyard, săptămîna trecută.

Suna neplăcut de asemănător cu doamna Reynolds.

– Este întotdeauna un șoc atunci cînd cunoști omul, spuse Slider.

– Nu eram decît în relații de bună ziua, adăugă Joanna, regăsindu-și simțul proporțiilor. Bine că s-a terminat acum cu spectacolele cu *Don Juan*. Era un Leporello formidabil, dar dublura lui este foarte slabă.

– L-am văzut în *Paiațe*, spuse Atherton. Este o pierdere tristă pentru muzică.

– Era căsătorit? întrebă Slider.

– Se pare că nu. Trăia singur, oricum, în Ealing. Au arătat la știri – una din casele acelea mari de pe Green. Într-adevăr enormă. Presupun totuși că nu avea acolo decît un apartament. Nu pot crede că era chiar atît de bogat – adică nu ca Pavarotti. Nici unul din cîntăreții englezi nu este ca el.

– Nu au spus prea multe. Cineva a pătruns în casă în timp ce dormea. Un hoț, probabil. Se pare că omul avea un buton de alarmă lîngă pat și că l-a apăsas înaintea de a fi fost făcut bucățele, pentru că alarma s-a declanșat și poliția a fost acolo în cîteva minute, dar totuși prea tîrziu. Bietul Larry, zise Joanna, aplecîndu-se să toarne vin în pahare.

– Așa cum ai spus, bine că s-a terminat cu *Don Juan*, zise Atherton vesel. Jepp mai cînta și în altceva?

– Nu știi, dar asta înseamnă că eu nu mai cînt acum decît în *Traviata*.

– Cine este Violetta?

– Sonia Morgenstern, spuse Joanna și Atherton se strîmbă. Mă rog, este puțin cam coaptă...

– Nu mi-ar păsa de asta, dar are un vibrato atît de intens încît nu reușește niciodată să obțină tonul notei spre care tinde. Și coloratura ei...

– Credeam că asta este valabil numai la tapete.

– Nu, la *Coloroll*, îl corectă Atherton. Dar nu ești departe. Ambele sînt decorații...

– Da. Mulțumesc, n-am nevoie de o lecție de muzică, îl întrerupse Slider. Nu putem vorbi despre altceva? M-am umplut pînă-n gît de cultură, zilele astea.

– Tu ești șeful, ridică Atherton din umeri.

– Ați citit povestea de alaltăieri din ziare, spuse Joanna, despre fata care lucra la o frizerie? Tundea la ceafă un client între două vîrste cînd îl văzu plimbîndu-și mîna în sus și în jos sub pelerină. Fata și-a spus că este cazul să-l potolească și i-a ars una în cap cu foarfeca. S-a constatat că de fapt omul nu făcea decît să-și curețe ochelarii, de cravată.

Au stat pînă tîrziu în grădina Joannei, bînd vin sub stejarul ruginiu, aproape desfrunzit și care ocupa mai tot locul, ascultînd zgomotele serii și pălăvrăgînd. Cînd vinul se termină și Atherton plecă, dispărînd în noapte ca un motan, cu ochii languroși și cu cel mai afectat rămas bun, Joanna se întoarse spre Slider cu o privire gînditoare și nu chiar prietenoasă.

– Ce-au însemnat toate astea? îl întrebă ea.

– Toate căre?

– Nu fi obositor. Vorbesc despre spectacolul tău din seara asta.

– Spectacolul meu?

– Te-ai repezit la toți. Ai făcut remarci sarcastice despre operă și muzică. Ai făcut pe bietul om de la țară, copleșit de orășeni pretențioși.

Slider o privi uluit.

– Nu-i adevărat. N-am făcut nimic. Deși am fost și eu puțin surprins de spectacolul tău – dacă tot ai inventat cuvîntul ăsta.

– Nu l-am inventat, l-am folosit doar. Încearcă să fii mai clar. Am crezut că asta face parte din meseria ta.

– Vezi, iar o faci.

– Iar fac ce?

– Faci remarci caustice la adresa meseriei mele.

Că mă iei pe mine în zeflema nu contează cine știe ce, dar și Atherton este tot polițist, știi bine.

– Lasă-l pe Atherton în pace...

– Aș vrea s-o pot face, doar că eu am fost cel lăsat afară de voi doi, cît ați ținut-o întruna cu muzica voastră. A fost cît se poate de evident pe care dintre noi l-ai considerat cea mai bună companie...

– Și am avut dreptate, da? Așa cum te-ai purtat în seara asta n-ai fi fost o companie bună pentru nimeni.

– Atunci ar fi trebuit să rămii cu el cînd ai fi putut-o face.

– Asta ce vrea să mai însemne?

– Află singură!

– Ah, iar ne-am întors la asta? M-am gîndit eu că mai curînd sau mai tîrziu o să ajungem și aici. Întotdeauna este la fel – îndată ce un bărbat crede că a pus mîna pe tine, începe să-ți arunce cu trecutul în față, plîngîndu-se că nu ai fost fată mare cînd te-a cunoscut. Sînteți niște ipocriți, cu toții!

Slider deschise gura să-l zică ceva, dar o închise la loc, auzind eco-ul ultimelor schimburi de cuvinte.

– Ce facem? spuse într-un tîrziu, îngrozit. Nu sîntem noi, ăștia.

– De ce ar trebui să fim altfel decît ceilalți? spuse ea cu năduf, dar focul se potolise și în ea. Îl privi o clipă nesfîrșită, în timp ce furia făcea încet loc ironiei.

– Vrei să-mi explici?

– Ce anume? întrebă el disprețuitor.

– Ce anume nu merge, spuse ea, dar văzînd pe chipul lui refuzul, adăugă: Retractivez tot ce am spus pînă acum. Dar ceva nu merge, nu-i așa?

– Nu la tine, la mine, spuse el împotriva voinței.

– Este vorba de cazul la care lucrezi?

– Ah...! Nu, nu în mod direct.

– Atunci ce e?

Se așează brusc și ea făcu la fel, cu fața spre el,

peste o fișie îngustă de covor care păru deodată la fel de descurajantă ca deșertul Mojave.

Slider își umezi nervos buzele. Deși era un bărbat pînă nu de mult însurat, nu era obișnuit cu acest mod de a discuta despre problemele fiecăruia. Totuși, așa cum obișnuia să le spună el delincvenților recalci-tranți, era mai bine să spună lucrurilor pe nume.

– Atherton mi-a spus că... la Glyndebourne a re-apărut o veche flacără de-a ta.

– Ce limbaj adorabil! O veche flacără, spuse Joanna cu un zîmbet vag și tăcu.

– Așa a fost? întrebă Slider după o vreme, simțindu-se în același timp ca un prost, agresiv și nesigur.

– Un mic palavragiu, spuse ea fără afecțiune. Aș vrea să știu ce- l privea pe el asta? Dar dacă tot m-ai întregat, da, cineva pe care l- am cunoscut cu ani de zile în urmă și pe care nu l-am mai văzut de mult a venit să-și ofere serviciile ca secund în orchestră, atîta tot.

– Cineva pe care l-ai cunoscut, repetă el. În mod sigur a fost ceva mai mult decît o simplă cunoștință, nu?

Joanna îl privi cu o adîncă neplăcere, dar el n-ar fi putut spune ce anume i-o provocase.

– Am trăit cu el.

La naiba, își spuse Slider, deși se temuse de acest lucru.

– Și?

– Și ce anume?

– De ce nu mi-ai vorbit despre el?

– Nu cred că trebuie să-ți povestesc despre trecutul meu. Nici eu nu te întreg despre al tău.

– Eu nu am nici unul, spuse el aprig.

– Nu despre asta este vorba.

– Ba da. Doar n-o să-ți petreci viața întregîndu-te cu cine m-am culcat și cu cine nu.

– Ah...!

Joanna se ridică, plină de frustrare și de mînie reținută, făcu cîțiva pași și se întoarse spre el, cu pumnii strînși în efortul de a- și ține firea și de a rămîne lucidă.

– Trecutul este trecut. A trecut, a murit, este îngropat și oricum nu este treaba ta. Ce am făcut înainte de a te întîlni pe tine este trecutul meu și nu-l poți avea – nu pentru că nu ți l-aș da eu, spuse ea repede, ci pentru că este imposibil să-l ai. Așa că lasă-l în pace, ca să nu distrugi ceea ce avem.

– Dar cînd nu este mort și îngropat? Cînd se scoală și se întoarce înapoi?

– O să-ți spun cînd o să se întîmple asta.

– Nu mi-ai spus nimic despre tipul ăla din Glyndebourne.

– N-aveam ce să-ți spun. Nu eu aranjez cine să vină să cînte în spectacolele în care cînt eu. Trebuie să ai încredere în mine, Bill, spuse ea privindu-l în ochi. Nu o să ajungem nicăieri dacă nu ai încredere în mine.

Știa că așa era, dar prea stătea pe jar de atîtea zile.

– Nu este o chestiune de încredere. Am încredere în tine – dar nu mă pot împiedica să nu fiu gelos.

– Trebuie. Îmi petrec eu toată ziua frămîntîndu-mă ce-ai putea face tu? Îmi fac eu griji pentru toate femeile acelea fantastice cu care poate că te întîlnești zilnic și care sînt efectiv ne-bu-ne după polițiști, în uniformă sau nu, și care ar face orice ca să-ți vadă matracă?

– Dar Irene? întrebă el.

– Cu ea este altceva, spuse Joanna după o clipă. Ea nu a ieșit din viața ta.

Se ridică și se apropie de ea, dar ceva din privirea ei îl opri să o atingă.

– De ce nu mi-ai spus nimic despre tipul acela?
 – Nu am ce să-ți spun, spuse ea obosită. A reapărut, atîta tot.

– Dar ai fost cu el ia bar. Era acolo, la *Trevor*, cînd m-ai sunat.

Era doar o presupunere.

– Toată lumea se duce la *Trevor*, spuse ea.

Inima i se strînse auzind confirmarea. De fapt sperase că tipul se dusesese în altă parte.

– Cum îl cheamă? întrebă el, aproape fără să vrea.

– Doar nu vrei să știi cum îl cheamă? spuse ea și în ochi i se citi brusc amuzamentul.

– Ba da. Cum îl cheamă? rezistă el.

– Andrew, spuse ea.

Avusese dreptate. Nu voia să știe. I se făcu parcă rău. Începu să se întoarcă și în clipa aceea ea se mișcă, îl apucă de mîină și îl trase spre ea.

– Nu s-a întîmplat nimic, spuse ea. Îi ridică mîina, i-o sărută și i-o ridică spre capul ei.

– Nici măcar aici.

De la sine, mîina îi cuprinse capul, cu degetele în părul ei scurt, aspru.

– Te iubesc, spuse ea.

Era întotdeauna generoasă, făcea întotdeauna prima mișcare. O trase spre el, lipind-o de piept. Simțindu-i atingerea trupului, era ca și cum s-ar fi întors acasă. Era ceva fără de care nu putea trăi. Oftă.

– În fiecare viață trebuie să existe cîte o mică furtună, spuse ea. Gelozia asta este un adevărat infern, nu-i așa?

– Acum înțeleg ce simțea Irene, zise el. În clipa în care spusese asta, își dădu seama că nu ar fi trebuit să introducă nici un alt nume în acel moment deosebit, dar odată rostit nu-l mai putea retrage, așa că spuse:

- Și eu te iubesc.
- Atunci să ne băgăm în pat, spuse ea și ideea ei i se păru excelentă.

Nu exista nimic mai bun ca o scenă încărcată de emoții înainte de culcare, ca să te scoli devreme a doua zi. Zgomotele dimineții îl făcură pe Slider să nu mai aibă stare. Oricum, patul Joannei era vechi încă de când se cunoscuseră ei și începea să se resimtă după o folosință atît de viguroasă. Simțea un arc chiar sub șold.

Ar trebui să cumpere unul nou, dar nu știa cum să abordeze subiectul, avînd în vedere că nu discutaseră niciodată despre viitorul lor împreună și că el nu se mutase în mod oficial la ea. Din partea lui era vorba mai curînd de sfială – sau cel puțin așa gîndise pînă cu o seară în urmă. Își dădea acum seama că oricît de mult s-ar fi iubit, amîndoi se temeau să se angajeze într-un fel, pronunțînd cu glas tare ceea ce Paliser numise cuvîntul C.

În această epocă post-feministă, modernă, dragostea ajunsese să nu mai aibă curajul să-și spună numele. Dacă ar fi cerut-o în căsătorie și ea l-ar fi respins? Una era să trăiască cu ea în felul acesta, necăsătoriți și neoficializați, cu obrazul nu salvat, ci nici măcar pus la bătaie; dar să trăiască împreună, necăsătoriți, după ce ar fi discutat despre o legătură permanentă ar fi fost imposibil.

S-ar fi întrebat întotdeauna ce rețineri a avut ea, dacă nu fusese la înălțimea așteptărilor ei în cine știe ce privință sau dacă ea îl refuzase în speranța că ar putea apărea la orizont o partidă mai bună. În plus mai erau și copiii lui la care trebuia să se gîndească și exemplul pe care l-ar fi dat acestora. Mai curînd sau mai tîrziu, dacă el și Joanna rămîneau împreună, trebuiau să o cunoască, iar el nu voia ca aceștia să

vorbească despre ea ca despre „prietena lui tati“, cu toate conotațiile discutabile ale acestei sintagme.

Dacă rămîneau împreună? Ce-i trecea prin cap? Nici nu putea fi vorba – putea oare? Se ridică într-un cot să o privească, încă dormind și făcută covrig pe o parte, cu mîinile sub obraz, în stilul lui Shirley Temple. Părea atît de completă, așa cum par adesea oamenii în somn, încît se simți exclus din ea. În fond se descurcase fără el în toți acești ani – fără nimeni. Își avea cariera ei, banii ei, casa ei, pasiunile ei, prietenii ei. De ce ar fi avut nevoie de el? Se gîndi la primele lor săptămîni împreună și la vizita pe care o făcuseră tatălui său. Ea spusese atunci că o femeie care a trăit prea multă vreme singură devine ca un cîine de pripas – un om se poate juca în parc cu el, dar nu s-ar gîndi niciodată să-l ia acasă. Își dădea acum seama că ea avusese dreptate. Suficiența ei poate că nu era ceva care să-i facă plăcere sau să o bucure, poate că nu era ceea ce ar fi vrut ea, dar era o realitate. Iar el habar n-avea ce-ar fi putut face cu aceasta unul din ei.

Ca să evite să se mai gîndească la aceste lucruri imponderabile, se gîndi la cazul lui și simți pe loc un val de sînge în cap, care-l făcu să se dea jos din pat. Se duse în camera de zi, la telefonul de aici, ca să nu o scoale.

Pielea canapelei Chesterfield era rece pe spatele lui gol. Își sprijini coatele pe genunchi și se uită în jos cu detașată curiozitate, la picioarele lui, la labelle lui, la părțile acelea care balansau. Nu era nimic de rîs în partea dorsală a unui cal sau chiar a unui cîine, dar echipamentul cu care intra un bărbat în căsnicie era de-a dreptul ridicol.

Răspunse Fergus.

– Ce-i cu tine la ora asta?

– Îmi contemplam buricul, spuse Slider. Feministii

au dreptate, află de la mine. Dacă Dumnezeu ar fi fost bărbat, nu ar fi pus niciodată boșele la vedere.

– Sper că nu m-ai sculat ca să-mi spui asta?

– M-am gîndit că ai vrea să știi.

– Gîndești pe stomacul gol, asta este. O farfurie cu ouă și șuncă o să-ți ajute creierul să funcționeze ca lumea, spuse O'Flaherty înțelept. În sfîrșit, ce vrei?

– Se află acolo cineva din echipa mea?

– Mackay stă chiar acum lîngă mine. Îți convine?

– De minune.

Cînd Mackay preluă receptorul, îi spuse:

– Am o treabă pentru tine. Vreau să te duci la televiziune. Du-te la liftul de lîngă toaleta în care a fost omorît Greatrex. Înăuntru trebuie să existe o gură de control, în tavan – urcă-te acolo și vezi dacă nu există ceva ascuns pe acoperișul liftului.

– Acum, șefu'?

– Da, acum. O să ai nevoie de cineva să te ajute să te cațeri.

– Trebuie să caut ceva anume?

– Păi sper să găsești acolo o geantă cu haine pătate cu sînge. Este tot ce-mi doresc.

În sfîrșit, Mackay se limpezi la minte.

– Ah! Exact! Bună idee, șefu'. De ce nu ne-am gîndit mai devreme la asta?

Ne-am? reflectă Slider.

– Du-te acum. În douăzeci de minute sînt acolo.

Cînd se întoarse în dormitor, Joanna, care se trezise, privea spre ușă.

– N-am vrut să te deranjez, spuse el.

– Telefonul ăsta țîrîie cînd îl ridici pe celălalt, spuse ea. Unde ai sunat?

Se citea o anume preocupare în întrebarea asta?

– Doar la uzină, spuse el. Mi-a venit o idee unde s-ar putea ascunde geanta aceea. Nu mă aștept să iasă ceva, dar orice om are dreptul să viseze.

– Pleci acum acolo?

– Da, spuse el.

Se așeză pe pat lângă ea și-i dădu pe spate părul de pe frunte. Atingerea îi stîrni un val de sentimente care-i străbătu trupul ca și cum s-ar fi electrocutat.

– În legătură cu noaptea trecută...

Joanna se întoarse pe spate ca să-și elibereze brațele și le întinse spre el.

– Haide să uităm asta. Nu ne-am fi certat așa dacă nu ne-am fi iubit.

Se aplecă și o sărută.

– Nu crezi că pe viitor am putea găsi și un alt mod de a ne-o spune?

Joanna își plimbă mîna în sus și în jos pe brațul lui.

– Doar nu vrei să ne batem? Ce fel de bărbat ești de fapt?

Dacă după aceea s-ar bărbieri și-ar face duș în goană, își spuse el, ar avea suficient timp să-i arate.

Cînd sosi Slider, aproape o jumătate din efectiv era strîns în jurul singurei mese din birou și acesta se despărți ca o Mare Roșie de fețe zîmbitoare la intrarea lui, ca să-l îndrepte spre o geantă de nailon, de voiaj, destul de prăfuită, de pe biroul lui Atherton.

– Exact acolo unde ați spus că ar putea fi, spuse încîntat Mackay.

Deci pînă la urmă instinctul său în privința doamnei Reynolds fusese corect.

– Am avut informații, spuse Slider cu modestie. Nici el nu-și putea încă explica prea bine propriul lui proces de gîndire, dar ceva în mintea lui începea să se învîrtă.

– Haide să ne aruncăm o privire asupra ei.

Sau mai exact în ea. Exteriorul nu le dezvăluie nimic altceva decît praf și o pată de ulei care provenea

probabil de la cablul liftului, dar înăuntru se aflau o pereche de mănuși chirurgicale pline de sînge și un pardesiu vechi, cu mînele îmbibate în sînge, cu urme de sînge pe ambele părți din față și cu o pată de sînge aproape rotundă mai jos, acolo unde, presupuse Slider, purtătorul se lăsase în genunchi.

– Ah, Tufty, spuse Slider încet, ești un tip al naibii de norocos.

Singura persoană nemulțumită de descoperirea sacului de voiaj a fost domnul Honeyman, a cărui față de păpușă nu reuși prea bine să-și ascundă dezaprobarea, dar a cărui lipsă de bădăranie fu demonstrată de tăcerea cu care primi vestea, o tăcere lungă, vreme în care căută în minte un motiv rezonabil pentru care sacul putea fi găsit acolo unde fusese găsit. Reușise să se sugestioneze că vînătaia de pe bărbie nu era o probă convingătoare pentru un joc necinstit, venind cu alternativa – în ambele sensuri – că Greatrex se învîinețise singur cînd se bărbierise, dar chestia asta era mai complicată. Nu a mers atît de departe încît să sugereze că poate Greatrex însuși reușise, nu se știe cum, să ascundă sacul în lift după ce-și tăiasă singur beregata și înainte de a se prăbuși, dar spuse:

– Să verificați dacă grupa de sînge este aceeași cu a lui Greatrex, da? – ca și cum aceasta ar fi putut fi a vreunui mecanic de întreținere stîngaci, cu o nevastă severă.

– Desigur, domnule, spuse Slider răbdător – atît de răbdător încît Honeyman fu readus cu neplăcere la realitate.

– Da, presupun că asta schimbă considerabil lucrurile, spuse el. Presupun că trebuie să-i comunic domnului Wetherspoon că avem de a face cu o anchetă privind o crimă.

– Da, domnule, aprobă Slider necruțător.

– Înțelegeți ce înseamnă asta, da? spuse Honeyman agasat. Dacă asasinul a purtat îmbrăcăminte de protecție ar putea fi oricine, absolut oricine. Se aflau sute de oameni în clădirea aceea.

Da, într-adevăr, se gândi Slider în timp ce se întorcea înapoi în biroul lui, dar cine l-a omorât pe Greatrex a plănuțit cu siguranță totul dinainte, din moment ce și-a adus cu el mănușile, deci a avut ceva împotriva acestuia. Deci nu putea fi chiar oricine dintre sutele acelea. Suspecții principali rămâneau în continuare aceleași trei persoane care au avut motive întemeiate ca să fi vrut să-l ucidă; sau altcineva cu un cui pe care nu l-au dezgropat încă.

Dar de ce criminalul nu a scos sacul afară din clădire și nu l-a aruncat undeva departe de locul crimei? Pentru că nu a putut părăsi imediat clădirea? Pentru că trebuia să se întoarcă și să se întâlnească cu un grup de oameni – ca aceia din salonul verde, de exemplu – care altfel i-ar fi remarcat absența?

Și unde fusese sacul înainte – sau mai exact, unde fusese pardesiul? Sacii ăștia de nailon nu ocupă prea mult spațiu – ar fi putut fi îndesat într-un buzunar al pardesiului, de exemplu – dar pardesiul nu putea fi ascuns. Trebuia ori să fi fost îmbrăcat ori dus pe braț – în cazul în care nu se afla deja pe undeva prin clădire. La naiba! Pardesiul ăsta o să stърnească o groază de întrebări.

Și de ce a ascuns ucigașul sacul în lift? Era o ascunzătoare bună, cu condiția să poți ajunge sus. Trebuia să ai o constituție athletică ca să sari, să te apuci de stinghia care înconjură tavanul liftului și să stai atârnat de ea într-o mînă, în timp ce o foloseai pe cealaltă ca să împingi într-o parte trapa de vizitare și să pui sacul deasupra. Athletic și înalt. Ei bine, toți trei suspecții erau înalți și chiar și Sandal Palliser era suplu și vînjos.

Marele neajuns al liftului era acela că, să zicem că aveai norocul să-l găsești gol, în primul rînd, exista oricînd posibilitatea să fii întrerupt de cineva care voia să se urce în el și atunci ți-ar fi fost greu să explici de ce stăteai agățat de tavan și te legănai ca o maimuță în scrînciob. Liftul nu putea fi esențial în planul asasinului, el a fost cu siguranță o găselniță de moment. Poate că fiind surprins de doamna Reynolds, acesta a decis că era mai sigur să ascundă sacul decît să-l ia cu el.

Dar descrierea făcută de doamna Reynolds Omu-lui-din-Fața-Liftului nu prea se potrivea cu suspectii principali. Dacă nu el era asasinul, atunci cum a ajuns sacul pe acoperișul liftului? Și dacă el era asasinul, atunci acesta nu era nici Palliser, nici Somers și nici Parsons.

Nu, oftă Slider, trebuiau să privească în față faptul că lătraseră în altă ogradă și că tot timpul alergaseră după cai verzi pe pereți. Toți oamenii lui plecaseră la vînătoare cu cotașla și vulpea trebuie să fi ajuns de acum hăt departe.

Deci așa stăteau lucrurile. Trebuia să-i trimită lui Tufty o bucățică din pardesiul îmbibat cu sînge, doamna Reynolds trebuia chemată să identifice sacul, iar echipa judiciară trebuia trimisă să constate dacă nu se mai afla cumva în lift vreo urmă folositoare. Iar echipa de teren trebuia să se întoarcă acolo și să înceapă să întrebe pe oricine dacă nu a văzut cumva pe cineva care să corespundă descrierii, intrînd sau ieșind din lift sau intrînd în clădire purtînd sau ducînd pe braț pardesiul.

Singurul lucru bun era că acum nu mai trebuia să se lupte cu Honeyman pentru oameni.

Atherton păru la fel de puțin încîntat ca și Honeyman cînd sosi și află noutățile despre sac.

– Ar putea să fie tot Somers, spuse el încăpățînat. El putea cel mai bine dintre toți să introducă sacul oricînd înainte și să-l ascundă după aceea. Se afla în camera alăturată și este singurul care poate spune exact cînd și cum a fost descoperit cadavrul.

– Atunci de ce a riscat să-și pună haine de protecție pe care să le ascundă apoi și să se întoarcă și să se stropească cu sînge? întrebă Slider răbdător.

– Noi știm că a căutat ceva anume în buzunarul lui Greatrex. Să presupunem că a comis crima luîndu-și măsuri de protecție, a ascuns hainele și apoi și-a amintit de ceea ce se afla în buzunar. A trebuit să se întoarcă să ia obiectul și apoi, văzînd că era plin de sînge, a trebuit să aleagă soluția cea mai bună, anume să pretindă că el a fost cel care a descoperit cadavrul. Aceasta ar explica starea în care se află de atunci – planul lui s-a destrămat și acum este îngrozit că o să fie prins.

– Dar...

– Iar el a fost acela care a avut cel mai mult timp să-și rumege ura și să-și coacă planul. Toți acești ani de resentimente și apoi cîteva săptămîni în care a știut că Greatrex va participa la emisiune și va fi la discreția lui.

– Dar nu corespunde descrierii Omului-din-Fața-Liftului, reuși și Slider, în sfîrșit, să intervină.

– Nu știm dacă a avut vreo legătură cu asta. Pot exista o mie de motive pentru sîngele de pe manșetă.

– Avea în mîină sacul, sublinie Slider.

Atherton încercă o nobilă luptă de ariergardă.

– Putea să nu fie același sac. Sînt puzderie la fel. Sau poate că doamna Cutare s-a înșelat. Sau poate că l-a confundat cu altcineva pe bărbatul pe care l-a văzut.

– Știi că ești înfrînt. De ce nu recunoști cu demnitate că ai ieșit bătut?

– Arată-mi un om care râde cînd este înfrînt și eu o să-ți arăt un pedicurist cu un perversit simț al umorului.

– Țsta nu este un răspuns.

– Pot măcar să-l întreb pe Somers de pardesiu? pledă Atherton.

– Firește că poți, scumpule, spuse Slider alinător. Oricum trebuie să afli ce anume a căutat el în buzunar. Cînd o să-i spui că este scos din cauză pentru crimă, poate că o să cedeze. Cît privește pardesiul... ăsta nu este un pardesiu de om tînăr, spuse Slider scuturînd din cap. Este vechi, dar odinioară a fost foarte scump și foarte conservator. Un pardesiu auster. Un pardesiu scump, pentru cineva de vîrstă medie, așezat.

– Putea fi cumpărat la mîna a doua, sugeră Atherton.

– Foarte posibil.

– Sau împrumutat.

– Exact. Nu o să ne ajute în nici un fel.

Doamna Somers îi deschise lui Atherton ușa și icni brusc. Ochii ei îi cercetau chipul ca să citească pe el și pentru că îi plăcea de ea, spuse repede, ca să nu o mai țină în tensiune:

– Știu despre Greatrex și despre fiica dumneavoastră.

Expresia acesteia se înăspri, dar teama nu i se șterse din priviri.

– Nu Phil l-a ucis. A meritat să moară, dar Phil n-ar face niciodată așa ceva.

– Știu, spuse Atherton blînd. Pot să vorbesc cu el? Mai există cîteva detalii pe care nu mi le-a spus și fără de care ne este greu să aflăm cine a făcut-o.

Doamna Somers ezită o clipă, apoi se dădu deoparte ca să-i facă loc să treacă.

– Azi n-a ieșit din casă. Nu se simte prea bine de

cînd s-a întîmplat totul așa că i-am spus să rămînă în pat. Mă duc să-l chem.

– Nu este nevoie, pot vorbi cu el în camera lui.

Doamna Somers sări în sus.

– Nu puteți! O să luați loc în camera din față și după ce-l voi chema pe Philly vă voi face o cafea. O vreți cu zahăr?

În sfîrșit apăru și Philip Somers în pantaloni, cămașă și papuci, palid, nebărbierit, încercănat și în mod clar, temător. Unghiile, constată Atherton cu dezgust, erau roase pînă la sînge.

– Mi-a spus mama că vreți să vorbiți cu mine, zise el, deși după tonul posac, Atherton pricepu că mama lui îi spusese mai curînd că Somers trebuia să vorbească cu el.

Atherton, care stătea în picioare la fereastră, făcu un pas și luă fotografia de pe măsuta din colț.

– Ea este Madeleine?

– Puneți-o jos, spuse Somers ca ars. Atherton nu se grăbi, contemplînd-o.

– Era foarte drăguță, spuse el. De ce l-ai considerat responsabil pe Greatrex? Ancheta a spus că a fost un accident.

– Nu eu l-am omorît, spuse Somers pe un ton nenorocit.

– Știu, zise Atherton și ușurarea de pe chipul lui Somers fu atît de intensă, încît se întrebă o clipă dacă nu cumva îndrăgita lui ipoteză nu era totuși corectă. Somers se așeză cu o involuntară bruschete.

– Deci spune-mi, continuă Atherton, de ce l-ai considerat pe Greatrex vinovat de moartea surorii tale?

– A fost vinovat chiar dacă a fost un accident, spuse Somers feroce. Ea se afla acolo din cauza lui, se afla în mașină în acel loc și atunci, din cauza lui. Dacă el nu ar fi sedus-o, ea nu ar fi murit. Ar fi trăit acum, măritată cum se cuvine, cu un om decent,

poate că ar fi avut și copii. Mama ar fi fost bunică, așa cum și-a dorit dintotdeauna. Poate că acum... nu o să mai fie niciodată.

– Are destul timp, nu crezi? Și are atîția copii.

Somers scutură din cap.

– Ne-a afectat pe toți. Dumneavoastră nu puteți înțelege. Maddy a fost sufletul familiei. Ea era cea mai isteață, cea mai nostimă, întotdeauna plină de dinamism. Ea era cea care ne împingea să facem totul. Ea a fost cea care i-a convins pe mama și pe tata să cumpere casa asta, cînd primăria a scos-o la vînzare. Ea l-a prezentat pe Patrick soției lui. Fără ea...

Somers se întrerupsese într-o tăcere plină de tremur.

– Cum l-a cunoscut pe Greatrex?

– A fost stewardesă voluntară la Festival Hali, iar el era mereu acolo, desigur, în calitate de critic muzical. Cum a văzut-o a hotărît că trebuie să fie a lui.

– Era drăguță, comentă Atherton.

– Era frumoasă! strigă Somers. Trebuia să fie a lui, ca să o întineze. El trebuia să întineze tot ce era fraged și bun și curat. A sedus-o și a distrus-o, ducînd-o la hoteluri ieftine...

– Cel din Bray nu era chiar ieftin, spuse Atherton cu blîndețe.

Somers se holbă la el.

– Îl scuzi pentru ce a făcut?

– Știi, era majoră – ceea ce a făcut el nu a fost o crimă. Ea putea să discearnă singură și majoritatea oamenilor nu mai consideră deplorabil să ai o legătură sexuală cu cineva.

– Majoritatea oamenilor! Ce știți dumneavoastră despre majoritatea oamenilor? Maddy nu s-ar fi culcat niciodată cu el dacă nu ar fi forțat-o – spunîndu-i minciuni, făcîndu-i promisiuni. Zicea că voia să se căsătorească cu ea. Să se căsătorească cu ea! O distrugea! Se purta din rău în mai rău, făcînd lucruri pe

care ea nici nu le-ar fi visat înainte. Totuși, eu încă aș mai fi putut să o recuperez, dacă aș fi avut o șansă. Acum este moartă și pierdută pentru noi toți. El a făcut asta.

Gogoși, își spuse Atherton. Este nebun ca un pește pe uscat.

– Ai fi vrut să-l vezi mort, sugeră în treacăt Atherton.

– Da, spuse Somers cu năduf. Dar nu eu l-am omorât.

– În regulă, acum povestește-mi totul.

– Când l-am găsit întins acolo, am crezut că s-a sinucis. La început am fost fericit. Apoi m-a apucat furia că a scăpat atât de ușor, fără să înțeleagă ce ne făcuse nouă. Aș fi vrut să aibă remușcări, dar acum devenise imposibil. Eram furios. L-am apucat de umeri și am început să-l scutur, atât de furios eram. De aici sîngele de pe mine. Și am dat un șut cuțitului în partea cealaltă, tot într-un acces de mînie.

Atherton dădu din cap, încurajându-l să povestească mai departe.

– Și atunci – atunci mi-am dat seama că tot sîngele acela de pe mine ar putea stîrni bănuieli. Ieșisem să-l caut și iată-mă aici, singur cu el și s-ar putea crede că... Somers se opri, privind fix la amintirile lui atât de teribile. Cred... continuă el, cred că așa am ajuns să am sînge pe față. Probabil că mi-am dus mîinile la față, așa.

Își cuprinse obrajii în mîini și degetele lui lungi atinseră părul, la marginea urechilor.

– Așa că l-am lăsat jos, încercînd să pară totul cît mai firesc. Ar fi trebuit să aduc cuțitul înapoi, dar aveam sînge pe pantofi și știam că las urme dacă mă duc după el. M-am gîndit că dacă dau eu alarma, aș putea explica existența sîngelui pe mine spunînd că l-am examinat să văd dacă murise. Oricum, socoti-

sem că nimeni nu se va gândi că aş fi avut vreun motiv să-l omor. Şi apoi mi-am amintit...

– Da, spuse Atherton. Ți-ai amintit ce avea el în buzunar.

Somers dădu ușor din cap, ușurat parcă văzînd că Atherton ştia despre asta. Atherton aştepta o explicație. Într-un târziu se văzu obligat să întrebe:

– De unde ştiai că se afla acolo?

– Mi-o arătase odată. Cu ani în urmă, cînd colabora la o emisiune la care lucram eu. M-a recunoscut şi s-a apropiat să vorbească cu mine şi mi-a arătat-o, spunîndu-mi că acest lucru dovedea că o iubise cu adevărat. Am vrut să-l omor atunci, spuse Somers tremurînd. Am vrut. Înţelegeţi, nu era numai Mandy. Erau şi altele. Erau toate acolo, toate fetele pe care le sedusese el.

„Ah, mă îndoiesc, se gândi Atherton – doar dacă lăudăroşenia lui nu drăpăşise cumva realitatea.”

– Nu o puteam lăsa acolo – o parte a haremului său, spuse Somers aprig. Degradată la rolul uneia dintre cuceririle lui. Aşa că am luat-o.

– Şi unde este acum? întrebă Atherton nerăbdător.

Somers băgă o mîină leneşă şi recalcitrantă în buzunarul pantalonilor.

– M-am gândit că o să vreţi s-o vedeţi, spuse el nefericit, scoţînd din buzunar şi dîndu-i lui Atherton ceea ce părea a fi un portofel din piele. Atherton îl luă şi-l deschise. În buzunărelele transparente, de o parte şi de alta, se aflau fotografii. Fotografii! De ce nu se gîndise la asta?

– Ea este Maddy, spuse Somers arătînd cu degetul.

– Da, o recunosc, spuse Atherton. Chipul zîmbitor al lui Madeleine Somers privea spre ei, prin plasticul transparent, din partea îndepărtată a morţii.

– Mi-o puteţi da înapoi? întrebă Somers.

– Da, desigur, după ce vom termina ancheta, spuse Atherton.

– Nu o puteam lăsa acolo, spuse Somers din nou. Pe celelalte tot nu le știe nimeni. Și în plus...

– Dacă ar fi fost găsită fotografia, lumea ar fi putut crede că tu l-ai omorât, spuse Atherton. Întocmai. Dar de ce i-ai băgat biletul acela în buzunar?

– Biletul?

– Biletul religios. Citatul din *Biblie*.

Somers scutură din cap, nedumerit.

– Nu știu despre ce vorbiți.

– Nu i-ai băgat nimic în buzunar?

– Nu. Am scos portofelul, atîta tot. La început l-am luat pe celălalt – portofelul cu bani. Avea înăuntru... știți bine ce anume, adăugă el cu dezgust. L-am pus înapoi și l-am luat pe acesta. Aș fi scos fotografia lui Maddy și aș fi lăsat restul acolo, dar începusem să devin nervos, gîndindu-mă că ar putea intra cineva și m-ar găsi acolo. Așa că l-am luat cu totul și am ieșit ca să dau alarma. Din fericire, pe culoar se apropia Dorothy.

– Și ai rămas de pază ca să împiedici pe oricine să intre, pînă la venirea poliției. De ce ai făcut asta?

– Păi așa se face. Am văzut la televizor. Nu trebuie să deranjezi nimic.

– Dar tu deranjaseși deja pe acolo. Nu ar fi fost mai bine pentru tine dacă ar mai fi făcut-o și alți cîțiva oameni?

– Dar eu nu făcusem nimic rău. Crezusem că se sinucisese. Voiam să fiu sigur că poliția va vedea asta. Se uită la Atherton implorator. Nu credeți că asta a făcut? Nu putea fi sinucidere? Vreau să spun acum, că nu mai credeți că l-am omorât eu?

Atherton nu răspunse pe loc și Somers continuă, alarmat:

– Nu credeți că l-am omorât eu, nu-i așa? Credeți

da, ce v-am spus? Este adevărul, vă jur. Era mort cînd l-am găsit și eu nu am făcut decît să-i iau fotografiile.

– Da, te cred, spuse Atherton, doar el știind cît de dezamăgit era că trebuia să recunoască acest lucru.

– Dar ne-ai creat o serie de neplăceri nefiind cinstit cu noi de la bun început. Ne-ai făcut să pierdem mult timp și șeful meu nu o să fie prea încîntat. Somers părea mulțumitor de băgat în sperieți și Atherton continuă:

– Va trebui să-ți cer să vii la secție să mai dai o depoziție. Dar de data asta, te rog să nu omiți nimic.

– Va trebui să se afle despre... Roger și Maddy? întrebă Somers patetic. Noi am ținut ascuns asta, față de cei mici. Kevin și Mandy și Katy nu știu... ce a făcut Maddy. Ei cred că lucra cu Roger, în seara în care a fost omorîță.

Aiurea, își spuse Atherton. Omul ăsta era un visător.

– Nu văd de ce-ar trebui, rosti el cu voce tare. Dacă într-adevăr de data asta ne-ai spus totul, nu văd de ce chestia cu fotografiile ar mai trebui discutată.

– Vă mulțumesc, spuse Somers. Mama o să fie atît de fericită. Rușinea pățită aproape că a omorît-o atunci.

Atherton ar fi fost de părere că mai curînd durerea fusese pe cale să o omoare; sau rușinea de a avea un fiu atît de aerian.

CAPITOLUL 11

Declin

– Ei bine, n-am de gînd să vă fac viața prea ușoară, conchise Slider. O să avem mult de tras, dar vă puteți consola cu gîndul că de fapt asta este munca unui polițist.

Zîmbind creț ca răspuns la această ironie, oamenii se dispersară.

Slider îl strigă pe McLaren.

– Cum mai stai cu numele de pe liste? Davis sau cum îi spunea?

– Păi, șefu', adresa dată de Davis nu există – Bishop's Road SW11, care se află în Battersea, fi-rește. Nu există nici o stradă cu numele ăsta în Battersea. Există Bishop's Park Road în Fulham și una în Mitcham, dar nu locuiește nimeni nici acolo. Mai există Bishop's Terrace în SE11, dar nici acolo nu locuiește. Și mai există alte patru străzi cu același nume în diverse locuri, cinci străzi Bishop's Avenue, patru Bishop's Closes, o Bishop's Court și o Bishop Road fără „s”. Încă nu am ajuns să le verific și pe acestea.

Oare cuvîntul „Bishop“ nu începe să pară ciudat, continuă acesta ridicîndu-și ochii de pe listă, cînd te uiți la el mai mult?

– Și celălalt nume, cel de pe lista cu biletele de intrare?

– Ah, adresa asta este în regulă – Oakley Square, care se află imediat după Mornington Crescent. Apartamente și camere de închiriat, mulți studenți și bur-laci. Știam însă că adresa este în regulă, pentru că acolo a fost tîrnis biletul de intrare.

– Și ai verificat să vezi dacă Davis locuiește acolo?

– Nu încă. M-am ocupat mai întîi de cealaltă stradă.

– Bine, acum ocupă-te de asta, spuse Slider, stă-pînindu-se cu noblețe. Află ce s-a întîmplat, dacă a fost în seara aceea la BBC și dacă nu, cine s-a dus. Și i-ai verificat pe cei care nu s-au prezentat?

– Doar unul singur mi-a mai rămas și se pare că se află în străinătate. Firma lui a confirmat asta. Ceilalți par destul de sinceri, deși numai unul din ei mai are încă biletul – ceilalți l-au aruncat.

– Nu cred că asta ar avea vreo importanță.

Slider se întoarce spre Norma.

– Trebuie să o chemăm aici pe doamna Reynolds să identifice sacul. Aranjează-te cu Atherton, vezi dacă poate veni aici cu Somers în același timp și fă în așa fel încît să se întîlnească, să vezi doar dacă nu cumva îl recunoaște. Nu mai cred că a fost el, dar a fost de la început suspectul ideal. Nici un rău dacă-i faci să treacă unul pe lîngă celălalt.

– Da, șefu'.

– Apoi du-o pe doamna Reynolds să-i facă o poză.

– Ai de gînd să faci public cazul? întrebă Norma cu interes.

– Asta depinde de domnul Honeyman, nu de mine, slavă Domnului. Apropo, după-amiază o să aibă loc o

conferință de presă așa că o să vrea cât mai multe lucruri lămurite pînă atunci. Să-i dăm bice.

Ultima ediție a ziarului cuprindea o prezentare a incidentului Laurence Jepp. Slider fu surprins să afle că Jepp nu murise în bătai, așa cum își închipuise el, ci i se tăiasse beregata. În ultimele zile, orice menționare de beregată tăiată îi atrăgea pe loc atenția – așa cum îți sare imediat în ochi propriul tău nume, dintr-o pagină întreagă. Nu era metoda obișnuită pentru un hoț surprins și în general, din experiența lui, nici o metodă obișnuită în cazul unei crime nu era. Era o speculație, desigur, dar nu exista o posibilă legătură între cazul Jepp și asasinarea lui Greatrex? În fond Greatrex fusese critic muzical și scrisese despre *Don Juan*-ul în care cîntase Jepp.

Oricum, merita să se ocupe de asta, își spuse el. Doar așa, că-i venise ideea. Probabil că nu exista nici o legătură, dar...

McLaren băgă capul pe ușă.

– Cred că am aflat ceva, spuse el.

– Davis?

– Da. Cel cu „e“.

– Intră.

McLaren intră, într-o mînă ținîndu-și carnetul și în cealaltă, un baton *Mars*.

– Deci, șefu'...

– Lasă ciocolata afară, te rog. Ultima oară mi-ai pus-o pe telefon, Dumnezeu știe cum.

McLaren se uită surprins la mîna lui stîngă, de parcă n-ar fi știut ce ținea în ea.

– Uitasem că mîncam la ea, spuse el și și-o vîrî toată în gură.

Slider se uită în altă parte. McLaren mototoli hîrtia și o aruncă la fix în coș.

– Deci, șefu', reluă el cu gura plină, am dat de

omul nostru Davies. Se pare că are o poveste interesantă.

Slider îi făcu semn lui McLaren să se așeze.

– A fost la spectacol joi seara?

– A ajuns la White City, dar nu a intrat în clădire. În timp ce stătea afară la coadă, cu restul invitaților, s-a apropiat de el un tip și l-a întrebat dacă este de unul singur acolo. Davies i-a spus că da și tipul i-a înșirat o poveste despre cum el și soția lui vin mereu la chestiile astea împreună, dar de data asta el a crezut că o să fie de serviciu așa că soția lui a luat un singur bilet, numai pentru ea, apoi, în ultima clipă a aflat că nu mai este de serviciu, dar nu mai rămăseseră bilete. L-a spus lui Davies că ține neapărat să intre împreună cu soția lui și l-a întrebat dacă nu ar vrea să-i vîndă lui biletul. În primul rînd biletele astea se dau pe gratis, iar Davies nu este genul înnebunit după asemenea spectacole – el vine aici doar în speranța de a cunoaște pe cineva...

– Pe cineva?

– E puțin genul trist, Davies ăsta. Fără slujbă, fără bani, fără o fată – fără prieteni. Așa că frecventează numeroase asemenea spectacole gratuite la BBC. E un mod de a-și trece timpul de care nu duce lipsă și crede că este cea mai bună ocazie pentru el să cunoască fete, deși acestea ar trebui să fie cu adevărat disperate să se încurce cu un ratat patetic ca el. Totuși există destule fete de stînga la emisiunile politice de genul *Întrebări ale vremurilor noastre* și care ar putea considera asta ca o muncă socială. BBC-ul este pentru el ca o agenție specializată, gratuită.

– Înțeleg.

– În sfîrșit, îl întreabă pe tip cît îi dă și tipul îi spune o cifră și Davies își zice că de douăzeci de lire se poate duce în seara asta la bar și agăța acolo o pipiță, așa că bate palma și tipul îi dă o bancnotă de două-

zeci de lire, nou-nouță. Cînd tocmai dă să plece, tipul îl întreabă cum îl cheamă – zice că trebuie să știe la ușă cînd va fi verificat, ceea ce este adevărat și Davies știe asta. Davies îi spune Jim Davies și dus este.

McLaren se lăsă pe spate, mulțumit.

– Tipul probabil că a înțeles greșit, John în loc de Jim și Davis în loc de Davies.

– Omul nu i-a spus lui Davies cum îl cheamă, presupun? Nu, nu putem avea chiar atît de mult noroc. Davies i-a crezut povestea? mai întreabă Slider după o vreme.

McLaren ridică din umeri.

– Nu mi-a spus că nu i-a crezut-o. Mi-a relatat-o ca și cum i s-ar fi părut foarte logică.

– A văzut-o pe nevasta tipului?

– Mi-a spus că nu-l remarcase pînă în clipa în care i s-a adresat. Iar cînd s-a văzut cu bancnota în mînă, s-a cărat repede, de teamă ca omul să nu se răzgîndească. A văzut venind un autobuz și a sărit în el, fără să mai întoarcă deloc capul.

– I-ai cerut descrierea tipului?

– Da. Nu a fost de mare ajutor. Mi-a spus că nici nu s-a uitat prea bine la el. Probabil că a fost interesat mai mult de cele douăzeci de lire decît de cum arăta tipul.

– Mă rog, dar totuși, ce ți-a spus?

– Că era un om între două vîrste, de înălțime medie, proaspăt bărbierit, cu părul scurt, dar nu chel. Castaniu sau negru – nu blond. Nu era sigur dacă purta sau nu ochelari.

– Cum era îmbrăcat?

McLaren ridică din nou din umeri.

– În costum, mi-a spus Davies, sau poate pardesiu. Oricum, nu purta blugi. Și nu-și amintea dacă avea sau nu un sac de voiaj cu el, adăugă McLaren anticipînd următoarea întrebare.

Slider oftă. Davies rămăsese cu impresia unui bărbat copt, respectabil și nu cu cea a unui tânăr neglijent. Poate că a reținut măcar numărul bancnotei.

– În regulă, cheamă-l aici să dea o declarație.

– Am aranjat asta, șefu'. O să vină astăzi. Crezi că omul acela este ucigașul?

– Posibil. Indiferent cine este el, era foarte hotărît să intre acolo. Totuși, mă întreb de ce l-a ales pe acest Davies?

– Stătea chiar în capătul cozii, de unul singur, spuse McLaren. Și pare cam adormit. Probabil că așa i s-a părut și tipului. Sau măcar dădea impresia că avea nevoie de bani.

– Corect. Vezi deci dacă poți obține de la el o descriere mai bună – poate un portret robot. Apoi îl putem compara cu eforturile doamnei Reynolds.

– S-a făcut. Credeți că o să iasă ceva?

– Ceva poate fi orice. Pot exista atâtea și atâtea motive pentru care a vrut să intre la spectacolul acela, dar... Slider lăasă fraza neterminată.

– Da, spuse McLaren cu înțelegere. Văzînd și făcînd.

Slider decise să nu mai folosească niciodată expresia asta. Întotdeauna disprețuise șefii care cădeau în boala șabloanelor verbale și a expresiilor vagi. Asta însemna lîncezirea minții. Acesta și era unul din motivele pentru care se baza atît de mult pe Atherton – acesta îl ajuta să-și țină în permanență mintea în funcțiune.

Phil Hunt făcuse parte din echipa lui Slider, pînă cînd se mutase la Baling. Fusese întotdeauna un ne-suferit. Singura lui mare pasiune în viață era *Escortul* XR3, făcut pe comandă specială, la care înșuruba, atîrna sau îndesa orice fleac nou apărut. Nici un efort nu era prea mare cînd era vorba de mașina lui.

Slider își amintea ca și cum ar fi fost ieri, de o întreagă săptămână în care singurul subiect de conversație a fost setul de anvelope de import, pe care le comandase de la un dealer specializat de pe North Circular.

Singurul lucru bun la Hunt era că nu-și dădea seama cît de prost era și avea un simț al propriei sale superiorități atît de dezvoltat, încît niciodată nu-ți purta rîcă și era amabil cu toată lumea. Deci cînd Slider îl sună să-i spună că era în zonă și-l întrebă dacă nu vrea să iasă să bea ceva împreună, acesta nu văzu nimic dubios în asta și-și întîlni fostul șef zece minute mai tîrziu, într-una din cîrciumioarele din Madeley Road.

Nu a fost greu să-l facă să discute despre cazul Laurence Jepp.

– Apartament la parter, transformat, spuse el în stilul lui obișnuit, fragmentat. Una din clădirile acelea vechi, în stil victorian, ferestre ghilotină, fără încuietoare – desigur – doar dispozitivele originale de blocare. Joacă de copil. După toate aparențele, cel mai banal jaf. Probabil că tipul a intrat în panică în momentul în care Jepp s-a trezit și a acționat alarma.

– A lipsit ceva?

– Nimic care să sară în ochi, dar este greu de spus din moment ce Jepp este mort și locuia singur. Avea o groază de lucruri frumoase – dacă-ți plac chestiile astea – antichități și picturi – dar care nu pot face obiectul unei spargerii decît dacă aceasta ar avea loc la lumina zilei și cu o camionetă trasă în fața casei.

– Un hoț care mergea la noroc, deci?

Hunt bău prelung și mulțumit din paharul de bere.

– Greu de spus, declară el într-un tîrziu, ștergîndu-și mustața plină de spumă, cu dosul mîinii. Era puțin cam tîrziu pentru un puști și puțin cam prea curat lucrat pentru un drogat oarecare. M-am gîndit că

poate era vorba de un lucru foarte rar, pe care cineva îl fură la comanda cuiva. Felul în care a fost deschis dispozitivul de blocare a fost foarte profesionist. Dar să nu uităm că în zilele noastre există și drogați care știu meserie. Șeful meu crede că individul căuta ceva să vîndă, a ales deci o casă pricopsită și i-a luat lui Jepp maul cînd acesta s-a trezit și a dat alarma.

– Deci cum a fost ucis Jepp? Cu un instrument contondent? Întrebă Slider indiferent.

– I-a tăiat beregata, spuse Hunt. Dintr-o pare într-alta – ce-a fost în pat! Uluiitor cît de departe pot împrósca opt pinte de sînge.

– Este greu să tai beregata unuia care stă culcat, spuse Slider.

Hunt zîmbi posac.

– În mod evident, așa și-a spus și tipul. Jepp zăcea cu fața în jos, cu genunchii aduși sub el. Medicul legist presupune că tipul l-a tras jos din pat și i-a tăiat beregata pe la spate. Știa meserie – în felul ăsta nu te umpli prea mult de sînge.

– Trebuie să fi fost puternic.

– Exact. Deși Jepp era mai curînd scund. I-a tăiat însă beregata dintr-o singură lovitură – fără să-l măcelărească – deci trebuie să fi fost puternic.

Slider își ridică paharul doar ca să pară cît mai indiferent, dar trebui să-l lase din nou jos. De teamă să nu-l verse în drumul spre gură. Încercă o întrebare nebunească.

– S-a găsit cumva vreun citat religios pe cadavru sau pe pat? Un bilet cu un verset din *Biblie*?

Hunt păru surprins.

– De unde știi asta?

Slider dădu înapoi, dar reuși să-și mențină calmul ca și cum n-ar fi fost vorba de ceva deosebit.

– La naiba, a vorbit cineva? Șeful se face foc dacă aude că l-a luat pe careva gura pe dinainte.

Era clar că nu-și dădea seama de ironia acestui comentariu.

– Ce scria pe bilet? îl întrebă Slider indiferent. Ce verset era?

– Niște gogorițe despre sînge.

Hunt fu cuprins de o tardivă precauție.

– Nu-mi amintesc exact. Probabil că nu era nimic important. Dar cred că este timpul să mă întorc la birou.

Slider se ridică și el.

– Cred c-ar fi mai bine să vin cu tine, să stau de vorbă cu șeful tău, spuse el.

Hunt îl privi alarmat și fără plăcere.

– Ce înseamnă toate astea? Am crezut că n-ai vrut decît să bem o bere împreună.

– Fii liniștit, fiule, nu te bag în necaz, spuse Slider.

– Nu ți-am spus nimic, insistă Hunt.

– Bineînțeles că nu. Doar că mă interesează în mod deosebit răposatul domn Jepp.

Inspectorul detectiv Gordon Arundel – căruia i se spunea în spate Formidabilul Gordon sau uneori Magnificul Gordon – era un bărbat bine făcut și arătos, care lăsase în urma lui o cărare de inimi sfărîmate și căsătorii destrămate, pe oriunde a servit forțele legii și ale ordinii. Avea două foste-soții și șapte copii de care știa și cheltuielile pentru întreținerea acestora erau atît de mari încît acum nu-și mai permitea să curteze decît femei bogate, ceea ce-l obligase să ajungă periculos de sus pe scara socială. Existau sute de povești despre el; aproape că intrase deja în legendă.

– Ai auzit ce accident neplăcut a avut inspectorul Arundel? S-a retras repede ca să evite să mai aibă un copil și a căzut din pat.

– Ai auzit de soția inspectorului șef? Așteaptă un copil, în sfîrșit – se pare că i-a ajutat Arundel.

Și așa mai departe.

Era totodată extrem de zelos pe secretele lui profesionale și Slider avu mult de furcă să nu-i stîrnească suspiciunea. Arundel abia dacă recunoscuse existența cazului Jepp și nu divulgă nimic despre eventualele dovezi, așa încît Slider deduse din tonul discuției că nici nu avea prea multe. Îi trebuiră zece minute de insistențe ca să-l poată convinge să-l lase să vadă biletul cu citatul din *Biblie*. Biletul era pătat de sînge, ceea ce se potrivea cu textul:

„Prin lege, toate lucrurile sînt ispășite prin sînge; și fără vărsare de sînge, nu există absolvire. Epistola Sf. Apostol Pavel către Evrei 9:22.”

– Se afla pe noptieră, spuse Arundel. Oricum, citatul este incorect. Am verificat. Terbuia să spună „aproape toate lucrurile”.

– Nu este la fel de incisiv ca versiunea aceasta, spuse Slider dîndu-i înapoi punga de plastic în care se afla biletul. Oricum, era un citat tulburător, mai ales dacă era alăturat celui găsit asupra lui Greatrex.

– Cred, spuse Slider prudent, că este foarte posibil să căutăm același om. Se pare că există similitudini în modul de operare.

– Și? spuse Arundel nerăbdător, ce vrei să spui, că avem un ucigaș în serie, în libertate?

– Nu chiar.

Slider îi povesti repede despre Greatrex.

– Nu știu dacă există vreo legătură între ei, ceva special, vreau să zic, în afară de muzică și de operă, în general. Dar este posibil ca cineva să fi avut un dinte împotriva amîndurora.

Arundel îl privi cu dispreț.

– Mi se pare puțin cam forțat. Numai pentru că s-a găsit asupra lor un bilet cu un citat din *Biblie*. Poate că amîndoi le-au primit de la aceeași persoană. Sau poate că tipul tău i-a dat-o tipului meu, sau vice versa,

în cazul în care se cunoșteau. Oricum, omul tătu a fost omorît într-un loc public. Al meu a fost omorît de un spărgător. Se jefuiesc locuințe în fiecare minut din zi – mai ales casele vechi, cu ferestre-ghilotină.

– Și modul de operare?

– Tăierea unei beregate înseamnă tăierea unei beregate. Cu condiția să fie făcută profesionist, dar toți știu să folosească cuțitul, în zilele noastre. Sînt învățați s-o facă de la nouă ani. Dacă mi s-ar da cinci lire pentru fiecare puști din parohia mea care are un cuțit asupra lui, aș ieși la pensie un om bogat. Nu, crede-mă, a fost un jaf pur și simplu, un drogat căutînd ceva să vîndă.

Se uită pieziș la Slider.

– Nu mi-ar plăcea să-i văd pe oamenii tăi scotocind prin cartierul meu, Bill. Este un sfat prietenesc. Dacă apare ceva ce te-ar putea interesa, fii sigur că vei fi anunțat.

– Mulțumesc Gordon.

Slider se ridică în picioare.

– Știu că pot conta pe tine.

– Firește, spue Arundel. Și tu o să mă ajuți la fel, desigur.

Slider sesiză tonul ironic.

Păcat că existau atîția polițiști care îi priveau pe ceilalți polițiști mai curînd ca pe niște rivali decît ca pe niște colegi.

Norma veni cu doamna Reynolds la ușa biroului lui Slider, în drum spre ieșire.

– Doamna Reynolds a identificat sacul, șefu'.

– Da, scumpule, spuse doamna Reynolds, neplăcîndu-i să lase pe altcineva să vorbească în locul ei. Era acesta sau unul la fel, completă ea. Slider se ridicase în picioare în fața ei și aceasta aprobă gestul curtenitor cu o ușoară înclinare a capului.

– Dar sînt multe ca ăsta, nu? Vreau să spun că nu sînt scumpe.

– Adevărat. Dar, oricum, ne-ați ajutat și vă mulțumim că ați venit.

– Ah, este în regulă. Doar trebuie să ne ajutăm între noi, nu-i așa? Și mi-a făcut plăcere. Doamna asta tînăra s-a purtat frumos cu mine.

În spatele ei, Norma își dădu ochii peste cap.

– Și ați făcut un portret robot al omului, da? o întrebă Slider, mai mult pe Norma decît pe doamna Reynolds, doar că răspunsul i-l dădu aceasta.

– Ah, da, am făcut. A fost un sentiment ciudat să văd cum apare în fața mea chipul lui. Nu o să-l uit niciodată și nici privirea pe care mi-a aruncat-o.

– Mi se pare ușor cunoscut, șefu', dar nu-l pot plasa. Nu este unul din lista noastră de răufăcători, deși am un sentiment ciudat că l-am văzut destul de recent.

Slider dădu din cap.

– Cînd o să ai o clipă liberă, ia-l, așează-te jos și trece-ți în revistă cazurile recente; și compară-l cu dosarele. Acum însă probabil că vrei să o conduci pe doamna Reynolds.

Îi zîmbi femeii în vîrstă cu cel mai frumos zîmbet de puști.

– Vă mulțumesc foarte mult că ați venit. Vă apreciem într-adevăr ajutorul.

Îi aruncă o privire Normei care o conduse pe femeie afară din birou, rugînd-o apoi să o aștepte acolo și se întoarse înapoi la Slider.

– Nici o șansă, șefu', spuse ea încet, ca să nu fie auzită de doamna Reynolds. Am trecut cu ea chiar pe lîngă Somers care se afla în primul birou și nici n-a tresărit. Iar portretul robot pe care l-a făcut nu seamănă deloc cu el.

– Nu contează, nici n-am crezut cu adevărat că...

Fu întrerupt de țipătul ascuțit al doamnei Reynolds.

– Ah, Dumnezeu! strigă aceasta, intrînd în goană în birou și împreunîndu-și înspăimîntată mîinile la piept, cu ochii mari.

– Este el! Este acolo, afară! Dumnezeu, ce m-a speriat!

– Cine? Unde? întrebare Slider și Norma în același timp.

– Tipu' pe care l-am văzut la lift! sîsîi doamna Reynolds. Mergeți repede, să nu fugă!

Slider îi făcu Normei un semn cu capul și aceasta deschise ușa și se uită afară.

– Nu este nimeni acolo, spuse ea.

Doamna Reynolds își întinse gîtul ca o broască testoașă și se uită afară pe ușă.

– Sînteți oarbă? Este la capătul coridorului, lîngă automatul de cafea.

Norma se uită la Slider, ridică din umeri și ieși afară.

– Mills! strigă ea. Poți veni o clipă?

Mills apăru în fața ușii, cu un pahar de plastic în mînă și cu o expresie întrebătoare. Doamna Reynolds se dădu înapoi, strîngîndu-și pardesiul la gît, într-un instinctiv gest de alarmă.

– El e! Ține-ți-l departe de mine.

Slider se ridică și se apropie de ea, punîndu-și o mînă liniștitoare pe brațul ei.

– El este detectivul sergent Mills, face parte din echipa mea.

Doamna Reynolds nu-și deslipi de pe Mills ochii fascinați.

– Nu-mi pasă. Oricum, el este tipul pe care l-am văzut la lift, cel cu sacul.

– Sînteți sigură? întrebă Slider cu blîndețe, aruncîndu-i lui Mills o privire. Mills continua să se uite la ei, deconcertat și neînțelegînd nimic.

– Cum să nu, spuse aceasta cu dispreț. Uitați-vă la el! O față ca asta nu poate fi confundată, nu? Este el, cum mă vezi și cum te văd.

– Presupun că nu ai un frate geamăn? Sau un frate care să-ți semene? Întrebă Slider plin de speranță.

Mills, care stătea nefericit de partea cealaltă a mesei își ridică privirea de pe mâinile care i se bălăneau între genunchi.

– Nu am nici un fel de frate. Am fost înfiat.

– Ah, da, așa este. Uitasem.

Norma se lovi cu palma peste frunte.

– De aceea spuneam că mi se părea cunoscut chipul din portretul robot și eram sigură că-l văzusem de curînd.

Slider era îngrijorat.

– Portretul robot este o problemă. L-a făcut înainte de a-l fi văzut pe el pe coridor, ceea ce înseamnă că nu a arătat cu degetul la întîmplare.

– Domnule, spuse Norma, Mills a fost acolo în seara aceea și probabil că l-a văzut. Cine știe de ce i s-a întipărit în memorie tocmai chipul lui și l-a confundat cu omul de la lift. Dacă într-adevăr a văzut un om în fața liftului. Poate că a fost doar imaginația ei.

– Poate, fu de acord Slider, dar din nefericire este un martor bun – foarte sigură și foarte minuțioasă. Și în plus, a identificat sacul.

– Poate că ar fi spus da în fața oricărui sac pe care i l-am fi arătat.

– A spus dinainte că era un sac de voiaj albastru, din nailon. Ar fi putut spune orice altă culoare. Mă tem că trebuie să consider sacul o probă.

Mills zîmbi strîmb.

– Frumoasă lovitură, Norma. Am încurcat-o, șefu'? Întrebă apoi, uitîndu-se la Slider.

– Îți amintești să o fi văzut vreodată pe doamna Reynolds? Ai trecut pe lângă ea pe coridor sau i-ai vorbit vreodată? Întrebă Slider.

– Nu domnule, nu-mi amintesc. Totuși, ea m-ar fi putut vedea. Eu nu am ascuns sacul în lift. N-am avut niciodată un sac ca acesta. Și nu l-am omorît pe Greatrex.

Slider oftă.

– Mă tem că nu arată prea bine. O să trebuiască să te scot din cazul acesta. Și o să trebuiască să-i spun domnului Honeyman. Depinde de el dacă decide să meargă mai departe.

– Domnule, spuse Mills. Își mușcă buza, dar nu păru foarte alarmat, ceea ce era liniștitor. Slider îi făcu semn Normei să plece. Când rămaseră singuri, Mills spuse:

– Nu credeți că am făcut asta, nu, domnule?

– Când te-am cunoscut la Charring Cross, aș fi pariat cu viața pentru tine. De fapt cred că am și făcut-o de câteva ori. Dar nu te-am mai văzut de zece ani. Și așa cum am spus, doamna Reynolds este un martor foarte bun. Te-a descris bucățică cu bucățică. Părerea mea despre tine nu contează, deși nu te-am identificat din descrierea ei.

Mills păru deconcertat de atât de rarefiata încredere a lui Slider în el. Spuse totuși:

– Vă mulțumesc că ați fost sincer, domnule. Cel puțin știu cum stau.

– Între noi doi, Mills, eu tot mai am încredere în tine. Dar trebuie să-mi păstrez mintea clară, chiar dacă asta este împotriva dorinței mele. Ai avut vreo legătură cu Greatrex?

– Nu, domnule.

– Ești sigur?

– Nu l-am mai văzut niciodată pînă acum, dacă țin bine minte. Mă rog, nu în carne și oase. Sigur că l-am

văzut la televizor. Ciudat, spuse el rîzînd reţinut. Este ca şi cum m-aţi întreba dacă i-am omorît pe Melvyn Bragg sau pe Jeremy Paxman.

– Ah, acum începem să vorbim despre împlinirea dorinţelor. Te cred pe cuvînt. Dar ştii că o să trebuia-scă să facem investigaţii, da? Trece-ţi în revistă viaţa, analizează-te bine.

– Nu am nimic de ascuns, domnule, spuse Mills uitîndu-se calm în ochii lui Slider.

– Examinează-ţi mişcărilor, adăugă Slider pe un ton mai preocupat. De exemplu, trebuie să te întreb din nou ce făceai la televiziune joi seara. Nu erai în tură.

– Ah! era un sunet abia articulat de – de iluminare? De realizare a pericolului? O clipă ochii întunecaţi ai lui Mills se umplură de înţelegere, apoi îşi luă privirea de la Slider şi răspunse pe un ton neutru:

– Aşa cum v-am mai spus, tocmai treceam din întîmplare pe acolo şi am văzut întrînd brigada mobilă. Aşa că m-am luat după ea din curiozitate, să văd dacă pot fi de folos.

– Şi cum de treceai tocmai din întîmplare pe acolo?

– Fusesem pe la mătuşa mea, mai devreme. Nu voiam să merg acasă, pentru că încă nu mă simt chiar acasă acolo, aşa că mă plimbam şi eu încercînd să-mi fac curaj.

Slider îl studie o vreme, dar nu se trădă.

– Rămîi la varianta asta, da?

– Este adevărul.

Necazul cu adevărul este că rareori reuşeşte să te convingă. O variantă inventată, bună, bine urzită şi punctată îl poate întotdeauna surclasa; dar Slider nu-i putea spune acest lucru subordonatului său.

– Sînt foarte, foarte nefericit din cauza asta, Slider, spuse Honeyman ca un terrier turbat. Nu, în ciuda

acestei comparații, Slider își imaginează pe loc o mică fundiță roz pe capul șefului său, care nu se mai potrivea deloc.

– Nici eu nu sînt foarte încîntat, domnule, spuse el în șoaptă, fixîndu-și privirile pe puntea nasului lui Honeyman, care nu avea nimic de rîs în ea exceptînd faptul că făcea parte din Honeyman.

– Și așa a fost destul de rău că a trebuit să anunțăm că nu credem că a fost sinucidere. Și asta după patru zile de investigații...

Se uită la Slider ca și cum ar fi vrut să-i spună că el unul a crezut de la început că era vorba de o crimă. Dar cum Slider nu includea kamikaze printre hobby-urile lui, păstră o tăcere plină de respect.

– Eu am anticipat analize deranjante în presă deși am sperat și eu, din simpatie pentru BBC. Măcar dacă ar înțelege dificultățile cu care avem de luptat. Dar acum asta... asta...

Bătu cu palma pe un exemplar din *Evening Standard*, a cărui primă pagină era pe jumătate eclipsată de un titlu scris cu litere negre, mari – **AUTOGOL** și de un subtitlu doar puțin mai mic – **ASASINAREA UNUI STAR MEDIA – POLIȚIA A PRINS PE UNUL DE-AL LOR.**

Slider renunță să-i menționeze ultima ediție care tocmai apăruse și pe care Honeyman încă nu o văzuse.

Se afla pe biroul lui Slider în clipa aceea și trei treimi din pagină erau acum ocupate doar de două cuvinte: **BILISPINTECĂTORUL?**

– Bine barem că nu au nici o fotografie, spuse Slider liniștitor. De fapt nici măcar nu l-au pomenit pe Mills – au vorbit doar de „un detectiv care investiga cazul.”

De fapt, desigur, în presa de scandal dimensiunea titlului era invers proporțională cu volumul efectiv al faptelor furnizate de text.

Dacă ar fi existat destul material ca să umple prima pagină, nu ar mai fi fost nevoie să supraliciteze dimensiunea literei.

– Poate fi doar o chestiune de timp, spuse Honeyman. Oricum, nu aceasta este problema. Problema este că cineva a vorbit și tocmai despre acest subiect, cel mai sensibil, cel mai jenant. Asta o să ne facă să arătăm ca niște proști!

Nu să „arătăm“, ci să „arăt“, își spuse Slider.

– Vreau să știu cine a transmis povestea la ziar! Vreau o anchetă completă și când vinovatul va fi găsit, crede-mă, Slider, o să fiu nemilos! Lucrurile astea trebuie să înceteze odată. O să fie vai de el! Făcu cîțiva pași înainte și înapoi, sub imperiul unei furii nestăpînite.

– Ce-o să creadă domnul Wetherspoon? Ce crezi tu că o să creadă comandantul de divizie? Mîine o să apară în toate ziarele.

Ochii lui Honeyman se bulbucară la perspectiva asta.

– Închipuie-ți ce-o să spună cînd o să citească ziarul peste marmelada lui de la micul dejun.

– Eu cred că informația a venit mai curînd din parte martorului, domnule, spuse Slider. Faptul că nu se menționează nici un nume sugerează acest lucru. Poate că i-a povestit doar ceva unei vecine, iar vecina a telefonat la ziarul local și de aici a ajuns peste tot. Dar asta nu contează atît de mult...

– Ah, îmi pare bine că tu crezi asta! Îmi pare foarte bine să aud că nu contează faptul că sîntem arătați cu degetul pentru că am trimis un om să-și investigheze propria crimă! Nu o să scăpăm teferi din asta, gemu Honeyman ca și cum ar fi văzut volatilizîndu-se în fața ochilor întreaga lui pensie.

– Voiam doar să spun, domnule, că important este să stabilim ce înseamnă această acuzație. Recrimină-

rile mai pot aștepta, dar aici este vorba despre întreaga viață și carieră a lui Mills.

– Cariera! scuipe Honeyman neajutorat; după care însă își reveni. Carver mi-a spus că ai lucrat cu Mills, în trecut.

– Da, domnule. Tăcut, eficient, conștiincios.

– N-ai avut îndoieli asupra onestității lui?

– A fost ajutorul meu în cîteva cazuri. Am avut totală încredere în el.

– M-am uitat peste dosarul lui. Este curat, spuse Honeyman cu regret. Și Colin Washbrook de la Ep-som vorbește frumos despre el. Dar asta este viața lui ca polițist. Viața lui particulară este mai puțin multumitoare. Știi că nu este însurat? Nu-mi plac polițiștii care nu sînt însurați. Și este un singuratic. Prefer polițiștii sociabili. Așa ne putem controla unii pe alții. Ziceai că avea sînge pe haine? mai spuse el privind în sus.

– Zicea că Somers s-a agățat de el, de aici sîngele. Este o explicație rezonabilă. Iar Baker a confirmat că Somers era isteric și că Mills a trebuit să-l calmeze.

– Poate că a stat special aproape de Somers ca să ascundă petele de sînge pe care le avea deja.

– Dar doamna Reynolds n-a spus că omul de la lift avea sînge pe haine, doar puțin, pe manșetă.

– Și asta ar fi fost suficient ca să vrea să ascundă. Nu avea de unde să știe că femeia a remarcat sîngele, dacă s-au văzut doar o clipă – sau că asta va veni la noi.

Degetele lui Honeyman băteau absente pe ziarul de pe masă.

– Amprenta de pe biletul religios nu se potrivește, nu?

– Bob Lamont spune că sînt foarte asemănătoare, dar există cîteva linii distincte care diferă de amprenta lui Mills.

– Mă rog, amprente nu reprezintă o știință exactă. Poți întotdeauna să ai îndoieli în privința lor. În cel mai bun caz reprezintă o dovadă negativă. Dar amprenta aceea, cum bine știm, putea apărea oricând pe bilet. Cel mai afurisit lucru este faptul că se afla acolo. O să fie greu să ocolim acest lucru.

Slider rămase tăcut. Știa că era adevărat. Era amănuntul care nu-i plăcea, în toată povestea asta; totuși, punându-se în locul lui Mills se întrebă dacă nu cumva curiozitatea l-ar fi împins și pe el să facă la fel. Să te plimbi pe noul tău teritoriu, să încerci să simți lucrurile, să încerci să acumulezi cunoștințe care ți-ar putea asigura succesul în viitor, poate chiar viața, depinde... Mă rog, din afară acest lucru era discutabil.

– Ai întrebat brigada mobilă – cine făcea parte din ea?

– Baker și Morley, domnule. L-au văzut pe Mills apărînd imediat după ce au ajuns ei la locul crimei.

– Ah. Dar cei de la recepție?

– Mills spune că nu a trecut pe acolo; s-a luat pur și simplu după polițiștii în uniformă. Nimeni nu a încercat să-l oprească pentru că zona recepției era înțesată de lume – spectatorii care urcau la emisiune.

Honeyman îl privi cu seriozitate.

– Asta poate fi crucial. Dacă poți găsi pe cineva care l-a văzut sosind și care să spună exact momentul, am putea avea o apărare.

– Da, domnule, spuse Slider răbdător. Ne ocupăm de asta.

Echipa începuse deja să-i contacteze din nou pe toți cei care s-ar fi putut afla la recepție în momentul acela, în vaga speranță că cineva ar fi observat uniforme care soseau și pe bărbatul brunet care venea în urma acestora.

Nu a fost nevoie să le spună acestora cît de urgent era; o fi el Mills nou aici, dar era unul de-al lor și

singuratic sau nu, era un om care-ți plăcea pe loc.

– Pînă una alta nu am altă variantă decît să îl suspend pe Mills, spuse Honeyman și spre cîntea lui, părea să regrete; Slider spera asta pentru Mills mai mult decît pentru el însuși.

– Bazîndu-mă pe părerea ta despre el nu voi lua încă alte măsuri, dar Mills trebuie să fie foarte atent și foarte circumspect. I-am spus și lui Carver care este de părere că tu ești cel care va trebui să i-o spui, avînd în vedere că Mills lucra la cazul tău.

„Ce bucurie, își spuse Slider. Mulțumesc, Ron.”

– Și mai e ceva, Slider – încă n-am spus nimic Comisiei pentru investigarea sesizărilor. Vreau să-ți acord o șansă să-ți justifici încrederea pe care o ai în Mills, dar trebuie să te previn că în cazul în care numele lui va fi pomenit în presă sau dacă nu vei reuși să afli ceva în următoarele două zile, nu voi mai avea alternativă. Și din clipa în care Mills va fi predat comisiei, eu unul nu mai am nici o putere asupra lui.

– Înțeleg, domnule, spuse Slider.

Avea deci patruzeci și opt de ore ca să-l scoată din umbră și vîscozitate pe Întunecatul Satanic. Și să salveze cariera elegantă a lui Eric Honeyman de la un sfîrșit ignobil. „Una peste alta, își spuse Slider, aș prefera să fiu acum la Philadelphia.”

CAPITOLUL 12

Aproape de casă

– N-ai fost niciodată însurat, nu? întrebă Slider, așezat la un capăt al mesei din bucătăria minusculă, în timp ce Mills stătea la celălalt capăt. Prin ușa deschisă îl auzeau pe Atherton care cerceta dormitorul. Mills avea un apartament micuț la etajul superior al unei clădiri de pe Stanlake Road, în curba care dădea chiar în New Park, pentru ca să o ia de aici mai departe.

Prin fereastra mică din spatele chiuvetei puteai vedea printre copaci o fărîmă de parc și clădirea BBC-ului, dincolo de acesta.

Era mult prea strîmt pentru un polițist ca să se stabilească pentru totdeauna aici, apartamentul fiind închiriat cel mai adesea pe perioade scurte, noilor veniți în căutare de casă – avînd avantajul că era aproape imposibil să întîrzii la slujbă, cîtă vreme locuiai aici. Cum spusese Atherton, aproape că simțeau mirosul cantinei secției de poliție.

– Niciodată, răspunse Mills la întrebarea lui Slider,

cu o grimasă a buzelor, ca și cum acest lucru l-ar fi amuzat. Sorbi din ceașca lui de cafea. Ceașca lui Slider stătea neatinsă în fața acestuia. Oricum, nu-i plăcea cafeaua instant, iar aceasta aproape că bătuse recordul nebăubilului. Avea culoarea spălăturii de vase și mirose a cîrpă împutită, ca să nu pome-nească decît de cele mai mici neajunsuri. Ciudat că „o cafeluță” fusese întotdeauna acceptată ca pre-cursora unei întâlniri amoroase.

Dar asemenea întîlnirilor amoroase, cafeaua instant dezamăgea de obicei și-ți lăsa adesea un gust ciudat în gură.

– Ce s-a întîmplat cu fata aceea drăguță cu care te întîlneai pe cînd lucram amîndoi la Charring Cross? Fata aceea brunetă. Cum o cheama?

– Ruth.

– Exact. Era scoțiană, nu? Era o fată drăguță.

– S-a căsătorit cu un bărbat drăguț, spuse Mills. Cu o slujbă drăguță, de la nouă la cinci și cu mașină de la firmă și fără convocări de urgență.

– Ah. Îmi pare rău.

– Și mie mi-a părut. Dar au mai fost și altele. Nu sînt homo, adăugă Mills uitîndu-se la el amuzat.

– Nici n-am crezut că ești.

– Atunci pentru dosar. Dar cu cît trăiești mai multă vreme singur, cu atît îți este mai greu să te poți obiș-nui cu cineva. Știți bine – singurele care înțeleg sînt polițistele, dar dacă te întîlnești cu cineva din propriul tău teren, este ca și cum te-ai regula într-un bol cu peștișori de aur. Nici o poveste de dragoste nu poate supraviețui astfel. Așa că las amorul în afara serviciu-lui. Îl consider ceva ocazional. Sau mai exact, el se consideră ceva ocazional. Femeilor nu le place să ocupe locul al doilea, după serviciu.

– În prezent te întîlnești cu Mervin

– A fost cineva, în Epsom.

– Fata pe care ai părăsit-o? sugeră Slider.
Mills nu zîmbi.

– Era căsătorită. Tipul era director de vânzări la o companie de înghețată. Nu știa nimic de noi. Ea nu voia asta. Așa îi convenea cel mai bine. Să-și aibă contul ei Arctic în bancă și să se înfrupte din el.

– Dar tu? Ție îți convenea?

Mills ridică din umeri.

– Nu a fost marea iubire a vieții mele.

– Atunci cine a fost?

Mills nu răspunse.

– Ruth?

– Dacă a fost cineva, atunci ea a fost. Dar dacă ne-am fi căsătorit, probabil că am fi fost deja divorțați. Conform statisticilor. Dumneavoastră sînteți divorțat, domnule?

– Nu încă, spuse Slider.

Nu avea de gînd să-l lase pe Mills să devieze de la subiect.

– Deci povestește-mi acum despre familia ta.

– Tatăl meu a murit – în urmă cu zece, unsprezece ani. Era cu mult mai în vîrstă decît mama. Mama a luat-o puțin... Mills își scutură mîna, semnificativ. În sfîrșit, se apropie de șaptezeci. Se pare că nu este Alzheimer – slavă Domnului. Dar nu-și amintește întotdeauna lucrurile. Le mai încurcă.

– Ziceai că este într-un azil, da?

– Nu este un azil. Este un fel de cămin. St Melitus's, în Brook Green.

– O vizitezi?

– Acesta este principalul motiv pentru care m-am transferat aici, ca să o pot vizita mai des. Cînd lucram în Epsom nu puteam să „trec“ doar pe la ea. Era prea departe. Și cînd părinții ajung la vîrsta asta, nu știi cîtă vreme îi mai ai. După ce a murit tata... ei bine, abia cînd este prea tîrziu îți dai seama de cîte ori ai pierdut

ocazia să-i vizitezi pentru că erai prea obosit sau prea ocupat sau mai știu eu ce.

Slider se gîndi la tatăl lui, dar își reveni repede.

– Mai ai pe cineva?

– Doar pe mătușa Betty. Pe vremea cînd eram copil existau cîțiva unchi și mătuși în vîrstă, din partea tatălui meu, pe care îi vizitam ocazional, dar sînt morți cu toții, iar cu verii mei nu am ținut niciodată legătura. Mama a avut doar o soră. Așa cum am spus, locuiește în Crimson Grove.

– Și o vizitezi și pe ea?

– Întotdeauna trec pe la ea cînd vin să o văd pe mama. Ea însă n-a fost prea încîntată că m-am transferat în Shepherd's Bush. Zicea că nu vrea să o plictisesc una două cu prezența mea. Mills zîmbi, ca să arate că era doar o glumă.

– A ținut întotdeauna foarte mult la mine. Îmi plăcea să mă duc la ea cînd eram copil. Obișnuia să mă scoată în lume, încercînd să-mi lărgască orizontul. M-a dus la Covent Garden, la muzee, la zoo – la Oval, la meciurile echipei Surey...

– Ai avut o mătușă căreia îi plăcea cricket-ul? Întrebă Slider plin de invidie.

– Era o mătușă foarte neobișnuită – foarte educativă. Ea de fapt m-a făcut ceea ce sînt acum. Ea și mama nu se înțelegeau prea bine, dar pot să spun că mama nu a încercat niciodată să mă împiedice să o văd. Cred că probabil ce o deranja, era faptul că mătușa Betty s-a ocupat de cariera ei, în loc să se căsătorească și să aibă copii, ca toate femeile. Dar pentru mine a fost minunat. Adică eu primeam toate cadourile și toată atenția. Mătușa Betty mi-a cumpărat prima bicicletă.

– Ăsta da cadou de la o mătușă, spuse Slider.

– A provocat un mic război acasă, spuse Mills cu un zîmbet amar. Mama și tata nu aveau cine știe ce

bani, nu-și permiteau să-mi cumpere prea multe. Țin minte și acum cîteva comentarii dure la adresa bicicletei. Cred că tata se gîndea să o trimită înapoi, dar asta mi-ar fi sfișiat inima. De ani de zile îmi doream o bicicletă. Poate că a fost puțin lipsit de tact din partea mătușii Betty, dar avea o slujbă bună în serviciul civil și nu avea pe nimeni altcineva pe cine să cheltuiască banii și mă iubea foarte mult.

– Nu era căsătorită?

– Căsătorită cu propria ei carieră.

– Ca și tine.

– O să ajung holtei bătrîn, ca tata – așa obișnuiam să spun. Ce o mai enerva asta pe mama.

– Știi ceva de părinții tăi naturali?

– Nu, spuse Mills ferm, dar indiferent. Nu am pus niciodată întrebări.

– Nu ai fost curios?

– De ce să fi fost? Eram fericit așa cum eram. Mama și tata erau buni cu mine și pentru mine, ei erau părinții mei.

– Totuși, de-a lungul anilor, trebuie să fi auzit cîte ceva despre împrejurările în care ai fost adoptat. Despre cum te-ai născut.

– Am înțeles că mama mea naturală era nemăritată și că tipul n-a vrut să știe nimic, atîta tot. Povestea obișnuită. Firește, pe vremea aceea era un lucru grav să te trezești însărcinată. O fată nu putea să păstreze copilul și să trăiască pe seama statului, ca acum. Vreau să spun că nu trebuia neapărat să fie o fată stricată. Dar nu a avut nici o legătură cu mine. Cum ar fi putut? Am fost luat de lîngă ea la naștere și adoptat cînd aveam doar două săptămîni. Părinții mei nu discutau despre asta și așa cum am spus, eu nu i-am întreat.

– Deci ai crescut prin părțile astea?

– Greu mai poți găsi un băiat mai băștinaș ca

mine. Școala primară am făcut-o la Ellerslie Road și liceul la Christopher Wren. Am fost bursier. Dansam la Hammersmith Palais. M-am îmbătat prima oară la General Smuts și m-am giugiulit cu prima fată în Wormholt Park.

– Impresionante recomandări, zîmbi Slider. Dar ce te-a determinat să devii polițist?

– Într-un fel, cred că mătușa Betty este de vină. Mama și tata voiau să studiez finanțele sau contabilitatea, ceva respectabil și sigur. Mătușa însă obișnuia să vorbească despre serviciul public. Ea credea sincer că lucrînd în serviciul public, făcea ceva pentru țară, draga de ea. Și obișnuia să spună: „Nu-ți poți trăi viața ca și cum ai fi singurul om de pe planetă”. Era efectiv necruțătoare cînd se vorbea despre bani ca singurul scop al unui serviciu. Cred că acesta era un alt motiv pentru care nu se înțelegea prea bine cu tata. Probabil că el își închipuia că îl critica tot timpul. Eu nu cred asta – cred că era doar lipsită de tact. Dar tot ce spunea și făcea ea trebuie să le fi părut un fel de a spune că modul în care trăiau mama și tata nu era destul de bun.

– Nu ți-a fost teamă că intrarea ta în poliție putea să pară ca o nouă trecere de partea ei?

– Nu m-am gîndit niciodată la asta. Îndată ce ideea de a intra în poliție a prins rădăcini în mintea mea, nu mai m-am gîndit la nimic altceva. Și oricum, nu a existat niciodată o ostilitate fățișă între mătușa și părinții mei. Privind în urmă, îmi dau seama că de fapt ceea ce îi supăra pe ei erau doar lucruri mărunte. Dar erau întotdeauna politicoși. Și nu cred că pînă la urmă le-a părut rău că m-am făcut polițist. Mama aproape că a murit de mîndrie la parada de confirmare – de fapt, de cîte ori mă vedea în uniformă; iar tata încerca întotdeauna să mă convingă să vin să vorbesc la ora lui de la Școala Duminicală.

– Părinții tăi mergeau la biserică?

– Ah, da. Erau nelipsiți. Deși asta nu era un lucru neobișnuit pe atunci. Dacă erai un om respectabil te duceai la biserică. Ei însă nu erau într-adevăr religioși. Eu am fost adoptat prin intermediul bisericii. Presupun că erau recunoscători pentru aceasta – era destul de greu chiar și atunci pentru doi soți între care exista o diferență de vîrstă atît de mare, să înfieze un copil. Tata avea cu douăzeci de ani mai mult ca mama.

– Și mătușa ta era religioasă?

Mills îl privi amuzat.

– Nu știu. Niciodată nu aveam voie să o vizitez duminica. Dar mă îndoiesc. Mătușa mea a fost întotdeauna puțin rebelă.

– Nimic, spuse Atherton. O mostră de normalitate. Nu ai fi putut găsi nicidată ceva mai puțin „întunecat” și „satanic”. Singurul lucru discutabil găsit în casă este o colecție de casete cu Barbra Streisand, dar presupun că și un fan al Barbrei Streisand poate fi un om bun, adăugă el plin de îndoială.

– Am cunoscut odată o persoană cît se poate de decentă căreia efectiv îi plăcea Barry Manilow, recunosc Slider.

– Niciodată nu știi, spuse Atherton plin de înțelepciune. Deci cum rămîne cu Mills?

– Nu știu, spuse Slider. Nu cred că este un criminal, dar nu trebuie neapărat să fii un criminal ca să omori pe cineva, nu? Întrebarea este dacă a fost el, atunci de ce Roger Greatrex? Trebuie să existe o oarecare legătură. Nu cred că Greatrex a fost expediat dincolo absolut la împlinire. Și dacă mobilul nu a fost jaful, înseamnă că a fost ceva ce a făcut acesta sau a fost acesta.

– Sau poate chiar tot ce a făcut și ce a fost acesta, spuse Atherton.

- Da, poate, spuse Slider absent.
- Și ce-o să faci acum? întrebă Atherton după o vreme. Continui să cauți o legătură între Mills și Grea-trex? Sau accepți că bătrîna ciripitoare s-a înșelat?
- Nu avem prea multe opțiuni. Trebuie să facem o anchetă completă asupra lui Mills, pentru că altfel o va face Comisia. Asta înseamnă că cineva va trebui să meargă la Epsom și să afle ce prieteni a avut, ce obișnuia să facă el în timpul liber, dacă au existat situații care susțin cazul. Și va trebui să încercăm să-i aflăm toate mișcărilor din seara de joi și de cînd s-a întors înapoi în Bush.
- Mătușa asta ne-ar putea lumina puțin, nu crezi?
- Nu putem decît să sperăm. Iar între timp vom continua să ne comportăm pornind de la premisa că nu el a fost cel pe care l-a văzut doamna Reynolds în fața liftului. Vom continua să punem întrebări, să cău-tăm martori, să le arătăm oamenilor portretul robot și să vedem dacă aceștia îl recunosc, să aflăm istoricul sacului...
- Ha, ha.
- Și al pardesiului.
- Și al cuțitului?
- Slider se încruntă.
- Mills zicea că a fost cercetaș cînd a fost copil. Iar cuțitul seamănă cu bricegele acelea demodate pe care le foloseau cercetașii pe atunci. Eu cred că mai probabil este că doamna Reynolds să fi văzut lîngă lift pe cineva care semăna oarecum cu Mills; l-a văzut pe Mills la televiziune fără să-și dea seama, ca apoi să-i încurce în mintea ei, cînd l-a văzut din nou la secție.
- Mi se pare rezonabil, spuse Atherton. Și-l mai avem și pe domnul Davis, în rezervă, ca să mergem pe urmele lui. Încă nu este cazul să disperăm.
- Cum urmărești pe cineva despre care știi că nu există? întrebă Slider retoric.

Domnișoara Elizabeth Giles, mătușa Betty, se dovedi a fi o doamnă de peste șazeci de ani, înaltă, viguroasă, fumînd țigară de la țigară și al cărei ochi negri, inteligenți o făceau să arate mai tînără decît sugera părul alb. Acesta, deși des și înfoiat, era tuns foarte scurt.

– Indecent, știu, spuse aceasta scuzîndu-se pentru „peruca cheală“, gambitul de deschidere a conversației, dar de cînd am ieșit la pensie l-am lăsat să crească – știți, obișnuiam să mi-l vopsesc, un trist efort de a părea mai tînără decît anii mei – și cu rădăcinile care-mi creșteau albe și capete negre arătam ca un ponei bălțat. Așa că l-am tuns. După cum vedeți, ultimele resturi de păr vopsit au dispărut, așa că pot să încep să-mi recîștig demnitatea datorată vîrstei mele înaintate. Doar că mai curînd aș prefera libertatea. Ca Jo, adăugă ea scuturînd din cap, din *Femeile*. Nu, treceți peste asta. Ce prostie am putut spune. De unde pînă unde un bărbat ca dumneavoastră să citească așa ceva? Și nici fiica dumneavoastră, pentru că sînt convinsă că asemenea cărți ar fi interzise.

Mătușa Betty ocupa parterul înalt al unei case din Ormiston Grove care arăta, prin cărțile de vizită de la sonerii, că avea și alți ocupanți sus și la demisol.

– Am cumpărat-o cu ani în urmă ca pe o investiție în cazul în care m-aș fi măritat vreodată și aș fi avut copii, dar ce bărbat s-ar căsători cu o femeie care are o casă suficient de mare pentru zece copii? spuse ea amuzată.

– Nu încercați să găsiți un răspuns la asta. În cazul în care vă întrebați totuși, aflați că am avut o sumedenie de cereri în căsătorie de-a lungul anilor, dar niciodată din partea cuiva cu care aș fi visat eu să mă mărit. Presupun că problema mea este că nu aș putea niciodată respecta un bărbat în stare să se căsătorească cu o femeie ca mine. Deci iată-mă singură

singurică, dacă nu-i pun la socoteală pe studenții de la demisol și liliicii din turn. Îmi place să fiu înconjurată de tineret, asta mă menține pe linia de plutire.

– Lilieci în turn? reuși Slider să strecoare o întrebare.

– Ah, dragii de ei, nu sînt chiar lilieci, firește, dar cine poate rezista? *Le mot juste* și toate astea. Acum li se spune IGC-uri, Domnul să-i aibă în pază – În Grijă Comunității. Am doi sus și nu ți-ai putea dori chiriași mai buni. În plus, plătesc un impozit mult mai mic. Dumnezeu mi-e martor că am plătit destule impozite de-a lungul anilor – nu că aș avea ceva împotriva. Trebuie să-ți aduci obolul, nu? Nici un om nu este o insulă. Doriți un ceai? Scuzați dezordinea, nu sînt genul Mica Gospodină, iar acum că stau acasă tot timpul, parcă fac de zece ori mai multă dezordine ca înainte. Dar așa cum spunea mama mea, este o mizerie curată. Vă supără cîinii? Pot să le dau drumul? I-am închis în oficiu cînd am venit la ușă, pentru că la cea mai mică ocazie, fug în stradă. Poniți dumneavoastră ceainicul între timp? Este plin.

Slider se conformă, în timp ce domnișoara Giles își făcu loc prin bucătăria înțesată și deschise o debara plină cu haine, din capătul celălalt, de unde țîșniră două proiectile mici, păroase care începură să dea ocol încăperii, într-un iureș, ca pe zidul morții, frecîndu-se drăgăstos de fiecare pereche de picioare pe care o întîlneau în drum. După o vreme încetiniră suficient ca să revină la ceea ce erau în realitate, doi șnauteri cenușii, tunși foarte scurt și cu trupurile numai mușchi și care îi reconfirmară lui Slider părerea că oamenii își aleg cîinii după propria lor înfățișare.

– Niște zănateci, spuse domnișoara Giles cu afecțiune, împingîndu-l cu piciorul pe cel mai apropiat. Ai crede că au stat închiși acolo zile întregi, nu minute. Și acum, ceaiul. Unde am pus ceainicul? Ah, da, îmi

amintesc, este cu flori, dincolo. Am primit zilele trecute, zîmbi ea fermecător, un buchet uriaș de flori și a trebuit să recurg la toate vasele disponibile. Oricum nu contează, deoarece ceaiul este la pliculețe. Vă supărați dacă sînt teribil de nemanierată și îl fac direct în ceașcă?

– Cîtuși de puțin, spuse Slider. A fost ziua dumneavoastră?

– Dumnezeule Mare, de unde ați... Ah, florile! Da, a fost ziua mea, deși la vîrsta mea ar fi mai potrivit să încetezi să mai ai așa ceva. Dar Steve, dragul de el, nu uită niciodată. Este un băiat bun.

– Aveți...?

– Vreți o ceașcă sau o stacană? Îi luă aceasta vorba din gură. Ceșcuțele sînt micuțe, beți mai mult dacă nu vă deranjează stacana. Și cum îl vreți? Cu lapte, cu zahăr?

– Fără zahăr, mulțumesc.

– Perfect. O să rămînem aici, dacă nu vă supără. Este prea mare deranj dincolo. Jos, băieți! Basket! strigă ea, zîmbind printre aburi. Întotdeauna îmi venea să rîd cînd îi auzeam pe oameni strigîndu-și cîinele „Basket”. Am început să le spun așa în glumă, dar ce știi ei? Are totuși efect – un cuvînt cu sunete ascuțite, distincte.

Cei doi cățeluși o ascultară și se așezară unul lîngă altul în coșul de nuiete spațios, de modă veche, de lîngă ușă. Bucătăria rămăsese nemodificată, la stilul anilor '50, cu o masă de lemn și scaune la fel, o sobă cu gaz din email gri, un spălător din faianță și un bufet de lemn cu partea de sus smălțuită, ca suprafață de lucru. Singurul lucru modern din încăpere era un radiocasetofon portabil, mare și strălucitor – căruia i se spunea mapa Brixton, pentru că băieții indieni îl purtau în permanență cu ei – aflat într-un colț de unde se auzeau încet voci și muzică. După o vreme Slider

recunosc o operă de Mozart și se simți mîndru de el. În afara cărților, a hainelor, a ziarelor și a spălătorului înțesat, camera arăta ca un loc uitat de lume, totul avînd un aer foarte de demult. Slider se întrebă dacă așa arăta și pe vremea cînd venea aici Mills, copil fiind.

– Locuiți de multă vreme aici? întrebă el, cînd aceasta făcu o pauză ca să-și recapete suflul.

– De treizeci de ani. Cred că am fost una din primele femei de pe pămîntul ăsta care a obținut un credit pe propriul ei salariu, dar chiar și așa a trebuit să fac rost de o recomandare specială din partea șefului meu, pentru societatea de construcții. Pentru cei de acolo, orice femeie trebuia să se mărite și să aibă copii, așa cum noaptea urmează după zi. Adesea m-am întrebat ce le-a spus șeful meu, zîmbi ea. Probabil că nimeni nu ar vrea vreodată să se însoare cu mine.

– Deci aici obișnuia Mills – Steve – să vă viziteze, copil fiind.

– Da. Oricum, ei locuiau chiar după colț, în Oaklands Grove.

– De aceea ați cumpărat casa? Adică aici și nu în altă parte?

– Pe vremea aceea proprietățile erau ieftine aici, răspunse ea și Slider își spuse că totuși ceva în acest răspuns era mai puțin direct decît toate spovedaniile ei de pînă atunci. Își făcu de lucru cu pliculețul de ceai înainte de a vorbi din nou.

– Nu m-a deranjat că eram alături. Pe Maggie și pe soțul ei nu-i vedeam prea des, dar era plăcut să-l văd pe Steve venind aici. Îmi închipui că v-a spus că îl iubeam foarte mult?

– A vorbit cu multă căldură despre dumneavoastră, răspunse Slider. Zicea că l-ați dus la meciuri de cricket și la operă.

Domnișoara Giles rîse și el își dădu seama că

trebuie să fi fost atrăgătoare în tinerețe, deși poate și atunci, dominatoare.

– A trebuit să fac ceva ca să contracarez cultura fotbalistică. Arthur – tatăl lui – îl ducea la toate meciurile de fotbal, aproape sîmbătă de sîmbătă, în timpul iernii. Ideea lui era ca Steve să devină un om cît se poate de obișnuit, la fel ca el și ca toți ceilalți. În timp ce eu voiam să fie cît mai diferit cu putință. Vedeam că băiatul avea un potențial mare. I-am deschis ochii spre alte orizonturi, mai largi. Am sperat că poate îi va plăcea muzica – mama mea cînta foarte bine la pian, iar tata cînta binișor. Nu am vrut ca Steve să crească cu ideea că fotbalul și biserica metodistă erau tot ce conta în viață.

– Cum a primit tatăl lui asta?

Îl privi cu asprime și-i puse ceaiul jos cu un zgomot mai puternic decît strict necesar.

– Tatăl lui? Doar n-o să credeți că oameni ca Arthur apreciază opiniile celorlalți. Mințile lor merg pe șine. Tot ce este străin experienței lor este în mod automat suspect și o critică la adresa lor.

– Nu v-ați înțeles cu el?

– Ah, n-aș spune asta. Arthur era un om bun, decent, cu frica lui Dumnezeu. Pot să spun că mă găsea enervantă. Și, bineînțeles, ura ideea că aveam o carieră. Pentru el, locul unei femei era acasă. Dar a fost un tată bun pentru Stevie, așa cum înțelegea el să fie. Am simțit doar că îi puteam oferi ceva ce nu putea avea de la Maggie și Arthur – dar am încercat să o fac cu discreție.

Îi întîlni privirile lui Slider și izbucni într-un rîs din toată inima.

– Da, știu! Nu trebuie să vă uitați așa la mine. Și bineînțeles, nu sînt persoana cu cel mai mult tact. Dar cu toții am încercat să ne purtăm civilizat, de dragul băiatului.

– Sora dumneavoastră este mai în vîrstă?
 – Cu opt ani.
 – Ați fost numai dumneavoastră două?
 – Au mai existat doi frați între noi, gemeni, dar au murit la naștere. Biata Maggie a fost întotdeauna sora mea mult mai mare, alergînd după mine, încercînd să mă scoată din necazuri și luînd asupra ei tot ce nu făcuse. Apoi a murit tata, prematur, iar mama n-a mai fost bună de nimic și Maggie a trebuit să-i preia rolul. Asta a și îmbătrînit-o înainte de vreme, sărmana, în timp ce eu am putut continua toată viața să mă port cum nu trebuia, convinsă că eram prîslea familiei. O păcătoasă!

– Chiar ați fost? O păcătoasă vreau să spun?
 – Ah – nu, nu chiar. Doar că moravurile epocii au fost împotriva mea. Vreau să spun că Arthur a fost un exemplu perfect de moralitate pentru acele zile. Credea că era dezmățat să vezi o femeie fumînd. Iar faptul că aveam propriul meu cont în bancă și un carnet de cecuri îl vedea ca pe o adevărată pierzanie! Adeseori mă întrebam de ce se măritase Maggie cu el.

– Dumneavoastră de ce credeți c-a făcut-o?
 – Presupun că l-a considerat un fel de înlocuitor al tatălui. Dar să-l lăsăm pe Freud. Oricum, era cu douăzeci de ani mai în vîrstă decît ea – și cu treizeci, în suflet. Presupun că se săturase să fie Mama și voia să fie din nou Copilul cuiva. De fapt nu asta vrem cu toții – pe cineva care să ne preia toate responsabilitățile? Numai că unii doresc asta mai mult ca alții.

Ultimele cuvinte fură estompate de țigara din care trase cu putere, clipind des, în fum.

– Erau foarte credincioși – sora și soțul ei?
 – Destul, cred. Foarte mult, în comparație cu mine. Dar nu se comportau ciudat. Erau niște metodiști fără complicații. Se duceau la biserică în fiecare duminică,

Arthur preda la școala duminicală, iar Maggie făcea ceai la diversele acțiuni organizate de biserică, chestii dintr-astea. Arthur era puțin cam demodat în privința tinerii sabbatului, dar el era demodat în multe. Nu îl lăsa pe Steve să mănânce pe stradă, de exemplu – nici măcar o înghețată. Închipuiți-vă, dacă băiatul voia un cornet de trei bănuți, trebuia să vină cu el acasă și să-l mănânce stînd la masă. Care mai e distracția, atunci?

Slider zîmbi.

– Mama mea era la fel. Nu ne-ar fi lăsat în ruptul capului să mîncăm pește cu cartofi prăjiți direct din hîrtie. Trebuia să-i aducem acasă și să-i punem pe farfurii. Zicea că era nemanierat să mănînci pe stradă.

Domnișoara Giles zîmbi larg.

– După mine asta este adevărată cruzime! Era metodistă?

– Nu, doar o anglicană ca atîția alții.

– În sfîrșit, acum vă puteți da seama de ce trebuia să fac tot posibilul să introduc puțină viață în existența lui Steve. Slavă Domnului că Arthur nu a avut o fata, mai mult nu mai trebuie să spun.

– N-au avut niciodată proprii lor copii?

Domnișoara Giles scutură din cap.

– Și-au dorit, dar de geaba. Eu una cred că Arthur era de vină, dar asta nu era un lucru care să se discute pe vremea aceea. Și oricum, Maggie nu ar fi discutat niciodată cu mine așa ceva. Din loialitate, înțelegeți. Așa că au adoptat.

– Prin intermediul Bisericii, înțeleg?

– Da.

Slider mai așteptă, dar ea nu mai spuse nimic, trăgînd din țigară, cu ochii ficși la fumul care se ridica în rotocoale.

– Au știut ceva despre părinții copilului?

– A fost o adopțiune efectuată în particular, aran-

jată de pastor. Din cauza vârstei lui Arthur nu puteau urma căile normale. Totul însă a fost legal și așa cum trebuie.

Tonul ei deveni defensiv și spuse, încercînd parcă să se liniștească:

– Sînt sigură că așa a fost. Mă întrebam doar dacă...

Rămase pe gînduri cîteva clipe.

– Joshua Green este numele lui. Numele ăsta mi s-a părut întotdeauna ca numele unui sat dintr-o carte de povești. Nu că ar fi avut ceva idilic în el – era un pastor real, cu ochii strălucitori, o adevărată dinamită. Avea o influență teribilă asupra enoriașilor săi. Și era un mare organizator. Maggie obișnuia să spună despre el că era în stare să planifice chiar și o mîță cînd să facă pisei.

Trase din nou din țigară.

– Nu a fost singura adopție pe care a aranjat-o – Green. Se ocupa de un cămin Mama-și-Copilul, finanțat de biserică. Cred că era activitatea lui preferată, de caritate. Și cred că a fost normal ca Maggie să meargă la el cînd a constatat că nu poate avea copii.

– Dar credeți că ea nu a știut nimic despre mama naturală?

– De unde să știu eu ce știa ea? răspunse aceasta ușor iritată. Tot ce știu este că pe vremea aceea asemenea lucruri erau înconjurată de o mare discreție. În clipa în care o femeie renunța la copilul ei, era de presupus că dispărea pentru totdeauna din viața acestuia. Nimeni pe vremea aceea nu se gîndea că li s-ar fi putut permite copiilor înfiați să-și cerceteze trecutul, așa cum o pot face astăzi. Legea pentru Protecția Copiilor – sau cum i s-o fi spus. Legea retrospectivei este o lege proastă, așa mi s-a spus întotdeauna. Din fericire, celor mai mulți dintre ei nici nu le pasă. Ori-

cum, ce importanță ar avea asta? Maggie a fost cea care l-a crescut pe Steve. Ea este cea care i-a modelat caracterul, dacă asta vă interesează.

– După el, dumneavoastră aveți un rol destul de mare aici, spuse Slider zîmbind.

Domnișoara Giles se ridică brusc de pe scaun și se duse la spălător, golindu-și resturile din ceașcă și clătind-o zgomotos.

– Scuzați-mă, nu am auzit ce ați spus, zise Slider cînd aceasta se întoarse la locul ei.

– Am spus ce anume exact vreți să știți despre Steve? Ce anume se crede că a făcut? Sau nu mi se permite să știu?

– S-ar părea că există anumite neregularități în evoluția unui caz în care este implicat, spuse Slider prudent. Eu încerc doar să lămuresc lucrurile. Am lucrat cu Mills în urmă cu cîțiva ani și prefer să mă ocup eu, în mod direct, decît să las cazul pe mîna altuia.

– Ați lucrat cu el? întrebă ea cu privirea atentă. Da, stați puțin, acum îmi amintesc numele dumneavoastră. M-am gîndit eu că mi se părea cunoscut. A fost pe vremea cînd lucra la Charing Cross, da? Vorbea uneori despre dumneavoastră – zicea că erați un polițist bun, destinat unor funcții mai înalte.

– Aceste două noțiuni nu merg întotdeauna împreună, spuse Slider.

Femeia începu să-l privească acum cu interes și cu mai multă prietenie.

– Deci ce se presupune că ar fi făcut? Cum vă pot ajuta? Despre ce caz este vorba?

Slider îi spuse și îi explică de ce anume fusese văzut Mills la locul crimei, în momentul nepotrivit.

– Eu unul nu cred că este ceva adevărat în asta, spuse Slider pe un ton firesc, dar martora pare o persoană foarte sigură și l-a descris foarte bine. A compilat un portret-robot care seamănă foarte bine cu el.

Domnișoara Giles se lăsă încet în scaun. Îl privea ca și cum s-ar fi gândit la ceva.

– Dar el...

Încercă să-și umezească buzele și fu curprinsă de un acces de tuse. După care, bătîndu-se cu pumnul repede în piept, spuse:

– Trebuie să renunț odată la țigările astea afurisite. Ce spuneți...? Doar nu credeți că este posibil așa ceva?

– Părerea mea este că martora l-a văzut în mod sigur în altă parte, dar pur și simplu și-a amintit de el acolo unde nu trebuia. În fond, el s-a aflat acolo toată seara. Dar cu o identificare atît de precisă, trebuie să fac cercetări.

– Precisă, da, spuse ea și rîse ciudat, ca și cum ar fi fost o glumă cu un sens special pentru ea. În mod evident Steve nu este un criminal – dacă ați lucrat cu el, știți asta. Într-adevăr, joi după-amiază a venit să mă vadă și a plecat cam pe la – ah, nu știu – șase și jumătate. Nu m-am uitat la ceas, dar cam pe acolo a fost.

– Da, spuse Slider. Asta se potrivea cu ce-i spusese Mills. Este cumva un om religios?

– Religios? Ce expresie oribilă! Dacă vreți să spuneți ca părinții lui, nu, nu este. Dar sînt sigură că are o credință lăuntrică și un cod lăuntric, ca mulți dintre noi. Nu cred că ar putea fi un polițist bun dacă nu ar crede în ceva, nu? Și este un polițist bun, da?

– Așa cred, spuse Slider. Dar nu obișnuiește să meargă în mod regulat la biserică? Nu aparține unui grup special?

– Nu, după cîte știu eu.

Slider dădu din cap și continuă să converseze cu ea, în timp ce gîndurile i se învălmășeau în minte. Nu găsiseră nimic de natură religioasă în apartamentul lui Mills, nici măcar o *Biblie* – deși cu o educație ca a lui,

Mills ar fi trebuit să cunoască *Biblia* pe dinafară sau măcar suficient ca să poată cita din memorie. Și cum locuia temporar în acest apartament, poate că nu își adusese toate lucrurile cu el. Să nu uite să verifice asta.

Se sculă să plece.

– Apropo, de ce nu ați vrut ca Mills să se întoarcă în Shepherd's Bush? Aș fi zis că v-ar fi plăcut să-l știți undeva mai aproape de Epsom, după cât de mult țineți la el.

Era pregătită pentru întrebarea asta.

– Nu mi-a plăcut să-l știu legat de șorțul a două băbății ca mine și ca mama lui. Mai ales acum, când Maggie este gaga. Am putea fi o adevărată frână pentru el, avînd în vedere inima lui bună și nu asta este ceea ce mi-am dorit vreodată pentru el. Trebuie să-și trăiască propria lui viață. I-am spus joi, cînd a venit aici, că nu vreau să-l văd vizitîndu-mă din cinci în cinci minute. Așa nu poate face nimic în viață.

– Și vreți să faceți desigur ceva în viață?

Îl privi pe Slider cu ochii micșorați, deși asta poate ar fi putut fi din cauza fumului care se înălța din țigara proaspăt aprinsă.

– El este tot ce am avut eu vreodată mai aproape de un fiu, spuse ea. Firește că vreau să fac neapărat ceva în viață.

CAPITOLUL 13

Vieți particulare

Atherton cunoștea expresia aceea. Cînd se întoarse, Slider avea aerul unei intense preocupări, ca un om care tocmai mîncase prea mult curry și băuse cîteva beri la *Anglabangla's Super Mistral*.

— Ce este, șefu'? Întrebă el, dar fără prea mari speranțe. În această fază, nici șeful lui nu prea știa bine ce anume era. Ceva încerca să prindă formă în mintea lui.

Slider dădu doar din cap și se îndreptă spre biroul lui. Atherton se luă după el.

— Încă n-am avut noroc cu portretul robot, firește, dar este o treabă de durată, cu toți oamenii ăștia atît de dispersați. Le-a fost arătat deja la treisprezece de la televiziune și cam la vreo douăzeci dintre spectatori, dar pînă acum doar o singură femeie a spus că i se pare cunoscut, dar și ea a fost destul de vagă — crede că a văzut pe cineva asemănător la un moment dat, dar nu poate fi sigură. Oamenii sînt atît de neatenți, se plînge el.

– Da, spuse Slider.

Atherton îl privi întrebător.

– Nu prea-mi dau bine seama dacă vreau sau nu ca lumea să-l recunoască sau nu. Vreau să spun că dacă oamenii l-au văzut pe Mills în jurul clădirii – o fi de rău sau de bine?

– Portretul robot a fost arătat tipului care și-a vîndut biletul?

– Jim Davies? Da. Și el crede că ar putea fi vorba de același individ, dar nu este sigur. Totuși barem el nu a spus un nu categoric, ceea ce ne dă posibilitatea să sperăm că acela care a cumpărat biletul seamănă suficient cu Mills ca să o deruteze pe doamna Reynolds și ca asta să facă din el asasinul, iar noi să nu mai avem decît să-l găsim.

– Ai aflat cine a trecut pe listă numele „Davis” și cine l-a întîmpinat în sala de mese? întrebă Slider brusc.

– Ah, da, a fost Coffey. Vrei să vorbești cu el?

Coffey, un tînar ofițer în uniformă, intră în birou cu un aer rușinos.

– Scrii atît de urît încît te-ai fi putut face doctor, spuse Slider. Tu ce crezi că ai scris, Davis sau Davies?

– Davis, domnule, categoric. Și eu întotdeauna verific cînd este vorba de astfel de diferențe de scriere, adăugă acesta serios, pentru că eu am o anumită preocupare pentru nume. Toată lumea mi-l scrie greșit pe al meu.

– Deci îți amintești de omul acela?

– Păi, domnule, nu, nu prea.

Slider îl privi cu asprime și Coffey își ridică mîinile într-un gest de capitulare.

– Erau atît de mulți oameni acolo, învîrtindu-se cu toții în jurul unor cantine, iar noi stăteam la mese, scriind, în timp ce ei urcau unul cîte unul și se așezau

jos și-și spuneau numele și adresele. Era ca o mașină de făcut cîrnați. Am scris încontinuu.

– Te-ai uitat la portretul robot?

– Da, domnule. Cred că ar fi putut fi el, dar în mod cinstit nu pot spune că îmi amintesc. Cred că trebuie să-mi fi ridicat privirea la oameni, în timp ce aceștia se așezau, dar nu le-am înregistrat chipurile. Nu eram acolo ca să îi recunosc, ci încercam doar să aud ce spuneau. Era atîta gălăgie încît abia dacă te puteai auzi pe tine și...

Propoziția rămase neterminată și Slider o putu completa ușor, doar pentru el – ... și îl înjuram cu toții pe șeful care se afla jos și care își închipuia că nu aveam nimic mai bun de făcut decît să înregistrăm numele și adresele a două sute de oameni.

– Dar portretul robot se presupune că este al lui Mills, nu-i așa, domnule? Vreau să spun că așa fi observat dacă s-ar fi așezat pe scaun în fața mea, el sau cineva care să-i semene.

Slider nu ar fi pariat pe asta, cu atît mai mult cu cît Coffey l-ar fi putut vendea pe acesta, o clipă, la parter. Așa cum zisese Atherton, oamenii sînt atît de neatenți.

Tocmai se pregătea să plece acasă cînd Norma își băgă capul pe ușă și spuse:

– Domnul Honeyman vrea să vorbească cu dumneavoastră, șefu'.

– Ce mai caută aici la ora asta? întrebă Slider obosit.

– Parcă ar fi Maori Haka, spuse ea. Ați văzut ziarul?

– Ah, nu-mi spune!

– L-au numit pe Mills.

– Cum naiba a răsuflat asta? înjură Slider. În sfîrșit, presupun că trebuie să mă duc să dau piept cu el.

Honeyman era teribil de supărat.

– Asta nu putea veni de la martoră, spuse el acuzator, bătînd în ziar cu un deget dojenitor. Cineva din echipa ta a suflat ceva.

Slider luă în tăcere ziarul și citi:

Ofițerul de poliție implicat în cazul uciderii lui Roger Greatrex, suspendat în urma unor pretense neregularități de comportament, este sergentul detectiv Steven Mills, în vîrstă de treizeci și opt de ani. Mills, recent transferat la Shepherd's Bush, locuiește aici și nu are antecedente disciplinare. Poliția a refuzat să comenteze motivele clare ale suspendării lui Mills.

Articolul continua cu o reluare a detaliilor privind omorîrea lui Greatrex. Nu mai era nimic altceva despre Mills. Doar o fotografie – una proastă, dar dacă-l cunoșteai, îl puteai recunoaște.

– De fapt ei nu știu nimic, spuse Slider dîndu-i ziarul înapoi.

– Nu o să dureze mult, bombăni Honeyman. Dumnezeu știe cum au pus mîna pe fotografie, dar acum o au și cine știe ce vecin îl va recunoaște și apoi vor afla unde locuiește și iată subiectul știrilor de la ora șase. Sînt foarte, foarte nefericit din cauza asta, Slider. Am sperat că îți poți ține echipa în frîu. Este o conduită foarte neprofesională, efectiv inacceptabilă.

– Se putea afla de oriunde, domnule, începu Slider, dar Honeyman îl întrerupse.

– Problema este că s-a aflat de undeva, zise acesta, făcîndu-l pe Slider să tacă, uluit. Acest lucru schimbă situația. Va trebui să-l informez pe domnul Wetherspoon. Îmi închipui că o să-mi ia cazul.

– Domnule, spuse Slider disperat, dar Honeyman ridică mîna.

– Știu, știu. Voi face tot posibilul să-ți mai obțin puțin timp, dar nu-ți pot promite nimic. Ai făcut ceva progrese?

Expresia lui Slider trădă frustrarea.

– Numai negative, domnule. O clipă ceva se aprinse în mintea lui la auzul acestui cuvînt, dar nu avu timp să se concentreze.

– Nu există nimic care să indice vreo legătură între Mills și Greatrex, continuă el. Dar...

– Nu este suficient, zise Honeyman cu nespus regret. În sfîrșit, așa cum am spus, o să încerc să mai cîștig puțin timp pentru tine. Dar sfatul meu este să vii cu ceva puțin mai pozitiv, și asta cît de repede cu putință.

„Ce naiba crede deșteptul ăsta, că nu am încercat?” se întrebă Slider posomorît, în timp ce se retrăgea.

Și Joanna cunoștea expresia asta.

– Ai dat de vreo urmă? îl întrebă ea în timp ce el se lăsă pe ușa bucătăriei, privind-o cu ochi care nu o vedeau.

– Mmm, făcu el vag.

– O pistă?

– Nu știu. Încă nimic nu are logică. Cred că sînt pe cale să înțeleg ce cred, dar sînt atît de departe de scenă încît nu pot urmări piesa. Ce gătești de mîncare?

– Supă „minestrone”. Suficient de groasă ca un șoarece să poată țopăi pe ea. Vrei și pîine?

– Îhî, făcu el criptic.

– Asta a însemnat un da? întrebă Joanna, dar el era deja departe. Joanna oftă și apoi se gîndi la Irene și se stăpîni. Așa trebuie să fi fost să fii căsătorită cu el în toți acești ani, iar în cazul lui Irene, aceasta nici măcar nu se putea consola cu gîndul că se știa îndrăgostită puternic de el, dar ignorată, în imaginația ei, de acesta.

Pîinea era puțin veche așa că se decise să o pră-

jească. Apoi se gîndi să facă pîine cu usturoi și curăță doi căței pe care-i mixă cu sare și unt pe care să-l întindă apoi pe pîinea prăjită. Dar după reacția lui Bill, își spuse că i-ar fi putut da foarte bine șervete de masă șă le înmoaie în supă, că tot nu ar fi observat.

Între două înghițituri, se uită la chipul absent din fața ei și simți cum scurta ei mînie dispăre, făcînd loc unui val subit de afecțiune. Dificultatea constă întotdeauna în faptul că iubești o persoană așa cum este și că nu poți înlătura aspectele care te enervează fără să schimbi felul de a fi al acesteia. Meseria lui Bill îi stătea în cale, dar separă-l de slujba lui și ceea ce ar fi rămas nu ar mai fi fost Bill. Își spuse că probabil și el simțea la fel în legătură cu slujba ei – sau așa ar fi făcut, dacă ar fi fost predispus la introspecție. El se arătase destul de enervat și supărat că nu fuseseră împreună în weekend, dar se îndoia că acesta ar fi mers pînă la capăt cu analizarea sentimentelor sale. Lăsînd totul la o parte, trebuia să recunoască faptul că Bill nu avusese timp să se gîndească la altceva în afară de cazul lui. Nu fu deloc surprinsă cînd, după masă, acesta îi spuse scuzîndu-se:

– Ascultă, îmi pare rău, dar cred că trebuie să plec din nou.

Ea protestă doar pentru că simțea că el aștepta asta și ar fi putut crede că nu-i păsa.

– Este singura mea seară acasă, săptămîna aceasta. Chiar trebuie să pleci?

– Îmi pare rău, spuse el neajutorat. Sînt în luptă cu timpul și este vorba de unul din oamenii mei.

– Da, știu – Mills. Crezi că el a fost?

– Nu este treaba mea să cred ceva. Eu trebuie să strîng probe, indiferent unde vor duce acestea.

– Da, dar tu crezi că el a fost? insistă ea, cunoscîndu-l.

– Eu sper să dovedesc că nu, recunosc el. Ți-a-

mințești de încercarea aceea de spargere la Christa Jimenez, despre care ți-am vorbit?

– Crezi că are vreo legătură?

– M-am întrebat după asasinarea lui Laurence Jepp dacă există vreo legătură, dacă într-adevăr a fost o spargere.

– Pentru că jucau amîndoi în *Don Juan*? Crezi că există un blestem al acestei montări.

– Nu am mers chiar atît de departe. M-am întrebat doar dacă intenția a fost un atac la persoană și nu o spargere; dacă este așa, atunci ar fi putut fi același individ. Așa că l-am rugat pe Mills să dea o probă de sînge și l-am convins pe Ron Carver să mă lase să o compar cu sîngele de pe cuțitul cu care și-a atacat Jimenez musafirul nepoftit – pentru că este cazul lui, desigur. Aștept vești de la Tufty. Firește că în cel mai bun caz ar fi vorba de o probă negativă. Nu există nici o certitudine că acest incident are vreo legătură cu uciderea lui Greatrex. Și mai trebuie rezolvată și problema identificării.

Slider tăcu, pierzîndu-se din nou în gînduri. Joanna îi studie chipul.

– La asta te-ai gîndit de cînd ai venit acasă?

– Nu numai, spuse el. Am mai dat de un fir, dar chiar dacă am dreptate, nu văd unde o să mă ducă asta. Dar trebuie să acționezi. Aceasta este singura cale care te duce mai departe. Da, următorul pas. Poate că o să văd mai clar după ce îl voi face.

– Du-te, spuse ea. Cu binecuvîntarea mea.

Recompensa ei fu o slabă licărire în ochii lui Slider.

– Adevărat?

– Un bărbat trebuie să facă ce trebuie să facă un bărbat. Oricum, în starea asta nu am ce face cu tine.

Surprinse îndoiala și se întinse spre el, mîngîindu-l ușor pe mînă.

– Vorbesc serios. Adevărat. Du-te, oricum trebuie să exersezi și niciodată nu o să reușesc dacă stai aici privindu-mă provocator în fiecare seară.

– Mulțumesc, zise el, reușind chiar să și zîmbească.

Îl conduse la ușă și-l sărută în așa fel încît puținul moștenit de la mama lui îl făcu să se întrebe ce ar putea spune vecinii.

– Să nu ne vadă cineva.

– Bieții de ei, spuse ea sărutîndu-l din nou, dar de data aceasta el întinse mîna în spatele ei și stinse lumina. Nu-i plăcea să fie surprins în felul acesta – dar, spre deosebire de ea, viața lui fusese amenințată de atîtea ori. A privi peste umăr trebuia să fie o a doua natură.

În apartamentul domnișoarei Giles luminile erau aprinse și cînta încet muzica, dar nimeni nu răspunse la sonerie.

Se gîndi să încerce la soneria de la etaj, dar amintindu-și cine anume spusese ea că locuia acolo, decise să sune la subsol. Se auzi un vacarm de muzică pop și după o vreme se deschise ușa și o tînără cu un prosop înfășurat în jurul trupului își scoase capul prin crăpătură.

– Ah, sunați de mult? Aveam capul sub robinet, spuse ea uitîndu-se la el cu o expresie atît de deschisă și de încrezătoare încît se gîndi la fiica lui, Kate, și fu cuprins de o duritate paternă. Putea fi oricine și iat-o pe ea în halat și complet fără apărare.

– Sînt ofîter de poliție, spuse el repede, deși era clar că ea nu se temea cîtuși de puțin. Îi arătă legitimația, dar fata abia îi aruncă o privire.

– Ar trebui să citești întotdeauna cînd cineva îți arată legitimația, o certă el, dar ea îl privi zîmbind.

– Ah, m-am uitat la dumneavoastră prin vizor, îna-

inte de a vă deschide. Mi-am dat seama că sînteți în regulă, spuse ea.

– Nu-ți poți da seama după aparențe, obiectă el.

– Îmi pot, spuse ea simplu. Ce este, s-a întîmplat ceva?

– Sper că nu, răspuse el. Am sunat la domnișoara Giles, dar nu mi-a răspuns.

– Ah, este adevărat, nu răspunde niciodată la ușă, noaptea.

– Spre deosebire de tine.

– Eu poate că mă plictisesc, răspuse ea cu înconștientă cruzime. Vreți să mă duc să o chem?

– Poți?

– Există o scară interioară spre apartamentul ei. Aude întotdeauna dacă bat acolo. Intrați.

O urmă, dar spuse:

– N-ar trebui să-mi dai voie înăuntru, cîtă vreme nu te-ai uitat la legitimația mea.

– De ce vă faceți atîtea griji pentru mine? întrebă ea veselă, peste umăr.

– Am și eu o fată. Trăim vremuri periculoase, chiar foarte periculoase.

– Sînteți un dulce, spuse ea uitîndu-se o clipă peste umăr la el.

Slider renunță. Poate că nu ar trebui să distrugă minunata încredere a tinereții.

Statisticile erau de partea ei; era doar grija care se instalase în el, din cauza meseriei.

Casa fusese inițial una singură, desigur, și scările interioare care duceau la demisol nu fuseseră îndepărtate cînd aceasta fusese modificată în trei apartamente.

Tînăra chiriașă folosea treptele ca să-și pună cărțile pe ele, dar în mijloc exista un loc de trecere, pînă la ușa de sus.

Slider rămase jos, în timp ce tînăra bătu repede la

ușă, discută ceva prin aceasta, apoi se aplecă să țină șnauțerii cînd se deschise ușa.

– Este în regulă, veniți, spuse ea.

Domnișoara Giles arăta mult diferit față de prima lor întîlnire. Era îmbrăcată într-un halat de casă flaușat, roșu stins, cu un cordon strîns tare în jurul taliei care probabil o mai ajuta, dar arăta bătrînă și mult mai puțin viguroasă.

Fără fard, chipul ei arăta palid și ridat, iar buzele fără ruj erau subțiri și vineții. Chiar și părul ei alb, mătăsos arăta fără vlagă, iar mîinile pistruiate tremurară puțin cînd își aprinse țigara de la chiștocul precedentei și-și băgă pachetul înapoi în buzunar.

– Nu răspund noaptea la ușă, spuse ea. Auzi atîtea grozăvii.

– Foarte înțelept, spuse el. Îl conduse, ca și data trecută, în bucătărie, unde lîngă masă fusese aprins un radiator electric. Pe masă se aflau o sticlă de *Famous Grouse*, un pahar fără picior și o scrumieră deja plină cu mucus. Aruncă repede o privire în jur să vadă cu ce se ocupa cînd a fost deranjată de el, dar nu văzu nici cărți, nici hîrtie, nici vreo scrisoare. Poate că asculta doar muzică și oprise aparatul cînd a auzit bătăi în ușă. Sau poate că stătea doar și se gîndea.

Domnișoara Giles se așeză la masă, în partea dinspre foc.

– Beți ceva? întrebă ea deșurubînd capacul sticlei.

– Nu, mulțumesc, nu acum.

– Ei bine, eu o să beau. Dacă te răzgîndești, spune-mi. Un avantaj al pensionării este că nu contează cum arăți a doua zi.

Ridică privirea și-i întîlni ochii; ai ei păreau îngrijorați.

– Ah, da, am mai băut ceva înainte. Și am de gînd să mai beau.

– Vă preocupă ceva?

– Pe dumneavoastră vă preocupă ceva, contracară ea. Trebuie să fie ceva important ca să veniți să mă vizitați la ora asta din noapte. Sau vi se plătesc ore suplimentare?

– Uneori.

– Deci ce doriți? V-am spus tot ce știu.

Slider zîmbi.

– Mi-ar trebui mult mai mult decît o singură vizită scurtă ca să aflu tot ce știți.

– Mă flatați, spuse ea. Dar la vremea mea am lucrat în multe locuri din lumea asta și nu aș fi putut rezista dacă nu aș fi știut să-mi păstrez cumpătul.

– Orice viață își are secretele ei, spuse el. Totuși, este mai greu să le păstrezi la început, decît la sfîrșit. Au un fel de energie cînd se nasc și se zvîrcolesc întruna ca să iasă afară. Dar odată extenuate de atîta zbucium, tind să renunțe și să se culce liniștite. Dacă reușești să păstrezi un secret în perioada critică, îl poți păstra o veșnicie.

– Foarte practic, spuse ea.

– Doar dacă nu devine important, dintr-un motiv anume, să i se dea drumul.

– Și care ar putea fi acel motiv?

– Ah, dacă cineva ar fi în pericol, de exemplu.

Scutură din cap, trăgînd ocupată din țigară.

– Eu una nu înțeleg. Un secret păstrat cu sfințenie și pentru totdeauna nu ar putea face rău cuiva. Un secret pe care nu-l știe nimeni, de fapt nici nu mai există.

– Poate că aveți dreptate, spuse el.

Unul din cîini se apropie și-i adulmecă piciorul, apoi se ridică cu labele din față pe genunchiul lui și Slider îi mîngîie urechile absent.

– Poate că lucrurile pe jumătate știute sînt mai periculoase, continuă el. În mod sigur sînt iritante. Îți

tulbură mintea pînă cînd nu-ți mai găsești odihna. Lucruri pe care nu le poți înțelege cum trebuie. Lucruri care nu prea se leagă între ele.

Îl privi fără să-l ajute în vreun fel. Indiferent ce bănuia el, era mai puțin decît știa ea, iar el încă nu știa unde l-ar putea duce ceea ce bănuia.

– De exemplu, spuse el, am sunat-o în seara aceasta pe o prietenă de-a mea de la St. Catherine's House, foarte săritoare și care nu se supără niciodată cînd o rog să afle ceva pentru mine. Mi-a spus că Margaret Rose Giles s-a căsătorit cu Arthur Mills în septembrie 1955.

Domnișoara Giles ridică din umeri.

– V-aș fi putut-o spune și eu, dacă m-ați fi întrebat. Nu este un secret.

– Nu am vrut să vă obosesc, spuse Slider. Dar vedeți dumneavoastră, data de naștere a lui Steve Mills este mai 1957 și mi-a spus că a fost adoptat cînd avea doar cîteva săptămîni. Asta înseamnă că sora dumneavoastră nu fusese măritată nici de doi ani cînd l-a înfiat.

– Ce contează asta? Întrebă domnișoara Giles cu o masivă indiferență.

– M-a uimit, vedeți dumneavoastră, părăindu-mi-se prea devreme ca să stabilești că nu poți avea copii naturali și că unica soluție este adopția. Majoritatea cuplurilor așteaptă cinci, șase – chiar zece ani înainte de a renunța la orice speranță.

– Uitați ce vîrstă avea Arthur. El nu mai avea zece ani de așteptare, spuse ea și Slider zîmbi în sinea lui. Îndată ce încep cu explicațiile, i-ai pus pe făgașul cel bun. Poate că a făcut niște teste, completă aceasta.

– În 1957? Nu era așa de simplu pe atunci și presupun că nici nu aveau chiar atît de mulți bani. Nu, eu cred că dacă te duceai la doctor în 1957 și spuneai că nu ai rămas însărcinată după mai puțin de doi ani

de căsnicie, acesta ți-ar fi spus doar să te duci acasă și să mai încerci.

– Poate, spuse domnișoara Giles. Eu nu am fost niciodată măritată, așa că nu știu.

– Mi s-a părut foarte ciudat, continuă Slider, atît faptul că au tras atît de repede această concluzie cît și faptul că s-au decis atît de repede să înfieze. Chiar și după ce un cuplu nu mai are nici o speranță, trece de obicei multă vreme pînă cînd cei doi să se fi săturat de discutat problema adopției și să o accepte ca pe o soluție convenabilă.

– Mie nu mi se pare atît de ciudat, dar fiecare face cum crede, spuse ea repede. Oricum, nu știu ce legătură are asta cu mine. Ei nu mi-au vorbit despre discuțiile lor pe această temă, oricît de fascinant vi s-ar putea părea dumneavoastră acest subiect.

– Ajung și la asta, spuse Slider. Știți, m-am gîndit că în cazul în care ei nu s-au hotărît atunci asupra adopției pentru că renunțaseră la orice altă speranță, înseamnă că au făcut-o numai pentru că acel copil era, întîmplător, disponibil în acel moment. Și dacă așa a fost, atunci înseamnă că ei au vrut să adopte nu orice copil, ci pe acesta în mod special. Deoarece pentru ei acest copil însemna ceva special, dintr-un anumit motiv.

Ea nu spuse nimic, dar continuă să-l privească în felul cuiva care știa multe.

– L-ați iubit foarte mult pe Steve cînd era mic, spuse Slider blînd. Poate că nefiresc de mult, avînd în vedere că nu vă aveți prea bine cu sora dumneavoastră.

– Băiatul nu avea nici o vină. Și în plus, era adorabil.

– Da, cred. Dar îl iubeați atît de mult încît v-ați cumpărat chiar și o casă ca să fiți cît mai aproape de el...

– Nu de aceea...

– Vă rog. Suportați-mă. Nu fac decît să-mi descriu procesul de gîndire. Ați cumpărat această casă la o stradă distanță și băiatul venea în vizită la dumneavoastră și dumneavoastră îl duceați în diferite locuri, vă preocupa educația lui într-un sens mai larg, îl încurajați să devină cineva. Și toate acestea pentru copilul înfiat de o soră cu care nu vă prea împăcați, pentru că se măritase cu un bărbat pe care îl disprețuiați. Și ce pare și mai ciudat, este faptul că, deși sora și soțul acesteia nu erau de acord cu dumneavoastră, vă permiteau să aveți un rol în educația fiului lor.

Domnișoara Giles rămase tăcută.

– Am mai remarcat că în timp ce vă refereați la propriul dumneavoastră tată ca „Tatăl”, Arthur nu era decît „ta-su” lui Steve. M-ați corectat chiar, cînd am folosit cuvîntul „Tată” în chip de respect pentru Arthur. Iar dumneavoastră sînteți o femeie care, am observat eu, folosiți cu îndemînare cuvintele.

– Ați observat multe, spuse ea acerb.

– Am remarcat chiar cîteva lucruri pe care le-ați spus. De exemplu, cînd ați vorbit despre copiii înfiați care pot, în zilele noastre, să meargă pe urmele părinților lor naturali, ați spus „Din fericire, celor mai mulți nu le pasă”. Acest „din fericire” m-a izbit cam ciudat – ca și cum acest lucru ar fi avut o importanță personală pentru dumneavoastră.

Domnișoara Giles nu răspunse.

– De asemenea, deși nu obișnuieți să mergeți la biserică și manifestați chiar dispreț pentru religia surorii și a cumnatului dumneavoastră, mi-ați lăsat impresia că știți multe despre pastorul care a aranjat adopția.

Slider se dădu pe spate și-și lăsă mîinile pe masă, contemplîndu-le.

– Ei bine, m-am gîndit la toate acestea și în final

am ajuns la concluzia că atunci cînd ați spus că Steve este cel mai apropiat lucru pe care l-ați avut vreodată față de un fiu, ați făcut o mică glumă pe spinarea mea. Am dreptate, da? spuse el ridicîndu-și privirile de la mîini. Steve este fiul dumneavoastră. Tot ce știți despre pastorul Green și despre căminul Mama-și-Copilul vine dintr-o experiență la prima-mînă.

Nu era sigur ce reacție așteptase din partea ei – o tăcere încăpățînată sau poate o furioasă negare – dar nu se așteptase să plîngă.

Era dureros și cumplit pentru amîndoi și nu putea face nimic ca să o liniștească. Știa foarte bine că a o atinge sau a-i arăta înțelegere însemna aplanarea propriei sale crime.

După o clipă de luptă cu ea însăși, femeia își acoperi fața cu mîinile și plînse neputincioasă, cu stîngăcia celui neobișnuit cîu asta și cu durerea sfîșietoare a unei vieți de abținere și tănuire.

Cîinii alergară la ea privind în sus și dînd curioși din coadă, apoi începură și ei să se neliniștească, alergînd în jurul ei și încercînd să sară sus. În final aleseră să se așeze la picioarele ei, plîngînd și ei din simpatie și din cînd în cînd dînd cu lăbuța în piciorul ei insensibil.

– Nu puteți ști, spuse ea. Cu ochii roșii, umflați și bătrînă, atît de bătrînă, se așeză gîrbovită la masă, fumînd încet.

– Nici un bărbat nu poate ști. Da, nu vă pot condamna – nici eu nu am știut. Am crezut că poți pur și simplu să o faci și să mergi mai departe. Un copil pe care nu l-ai văzut niciodată – cum putea să însemne el ceva pentru tine? Dar nu este așa. Este o pară din tine, înțelegeți? Ah, nu din carnea ta, de asta te poți despărți. Oamenii nu se agită să știți ce s-a întîmplat cu piciorul lor amputat, să zicem. Dar vor să afle a cui

parte ești. Și există o părticică din tine de care nu te poți lipsi. Oricît de rațional și de pragmatic îți închipui că ești. Nu poți... să te despați... de ea.

Trase din nou din țigară și Slider rămase tăcut. Acum că începuse să vorbească, trebuia să-i acorde timp.

– Îți iau pruncii de lîngă tine la naștere, așa se crede că este cel mai bine pentru mamă. Mai blînd – ruptura bruscă. Nu știu. La vremea aceea, spuse ea scuturînd din cap, mi s-a părut un lucru de bun simț. Înainte. Poate că pentru unele este cel mai bine așa. Cîteva luni în căminul acela, apoi la spital, smulgerea și înlăturarea aceluia obiect ca și cum ar fi fost un apendice – este o glumă, înțelegeți – și șase săptămîni mai tîrziu te întorci înapoi la normalitate și ești gata să-ți reiei viața. Asta, în teorie. Dar nu a fost așa de simplu. Fetele acelea din cămin...

Rămase o vreme tăcută, privindu-și amintirile.

– Erau atît de patetice. Singurul lucru pe care-l voiau era să-și păstreze copiii, dar nu aveau voie. Societatea nu le permitea. Nu vă puteți imagina cît de imposibil era atunci.

O clipă îl privi în ochi.

– Astăzi nimeni nu mai dă doi bai pe așa ceva. Unele o fac chiar intenționat, chiar dacă nu sînt nevoite, oameni care au posibilitatea să aleagă. „Copilul din flori al lui Starlet“ și tot felul de chestii dintr-astea. Și dacă nu ai bani, plătește statul. Dar nu pe vremea aceea. Atunci pur și simplu nu puteai. Era imposibil și fetele acelea știau asta. Dar vai, cum mai plîngeau! Infirmiera șefă spunea că așa era normal – toți hormonii dați peste cap – dar nu era așa. La naiba, ea nu le auzea noaptea! Plîngeau gata să-și dea sufletul. Era un rîu, un șuvoi de lacrimi de nestăpînit. Ați auzit vreodată o vacă strigîndu-și vițelul? Plîngeau ca vițele pentru copiii lor furați, bietele, neștiutoare fete!

Dar erau prinse în cursă. Chiar dacă societatea le-ar fi lăsat, Green și biserica nu ar fi fost de acord. De aceea îți luau copiii la naștere, înțelegeți, ca să nu ne dea ocazia să ne răzgîndim. Biserica a cîștigat bani buni cu acești copii. Acești copii reprezentau capitalul.

– Vreți să spuneți că lua bani ca să aranjeze adopțiile? Întrebă Slider.

– Dumnezeu, nu, spuse ea cu dispreț. Pe Green nu îl interesau banii. Orgoliul lui era pur religios. El dorea sufletele. Plasa copii în familii bune, religioase și în schimb acești oameni continuau să meargă la biserică și creșteau și copilul în același spirit. Era opera Domnului – evanghelismul în forma lui cea mai concretă. Dăruiește-mi un copil la o vîrstă impresionabilă – și așa mai departe.

Trase din țigară și pufni apoi într-un rîs lipsit de amuzament.

– Obișnuia să vină să ne predice și nouă. Ne-mulțumindu-se doar cu copiii, își dorea și sufletele noastre. Multe fete au fost astfel manevrate – hormonii erau de vină. Într-o anumită fază a sarcinii te simți chiar atrăgătoare și mintea ți-o ia razna, ușor dezechilibrată. Iar el era un bărbat, nu glumă. Îl doreau și credeau că era vorba de ceva religios. Sărmanele fete!

– Și tatăl copilului?

– Ce este cu el? El nu are nici o legătură. Oricum, este mort de mult. Slavă Domnului!

– Cum s-a întîmplat?

– Cum credeți? spuse aceasta și apoi se domoli. Era șeful meu. Căsătorit, firește. Eu eram abia la începutul carierei. Eu m-am îndrăgostit de statutul lui și el s-a îndrăgostit de seriozitatea mea. Trebuie să spun că s-a purtat decent, din punctul lui de vedere. A fost îngrozit cînd i-am spus că sînt însărcinată – asta ar fi însemnat pe atunci sfîrșitul lui, dacă s-ar fi aflat – dar

a încercat să se poarte decent. El mi-a aranjat să am dreptul la un an de studii și mi-a dat bani pentru asta. A fost atît de fericit cînd i-am spus că voi da copilul spre adopție. Cred că mai bine i-ar fi părut dacă aș fi făcut un avort, dar firește, costa o avere pe atunci să faci un avort în condiții civilizate, în Elveția și nu s-ar fi gîndit că mi-aș asuma riscul unuia ilegal, în Anglia. Așadar planul lui Joshua Green de salvare a femeilor pierdute se potrivea de minune.

– Cum a intrat în scenă sora dumneavoastră?

– Ah, firește, ea m-a prezentat lui Green. La ea m-am dus prima oară, chiar înainte de a-i spune ceva tatălui copilului. În fond fusese ca o mamă pentru mine așa că era normal să mă gîndesc că va rezolva ea lucrurile într-un fel. Arthur însă a fost îngrozit. Prima lui grijă a fost ce vor spune vecinii și ce va crede școala duminicală. Dacă ar fi putut m-ar fi aruncat în zăpadă, dar Maggie l-a îmblînzit. Cred că începuse să o frămînte gîndul că nu va fi în stare să-i dăruiască un copil și ea își dorea cu disperare unul. Și cel puțin al meu va avea genele ei – nu că ea se gîndea în acești termeni, dar aceasta era ideea. Și cum tot se spunea că o femeie care înfiază un copil rămîne adesea însărcinată după aceea, nu avea nimic de pierdut. Nu știu cum l-a convins pe Arthur, dar cred că religia a avut rolul ei. Eu eram o femeie pierdută și nu mai puteam fi salvată, dar copilul putea fi salvat de la păcat și crescut de Arthur pe cărarea virtuții și nu însemna oare asta o faptă bună? Valora o stea de aur, cel puțin zece puncte în goana după cîștigarea aurei.

– Și pastorul Green s-a ocupat de toate aspectele legale, da?

– Da. Totuși nu a fost prea încîntat de aranjament – nu îi plăcea ideea ca o mamă nemăritată să știe unde se află copilul ei. Ruptura trebuia să fie totală și

nici un contact ulterior nu era permis. A fost de acord cu asta – și Arthur la fel – doar cu condiția ca eu să dispar în perioada sarcinii și să apar imediat după aceea și să nu mă mai apropii niciodată de Maggie și de Arthur.

Ridică din umeri.

– Am fost destul de mulțumită de aranjament. Îmi doream o carieră, credeam despre copii că sînt revoluționari, voiam să fiu independentă, o femeie puternică, cu capul pe umeri, să am un apartament, să ajung în vârful piramidei în serviciul civil și să nu fiu legată de nimic și să ies la pensie cu surle și cu trîmbițe și cu o pensie frumoasă.

– Dar nu a ieșit așa.

– Nu chiar. Am plecat. M-am întors la slujbă, mi-am ținut gura închisă și capul plecat și am început să urc scara. Dar a existat întotdeauna un semn de întrebare. Și Green a avut dreptate într-un fel. Știind unde locuiau, îmi era greu să nu mă duc și să nu mă uit la el. Așa că pînă la urmă am cedat în fața chemării și am cumpărat această casă...

Domnișoara Giles ridică din nou din umeri.

– Îmi închipui că Maggie și Arthur nu au fost prea bucuroși.

– Vă închipuiți bine. Dar eram acolo ca un munte și le era mai ușor să se descurce cu mine decît să încerce să mă mute din loc. Le-am promis că nu-i voi spune niciodată lui Steve și nici nu voi face nici cea mai mică aluzie la asta și mi-am ținut cuvîntul. Maggie știa că mi-l voi ține și cred că ea l-a convins pe Arthur. În afară de asta, eram singura din familie care aveam întotdeauna bani și el s-a gîndit probabil că este drept ca aceștia să ajungă la Steve. Cred însă că îl umplea de venin faptul că el trebuia să crească băiatul în timp ce eu îl duceam doar la grădina zoologică. Ca un tată de duminică. Nu stai numai pe

roze cînd ești tată de duminică, nu? spuse ea aruncîndu-i lui Slider o privire fugară.

Slider dădu din cap. Ghicise, oare? Din punct de vedere statistic, era un pariu cîstit.

– Dar eu singură îmi așternusem patul, așa că nu aveam de gînd să plîng deasupra lui. Și nimeni nu a ghicit vreodată pînă astăzi, cînd dumneavoastră... fir-ați să fiți.

Dar nu o spusese cu ură.

– Sînteți sigură? întrebă el.

Aceasta îi cercetă fața.

– Vreți să întrebați dacă Steve bănuiește ceva? Nu, nu cred. Aveți motive să credeți asta?

– Nu. Nu chiar. Mă gîndeam doar... că dacă te uiți bine, există o asemănare, spuse el studiîndu-i chipul.

– Dar oamenii nu se uită, spuse ea. Niciodată. Acele povești de dragoste, gotice, cînd eroina privește un portret de familie și își dă seama că doamna aceea este mama ei – efectiv nu se întîmplă niciodată în viața adevărată. Steve... Steve seamănă cu tatăl lui. Dar chiar dacă s-ar fi trezit odată față în față cu acesta, mă îndoiesc că și-ar fi dat seama.

Slider rămase tăcut. Totul avea mult mai multă logică acum, cînd semnele de întrebare explodaseră și dispăruseră. Dar asta nu-l ducea cu nimic mai departe pe el. Nu știa unde o să ajungă cu îndoielile lui, dar tot nu putea vedea lumina zilei, undeva înaintea lui. Nu reușise decît să o întristeze pe femeia asta și să-i smulgă un secret pentru care îi trebuise o viață ca să-l îngroape sub fundație.

Ca și cum aceasta i-ar fi auzit gîndurile, spuse:

– Ați avut dreptate că secretele își pierd din energie. Dacă aș fi fost vreodată gata să-i spun totul lui Steve, asta s-ar fi petrecut cînd avea el vreo opt ani. Îl iubeam atît de mult pe atunci și el mă iubea atît de mult, încît uneori mă gîndeam că greșisem, că ar fi

trebuit să-l păstrez și să încerc să-l cresc singură. Așa cum au decurs lucrurile, a fost bine pentru el și bine pentru mine, cu excepția unui singur lucru.

Făcu o pauză, cu privirile ațintite în gol.

– După aceea însă nu a mai existat niciodată pericolul să-i spun sau să las să-mi scape vreo aluzie. Dumneavoastră, continuă ea schimbînd ideea, ați ghi-cit pentru că erați în căutare de ceva. Sau poate... poate pentru că sînteți neobișnuit de perceptiv.

Părea încurcată de această noțiune.

– Nu cred că sînt, spuse el. Dacă aș fi fost, aș fi știut ce naiba se petrece cu cazul acesta, dar nu știu. Încerc să-l scot din cauză... pe nepotul dumneavoastră și singurul mod în care mă gîndesc că o pot face este să soluționez cazul, să-l găsesc pe cel care a făcut asta. Dar nici măcar nu știu încotro s-o apuc.

– Să aflați cine a făcut ce? întrebă ea. Ce se presupune că a făcut?

– A fost identificat de un martor.

O privi gînditor, întrebîndu-se dacă gravitatea situației o va face mai receptivă.

– Este vorba despre o crimă. A fost văzut un bărbat purtînd o geantă în care s-a dovedit ulterior că existau haine pătate cu sîngele victimei, omul a fost descris de martoră, care l-a ales pe Mills ca fiind acela.

Domnișoara Giles rămase tăcută, dar fața i se supsesese și ochii parcă i se afundaseră în cap. După o clipă spuse:

– Am văzut – în ziar – că a avut loc o crimă. Dar nu am știut că este suspectat. Ah, Dumnezeule!

Aproape că regreta că îi spusese. Părea nu numai nenorocită, ci de-a dreptul îngrozită. După o clipă ea zise:

– Dumneavoastră nu credeți – nu-i așa?

– Nu. Nu, în general, nu.

– Dar cum puteți avea cea mai mică îndoială? El pur și simplu nu este capabil de crimă.

– Ideea mea este că nu poți spune despre nimeni asta. Oricine este capabil de crimă, dacă împrejurările sînt favorabile. Dar nu cred că Steve este capabil de această crimă.

Domnișoara Giles nu mai spuse nimic, deși ochii ei îi scrutau chipul cu insistență, ca și cum ar fi încercat să smulgă și alte informații de la el fără să mai pună întrebări. Sau ca și cum s-ar fi întrebat dacă putea să îndrăznească să-i spună ceva. Slider nu era sigur. Era clar însă că o frămînta ceva. Îl bănuia pe Mills de ceva sau știa ceva despre el, ceva ce nu-i spusese? Erau posibile chiar ambele variante.

Dar ea nu divulgă nimic, deși acest ceva o făcea să pară de-a dreptul bolnavă – cînd Slider plecă arăta atît de cocîrjată încît se simți obligat să o întrebe dacă nu ar vrea să sune pe cineva sau să le roage pe fetele de la demisol să vină să stea puțin cu ea. Această idee îi stîrni barem disprețul, dar era ceva doar de suprafață și nu afectă curentul subteran al preocupării ei.

Slider plecă simțindu-se ușor îngrijorat pentru ea și ușor plin de speranță pentru el, pentru că indiferent ce îi frămînta ei mintea, știa că acest lucru nu putea rămîne acolo prea mult și dacă se va întoarce a doua zi, aceasta cu siguranță că se va descărca. Îl plăcea și dacă avea de gînd să spună cuiva, atunci acesta va fi el.

CAPITOLUL 14

Moarte la mătușa acasă

Slider conducea încet și își trecuse mașina pe automat, plimbându-și alene degetele minții prin noianul de fapte, căutînd inspirația. Ceva, undeva avea nevoie să fie conectat, cerea cu disperare să fie conectat. Cînd te afli într-o fundătură, cauți modele și cauți anomalii.

Roger Greatrex – un star al mediei, afemeiat cronic, cel care-și neglija soția și copilul, ucigașul accidental al lui Madeleine Somers – era mort. Cineva a avut motive serioase să îl omoare; mai exact, să-i taie beregata. Era ceva în asta, ceva calculat poate sau profesionist. Nu era vorba de o furie oarbă care a cuprins capul și s-a implementat imediat în mînă. Cineva adusese cu el un cuțit. O moarte rapidă și tăcută – dar pentru asta trebuia să fii hotărît. Trebuia să nu te fi gîndit decît la asta. Nu oricine poate tăia astfel o beregată.

Presupunînd acum că nu a fost Mills – cum rămîne cu Sandal Palliser? Slider se gîndea că acesta avea

inteligența să plănuiască totul și că nu i s-ar fi făcut silă – dar cum rămînea cu hainele din sac? Da, Palliser s-ar fi putut gîndi la acoperișul liftului ca la o bună ascunzătoare mai mult ca toți ceilalți suspecti, pentru că trebuia să se întoarcă înapoi în salonul verde. Dar era clar că în cazul în care doamna Reynolds ar fi văzut pe cineva care să-i semene, presupunînd chiar că nu l-ar fi recunoscut pe starul televiziunii și-ar fi amintit de el și nu l-ar fi confundat cu Întunecatul Satanic.

Sub impulsul unei bruște porniri făcu o serie de curbe la stînga, schimbîndu-și direcția și luînd-o spre Kensington. În casa de pe Addison Road luminile erau aprinse, dar în jurul ei plutea totuși o senzație de pustiu și dură atît de mult pînă cînd în sfîrșit răspunse cineva la sonerie, încît Slider începuse să creadă că nu-i va răspunde nimeni. Într-un tîrziu ușa fu deschisă chiar de Palliser. Arăta scofîlcit și cenușiu și cu părul în dezordine și oarecum fără substanță, ca o sperietoare de ciori căreia i se scosese cîrpele care o umpleau. Slider avea impresia că dacă l-ar scutura cumva, Palliser s-ar prăbuși ca o grămadă goală la picioarele lui.

La vederea lui Slider chipul lui Palliser fu umbrît de o expresie de neplăcere.

– Iar dumneavoastră! Nu mă puteți lăsa în pace? Nu mi-ați făcut destul rău?

– Ce v-am făcut? Întrebă Slider.

– Soția mea m-a părăsit, spuse Palliser – aproape în șoaptă. După treizeci și doi de ani, Phillis a plecat de la mine. Vreau să spun acum, după atîta vreme! Este incredibil.

Văzîndu-l pe Palliser atît de șocat, Slider se strecură în casă și închise ușa în urma lui și Palliser nu se împotrivi, ascultă instrucțiunile date de limbajul trupului și se îndreptă spre bucătărie. Aici era cald de la

mașina Aga și domnea haosul obișnuit, dar lipsea mirosul de mâncare care-i dădea altădată aerul de acasă și rostul. Palliser se așează la masă și se lasă pe brațele strînse, într-o poziție de disperare neajutorată.

– A plecat ieri, după biserică, spuse el ca în transă. A venit acasă, a împachetat ceva într-un sac și dusă a fost. Nici măcar nu și-a scos pălăria.

– Unde a plecat? Întrebă Slider. Luă ceainicul, se asigură că înăuntru era destulă apă și apăsă pe buton. Un ceai era exact ce trebuia, se gândi el. Întotdeauna ceai, într-o casă îndurerată.

– Am întrebat-o. Am întrebat-o unde își închipuia că poate pleca într-o zi de duminică și mi-a răspuns că erau destule hoteluri împrejur, care au întotdeauna camere libere duminică noaptea. I-am spus că este o nebunie și ea a ridicat doar din umeri. I-am spus să stea, să discutăm, dar mi-a spus că vrea să plece, că i-au trebuit două zile ca să se hotărăscă și că nu avea de gînd să se răzgîndească acum. Mai tîrziu m-a sunat să-mi spună unde se află, dar n-am putut-o convinge să se întoarcă.

– Dar știți de ce?

– Din cauza poveștii cu Roger, spuse Palliser ridicînd ochii plini de ranchiună. Crima este un lucru atît de obișnuit pentru voi, încît niciodată nu vă gîndiți cum îi poate afecta pe oamenii obișnuiți. Îl știe pe Roger aproape de cînd îl știu eu. Este destul de greu să te obișnuiești cu ideea unei morți lente, dar cînd cineva este asasinat, mai ales atît de brutal...

– Asta a spus? Că din cauza asta pleacă?

– Da. Nu. Nu chiar. A spus că asta a făcut-o să se gîndească la atîtea lucruri. A spus că avea de multă vreme dubii în ce-l privea pe Jamie, dar apoi cînd dumneavoastră și celălalt ați venit aici punînd întrebări și fiind clar convinși că eu l-am omorît pe Roger, asta i-a confirmat presupunerile. Toate acele întrebări au

făcut-o să se gîndească – la totul, la ea și la mine și la Caroline și...

Palliser își frecă fața cu mîinile ca și cum ar fi încercat să readucă normalitatea în viața lui.

– A spus că a decis tocmai că i-a ajuns. După toți acești ani. Vreau să spun că a fost întotdeauna destul de fericită. I-am dat totul. Știa că nu o voi părăsi nicio dată.

Slider făcu ceaiul.

– O să se întoarcă, spuse el liniștitor.

– Credeți? întrebă Palliser cerșind consolare, indiferent din ce sursă.

– Probabil că are nevoie să fie o vreme singură ca să se poată gîndi, atîta tot. Cînd o să-și facă ordine în gînduri, o să se întoarcă.

– Toate acestea au tulburat-o. Pe noi toți.

– Întocmai. Modelele dumneavoastră au fost distruse – mai ales ale ei, pentru că ea nu are o carieră ca dumneavoastră, care să o oblige să nu se mai gîndească la asta.

Slider aduse ceaiul la masă, puse lapte în două cești și turnă. În timp ce făcea asta își dădu seama că uitase strecurătoarea de ceai și se înjură în sinea lui, văzînd cum se împrăștie în prima ceașcă frunzele întunecate. Asta este. Important acum era să nu întreprupă fluxul, al ceaiului sau al discuției. Își luă el cana cu frunze și i-o împinse lui Palliser pe cealaltă. Prepararea ceaiului îl făcuse neamenințător. Palliser luă ceașca fără să protesteze și îl privi pe Slider fără ostilitate.

– Nu l-am omorît eu, știți asta.

– Nu?

– Am vrut – în noaptea aceea mai mult decît oricînd. De multe ori. Pentru tot ce ne-a făcut. Dar nu l-am omorît. Nu îmi stă în fire să omor o altă ființă omenească.

– Este în firea noastră, a tuturor, spuse Slider pentru a doua oară în aceeași seară. Această crimă însă nu a fost crima dumneavoastră. Dar a cui a fost?

– Încă nu ați aflat?

– Am sperat că discuția cu dumneavoastră mă va ajuta să ajung acolo. Dumneavoastră ați fost omul care l-ați cunoscut cel mai bine pe Roger – probabil mai bine decît soția lui. Ați fost aproape ultima persoană care l-a văzut în viață – probabil ultima care s-a certat cu el.

Pe chipul lui Palliser apăru o expresie dură.

– Ah, asta! Doamne, numai întrebarea asta aș vrea să nu mi-o puneți.

– Ba da, v-o pun, din același motiv pentru care mă aflu aici. Ce a făcut Roger Greatrex pentru ca să fi vrut cineva să-l ucidă?

Puse întrebarea pe un ton grav și observă că Palliser se gîndea serios la aceasta. Sorbi din ceai. Slider sorbi dintr-al lui, neatent și-și umplu gura cu frunze pe care le înghiți cu noblețe, ca să nu strice totul și să-l tulbure pe celălalt.

– Ce a făcut el cel mai mult a fost să scrie și să reguleze, spuse Palliser în sfîrșit. Caroline a fost persoana care ar fi avut cel mai mult de obiectat împotriva regulatului lui, dar sînt convins că nu ea a făcut-o. Cît despre scris – ei bine, asta te poate duce cu gîndul la mine, nu? Noi doi am avut un diferend de opinie bine mediatizat, privind acuitatea lui critică.

– Se spune, de către persoane autorizate, că această polemică a fost inventată în scopuri publicitare, ca să vă propulseze cariera amîndurora.

– Nu știu despre ce autoritate vorbiți, spuse Palliser cu dispreț, dar eu vă pot spune că a fost o neînțelegere autentică. Nu a fost inventată – deși, firește, disputa s-a petrecut pe plan intelectual și nu personal, dacă asta vreți să spuneți.

– Dar efectiv v-ați certat în public, la Glyndebourne, pentru *Don Juan*, nu este așa?

– Ah, da, dar asta nu a însemnat nimic. Mă aprinsesem – și Roger la fel – dar a fost un exercițiu intelectual. Degeaba ai o opinie dacă nu o aperi cu vehemență. Asta nu înseamnă că așa fi în stare să omor pe oricine care nu-mi împărtășește opiniile. Numai un pigmeu intelectual ar putea face asta. Sau un fanatic religios.

În mintea lui Slider se pogorî o liniște, o senzație asemănătoare cu o masă enormă de tăcere albă chiar în mijlocul capului său unde, după o clipă, se auziră rostite foarte încet cuvintele limpezi ca un cristal: *un fanatic religios*. Scandalul *Don Juan*: Greatrex apreciasse montarea, se identificase puternic cu aceasta, ca o ilustrare a ideii lui despre cel mai bun exemplu de montare a unei opere. Se discutase mult în presă despre caracterul blasfemator al acesteia. Iar Greatrex a fost asasinat. Suna tras de păr?

Dar Palliser condamnase în scris caracterul blasfemator al acesteia – și Palliser nu a pățit nimic.

Laurence Jepp și Christa Jimenez – dar atunci de ce acești doi cîntăreți și nu ceilalți? Sau, dacă urmau și alte victime, de ce ei mai întâi? Pentru că apăruseră în scena blasfematoare? Dar Lassiter, cel care îl interpretase chiar pe Don Juan nu fusese atacat. Simplă geografie, poate, pentru că ceilalți doi nu locuiau prea departe unul de altul?

Sau accesibilitatea – poate că Frederick Lassiter se afla în străinătate sau avea familie sau prieteni în jurul lui tot timpul sau avea un sistem de securitate formidabil. Ceilalți doi locuiseră singuri, în case vechi, cu ferestre ușor accesibile. Oare un fanatic religios și-ar face probleme pentru așa ceva? Ei bine, de ce nu? Poate că era nevoit s-o facă. Dacă plănuia exterminarea tuturor celor care aveau vreo legătură cu

blasfemia, poate că începuse cu cei mai accesibili. Și atunci...

– V-ați gîndit la ceva, spuse Palliser.

Slider își dădu seama că acesta îl privea ciudat, de o bună bucată de vreme.

– Da, spuse Slider cu efort. A fost ceva ce ați spus dumneavoastră și care mi-a amintit ceva.

Un fanatic religios. Nu trebuie subestimată puterea religiei – mai ales în aceste zile, cînd orice alt fel de putere era aproape inexistentă. Dar atunci trebuia scoasă din joc doamna Reynolds, împreună cu descrierea ei făcută omului de la lift. La naiba, trebuia să-l scoată pe Mills – sau, împotriva voinței sale, să-l introducă. Pentru că oricine este capabil de o anumită crimă, iar Mills era neînsurat și locuia singur și Slider nu putea jura chiar cu mîna pe suflet că nu putea fi Mills. Acesta fusese crescut de oameni adînc credincioși, deși el nu prezentase asemenea simptome. Și toate trei atacurile – dacă aveau vreo legătură între ele – se petrecuseră de cînd venise Mills la Shepherd's Bush.

– Spuneți-mi, l-ați mai văzut vreodată pe omul acesta? întrebă Slider băgînd mîna în buzunar.

Îi dădu lui Palliser o copie a portretului robot și acesta se uită la ea întorcînd-o mai bine spre lumină și scoțîndu-și apoi din buzunar o pereche de ochelari cu jumătăți de lentilă.

– Da, l-am mai văzut, spuse el. Dar să mă gîndesc de unde îl știu.

Se uită o vreme fix la poză și Slider așteptă, întrebîndu-se dacă spera cumva mai mult decît se temea sau viceversa. În sfîrșit Palliser lovi hîrtia cu dosul degetelor.

– Da, firește! Cum de nu l-am plasat din prima clipă, avînd în vedere că exact despre asta vorbeam? A fost la Glyndebourne, cînd eu și cu Roger am avut

acea faimoasă dispută în foaier. Normal că am strîns în jurul nostru o groază de lume – și n-aș zice, adăugă el cu un zîmbet ușor, că nu eram conștienți de asta și de faptul că acest lucru ne va aduce publicitate. El spunea prostiile lui obișnuite despre modernism și inovație și despre noua interpretare atît de înnebunitoare, iar eu, trebuie să o recunosc, mă cam înfierbîntasem puțin, mai ales că această înnebunitoare nouă interpretare de care el era atît de încîntat ajunsese pînă la complet gratuita profanare a altarului, fără nici o legătură cu textul și care, firește, fusese introdusă doar ca să șocheze presa și prin ea o parte a publicului care altfel ar fi igonrat această montare și să tenteze publicul cel mai stupid să cumpere bilete din pură curiozitate...

– A ținut, observă Slider.

– Întotdeauna ține, pufni Palliser. În special grație unor cronicari ca Roger, care sînt întotdeauna dispuși să se entuziasmeze în fața efectelor ieftine – dar în sfîrșit, își aminti el de subiectul în discuție, acest om se afla în fața acelei mulțimi și sorbea fiecare cuvînt. L-am remarcat pentru că avea într-adevăr aerul că urmărește disputa și nu stătea cu gura căscată la două celebrități care se ceartă, ca restul adunăturii în ținută de seară, care infestează sălile în zilele noastre. Firește, cronicile lui Roger se adresau tocmai acestor oameni și acesta era motivul pentru care și cîștiga atît de bine. Îi poți număra pe degete pe adevărații iubitori de muzică, într-o masă de spectatori.

„Ar trebui să-i fac cunoștință cu Joanna“, își spuse Slider.

– Sînteți sigur că este același bărbat?

– Ah, da, spuse Palliser, sigur pe el. A încercat după aceea să mă acosteze, probabil ca să continuăm discuția, dar l-am evitat. Există totuși o diferență, adăugă el uitîndu-se din nou la poză. Poate că

era altfel pieptănat. Dar în mod sigur seamănă cu cel pe care l-am văzut eu. Mi-amintesc în special alunița asta de pe obraz.

– L-ați mai văzut și în altă parte?

– Nu, nu cred. Cel puțin nu-mi amintesc. Când l-am remarcat la Glyndebourne, nu a fost ca atunci când ai mai văzut persoana respectivă înainte și nici nu cred că l-am mai văzut de atunci.

– Bine, mulțumesc. M-ați ajutat foarte mult, spuse Slider.

Nu exista nici un motiv pentru care Mills să nu fi fost la Glyndebourne. „Mătușa“ lui spusese că încercase să-i trezească interesul pentru operă, iar Mills însuși spusese că aceasta îl dusesese la Covent Garden.

Când povestise asta, Slider se gândise la locul acela vesel, plin de magazine și jongleri, așa cum arăta acum, dar frește, înainte numele era sinonim cu Opera Regală – și încă mai era, în anumite cercuri. Prostul de el.

Și dacă Mills fusese în seara aceea la Glyndebourne, de ce nu ar fi ascultat, cu o înțelegere mai mare decît a celorlalți, cearta dintre cei doi critici? Slider nu știa dacă asta ajuta cazul sau îl ținea pe loc. Nu știa decît că trebuie să se ducă undeva și să se gîndească, pentru că ideea care se lupta să se nască în urmă cu o oră continua să se lupte.

Ceva ce văzuse sau auzise undeva se ciocnise de tiparul din mintea lui ca un lucru ce nu-și avea locul acolo și avea nevoie de liniște și pace ca să poată adulmeca acest lucru.

– Plecați? întrebă Palliser cînd Slider se ridică și vocea lui trăda dezamăgirea. Sperase probabil că Slider îi va pregăti și mîncarea, așa cum îi făcuse ceaiul.

– Îmi pare rău, trebuie, spuse Slider. Mai am încă o groază de lucruri de făcut în noaptea aceasta.

– Mă gîndeam să vă invit la cină, spuse Palliser. Nu... nu sînt obișnuit să fiu singur în casă.

Suna atît de patetic în comparație cu aroganța lui dinainte, încît iui Slider îi păru rău pentru el.

– De ce nu o sunați? Probabil că și ea se simte singură. Mai ales dacă se află la un hotel. Sînt locuri lugubre, cînd ești singur acolo.

– Credeți c-ar trebui?

– Nu cred c-ați putea înrăutăți mai mult situația discutînd despre ea, spuse Slider și Palliser dădu din cap la aceste cuvinte pline de înțelepciune.

– Mulțumesc, spuse el.

Și Slider se gîndi la Phyllis Palliser și își dădu seama că oricît de tristă ar fi fost viața ei, i-ar fi mai bine să fie tristă acasă, în bucătăria ei, decît într-un hotel ieftin din Kensington; și că, fiind o femeie deșteaptă, probabil că în curînd o să-și dea și easeama de asta.

Se întoarse înapoi la secție, numai din dorința de a fi singur ca să se poată gîndi, dar constată, intrînd, că îl aștepta o călduroasă primire.

– În sfîrșit! Isuse, Billy, trebuie să începi să porți piuitoarea aia cu tine, strigă O'Flaherty expansiv. Toată lumea a înnebunit căutîndu-te și am speriat-o pe femeia ta sunînd-o, cînd ea a crezut tot timpul că ești aici.

– Am uitat-o pe birou, descoperi Slider din nou. Este ceva psihologic. Urăsc chestia asta. În sfîrșit, ce s-a întîmplat?

– O crimă foarte urîță, spuse O'Flaherty, serios acum.

Slider simți rece pe șira spinării, pentru că lui Fergus i se întîmpla rar să aibă acest ton.

– Puțin mai devreme ai trecut pe la casa mătușii lui Mills, da?

- Cam în urmă cu o oră și jumătate.
- Da, fetele de jos au spus că tu ai fost. Ah, da, este un lucru rău de tot.
- Doar nu vrei să spui că este ea?
- Înjunghiată mortal. Un atac dement.
- Isuse Christoase, Fergus...!
- Fetele au văzut întrînd un bărbat. L-au descris, spunînd că a mai vizitat-o și altădată. Nu o pune la inimă, Billy, spuse Fergus în continuare, scuturînd din cap în parte a uimire, în parte din milă pentru șocul care se citea pe chipul lui Slider.
- Unde în altă parte s-o pun? întrebă Slider sălbatic.

Fetele – cea drăguță, pe care o văzuse înainte și colega ei, oarecare, se întorseseră tîrziu de la bibliotecă, doar cu puțin înaintea incidentului.

Auziseră pași deasupra și îndată după aceea cîinii schelălăind și lătrînd ca înnebuniți.

– Cum nu se mai opreau, ne-am gîndit că trebuie să se fi întîmplat ceva cu ea, spuse Valerie, fata drăguță, cu ochii roșii de plîns. Am crezut că a căzut și s-a rănit, așa că am urcat și am bătut la ușa interioară și am strigat foarte tare. Răspundea întotdeauna cînd strigam la ușă. Dar nu am primit nici un răspuns.

– Nu am putut deschide ușa pentru că nu aveam cheie, spuse repede Sue, fata oarecare. Avea ochii uscați, dar era foarte palidă, hotărîtă să facă ce trebuia și să nu se lase copleșită. Așa că m-am cățărat pe partea din spatele grădinii. Sînt acolo cîteva trepte de lemn la ușa ei din spate și dacă te întinzi deasupra, poți vedea în bucătărie. Auzeam cîinii închiși în debara, lătrînd ca nebuni. Îi auzeam zgîriind ușa. Și am văzut... Am văzut... spuse ea înghițind, un scaun răsturnat și ceea ce părea o legătură de haine, pe jos. Doar că eu cunoșteam halatul domnișoarei Giles. Așa

că i-am spus lui Val să cheme poliția.

Slider se întoarse spre Valerie.

– Ziceai că a avut un vizitator după plecarea mea?

– Nu l-am văzut, spuse ea printre sughituri, Sue l-a văzut.

– Când am intrat, spuse Sue. Stăteam în fața ușii, scoțîndu-mi cheia și l-am văzut traversînd șinele, venind dinspre Uxbridge Road.

– Cum era îmbrăcat?

Fata se încruntă, gîndindu-se.

– Pantaloni – nu blugi – închiși la culoare. Și un hanorac, cred – poate bleumarin.

– Pantofii? Cred că-i puteai vedea picioarele.

– Nu-mi amintesc, spuse ea după o clipă.

– Bascheți?

– Nu cred. Cred că avea pantofi. Dar sincer, nu sînt sigură. A trecut mai departe. Ah – avea o geantă.

– Un sac de voiaj? O mapă diplomat? O valiză?

– Nu, doar un sac – ca un sac de sport sau de avion, ceva de mărimea asta.

Slider încuviință din cap. *Modus operandi*. Deci era ceva deliberat – nu te poți întoarce înapoi în stradă plin de sînge. Și unde era acum sacul?

– L-ai văzut întrînd?

– Nu, l-am văzut doar trecînd, dar pînă să intru i-am auzit picioarele pe trepte.

– Nu spuneai că niciodată nu deschidea la nimeni, noaptea? o întrebă Slider pe Valerie.

– Este adevărat. După ora șase nici măcar nu răspundea la ușă, zise Valerie.

– Deci, se întoarse el spre Sue, de ce nu l-ai prevenit că pierdea vremea degeaba?

– Nu era treaba mea, spuse aceasta indignată. Nu sînt paznicul ei. Oricum, trebuie să-i fi dat drumul în casă, nu?

– Ai auzit soneria?

– Nu, răspunse Sue. Și nici Val. Dar dacă a sunat doar o singură dată, puteam să nu auzim. Sau poate că avea o cheie?

– L-ai mai văzut venind și altădată? Dar spuneai că i-ai aruncat doar o privire.

– Suficient ca să-i recunosc chipul. Da, l-am mai văzut venind și înainte, deși nu știu dacă venea la ea sau poate la cei de sus, au aceeași ușă, dar cu sonerii diferite. De fapt, am crezut că era de la asistența socială.

– De ce crezi asta?

– Nu știu, spuse ea, sincer încurcată de propria ei percepție. Poate pentru că... avea ceva anume. Sincer, nu știu.

– Dar i-a făcut o vizită săptămîna trecută, într-o după-amiază, spuse Val, pentru că am văzut-o în ușă, cu el. Mi-am zis că trebuie să fi fost o rudă, adăugă ea uitîndu-se la Sue cu o privire plină de scuze.

– De ce o rudă? întrebă Slider.

– După felul cum vorbea cu el. Și oricum, nu-mi dau seama cine altcineva ar mai fi putut-o vizita. N-am văzut niciodată prieteni la ea. Nu primea vizite.

– Este adevărat, spuse Sue. Mi-a spus odată că trăiește prea mult ca un porc ca să vrea să primească pe cineva în casă.

– Îți amintești în ce zi anume a fost asta?

Valerie se concentrează, schimonosindu-și fața.

– Trebuie să fi fost miercuri. Sau joi? Nu, nu sînt sigură. Cred că era pe la mijlocul săptămîinii. Oricum nu a fost vineri, pentru că vineri nu am fost acasă.

– Deci putea fi joi?

Fata îl aprobă. Simțîndu-se ca sfîrșit, Slider scoase portretul robot și-l arată fetelor.

– El este omul?

– Da, el este, spuse Valerie imediat. Sînt sigură.

Sue nu răspunse pe loc. Privi cu multă atenție

fotografia și în sfârșit spuse, cu un glas ezitant:

– Cred că da. Este foarte greu să știi asta după o fotografie, dacă nu cunoști foarte bine persoana. Vreau să spun că portretele robot nu seamănă nicio dată cu oamenii.

– Ah, Sue! exclamă Valerie cu reproș în glas.

– Ei, asta e, zise Sue iritată. Nu pot să jur că este același om, tot ce pot spune este că seamănă cu portretul ăsta.

– Ai dreptate să fii prudentă, spuse Slider. Identitatea este o chestie afurisită.

Sue se uită cu interes la el.

– Întotdeauna am spus că identitatea este un cuvânt interesant. Era clar că avea o teorie a ei și că era fericită să și-o poată expune.

– Nu eu am făcut-o, spuse Mills cu acel calm pe care ți-l dă disperarea. Cum vă puteți gândi măcar la asta? O iubeam. A fost ca o mamă pentru mine. Pentru Dumnezeu...

Slider rămase impasiv. Îi era greu să-și scoată din minte ce văzuse în bucătăria de acum familiară. Domnișoara Giles zăcea pe spate, pe jumătate sub masa din bucătărie, cu ochii deschiși. Gâtul îi fusese despicat, tăindu-i carotida, aceasta fiind probabil lovitura fatală, dar mai fusese înjunghiată de încă alte șapte ori în partea superioară a trupului.

După cum era împrăștiat sîngele, se pare că se afla în picioare lângă sobă, cu fața la perete – poate că punea ceainicul pe foc – cînd a fost lovită prima oară; apoi a fost întoarsă în loc, lovită în spate, ceea ce a făcut-o să se prăbușească în față, împiedicîndu-se de scaun, dărîmîndu-l și lovindu-se apoi cu capul de cantul mesei; apoi s-a rostogolit cu fața în sus sau a fost întoarsă ca să primească din față celelalte lovituri. Una dintre acestea fusese atît de puternică încît îi

străbătuse pieptul și se oprise în linoleum. Fusesse într-adevăr, folosind cuvintele îndrăgite ale rapoartelor poliției, un atac frenetic, ca și cum retezarea beregatei fusese plănuită cu cel mai deplin calm, dar restul loviturilor fiind rezultatul urii sau al mîniei.

Îl cuprinse un cumplit val de rău și de disperare privind patetica grămadă de haine vechi, care abia în urmă cu cîteva ore fusese o femeie puternică și inteligentă. Cumplita pierdere – vandalismul stupid care poate distruge în cîteva secunde o personalitate căreia îi trebuiseră mai mult de șaizeci de ani ca să fie creată, o unică și fascinantă personalitate care nu va mai putea fi niciodată reconstruită – îl umplură de mînie. Și simțea o pierdere personală, ca după un prieten, pentru că în acel scurt răstimp aflase atîtea despre ea; simțea că îi oferise lui mai multe despre ea decît oferise oricui altcineva, de foarte multă vreme.

Cînd cineva îți dăruiește ceva din el în felul acesta, devii gardianul acestui ceva și responsabil totodată. El era responsabil. Ar fi trebuit să prevadă asta. Văzuse că era îngrijorată, chiar înspăimîntată, iar el efectiv o asigurase că nu Mills era omul, în loc să o prevină în privința acestuia.

Dar nu ar fi crezut asta despre Mills. Nu ar fi crezut. Greșise rău de tot și domnișoara Giles plătise prețul acestei aroganțe care îl împinsese să facă un lucru împotriva căruia atrăgea chiar el mereu atenția. Ar fi trebuit să dea atenție dovezilor, nu să încerce să le explice și să le înlăture. Mills dăduse un spectacol convingător de uimire cînd fusese adus, atît de convingător încît Slider începuse să cocheteze cu ideea că acesta își scosese complet din cap crima și că pur și simplu nu-și mai amintea de ea. A trebuit să se forțeze să rămînă calm și să pună întrebările pe un ton indiferent, ceea ce ușurează obținerea de informații care altfel ar putea fi ascunse.

– Deci spune-mi, ai intrat în casă cu cheia, da? Ai o cheie de la apartamentul ei.

– Nu, nu am, spuse el aproape indignat. Mătușa Betty nu ar fi dat nimănui cheile. Ținea foarte mult la viața ei particulară. Nu i-ar fi plăcut ca cineva să-i intre în casă, în lipsă.

– Dar tu erai... nepotul ei. Foarte apropiat de ea. Poate persoana pe care a iubit-o cel mai mult pe lumea asta.

– Totuși nu mi-a dat cheile.

– Atunci cum ai intrat? După cum spun chiriașii, nu deschidea niciodată seara.

– Nu, este adevărat. Dacă voiam să o văd seara, sunam întotdeauna de la telefonul cel mai apropiat și-i spuneam că eram pe drum, ca să știe că sînt eu.

Slider dădu din cap.

– Și așa ai făcut și în seara asta?

– Nu! Nu am fost acolo în seara asta.

Ah, era bun, foarte bun. Slider se uită la omul pe care odinioară îl cunoscuse atît de bine și simți cum i se clatină convingerea. Poate un om să se manifeste atît de psihopatic fără să se trădeze?

– Nu am omorît-o eu, spuse Mills stînjinit. Nu știu ce se petrece aici, șefu', dar trebuie să mă credeți. Am iubit-o. Niciodată nu i-aș fi făcut vreun rău. Și am fost toată seara acasă. Nu am ieșit din apartament.

– Ce făceai?

– Mă uitam la televizor.

– Pe ce program?

Mills ezită și Slider deveni mai aspru.

– Haide, spune, pe ce program?

– Nu știu. Nu-mi amintesc, strigă Mills cu panică în glas. Ațipisem. Era un fel de anchetă – Panorama sau așa ceva. Despre computere. Am ațipit și cînd m-am trezit era un film. Nu mi-a plăcut și am stins televizorul.

– Ascultă, Steve, de ce nu-mi spui adevărul? Întrebă Slider. Știm că ai fost tu. Ai fost văzut îndreptându-te spre casă. Ea nu ar fi deschis ușa cuiva pe care nu-l cunoștea. A fost omorâtă de cineva căruia i-a oferit ceai, de cineva în care a avut destulă încredere ca să se întoarcă cu spatele.

Mills își scutură încet capul, ca un animal în suferință.

– De ce să o fi omorât? Spuneți-mi asta! De ce, Dumnezeu, să fi făcut așa ceva?!

– Nu știu, spuse Slider obosit. Aș vrea să știu. Am sperat că o să fii tu în stare să-mi spui.

– Nu înțeleg nimic din toate astea. De când m-am întors aici, totul a fost ciudat. Trebuie să mă ajutați, șefu'. Vor să-mi bage pe gât treaba asta. Ca și chestia cealaltă, de la televiziune. Dar știți că nu eu am făcut-o. Știți asta.

– Aș vrea să știu, spuse Slider închizînd o clipă ochii. Închipuie-ți doar că în seara asta ai ieșit totuși ca să te duci la mătușa ta. Pe ce drum ai fi luat-o? Descrie-mi ruta.

– Cînd ies din casă o iau la dreapta, după colț, spre Abdale Road, spuse Mills surprins, o iau în jos pe Ellerslie Road, traversez și intru în Halsbury, apoi la dreapta, în Ormiston Grove.

– Deci în nici un caz nu ai lua-o pe Uxbridge Road?

– Păi nu, spuse Mills, pentru că ea locuiește mai aproape de celălalt capăt, unde se termină Dunraven Road. N-ar avea rost să o iau pe Uxbridge Road. Aș ocoli mai mult.

– Așa m-am gîndit și eu, spuse Slider. Am vrut doar să fiu sigur.

– Slider, te fac personal răspunzător pentru asta. La recomandarea ta nu am acționat mai devreme.

Erai atît de sigur că fostul tău coleg este nevinovat – și acum uite ce s-a întîmplat.

– Nu sînt absolut sigur că a fost el, spuse Slider șovăitor și împotriva voinței.

Ochii lui Honeyman se bulbucară.

– Nu ești sigur? A fost văzut îndreptîndu-se spre casă. Ce altceva mai vrei?

– Faptul că a fost văzut în apropierea casei nu înseamnă că el este ucigașul, domnule.

– Atunci de ce neagă? Dacă s-ar fi aflat acolo într-un scop nevionvat, ar fi spus asta.

Honeyman scutură din cap.

– Îmi pare rău, Slider, știi cît de greu este pentru tine – un coleg și încă unul care ți-a fost apropiat în urmă cu cîțiva ani. Îmi dau seama că ești sincer derutat și eu aș fi la fel, în locul tău. Este greu pentru noi toți cînd unul dintre noi o ia razna. Dar acesta este un motiv în plus ca să fii fără milă. Dacă și-a omorît mătușa, înseamnă că este un om foarte periculos. A fost un atac frenetic, știi.

– Pare să creadă sincer ceea ce spune, domnule...

– Dar asta nu face decît să îngreuneze situația, îl întrerupse Honeyman, încins. Dacă a omorît fără să-și amintească nimic, înseamnă că are accese de psiho-patie. Poate omorî din nou. Nu ne putem asuma riscul. Nu-ți imaginezi ce-or să scrie ziarele dacă îl lăsăm liber ca să atace din nou?

– Domnule, dacă o să-l acuzăm, vestea va apărea în toate ziarele și nu o să-și mai revină niciodată. Poate că este nevinovat. Tot ce avem noi este un singur martor care recunoaște că a aruncat doar o privire unui bărbat care trecea pe acolo. Nu putem aștepta pînă știm mai mult? Nu o să încerce să fugă. Cooperează cu noi. Ne-a dat probe intime, pentru laborator.

– Pentru Dumnezeu, omule, ți-am acordat deja

timp ca să-l scoți dintr-o crimă și acum m-am trezit cu alta. Ce vrei, o baie de sînge?

– I s-a cercetat apartamentul – nicăieri nici o picătură de sînge, nimic pe haine. Și nimeni nu l-a văzut ieșind sau reintrînd în casă, în seara asta.

– Probele negative sînt probe negative, zise Honeyman pierzîndu-și răbdarea. Sînt de acord cu tine că nu avem încă un caz împotriva lui, dar identificarea martorului ajunge ca să îl acuzăm. De tine depinde să faci restul. Cineva trebuie să-l fi văzut la un moment dat, în acest dublu drum al lui. Vor apărea și sacul și cuțitul și hainele pătate. Pînă atunci însă nu mai putem risca.

Se uită la expresia de mută și încurcată sfidare a lui Slider.

– Ai fost în picioare toată noaptea, spuse el aproape cu bunăvoință. Ai face mai bine să te duci acasă. După ce o să mănînci ceva, o să vezi lucrurile mai limpede. Culcă-te cîteva ore, fă o baie fierbinte și schimbă-ți hainele. O să fie o zi lungă.

– Da, domnule. Mulțumesc, spuse Slider.

Drăguț sfat din partea cuiva pentru care lungimea zilei era ceva voluntar. Era obosit, dar nu era pregătit să se culce. Oricum, avea încă mult prea multe de făcut.

Sună Tufty.

– Am vești bune pentru tine, bătrîne. Ești gata să le asculți? De fapt nu știu dacă sînt bune sau proaste, dar știi este vorba de ultimele probe de sînge pe care mi le-ai trimis – cred că le-am găsit perechea.

Era proba de sînge de pe cuțitul Jimenez și sîngele lui Mills. Slider nu se așteptase ca ele să se potrivească – sperase oare să nu se potrivească?

Se lăsă greoi în scaun.

– Spune-mi ce este mai rău.

– Ah, nu voiai să se potrivească? Ei bine, fii liniștit. Proba de pe cuțit nu a fost destul de bună ca să pot merge pînă la capăt. Dar în ambele probe am găsit aceeași variantă a lizinelor EAP, variantă care este extrem de rară – fiind prezentă doar la cinci și jumătate la sută din populație – dar chiar și asta îți mai lasă destulă libertate de acțiune.

– Cinci la sută?

– Păi, bătrîne, spuse Tufty vesel, gîndește-te statistic. Dacă vrei să se potrivească, poți spune NUMAI cinci la sută și zi-i certitudine virtuală. Dar dacă nu vrei să fie la fel, poți pedala pe ideea că cinci la sută din populație înseamnă posibilitatea de a mai te juca, nici mai mult nici mai puțin, decît cu încă două milioane și jumătate de suflete.

– Ce voiam eu era o certitudine, într-un sens sau altul.

– Ah! Mă rog! Mă tem că pentru asta o să trebuia-să să stai de vorbă cu Dumnezeu.

– Dar amprente digitale?

– Am trimis deja probele. Într-o săptămînă poți avea rezultatul. Dar cum am spus, proba de pe cuțit n-a fost prea bună. Nu-ți pune mari speranțe în ea.

Slider coborî din nou la Mills. Nu mai știa ce să creadă.

– Ai cumva o tăietură pe coapsa stîngă? îl întrebă el.

– O tăietură? Nu, domnule, spuse Mills, prea obosit acum ca să mai fie surprins de întrebare. Vreți să vedeți? adăugă el urmărindu-i expresia, apoi se ridică și-și dădu jos pantalonii.

– Bine. Îmbracă-te și stai jos, spuse Slider. După ce acesta se supuse, adăugă:

– Mai am cîteva întrebări.

Îl privi atent o bună bucată de vreme și Mills nu-și întoarse privirile.

Deși obosit, părea dornic să răspundă la orice întrebare. Dornic să se explice.

– Cum ți-a plăcut *Don Juan*? întrebă Slider brusc.

– Ce este, Mozart? Nu o știi prea bine, spuse Mills și păru puțin jenat să recunoască asta. Îmi plac operele mai ușoare. Puccini – cei Trei Tenori – știți, ceva foarte melodios. Dar îmi place și Mozart. Am văzut odată *Falutul fermecat*...

Slider îl întrerupse.

– Mă refeream la montarea lui *Don Juan* de la Glyndebourne, spuse el.

– Nu am văzut-o, spuse Mills părăind încurcat.

– Ai fost văzut acolo. Ai fost văzut.

– Domnule, nu am fost niciodată la Glyndebourne, spuse Mills. Cum

Slider nu răspunse nimic, continuă: Întotdeauna mi-am dorit să merg.

Dar este unul din lucrurile acelea pe care ți le propui să le faci la pensie. Vreau să spun că pentru asta trebuie să fii bogat și să n-ai ce face.

Slider continuă să se uite gînditor la el, cu o ușoară încruntătură între sprîncene. Într-un târziu, Mills spuse:

– Vă supărați dacă îmi aprind o țigară, domnule?

– Nu. Dă-i drumul.

Îl urmări absent pe Mills luînd pachetul de țigări, scoțînd una și aprinzîndu-și-o. Apoi îl întrebă pe un ton neutru:

– Ești stîngaci, nu-i așa, Mills?

– Da, domnule. Știți că sînt. De fapt, adăugă el privindu-și mîinile, sînt ambidextru de fapt, dar scriu cu stînga.

– Cu ce mînă execuți lucrurile mai delicate?

– Cu stînga, probabil, de preferință.

– Dar cînd este vorba de ceva care cere forță? Cu stînga sau cu dreapta?

Mills ridică din umeri.

– Pot cu amîndouă. Depinde de poziția mea, cred.

– Deci, din punct de vedere fizic, ai putea tăia gîtul cuiva, ținînd cuțitul în mîna dreaptă?

Mills arăta bolnav.

– Domnule, vă jur...

– Răspunde-mi!

– Da, aș putea, spuse Mills cu profundă neplăcere. Dar atunci, adăugă el disprețuitor, ați putea-o face și dumneavoastră cu mîna stîngă.

– Adevărat, spuse Slider. Întrebarea însă este dacă aș face-o.

– Nu mai mult ca mine.

Slider rămase tăcut. Mills îi studie chipul și întrezări un vag răsărit de speranță.

– Domnule? V-ați gîndit la ceva?

– Nu știu, spuse Slider repede. Apoi se ridică.

– Domnul Honeyman vrea să fii acuzat de omorîrea mătușii tale. Mai există ceva ce ai vrea să-mi spui, orice? Gîndește-te, omule!

– M-am gîndit, zise Mills disperat. Nu eu am făcut-o. Am stat acasă toată seara. Ce altceva aș mai putea spune?

Slider dădu scurt din cap și ieși.

CAPITOLUL 15

*În zilele senine
poti vedea pînă la Fulham*

Plecă împreună cu Atherton acasă la acesta, ca invitat la micul dejun.

Atherton avea o căsuță modestă în stil victorian, renovată, la limita dintre Kilburn/Hampstead, două camere sus, două jos și o grădină minusculă în spate, de vreo paisprezece metri pătrați, care de obicei mirosea a lemn cîinesc și a pisici, dar astăzi în zorii zilei avea mirosul acela aerat, ozonat al începutului unei zile care se anunța toridă.

Slider se așeză la fereastra deschisă, cu Oedip pe genunchi pianotînd cu lăbuțele și torcînd ca un avion. Undeva afară o vrabie se străduia să facă pe ciocîrlia și de undeva dinăuntru venea în valuri spre el mirosul de cafea proaspătă și de roșii prăjite.

Slider își simțea mintea ticăind ca metalul unei mașini care se răcește și înțelese că era în pericol să adoarmă, dar mai avea de ținut o promisiune și kilometri pînă să poată dormi, dormi...

Sună telefonul, răspuse Atherton care acum îi spunea peste umăr că telefonul era pentru el și plecă repede înapoi la bucătărie.

Slider ridică de pe genunchi pisica grea ca plumbul și se duse împleticindu-se la telefon.

– Slider.

– Deci unde ai fost toată noaptea?

Ah, la naiba, Joanna. Uitase de ea.

– Ar fi trebuit să te sun, da?

– Da, cred că ar fi trebuit.

– Dar ți-au spus unde am fost?

– Nimeni nu mi-a spus nimic. M-au sunat ca să afle unde ești. Și bineînțeles că nu știam. Tonul ei era rezonabil, dar el știa prea bine că era bombă.

– Azi-noapte a mai avut loc o crimă...

– Este puțin cam târziu să-mi spui asta. Mi-am făcut griji pentru tine. După mine puteai fi mort, într-un șant.

Slider bombăni.

– De ce spun întotdeauna nevestele chestii din astea?

– Nu mă pricep la neveste. Nu am fost niciodată așa ceva, spuse ea înțepată.

– Îmi pare rău. Dar știi cum este. Nu face o dramă din asta.

– Nu fac nici o dramă.

Acum încerca sincer să fie rezonabilă. Poate că aluzia la neveste, deși lipsită de tact, o readusese cu picioarele pe pământ.

– Cred doar că m-ai fi putut anunța la un moment dat că nu vii acasă sau ai fi putut ruga pe altcineva să o facă. Pentru ce ai atîția oameni acolo?

– Da, ai dreptate, îmi pare rău. Pur și simplu am uitat. Am avut prea multă treabă cu mintea.

– Înțeleg.

– Ah, zău, Jo, ăsta este serviciul meu. Întotdeauna

am crezut că poți face casă bună cu slujba mea.

– Fac. Da. În fond, adăugă ea după o pauză și tu trebuie să faci casă bună cu serviciul meu.

– Asta nu prevestește nimic bun.

– Doar că acum trebuie să plec și am sperat să te văd înainte de plecare. Nu mă întorc diseară.

– Ah, Isuse! Glyndebourne. Uitasem. De ce nu te poți întoarce diseară acasă?

– Nu are rost. Diseară avem spectacol și mâine dimineață repetiție. La vremea când aş ajunge acasă, ar trebui să plec din nou.

Asta nu era chiar adevărat, dar ca și cum l-ar fi auzit gîndind, Joanna adăugă:

– Și în plus, tu nici măcar nu știi dacă o să fii acasă.

– Probabil că o să fii. Mă rog, la un moment dat.

– Ai putea să fii sau să nu fii, îl corectă ea. Nu am de gînd să fac tot drumul ăsta doar ca să-mi petrec seara singură acasă.

– Atunci cu cine ai de gînd să ți-o petreci?

– Ce vrea să însemne asta? Întrebă ea iritată.

El nu se gîndise la nimic în mod special spunînd asta, fusese doar deștept, dar reacția ei imediată îl făcu să se gîndească la Vechea Flacăra.

– O să fie și el? Andrew acela?

– Ah, pentru numele lui Dumnezeu. Sigur că o să fie. Cîntă în *Traviata*.

– În toată? Înseamnă că o să te vezi destul cu el.

– Nu chiar. Stă în spatele meu. Ascultă, Bill, este o prostie, nu am de gînd să continui. Oricum, trebuie să plec. Ne vedem mâine – dacă ești acasă.

– În regulă. Condu cu atenție.

Nu voia să se despartă cu o notă amară.

– În Sussex? Fii sigur. Noroc în cazul tău, inspector.

– Noroc la repetiție. Tocmai se pregătea să

adauge „te iubesc“, dar Joanna închisese deja telefonul. Se uită o vreme la receptor, întrebându-se ce naiba îl apucase de la o vreme, de ce se simțea așa de ciudat și de suspicios. Dar era oare numai din cauza lui? Și ea părea tensionată și iritabilă. Poate că nu mergea ceva cum trebuie și el intercepta semnalele subconștiente.

În încăpăre intră Atherton cu farfuriile.

– Stai jos, spuse el punându-le pe masă și ridicînd dintr-o sprînceană spre șeful lui.

– Necazuri la moară?

Slider zîmbi vag.

– Aș fi vrut să nu-mi fi pomenit de Celălalt Bărbat. Acum mă întreb tot timpul.

– Și eu aș fi vrut să nu-ți fi spus. Zău, Bill, femeia asta este nebună după tine. Nu mai are ochi pentru nimeni altcineva. Ar fi trebuit să știi asta.

– Ce să însemne asta? întrebă Slider indignat, în urma lui.

În clipa următoare Atherton se întoarse cu cafeaua.

– Sînt doar nervii primei nopți, atîta tot, spuse el. Este un pas mare – pentru amîndoi. O să treacă timp pînă o să vă obișnuiți. Mănîncă, spuse el împingîndu-i farfuria în față. Ești obosit, ți-a scăzut zahărul și nu mai gîndești ca lumea.

– Nivelul zahărului meu nu putea scade încontinuu, de duminică.

– Nu, ăștia sînt doar hormonii, zîmbi Atherton. În locul tău m-aș relaxa și m-aș bucura de asta. Știi, să fii gelos este un lux. Trebuie să ai pe cineva de care să fii îndrăgostit, ca să simți gelozia. Dacă ai trăi ca mine, de la o zi la alta, ai fi recunoscător pentru un dram de gelozie.

– Vorbești prostii, spuse Slider așezîndu-se și simțindu-se deodată liniștit.

Și mîncarea îl trezi la viață, așa că avu senzația reînnoită a sîngelui circulînd în el și gîndurile începură să bolborosească în mintea lui precum cafeaua în filtru.

Cu farfuriile împinse deoparte și cu o a doua cafea în fața lor, trecură în revistă notițele cazului, fotografiile și transcriptiile.

– Trebuie să ne gîndim puțin la asta, spuse Slider. Să încercăm să analizăm logic. Mills pare a fi un suspect bun în ce o privește pe domnișoara Giles, din cauza identificării făcute de martoră și a faptului că era persoana cea mai apropiată de victimă. În ce îl privește pe Greatrex nu pare un suspect chiar atît de bun, pentru că nu putem afla dacă l-a cunoscut vreodată, dar există în continuare identificarea făcută de martor, iar Palliser spune că l-a văzut la Glyndebourne, ceea ce însă Mills dezminte.

– Firesc.

– Într-adevăr. Eu însă cred că cine a omorît-o pe domnișoara Giles, l-a omorît și pe Roger Greatrex.

– Din cauza probelor similare de sînge? Întrebă Atherton.

– Și din cauza timpului. Pentru ce altceva ar fi fost ea ucisă, dacă nu ar fi existat vreo legătură între ea și anchetă?

– Să mă ia naiba dacă pricep ceva. Dar drumul nu este lung, dacă acolo vrei să ajungi.

– Ai răbdare. Greatrex a fost omorît. Laurence Jepp a fost omorît prin aceeași metodă. Amîndoi au avut asupra lor sau lîngă ei un citat din *Biblie*, deși Greatrex era un evreu decăzut, iar Jepp era un ateu convins. Amprente de pe bilet erau similare cu ale lui Mills, deși așa cum a subliniat domnul Honeyman, amprente nu înseamnă o știință exactă. A mai existat de asemenea un atac eşuat asupra Christei Jimenez. Aceștia trei au avut în comun faptul că toți aveau

de a face cu montarea lui *Don Juan* de la Glyndebourne. Tufty spune că sîngele de pe cuțitul cu care Jimenez l-a atacat pe intrus nu este incompatibil cu sîngele lui Mills. Iar Mills nu are un alibi satisfăcător pentru nici una din cele trei dăți.

– Și nici eu, de exemplu. Acesta este necazul cînd trăiești singur, spuse Atherton. Mills are cumva o tăietură pe picior?

– M-am uitat...

– Norocosule...

– ... dar n-am putut vedea nimic. Dar incidentul Jimenez s-a petrecut cu aproape o săptămîină în urmă și nu știm cît de adîncă a fost tăietura. S-ar fi putut vindeca între timp.

– Fără urme?

– Este posibil. Am putea ști mai multe cînd primim rezultatul testului genetic.

– Între timp, însă, trebuie să continuăm cu ceea ce avem. De ce le-ar fi atacat Mills pe toate aceste trei persoane?

– Nu știu. Singura legătură pe care o pot eu vedea este doar Glyndebourne.

– Fanatism religios, vrei să spui?

– Există ceva foarte biblic în tăierea gîtului. O lovitură puternică de la spate – asemenea unui sacrificiu pe altar. Iar un fanatic religios poate avea destul sînge rece sau cel puțin poate fi suficient de obsedat de o unică idee, ca să o facă astfel.

– Dar de ce domnișoara Giles?

– Pentru că am fost și am vorbit cu ea și ea știa ceva care ar putea fi periculos pentru el.

– Mills este credincios?

– Nu, din cîte știu eu, spuse Slider. Dar firește, ar putea fi. Nu l-am văzut de ani de zile. Iar cei de la Epsom spun că era un tip cam singuratic. Am crezut că îl cunosc, dar cît de bine poți cunoaște pe cineva?

O vreme rămaseră amîndoi tăcuți.

– Mie mi se pare că depozitia doamnei Reynolds este adevărata muscă în ciorbă, spuse Slider într-un târziu, oftînd.

– Ce anume?

– Firul de păr din ciorbă – detaliul neplăcut care nu poate fi ignorat. A fost o identificare atît de precisă. Fără aceasta nici măcar nu ne-am fi gîndit la Mills.

– Dar așa cum ai spus, nu poți ignora asta. Și cum rămîne cu fata care l-a identificat îndreptîndu-se spre casa mătușii?

Slider bătu cu degetul în notițele lui.

– Nu l-a identificat. A spus doar că seamănă cu portretul robot.

– O distincție fără nici o diferență. Oricum, nimeni nu seamănă cu adevărat cu un portret robot, decît dacă au și unul și celălalt un piron în gît, mormăi Atherton. Apoi se uită la Slider.

– Ce este?

Slider privea cu intensitate în gol, vizibil preocupat.

Apoi umblă printre hîrtii și scoase depozitia doamnei Reynolds și o copie a portretului robot.

O citi pe prima, după care bătu cu degetul în portretul robot.

– Uite, uite aici. A pus alunița greșit.

– Fii mai precis. Mills are mai multe alunițe decît un M.I.5.

– Asta, arată Slider spre alunița mai mare de pe curba obrazului, cu jumătate de centimetru dedesubt și spre nară.

– Este cea mai evidentă. Ea a plasat-o pe celălalt obraz, dar alunița se află pe partea dreaptă.

– Ești sigur? se încruntă Atherton, încercînd să vizualizeze. Nu, este pe partea stîngă, în mod sigur.

– Crede-mă. Îi cunosc foarte bine chipul lui Mills.

– Ia să-i vedem depozția.

Atherton o citi din nou.

– Zice că este pe obrazul stîng. Atunci, dacă tu ai dreptate, înseamnă că ea a greșit. Și ce-i cu asta?

– Și ce-i cu asta? Ce vrei să spui?

– A făcut doar o greșeală. Stînga, dreapta, ce contează? Restul descrierii se potrivește, iar el are o aluniță. Cui îi pasă pe ce parte?

Slider își scutură încet capul, gîndind repede.

– La naiba, nu-mi amintesc. Cred că este pe stînga, dar nu sînt sigur.

– Adineauri ai spus dreapta, se plînze Atherton, dar Slider nu îl mai auzea, răsfoind printre fotografii.

– Singurul lucru pentru care nu avem nici o fotografie! Trebuie să merg să verific.

– Să verifici ce?

– Liftul. Nu, stai, poate că îți amintești tu.

Slider se uită îndelung la Atherton.

– Liftul de lîngă toaleta pentru bărbați, unde a fost omorît Greatrex – liftul unde l-a văzut doamna Reynolds pe omul acela – îți amintești de el?

– Ce să-mi amintesc? Un lift este un lift.

– Vizualizează-l! Pe ce parte se afla panoul de comandă? Butoanele? Cel din exterior, vreau să spun – cel din coridor.

– Pe stînga.

– Ești sigur?

– Da.

Ca un bun subaltern, Atherton nu-l întrebă ce conta asta. Așteptă. Slider continua să se gîndească.

– Și moartea mătușii Betty, fir-ar, spuse el în sfîrșit. Singura persoană...

Își dădu încet cu pumnul în palmă.

– Poate că de aceea! Doamne, sper că asta! Biata femeie!

– Șefu', pot să știu și eu despre ce este vorba?

Slider îl privi o clipă.

– Nu încă. Sînt încă prea departe, pe marginea crăcii și mă tem că nu o să țină doi oameni. Trebuie să ai încredere în mine.

– Am încredere, spuse Atherton cu reținută emfază. Pot să te ajut cu ceva?

Slider se gîndi o vreme.

– Nu încă. Acoperă-mă doar – o vreme nu o să fiu la birou. O să te sun cînd o să am ceva concret.

– S-a făcut.

Slider se ridicase deja.

– Ia-ți mobilul cu tine, atunci.

– Bine. Un zîmbet scurt, ca o rază de soare între norii iuți.

– Mulțumesc.

Metodic. Văzînd și făcînd. Porni în căutarea doamnei Reynolds, care locuia într-unul din acele blocuri înalte de pe Bollo Bridge Road.

O întreagă comunitate de străzi și căsuțe fusese distrusă ca să creeze stepa aceea bătută de vînturi pe care fuseseră înălțate turnurile, care găzduiau mai puțini oameni decît locuiseră în același spațiu, înainte; dar, pe legea mea, cei de la ultimul etaj aveau o priveliște magnifică.

Ușa îi fu deschisă de un bărbat mărunțel, zbîrcit, ai cărui pantaloni fuseseră în mod clar cumpărați înainte ca vîrsta să îl fi împruținat.

Îi purta acum atît de sus ridicați în bretele, încît banda din talie îi venea pînă la subțiori.

Avea o cămașă albă, închisă în nasturi pînă la gît, dar fără guler sau cravată, papuci ecosez de pîslă și o cipilică de tweed.

Cea mai tristă țigară de foi pe care o văzuse vreodată Slider era lipită în mod magic de buza de jos și omul respira atît de rău și nasul lui era atît de albastru, încît Slider se temu că un efort suplimentar l-ar

putea doborî. Poate că ar trebui să-i sugereze să-i răspundă clipind doar din ochi – un clipit pentru da, două pentru nu.

Dar Numărul Trei al doamnei Reynolds păru de-a dreptul încântat de vizită și impresionat de statutul oficial al lui Slider.

Acesta îi luă efectiv legitimația din mână și o mîngîie cu un deget îngălbenit, înainte de a i-o înapoia.

– Dolly este în camera din față, s-a întins puțin, suieră el. Nu este în apele ei în dimineața asta. Vreți să intrați?

Puține lucruri erau acelea pe care Slider și le-ar fi dorit mai puțin, dar uneori trebuia să-și riște viața și plămîinii pe altarul datoriei.

În apartamentul micuț nu exista nici un pic de aer, nici măcar un centimetru cub; acesta fusese înlocuit în întregime de fumul de țigară.

În „camera din față” ardea un foc electric care încălzea fumul făcîndu-l să rivalizeze cu atmosfera din Los Angeles, într-o după-amiază de vară.

Televizorul era aprins, pus pe un spectacol de dimineață, în care oameni avînd aerul că nu dormiseră toată noaptea și conștienți că agerimea minții le fusese deteriorată de această experiență, stăteau pe o sofa hidoasă și încercau cu disperare să discute, în așteptarea reclamelor.

Pe o sofa la fel de hidoasă, în viața reală, stătea întinsă doamna Reynolds, cu părul rar pus pe biguduri subțiri, strînse.

Era acoperită de la talie în jos cu o pătură „fagure”, pătată cu ceai, evident furată de la spital, cu o scrumieră alături, o țigară între degete și în poală cu un cățel cu o expresie deprimată.

– Ah, Dumnezeule! spuse ea la intrarea lui Slider și își împreună mîinile la piept. Da’ știu că m-ați speriat – am crezut că au venit de la Consiliu.

– Nu avem voie să ținem cîini, șuieră cu tristețe soțul. Se teme întotdeauna să nu i-l găsească. I-am spus...

– El zice că puțin le pasă că ne plătim chiria, îl întrerupse femeia. Da' i-am spus... Ți-am spus, continuă aceasta întorcîndu-și capul spre el, ei de fapt nu vor decît să ne scoată de aici și să bage negrotei în loc. Vor să umple tot blocul ăsta numai cu negrotei.

– Nu-i adevărat. Zvonuri.

– Așa a spus doamna de la Asistența Socială.

– Niciodată. A spus că dacă vrem, ne mută de aici, tocmai din cauza negroteilor.

– Același lucru.

Însă cînd Slider întrezărea o pistă, nu mai vedea nimic altceva.

– Doamnă Reynolds, aș vrea să vă întreb ceva, spuse el. „Înainte să-mi pierd respirația“, adăugă el în tăcere.

– Cum să nu, scumpule. Doar n-am crezut că ați venit aici de plăcerea companiei mele, spuse aceasta cu șiretenie.

– Referitor la seara aceea de la centrul de televiziune BBC. Vreau să vă gîndiți din nou la clipa în care l-ați văzut pe bărbatul de la lift.

– Da, scumpule.

– Ați intrat prin ușile batante, el era acolo, la lift și în depoziția dumneavoastră ați spus că l-ați văzut apăsînd butonul de chemare.

– Întocmai.

– Vă rog să vă concentrați. Butoanele liftului sînt în partea stîngă dacă stai cu fața la lift. Omul întinde mîna și apasă pe buton...

Chipul ei era schimonosit în spatele perdelei de fum, în efortul ascultător de a vizualiza scena.

– Da, m-am prins.

– Ce mîna a folosit?

- Stînga, spuse aceasta prompt.
- Deci ținea geanta în mîna dreaptă.
- Întocma'.
- În depozitie ați spus că ați văzut sînge pe manșeta lui – pe manșeta stîngă, corect?
- Chiar așa, scumpule.
- I-ați văzut încheietura păroasă, ceasul de la mînă și capătul manșetei ieșind de sub mîneca ja-chetei.

Femeia dădu din cap.

- Sînteți absolut sigură de asta?
- De ce n-ar trebui să fiu? spuse ea pe un ton ușor enervat acum.

– Știți, detaliul acesta este foarte important în momentul de față – nu vă pot explica de ce, dar contează foarte mult. În mod categoric i-ați văzut încheietura mîinii stîngi, cu un ceas și sînge pe manșetă, întinzîndu-se spre butoanele liftului?

– Am spus asta și așa este, spuse ea cu fermitate. Și dacă mă aduceți la tribunal, o să jur pe *Biblie* pentru asta.

– Mulțumesc. Mi-ați spus ceva foarte satisfăcător.

Femeia surîse prin fumul de țigară.

Slider începea să vadă pete negre înaintea ochilor din cauza lipsei de oxigen.

Ah nu, era doar modelul covorului.

– Mai este ceva. Puteți vizualiza chipul omului? În declarație ați spus că avea o aluniță pe obrazul stîng, aici. Sînteți sigură că era pe obrazul stîng și nu pe cel drept?

Femeia se gîndi o clipă și inima lui se făcu mică, dar aceasta spuse:

– Da, firește că sînt sigură. Pentru că așa stătea cu fața. Asta era partea de față pe care i-o puteam vedea, nu-i așa? Nu avea capu' întors complet spre mine, ci mai mult, să zicem, pe trei sferturi și partea lui

stîngă era mai aproape de mine, înțelegeți?

– Mulțumesc, zise Slider. Mi-ați fost de mare ajutor.

– Doriți o ceașcă de ceai, domnule? întrebă curtenitor domnul Reynolds.

– Ah, Dumnezeu, încă nu ai pus ceainicu', Bert? exclamă doamna Reynolds luptîndu-se să se extragă din pătură.

Mișcarea îl deranjă pe cîinele comatos care își ridică o clipă capul trist și scoase un fîsîit abia auzibil.

– V-aș fi făcut chiar eu unu' de la bun început, dacă nu m-aș fi simțit puțin nesigură pe mine în dimineața asta. Și nici el văd că n-a fost mai iute...

– Nu, serios, nu vă obosiți. Trebuie să plec, spuse Slider retrăgîndu-se repede. Am o mulțime de treburi de făcut pe ziua de astăzi.

Aproape că putea jura că o bucățică din modelul covorului se mișcase și în mod sigur nu voia să aibă ocazia să se convingă.

Partea care urma va fi mai dificilă.

Nu-l putea întreba pe Mills fără să-i destăinuie natura exactă a legăturii acestuia cu mătușa Betty despre care, în cazul în care era nevinovat, Slider era aproape sigur că acesta nu știa nimic.

Iar mătușa Betty era acum mută – o imagine a chipului ei însîngerat, cu ochii ficși, i se strecură în memorie. Își imaginea un pas nesigur, o lovitură de cuțit în spate și exact timpul necesar ca să vadă trădarea, hărmăiala din fundal a cîinilor isterici, înainte de lăsarea întunericului.

Își scutură cu violență gîndul. Indiferent cu ce preț, avea acum o datorie față de ea. Urcă în mașină și se îndreptă spre Brook Green.

St. Melitus era o clădire scundă cu două etaje, din cărămidă galbenă, cu ferestre largi care dădeau spre

un petec de grădină severă, cu iarba tăiată militărește și două răzoare dreptunghiulare cu flori de geraniu, salvie și begonie.

Din pavajul din apropierea porții principale răsărea un încântător platan de șaptezeci de picioare, cu ramuri languroase pe care atârnavu eșarfe de frunze amintind de Isadora Duncan, dar acesta în mod evident ieșea din jurisdicția grădinarului, căci altfel cu siguranță că ar fi fost retezat la sînge, ca nu cumva să-i mai umble bărzăuni prin cap.

Înăuntru se afla un salon central – în mod regretabil numit „zona de întîlnire” – cu fotolii cu speteaza înaltă înșirate de-a lungul pereților ca într-o sală de așteptare de spital, unde bătrîni, femei și bărbați în proporție de circa opt la unul, stăteau față în față și așteptau să se întîmple ceva – să vină căruciorul cu ceai sau moartea, depinde cine sosea primul.

O femeie cu părul negru și obraji roșii, îmbrăcată în uniforma albastră de infirmieră îl întîmpină pe Slider în clipa în care acesta intră pe ușă.

– Am venit să vizităm pe cineva? Întrebă ea veselă, cu un ușor accent irlandez. Nu cred că ne-am mai văzut înainte. Cu cine doriți?

– Sînteți... sora șefă?

– Supraveghetoarea, îi veni ea în ajutor. Nu, sora șefă este doamna Maitland. Vă interesează cumva un loc? Nu avem nimic în prezent...

Lui Slider nu-i plăcu ideea acestui „în prezent”. Cîțiva bătrîni moțăiau cu gurile deschise și păreau a fi foarte aproape de a oferi un loc liber pentru liniștea lui Slider.

– Nu, nu este vorba de asta. Aș vrea să vorbesc cu doamna Maitland despre una din pensionarele dumneavoastră. Sînt ofițer de poliție, inspector detectiv Bill Slider de la Shepherd's Bush.

Vorbea încet și făcu un gest discret spre legiti-

mația lui, ca să nu alarmeze cumva pe vreunul din acești bătrâni fragili, dar femeia cea veselă izbucni într-un râs sonor.

– Ah, Dumnezeule, ați venit să-l arestați pe vreunul dintre ei? strigă aceasta cuprinsă de un entuziasm extrem de audibil. Ce-au mai făcut iară? Pariez că este vorba de Cyrill al nostru care s-a uitat din nou pe sub fusta doamnelor – diavol bătrîn ce ești tu!

Unicul bărbat aflat în direcția în care aceasta își aruncase ironia era unul dintre cei mai scufundați în somn, dar doamnele aflate de-o parte și de alta a acestuia părău să aprecieze gluma.

Una izbucni într-un râs discret, iar cealaltă ripostă atît de sugestiv încît Slider își dădu seama că cei douăzeci de ani petrecuți în forțele poliției nu îl pregătiseră pentru bătrînețea petrecută în colectivitate.

– Veniți cu mine, domnule inspector, spuse sora, observînd cu amuzată simpatie stînjeneala acestuia. Locul dumneavoastră nu este aici. Vă conduc în birou.

Domnișoara Maitland se dovedi a fi derutant de tînără, foarte isteață și îmbrăcată într-un costum de un galben luminos, probabil ca să fie ușor vizibilă.

Avea o fustă foarte scurtă pentru care însă nu avea picioare, dar care în mod cert o făcea o soră șefă cu mult mai veselă decît clasică uniformă albăstră și volănașul franjurat de pe cap.

– Doamna Mills – Margaret – știți, aici ne place să le spunem pe numele mic, îi mărturisi aceasta un lucru deloc surprinzător. Da, este în apartamentul 5. Este aici de ani de zile – se ține efectiv foarte bine, este chiar viaie la trup, dar uneori devine cam confuză.

– Știe ce se petrece? Numele fiului ei a apărut în ziare.

– Nu știu, într-adevăr, primesc diferite ziare – *Mail*

și *Mirror* și *Evening Standard*. Sînt etalate în zona de întîlnire – dar dacă a citit sau nu despre asta, nu pot să știu. Firește, unii dintre ei își cumpără singuri ziare, dar Margret nu iese prea mult. Rar de tot, exceptînd ieșirile la biserică uneori, cînd o ia cu ea o altă pacientă. Nu o încurajăm să iasă singură din incintă. De fapt, își petrece cel mai mult timp în camera ei, de una singură. Este cam solitară. Uneori trebuie să o scoatem cu forța afară. Nu este bine pentru ei să stea prea mult singuri, mai ales în cazul celor cu mintea tulbure.

– A aflat despre sora ei?

– După cîte știu eu, nu. Nici eu nu am știut despre asta pînă cînd nu mi-ați spus dumneavoastră. Ziceți că a fost omorîată? Mai bine nu pomeniți nimic despre asta. Este prea trist, spuse ea scuturînd din cap. Nu puteți să o întrebați ce vă interesează fără să menționați asta?

– Mai curînd sau mai tîrziu tot va trebui să afle că sora ei a murit, sublinie Slider.

– Da, dar aș prefera să i-o spună cineva dintre noi. Noi îi cunoaștem și sîntem învățați să ne ocupăm de asemenea lucruri. Nu știți ce efecte poate avea un asemenea șoc.

Lui Slider începu să-i displace domnișoara Maitland, dar se abținu să spună ceva, gîndindu-se că toți acești bătrîni trecuseră printr-un război, unii din ei chiar prin două și că trăiseră probabil situații mai cumplite decît și-ar fi putut imagina domnișoara Maitland fără ajutorul unui video.

Nu-i plăcea ideea că obraznica asta mică li se adresa bătrînilor pe numele de botez – probabil fără să le ceară permisiunea – și se referea la ei ca și cum ar fi fost o specie, ca stelele de mare sau algele, cu attribute generice.

Dar își aminti că el nu se ocupase nici măcar de o singură persoană în vîrstă tot timpul, ca să nu mai

vorbească de treizeci sau de patruzeci care nu-i erau nici rude măcar, așa că își mușcă limba.

– Deci pot să vorbesc cu doamna Mills?

– Da, desigur. Chem pe cineva să vă conducă sus și să stea cu dumneavoastră în timp ce schimbați cîteva vorbe, dacă vreți.

O femeie între două vîrste, într-un costum-salopetă alb și cu un păr surprinzător de oxigenat, îl conduse sus, la apartament.

Sună la ușă, introducînd simultan în broască cheia care atîrna de un lanț prins de cordonul din talie și strigă:

– Maggie, sînt Joyce. Pot să intru, draga mea? Deschise fără să mai aștepte răspunsul.

Se uită înăuntru și apoi îi făcu un semn cu capul lui Slider, precedîndu-l într-o încăpere minuscule, mobilată fără gust, fiecare suprafață fiind acoperită cu ornamente de porțelan și fleacuri din gips, a căror unică virtute era aceea că erau mici și prin urmare de o urîtenie limitată, privite în parte.

Luete în totalitate, erau ca o plagă. Vaze mici, scrumiere, animale, păstorite, vagabonzi, cizme, castele în ruină, embleme cu orășele de la malul mării, degetare, copilași, cățeluși roz cu ochii bulbucăți stînd în două lăbuțe și cerșind, lebede evident destinate să servească drept suporti pentru tacîmuri, măgăruși cu samarele goale, care probabil că adăpostiseră pe vremuri pernițe cu ace sau poate buchetele de violete – toate strînse laolaltă într-o tristă aglomerare a prostului gust și cadouri aniversare și amintiri îngălbenite din vacanțe, prea multe ca să fie iubite, justificîndu-se doar prin rolul lor evident de numere într-o „colecție”.

Colecția lui Maggie de ornamente din porțelan. Ce-am putea să-i luăm lui Maggie? Ah, da, să-i luăm un cal de porțelan – colecționează chestii dintr-astea.

Degetarul ăsta cu emblema stațiunii Bexhill-on-

Sea – scrumiera asta cu danstoarea spaniolă pictată pe ea – bulldogul ăsta cu hăinuța reprezentînd drapelul britanic.

Nimeni nu se mai uita niciodată la ele, se aflau doar acolo îngroșînd numărul, ca bătrîneii uitați, de jos.

Și cînd Maggie va muri, vor fi măturate într-o cutie de carton și trimise undeva, unui așa-zis tîrg de antichități, ca să fie obiectele rămase pe rafturi, la sfîrșitul zilei.

Doamna Mills stătea într-un scaun cu rezemătoare înaltă, în fața ferestrei, cu mîinile sprijinite pe brațele acestuia, privind afară, la minunatul copac, departe de urîtenia și mărginirea și depozitul dinăuntru.

Întoarse capul cînd aceștia intrară și spuse:

– Pleacă.

– Nu, Maggie, nu te purta așa, spuse Joyce pe un ton lingușitor. Ți-am adus un vizitator. Domnul acesta este polițist, draga mea, haide, vino-și vorbește cu el.

Doamna Mills se uită la Slider și spuse:

– El poate să stea. Dar pe tine nu te vreau. Pleacă.

– Ah, știm să fim și prost-crescute cînd vrem, spuse Joyce cu șiretenie. Apoi, către Slider:

– Este puțin... înțelegeți. Cuvintele fuseseră șoptite perfect audibil și Joyce își ciocăni tîmpla cu degetul, sugestiv.

– Și puțin cam nesociabilă. Nesociabilă, adăugă ea tare, nu-i așa Maggie? Bine, te las singură cu prietenul tău.

Apoi coborî din nou vocea.

– Dacă aveți probleme, lîngă șemineu există un buton. Și spuneți-i domnișoarei Maitland cînd plecați, da?

Cînd rămaseră singuri, Mills se uită la Slider și scoase apoi limba, în direcția ușii.

– Am fost obraznică, nu ? Nu le pot suporta, cățele afurisite ce sînt. Cred că dacă ești bătrîn ești și prost. Să vedem ce-o să facă ele la șaptezeci de ani. Cum spuneai că vă cheamă?

– Slider. Bill Slider.

– Bine, luați loc. Este o otomană acolo. Nu-ți dau decît un scaun de teamă să nu cumva să primești pe cineva în cameră, să te simți și tu bine sau mai știi eu ce. Niște scorpii.

Slider luă otomana și se așeză pe ea, în fața doamnei Mills. Aceasta se uită în jos la el cu o sclipire de malițioasă plăcere, probabil din cauza redusei lui înălțimi.

– Nu puteți vedea afară de acolo de jos, nu? Îmi place să privesc. Stau aici și mă uit la copac. Sînt păsări în el. Ați fi surprins dacă ați ști cît de multe. Le privesc ore întregi. V-au spus că sînt gaga? Nu-i așteptă răspunsul. Ei bine, nu sînt. Dar le las să creadă asta – așa scap de predicile lor. În sfîrșit, ce doriți? Cum spuneai că vă cheamă?

– Inspector Slider, spuse el cu mai puțină încredere.

– De la poliție?

– Exact.

– Fiul meu, Steve, este polițist. Mă rog, detectiv.

– Îl cunosc. Am lucrat împreună, în urmă cu mulți ani. De aceea am venit să stăm de vorbă.

Îl privi cu interes.

– Are necazuri. Am văzut la ziar. Ei cred că nu știu, doar pentru că nu discut despre asta. Nu aș discuta cu ei.

– Eu cred că băiatul dumneavoastră este nevinovat, doamnă Mills, și vreau să dovedesc asta, spuse Slider.

– Normal că este nevinovat. Este un băiat bun, Steve al meu. Întotdeauna a fost un fiu bun.

– De aceea am și venit la dumneavoastră. Vreau să discutăm despre sora dumneavoastră.

– Este polițist. Lucrează în Epsom. Nu ne mai vedem acum. Este prea departe. Dar a fost întotdeauna un fiu bun cu mine.

Slider se aplecă puțin înainte și încercă să-i capteze privirile.

– Vreau să vorbim despre sora dumneavoastră – despre Betty.

Femeia deveni tăioasă.

– Betty? Ce este cu Betty? A murit? Asta este?

Alarmant de promptă – dar la vârsta ei ai auzit destule despre moarte. Slider ezită o clipă.

– Da, mă tem că da.

Doamna Mills păru că se gîndește la asta.

– Asta ne așteaptă pe toți. Dar ea era mai tînără decît mine, știți. Totuși, nu a dus o viață sănătoasă. A fumat, a băut – a avut legături. Bărbați! pufni ea. Cîte nu v-aș putea spune! A fost întotdeauna o sălbatică, de cînd era copil. După ce a murit tata, iar mama a devenit puțin gaga, a trebuit să fac eu pe mama. Întotdeauna am spus că într-o zi o să dea de bucluc – și a dat! Dar niciodată nu m-a ascultat. Ah, nu, eu nu eram decît plictisitoarea, bătrîna Maggie, bună doar să vin să o scot din necazuri, dar să-mi asculte sfatul – ba!

– Cînd a dat de bucluc, inseră Slider, încet, dar imperios, a intrat într-un cămin, da? Un cămin Mama-și-Copilul.

– Aș fi lut-o la mine, spuse doamna Mills, nu ca un răspuns, ci mai curînd ca și cum și-ar fi urmat propriile gînduri. Nici nu se uita la el. Vreau să spun că sîngele este întotdeauna mai gros decît apa și într-un fel ți-neam mult la ea. Dar Arthur nu ar fi fost de acord. Să știți că a fost un om bun, adăugă ea tare, ca și cum Slider ar fi avut ceva împotriva, dar ea rîdea de el. Eu i-am spus că Diavolul rîde de tot ce este virtuos și că

o să vezi tu rîs cînd o să ajungi acolo jos. I-am spus asta. Dar ei îi plăcea să se distreze pe seama lui. Pînă cînd a avut nevoie de ajutorul lui. Ah, da, atunci a fost cu totul altă poveste! Da, el a fost un om bun și a ajutat-o, dar ca să o primească în casa lui – nicio-dată și nici nu l-aș putea condamna pentru asta. Și a avut dreptate, adăugă ea cu o înclinare plină de înțelepciune a capului, pentru că și-a călcat jurămîntul. A promis că va pleca imediat după aceea, dar s-a întors.

– De ce credeți că a făcut asta?

– Ca să se dea mare, firește, pentru că avea bani și noi nu aveam. Întotdeauna îi cumpăra lucruri, îl ducea peste tot, încercînd să-l monteze împotriva propriilor lui părinți, cu banii ei și cu plimbările ei și cu mai știu eu ce. Arthur nu o putea suferi – îi spunea tîrîtura boită. Au avut cîteva discuții aprinse! Dar apoi, exact atunci cînd îți spuneai că a mers prea departe, venea și își cerea scuze, într-adevăr foarte frumos și-i aducea ceva lui Arthur, o carte sau un cadou, ceva ce el își dorea cu adevărat și vorbea atît de frumos cu el despre biserică și despre fotbal și despre școala duminicală și despre totul, încît te întrebai de ce nu putea fi mereu atît de cumsecade. Iar el trebuia să o ierte. Era plină de farmec, înțelegeți, cînd vroia să se folosească de el. Nu era cu adevărat o femeie rea – ci doar sălbatică.

– De aceea l-ați lăsat pe băiat s-o viziteze?

– Ei bine, Arthur era un om cinstit. Ea nu l-a apreciat niciodată pentru că avea și el micile lui ciudățenii și uneori reușea să se facă ridicol, trebuie să recunosc asta, dar îl iubea pe băiat și ar fi făcut orice pentru el. Iar Steve o iubea cu adevărat, iar Arthur spunea... că în fond – știți dumneavoastră. Și spunea că băiatul trebuie să fie pe primul loc și că nu putem pune mîndria înaintea fericirii lui.

– Foarte nobil din partea lui, zise Slider, dar doamna Mills îl înțelese greșit și se uită cu suspiciune la el.

– De fapt, ce vreți? Cine sînteți dumneavoastră?

Slider nu se mai obosi să se prezinte.

– Căminul acela Mama-și-Copilul, unde a fost sora dumneavoastră – vă mai amintiți unde se află?

– Nu stă într-un cămin. Lucrează în serviciul public – se descurcă foarte bine, spuse doamna Mills. Părea că obosește tot mai mult, dar Slider știa că trebuia să continue.

– Cînd a fost domnișoară, cînd a dat de bucluc, s-a dus într-un loc special. Condus de un pastor, domnul Green, da?

– Domnul Green? Domnul Green? A trecut pe aici acum două zile, spuse aceasta cu un aer destul de răvășit. Se interesează de băiat. Întotdeauna s-a interesat. Cred că se teme că ea l-ar putea îndrepta spre o cale greșită. Ea nu a fost niciodată religioasă. Dar cînd o să ajungă acolo jos, o să vadă altfel lucrurile.

– Doamnă Mills, trebuie neapărat să știu, spuse Slider imperios. Cum se chema căminul pentru fetele care dădeau de bucluc, ținut de domnul Green? Care era adresa lui?

– Era afară, la țară, ca să le țină departe de ne-cazuri. Zicea că a urît locul acela! Ei nu i-a plăcut niciodată la țară. Nimic altceva decît noroi – cît poți vedea cu ochii – noroi și cartofi. Cinci mile ca să-ți cumperi un pachet de țigări. Essex, cred. Sau Kent. Nu știu ce sătuc.

Splendid, își spuse Slider. Nu avea de căutat decît în două comitate. Vedea clar că femeia obosise deja și-și spuse că a eșuat, dar deodată aceasta începu din nou să vorbească, destul de dur și lucid.

– Deși el locuiește în East Acton. Shaa Road.

Casa din colț. Cum o iei în sus, pe drumul spre biserică. Acum au dărîmat biserica și au construit în locul ei un bloc cu apartamente, ceea ce după părerea mea este un sacrilegiu. Era un bărbat foarte mare, cu mîini mari și cu o voce profundă. Joshua Green, spuse ea scuturînd din cap.

– Betty zicea întotdeauna că era un nume scos parcă din *Arcașii*. Doamna Mills se uită la el, văzîndu-l deodată și se încruntă.

– A murit, da? De aceea ați venit. Ziceți că sînteți polițist? Betty a murit.

– Mă tem că da.

Oftă.

– Am știut dintotdeauna că îi voi supraviețui. Era mai tînără decît mine, dar a dus o viață sălbatică. Sper că fiul meu se va ocupa de toate, de funeralii și de tot. Băiatul meu Steve. O să se ocupe el de totul. Este polițist. Mă rog, detectiv, de fapt. Cum spuneți că vă cheamă?

CAPITOLUL 16

Probe negative

Așa cum stăteau lucrurile, se pare că trebuiau să fie vreo patru case de colț pe Shaa Road și chiar dacă ar fi găsit-o pe cea bună, nu se aștepta ca Green să mai locuiască aici, asta în cazul în care mai trăia. Slider însă spera să dea de capătul unui lanț care l-ar fi putut duce la informația de care avea nevoie.

Era o treabă pe care ar fi putut-o da echipei lui, dar el vroia să găsească măcar casa care trebuia, să o vadă cu ochii lui.

Întâmplător, nimeri casa din prima încercare. O vilă urbană curățică, în stilul anilor '30, cu o fereastră amplă bordată cu cărămidă roșie și cu sticlă colorată la ușa de la intrare.

Îi răspunse o femeie plăcută, mărunțică, aproape de șazeci de ani, îmbrăcată într-un halat din nailon.

Pe măsuta din spatele ei, în hol, acolo unde le pusese ea, se aflau o pereche de mănuși de cauciuc, o cârpă de praf și o cutie cu ceară de lustruit; mirosul cerii se amesteca în aer cu o vagă amenințare de

miros de supă de coadă de vacă și cu acel miros particular pe care îl au unele case de la periferie și hotelurile mici – un amestec de covoare vechi și mîncare de cantină lăsată la cald, pe foc mic.

– Bună dimineața, doamnă. Îl caut pe domnul Green, începui Slider. Este...

– Dacă este vorba de o nuntă, să știți că a ieșit la pensie, îl întrerupse femeia cu un zîmbet dulce.

– Ah, nu, spuse Slider fericit. Arăta oare ca un bărbat care este pe cale să se însoare?

– Înseamnă că locuiește aici, Joshua Green, vreau să spun? Am nimerit casa care trebuia?

– Da, așa este.

Femeia aștepta răbdătoare. Soțiile de preoți erau primul filtru, ele trebuiau să facă față tuturor nebunilor.

Slider băgă mîna în buzunar după legitimație.

– Dumneavoastră sînteți doamna Green?

– Doamne ferește, spuse aceasta ca arsă. Eu sînt menajera. Doamna Hoare¹.

Slider clipi și se opri o clipă, întrebîndu-se de ce nu s-a gîndit femeia asta să-și schimbe numele.

– Detectiv inspector Slider, spuse el fără să se trădeze. Domnul Green este cumva acasă? Pot să vorbesc cu el?

– Cred că da. Intrați. Acum citește în birou. Îi făcu cu ochiul, cu unsuroasă discreție. De obicei, continuă ea, îl trezesc pentru masa de prînz, dar nu o să i se întîmple nimic dacă o să fie și el deranjat o dată. Așteptați aici.

O luă după colț și Slider așteptă, ascultînd ticăitul unui ceas, privind șirul de cactuși de pe o poliță aflată de-a lungul ferestrei din hol, teancurile ordonate de

1. „Hoare” se pronunță la fel cu „Whore”, care înseamnă tîrfă (n.tr.)

reviste de pe măsută, suportul încăpător pentru umbrele, covorul ales anume pentru abilitatea lui de a suporta uzura și de a ascunde petele. Pereții erau decorați cu reproduceri înrămate după Canaletto, reprezentând imagini din Veneția și mai exista acolo un cuier hidos, din mahon, în stil edwardian, completat cu oglindă și numeroase policioare, din care creșteau cîrlige peste cîrlige, asemenea unei uriașe coroane de cerb.

Era o locuință care era un loc public și vice versa. Groaznică viață să fii preot, se gîndi el – mai ales în zilele noastre, cînd nici măcar nu mai aveai satisfacția cîte unui blestem spus cu gura plină, cînd erai provocat.

Că tot veni vorba, se apropie să privească broșurile de pe măsută, dar acestea erau imprimate pe hîrtie lucioasă, cu poze color și mesajele acestora aveau duritatea unor sandale din piele de căprioară. Gata cu spadele, amenințările și răzbunările în numele Bisericii, gata cu sîngele, veninul, trădarea și agonia din grădină – doar cîteva mici predici pentru mai multă înțelegere și despre dragostea față de aproapele tău, indiferent de rasă, culoare, crez sau înclinații sexuale.

Slider se întrebă ce ar fi făcut bătrînii profeți cu așa ceva – ce ar fi făcut Joshua Green, dacă a fost într-adevăr acel aprig preot în tinerețea lui, cu asta. Totuși, era foarte liniștitor.

Poate că Militantul pentru Biserică fusese o aberație și de fapt asta este ceea ce a dorit tot timpul Dumnezeu.

Doamna Hoare reapăru și-i făcu semn.

– Vă primește, spuse ea conducîndu-l în direcția de unde tocmai venise. Doar că este puțin surd, dar dacă vorbiți clar și direct spre el, vă aude foarte bine. Nu trebuie să strigați. Inspectorul Slider, anunță ea

deschizînd o uşă şi rămînînd în spate ca să-l lase pe Slider să treacă, întrebîndu-l dacă preferă ceai sau cafea.

– Ah, ceai vă rog. Mulţumesc.

Încăperea mică avea ferestre franţuzeşti care dădeau spre o grădină mohorîtă şi un întreg perete era acoperit cu rafturi pentru cărţi. Restul spaţiului era ocupat de un birou vast, demodat, cu un scaun din piele bătută în mulţi butoni, de o parte şi cu un şir deprimant de scaune din lemn, de cealaltă parte. Green stătea în partea stăpînului şi-i făcu semn lui Slider spre partea suplianţilor.

Simulă un gest de ridicare în picioare, dar nu se ridică şi văzînd cît de drept stătea, cît de deformate şi noduroase erau mîinile lui mari, puse pe braţele scaunului, Slider îl suspectă de artrită şi nu se supără pe el.

– Vă mulţumesc că m-aţi primit, domnule Green. Pot să vă spun domnule?

– Da, da, asta am rămas acum – un soldat din armata Domnului ieşit la pensie – sau ar trebui să spun un rezervist? Ha! Scoase un singur hohot de rîs despre care Slider bănuia că devenise un manierism de-a lungul atîtor ani, o jovialitate intenţionată, care să arate că un bărbat putea fi un creştin devotat şi totuşi deloc anost.

– Nimeni nu ştie cînd ar putea fi din nou „chemat”. Marcă ghilimelele din spiciul lui pronunţînd cuvintele mai rar şi cu o voce şi mai scăzută.

– Iar eu cum să vă spun dumneavoastră? Inspector, da?

– Domnule este suficient, spuse Slider aşezîndu-se pe scaunul din mijlocul Rîndului Penitenţilor.

– Foare bine. „Domnul” Slider ne pune pe picior de egalitate, da? Ha! Deci, cu ce vă pot ajuta?

Făcu o curioasă mişcare cu mîinile de-a lungul

diafragmei sale și înapoi pe brațele scaunului, în care Slider recunoscuse o încercare de a-și îndoi degetele contractate din cauza cocîrjării. Încă nu se obișnuise cu aceste deficiențe.

Slider își dădea seama că acesta fusese într-adevăr „un bărbat înalt, mare” și mai era încă înalt, deși vârsta îl împuținase.

Încă mai avea un păr bogat, periat pe spate astfel încît îi înconjura capul ca o coamă de leu; sprîncenele stufoase rămăseseră negre și ieșite în afară ca niște formațiuni stîlcoase peste ochii negri, sugerînd înfățișarea carismatică de odinioară.

Slider îi aprecie vârsta la vreo optzeci de ani, dar optzeci de ani viguroși, care puteau foarte bine fi nouăzeci sau șaptezeci.

Trăsăturile lui încă mai aveau forță și fermitate, deși gura avea ceva urît în ea – foarte mare și foarte subțire, cu buza de jos neașteptat de roșie și fără nici un pic de buză de sus.

– Am venit să scormonesc în memoria dumneavoastră, spuse Slider. Sînt aici în legătură cu cazul lui Elizabeth sau Betty Giles...

– Cazul? Înseamnă că a murit? îl întrerupse Green brusc.

– A fost găsită moartă în casă noaptea trecută, zise Slider prudent, privindu-l cu interes. V-ați dat foarte repede seama despre ce este vorba.

– Altfel n-ați fi vorbit despre ea ca despre un caz. Nu m-aș fi gîndit că se ocupa de „contrabandă cu droguri” sau că organiza astfel de „ședințe” la vârsta ei. Trebuie să fi fost... Se opri, ca și cum ar fi căutat cuvîntul, dar de fapt lăsînd asta în sarcina lui Slider. Cum Slider nu-i veni în ajutor, concluzionează:

– ... o femeie în vîrstă.

– Înseamnă că vă amintiți de ea. Deși au trecut atît de mulți ani de atunci.

– Sora ei făcea parte din turma mea, iar soțul acesteia a condus școala mea duminicală vreme de mulți ani și cu multă competență. Firește că-mi amintesc de ea.

– Și de fiul ei?

Ochii deveniră prudenți sub tufele sprâncenelor.

– Fiul ei? Nu am știut că a fost căsătorită.

– Nu a fost. Haideți, domnule Green, să nu pierdem timpul cu ocolișuri. Chiar domnișoara Giles mi-a povestit nu mai departe de ieri întreaga tăărășenie. Steven Mills, care a fost adoptat de sora ei Margaret, a fost copilul ei nelegitim.

– Mă uimiți, spuse Green cu emfază.

– Sînt convinși că nu. Dumneavoastră ați aranjat adopția – printre multe altele.

– Dacă știți asta, înseamnă că știți că nu am dreptul să divulg împrejurările în care are loc o adopție. Copiii pe care i-am plasat au dreptul la discreție absolută – așa cum îl au și părinții adoptivi.

– Apreciez asta, spuse Slider. Dar în acest caz, domnișoara Giles însăși mi-a spus jumătate din poveste și mi-ar fi spus-o și pe cealaltă astăzi, dacă nu ar fi fost redusă la tăcere. A fost omorîta noaptea trecută, domnule Green, ucisă cu brutalitate, iar fiul ei Steven, pe care l-a iubit, este bănuț de această crimă.

Chipul lui Green rămase impasibil, dar se vedea că asculta cu multă atenție.

– Eu însă am lucrat multă vreme cu Steve în urmă cu ani, am fost prieteni și am fost foarte apropiat de el. Cred că îl cunosc și este un om decent, bun și a iubit-o pe mătușa lui Betty și nu i-ar fi mișcat niciodată nici măcar un fir de păr din cap. Am nevoie de ajutorul dumneavoastră ca să dovedesc asta.

– Nu am ce să vă spun, răspunse Green, dar Slider simțea că acesta începea să cedeze. Încercă din

nou să-și dezmoștească degetele, dar de data aceasta și le duse la buze. Nu era chiar gestul autoritar care ar fi trebuit să fie. Părea mai curînd ca și cum și-ar fi supt amîndouă degetele mari deodată.

Slider continuă:

– Nimic din ce mi-ați spune nu i-ar mai putea face vreun rău domnișoarei Giles. Arthur Mills este mort, iar Margaret Mills se află într-un azil de bătrîni și, mă tem, cu mintea deranjată. Steve Mills pe care l-ați ajutat o dată plasîndu-l unor părinți buni, iubitori, are din nou nevoie de ajutorul dumneavoastră. În aceste circumstanțe ar fi o mare greșeală din partea dumneavoastră să-mi refuzați informațiile pe care vi le cer. Este datoria dumneavoastră de cetățean, dar cred că și de creștin, să răspundeți la întrebările mele.

Cîteva clipe, Green rămase tăcut. Apoi își îndepărtă mîinile de la gură și spuse:

– Sînteți foarte insistent, domnule Slider. Ar fi trebuit să vă faceți pastor.

– În felul meu cred că sînt tot un fel de pescuitor de oameni, spuse Slider zîbind, ca să arate că a glumit. Numai că treaba mea este să caut rechinii.

– Ha! Tot o ocupație utilă. Bine atunci, bine atunci... Presupun că aveți dreptate, reluă el după o pauză. Vreți să vă vorbesc despre Betty Giles.

– Este clar că vă amintiți foarte bine despre întreaga familie. V-au rămas încrustați în memorie dintr-un motiv anume?

– Îmi amintesc de toate cazurile de adopții de care m-am ocupat. Am rămas în legătură cu mulți dintre ei: copiii aceia sînt ca și copiii mei, în sens spiritual. Îmi place să-i urmăresc întotdeauna cu un ochi părintesc, dar distant – ca și pe părinții lor adoptivi. Desigur, nu și pe acele fete nenorocite – ele nu ar dori să li se amintească, prin mine, ce au fost odată. Pe vremea aceea, știți bine, societatea le pedepsea cu asprime,

condamnându-le pe vecie pentru un singur păcat – păcat pe care ele erau uneori prea ignorante ca să îl considere ca atare. Acum este cu totul altfel. Eu cred că am mers prea departe în cealaltă direcție, în zilele noastre. Se presupune că noi trebuie să urîm păcatul și să-l iubim pe păcătos. Or, acum nici măcar păcatul nu-l mai urîm.

– Sînt convins că aveți dreptate, spuse Slider liniștitor. Vă rog, continuați.

– Desigur. Ei bine, ideea mea în acele vremuri îndepărtate era să ofer un cămin sigur, curat, creștinesc acestor fete în timpul perioadei de sarcină, iar după aceea să plasez pruncii cuplurilor de creștini din cercul meu de cunoștințe și să ajut fetele să-și găsească slujbe respectabile. Dar pentru ca ele să poată începe o viață nouă, eliberată de umbra greșelii lor, totul trebuia făcut cu cea mai mare discreție. Nimeni nu trebuia să poată arăta cu degetul înspre ele, după aceea; și de dragul copiilor și al noilor părinți, fetele nu trebuiau să cunoască identitatea acestora. Așa încît am închiriat o casă într-un sat pe nume Cooksmill, lîngă Chelmsford – pe vremea aceea era într-adevăr la țară, foarte departe de ochiul public. Fetele puteau „dispărea” acolo și era imposibil ca vreodată, cîndva, să se întâlnească cu cineva care să le fi văzut pe acolo. Cînd le suna sorocul, se duceau la spitalul din Chelmsford și copilul le era luat imediat, de obicei fără ca ele să-l fi văzut, în mod sigur înainte ca ele să fi avut cea mai mică șansă să înceapă să se lege sufletește de acesta. După aceea petreceau șase săptămîni de recuperare la cămin și apoi erau plasate în servicii adecvate.

– Ce se întîmpla dacă ele voiau să-și păstreze copilul? întrebă Slider.

Green făcu o mină ca și cum acesta ar fi spus ceva cît de cît jignitor.

– Asta nu era posibil. Climatul social din vremurile acelea excludea posibilitatea ca o fată nemăritată să-și crească singură copilul.

– Dar dacă erau hotărâte să o facă?

Green deveni cît putu el de semeț.

– O condiție a ajutorului pe care îl dădeam acestor fete era cedarea copilului. Nu am fi putut opera pe alte baze.

– Cum alegeați cuplurile care să înfieze copiii?

– Pe baza devoțiunii lor creștine și a probității morale. Eram foarte atenți – altfel ar fi fost un fel de cădere „din lac în puț”, pentru bieții copilași.

– Dar cum aflau ei despre dumneavoastră?

– Prin biserică sau de la unul la altul, de obicei. Uneori cuplurile veneau la noi trimise de doctori sau de cei care făceau donații. Dar niciodată nu am dus lipsă. Cuplurile fără copii sînt foarte hotărâte să obțină ceea ce vor.

– Vă plăteau?

Slider își imaginează că bruschetea întrebării l-ar putea șoca pe Green, dar era clar că acesta mai primise și altădată mingea asta și o plasa direct în poartă.

– Lucrul acesta implica cheltuieli și solicitanții contribuiau la ele. Nu era o taxă. Unii plăteau mai mult, alții mai puțin, după posibilități.

– Dar dacă erau cu adevărat săraci?

– Dacă nu erau în stare să își permită să contribuie, înseamnă că nu-și puteau permite nici să crească un copil în condiții decente. Noi nu consideram, adăugă el coborîndu-și sever sprîncenele, drept cupluri familiile în care femeia mergea la lucru. Locul femeii este acasă, să se ocupe de copii și să aibă grijă de soț.

Slider se gîndi la versiunea Joannei despre acest adagiu: Locul unei femei este acolo unde nu trebuie. Își imaginează cît se poate de clar tabloul puțului și lacului

între care alternau acele „fete nefericite“.

În momentul acela menajera intră în încăperea cu o tavă pe care se aflau o ceașcă cu ceai, o ceașcă cu cafea cu lapte, o zaharniță și o farfurie pe care se tolăneau doi biscuiți *Nice*, două bucățele de brînză roșie și două prăjituri.

Puse totul la îndemînă, îi privi pe cei doi bărbați cu atenție, ca și cum ar fi cîntărit dacă aceștia ar fi fost în stare să se ia la bătaie dacă îi lăsa din nou singuri și plecă.

Slider își luă ceașca și spuse:

– Povesteți-mi despre cazul Giles. Acesta a fost diferiți de celelalte, da?

– Da, recunosc Green cu regret. Identitățile tuturor părților erau cunoscute fiecăruia dintre ei, ceea ce este un lucru periculos.

– Iar domnișoara Giles nu era o fată obișnuită, ignorantă. Era deșteaptă, ambițioasă, hotărîtă să-și facă o carieră.

– A fost foarte dificilă, de la început pînă la sfîrșit, spuse Green posomorît. Sora ei a fost cea care mi-a vorbit despre situația acesteia. O întîlnisem o dată sau de două ori acasă la familia Mills și nu-mi plăcuse de ea. M-a izbit prin ceea ce obișnuiam să numim în zilele acelea „neseriozitate“. Nu m-a mirat deloc cînd a venit Margaret la mine și mi-a spus că sora ei dăduse de bucluc.

– Doamna Mills vă cunoștea activitatea în acest domeniu?

– Știa că aranjasem adopții pentru alte cupluri și cred că avea o vagă idee despre legătura mea cu un astfel de cămin. Ce m-a întrebat ea în ziua în care a venit la mine, a fost simplu, dacă o pot ajuta pe Elizabeth. Am întrebat-o cum anume și mi-a spus „Betty nu vrea copilul. Mă tem că ar putea încerca să scape de el“.

– Prin asta ați înțeles un avort?

– Pe vremea aceea unele fete preferau această soluție față de rușinea de a nu fi condamnate de societate, spuse el cu regret. Acesta era un alt motiv pentru care făceam ceea ce făceam.

– Deci problema era nu numai de a o salva pe Elizabeth din situația în care se afla, ci de a salva și copilul?

– Atît viața cît și sufletul acestuia, încuviință Green, dînd din cap. I-am spus lui Margaret că o pot ajuta pe Betty numai dacă aceasta mi se încredințează în totalitate și face întocmai cum îi spun eu. Mi-a spus că o să vorbească cu ea. Dar cînd au venit împreună la mine, planul lor era deja bine conturat. Margaret se temea că nu va putea avea propriul ei copil și că ar prefera să adopte copilul surorii ei decît pe al unei străine. Iar Elizabeth va putea ști pe ce mîini a încăput copilul ei. În acest caz, le-am spus eu, nu mai aveau nevoie de serviciile mele și puteau aranja lucrurile direct între ele. Numai că au insistat, termină el mohorît.

– Ce anume vroiau să faceți dumneavoastră?

– Era vorba de păstrarea secretului. Elizabeth avea o carieră care ar fi fost afectată de starea ei rușinoasă. Avea nevoie de un loc discret unde să poată dispărea și unde să fie îngrijită. Pe de altă parte, Margaret și Arthur doreau un aranjament care să le asigure o adopție legală, cinstită și care să excludă posibilitatea ca Elizabeth să se răzgîndească în ultima clipă.

Green oftă.

– I-am prevenit asupra riscurilor, le-am spus că nu era un aranjament recomandabil și le-am sugerat alternative, dar au fost de neclintit. Margaret se agățase de ideea de a avea acest copil, în timp ce Elizabeth voia să scape de el cît mai convenabil cu putință, iar

Arthur se afla pe undeva pe la mijloc, sperînd să păstreze totul în limitele respectabilității. Așa că i-am ajutat.

– Cred că ați făcut ce trebuia. Poate că ar fi fost mult mai rău dacă nu i-ați fi ajutat, spuse Slider încurajator.

Green îl privi căutînd ironia, apoi dădu din cap.

– Cred că aveți dreptate. Am făcut tot posibilul să iau măsuri de siguranță. Orice încălcare a regulamentului din partea lui Elizabeth pe perioada șederii ei la Coldharbour House ar fi însemnat încetarea înțelegerii. Copilul urma să fie luat de lîngă ea imediat, la fel ca și în cazul celorlalte fete, iar ea trebuia să semneze actele privind adopția, înainte de ieșirea din spital. Iar după perioada de convalescență, nu mai trebuia să ia legătura cu sora ei sau să se apropie de casa acesteia. Dar bineînțeles, a încălcat înțelegerea punct cu punct. Cît timp a stat la Coldharbour ne-a făcut numai probleme, bătîndu-și joc de reguli și tulburîndu-le pe celelalte fete. Și nu numai că a luat legătura cu sora ei, dar s-a întors să locuiască aproape lipită de casa acesteia și a insistat să vadă copilul.

– Totuși nu i-a spus niciodată că era mama lui, zise Slider simțînd nevoia să-i ia apărarea domnișoarei Giles. Își aminti ce spusese aceasta despre fetele care plîngeau și despre „bunătatea” de a li se lua copilul la naștere. Pentru acestea, se gîndea el, Green trebuie să fi fost un fel de salvator.

– Steve nu știe nici acum care este adevărata legătură dintre ei.

– Îmi pare bine să aud că a avut măcar atîta decență, spuse Green bățos. Nu cred că a însemnat o influență bună pentru băiat. Și le-a adus atîta nefericire lui Arthur și lui Margaret – niște oameni cumsecade și buni creștini.

– Situația era dificilă, spuse Slider simțînd nevoia

să-l împace, deoarece se apropiau de momentul cel mai greu. Sînt convins că dacă stați și vă gîndiți, trebuie să fiți mulțumit, deoarece fără ajutorul dumneavoastră ar fi putut fi mult mai rău.

– Poate, spuse acesta, nelăsîndu-se sedus. Deci, domnule Slider, ați obținut informațiile de care ați avut nevoie?

– Nu chiar, spuse Slider. Vreau să știu ce s-a întîmplat cu celălalt.

– Celălalt? Cuvintele fură rostite pe un ton destul de firesc, dar trupul înmărmurise deodată, în gardă.

– Celălalt copil. Au fost doi, nu-i așa?

Green nu răspunse.

– Gemeni, îl ajută Slider. Domnișoara Giles a avut doi băieți, nu-i așa?

– Vă înșelați, spuse Green întepat. Nu-mi dau seama de unde aveți informațiile, dar vă înșelați cumplit.

– Haideți, domnule Green, nu are rost să negați ceva ce poate fi ușor dovedit. Arhiva spitalului ne va spune asta. Aș prefera să nu mă complic, dar pot obține dovada scrisă și să v-o aduc aici, dacă insistați. Nu mă faceți să-mi pierd vremea.

Green părea aproape uluit.

– Nimeni nu a știut. A fost un secret absolut. Fi-rește, pe vremea aceea nu existau ecografiile și fetele erau la fel de ignorante ca și ceilalți. Sora șefă răspundea în fața mea și nici măcar Elizabeth nu a știut nimic pînă în momentul nașterii. Dacă s-ar fi putut rezolva prin cezariană, așa cum am vrut, adăugă el cu asprime, nici atunci nu ar fi știut. Dar spitalul nu s-a lăsat antrenat în asta. Au spus că decizia trebuie luată de doctor și numai din considerente medicale.

Slider îl privi uluit.

– De ce? De ce ați vrut să păstrați secretul?

Urmă o izbucnire înflăcărată a forței care trebuie

să fi făcut din el, odinioară, un om formidabil.

– Ca să salvez ceva de pe epavă! Am știut că aranjamentul nu va funcționa niciodată, că Elizabeth nu-și va ține cuvântul. Că pruncul luat de familia Mills va fi în permanent pericol. M-am gândit însă că în cazul în care voi reuși să-l plasez pe celălalt așa cum trebuie, fără ca nici una din părți să nu cunoască identitatea celeilalte, ar putea ieși ceva bun din asta. Că nu va fi totul în zadar.

– Și atunci ce s-a întâmplat cu celălalt copil?

O clipă Green rămase tăcut, încercînd să găsească o cale de scăpare.

– A murit.

– Nu, nu cred asta, spuse Slider cu blîndețe. Știți, în ultima vreme am fost pus în încurcătură de o serie de lucruri care nu aveau nici o logică; cineva de care mă împiedicam mereu, cineva care semăna atît de mult cu Steve Mills încît lumea era gata să jure că el este. Dar așa cum mi-a subliniat cineva, identitatea înseamnă de fapt să fii una și aceeași persoană, nu doar să arăți la fel. Și m-am trezit întrebîndu-mă dacă nu cumva există cineva care să semene cu Steve; ale cărui amprente să fie similare cu ale lui Steve, dar nu chiar aidoma; care să aibă aceeași grupă de sînge; dar care să fie dreptaci, în timp ce Steve este stîngaci, își poartă cesul pe mîna dreaptă. Steve Mills pe care îl caut eu și-l poartă pe stînga, așa cum îl poartă majoritatea oamenilor. Și a mai fost și problema aluniței care migra – o aluniță de pe obrazul drept al lui Steve, care brusc s-a mutat pe obrazul stîng.

Green îl urmărea prudent, dar ascultînd totul cu aerul că aștepta să cadă inevitabila lovitură. Probabil că știuse ce va urma. Probabil că aștepta de ani de zile această lovitură.

– Se întîmplă uneori, continuă Slider aproape pe un ton de conversație, ca frații zigotici să fie imaginea în

oglindă a celuilalt, ca mîna stîngă față de cea dreaptă.

Își ridică mîinile și le împreună, ca să demonstreze.

– Și dacă nu îi vezi alături, nu îți dai seama de diferență. Mai există de asemenea tendința ereditară de a exista gemeni în unele familii și am aflat că în familia domnișoarei Giles au mai existat frați gemeni. Deci, în clipa în care o prietenă a mea de la St. Cathertine's House mi-a spus că mama domnișoarei Giles a avut și ea o pereche de gemeni, am început să adun doi cu doi, dacă-mi iertați gluma.

Expresia lui Green nu arăta că i-ar fi iertat-o.

– Ce anume exact suspectați dumneavoastră? întrebă el.

– Eu cred că l-ați plasat pe celălalt copil într-o altă familie, că adultul care a devenit acest copil trăiește undeva nu prea departe de aici, că el a comis o crimă și că știe, pentru că a citit în ziare, că fratele lui geamăn este suspectat de această crimă și este foarte mulțumit așa. Știu cîte ceva despre el. Este foarte credincios, îi place muzica, îi place probabil sportul – este un tip athletic, un om de exterior. Probabil că nu este căsătorit. Este, de asemenea, un om inteligent, care planifică totul, care nu se enervează ușor. Dar este un om cu sentimente puternice și convingeri puternice.

Green arăta emoționat.

– Păreți să cunoașteți destule despre el.

– Înseamnă atunci că am dreptate?

– De unde să știu eu? Vă spuneți propria poveste.

– Nu ați făcut nici o corectură. Unde se află acum fratele geamăn?

– Am plasat un copil într-o familie acum aproape patruzeci de ani, spuse Green arogant. De unde să știu unde este el acum?

– Dar singur ați spus că vă plăcea să păstrați un

ochi distant, părintesc asupra lor. Copiii dumneavoastră – în sens spiritual. Iar de acesta trebuie să fi fost în mod special mîndru – povestea dumneavoastră de succes, salvarea de la dezastru.

– Lăsați-mă odată, spuse Green cu o subită voce pierdută, ultimul lucru la care s-ar fi așteptat Slider. Nu vă bateți joc de mine.

– Nu-mi bat joc. Dați-mi doar ceea ce vreau și vă las în pace.

– Ce vreți?

– Vreau să știu ce s-a întîmplat cu celălalt copil al lui Elizabeth.

Green strînse brațele scaunului și respiră greu, ca și cum ar fi alergat și n-ar mai fi avut aer.

– L-am plasat unui cuplu – oameni foarte buni, pioși, bisericoși, total abstenenți, foarte severi. Cel mai bun început pe care l-ar fi putut avea.

– Elizabeth a știut? A aflat vreodată?

– Nu de la mine. Dar eu cred – bănuiesc – că el a găsit-o, poate, pe ea. A avut loc o spargere – mi-au lipsit niște hîrtii, niște date din dosarele mele. Mai tîrziu mi-au fost restituite. Printre ele se aflau și detaliile acestei adopții.

– Bănuieți că el v-a luat acele hîrtii?

– Mă întrebasesc de mai multe ori cine era mama lui naturală. Întotdeauna am refuzat să-i spun și începuse să devină foarte furios. Nu era un băiat rău, spuse el înghițind, dar era foarte hotărît. Foarte obsedat de o singură idee. Simțea că era dreptul lui să știe.

– A pătruns deci în casa dumneavoastră și v-a luat hîrțile.

– Mi le-a înapoiat mai tîrziu. Și nu ar fi făcut asta dacă nu ar fi simțit că avea un motiv foarte serios.

– Cîți ani avea cînd s-a întîmplat asta?

– Optsprezece.

– În tot timpul acesta ați păstrat legătura cu el?

– Eu... el... m-am ocupat în mod deosebit de el, considerându-l misiunea mea specială. Mă simțeam aproape ca un tată pentru el. L-am urmărit crescând și eram încântat văzând cum evoluează.

Se opri brusc, încruntându-se, ca și cum o anumită amintire i-ar fi produs neplăcere.

– Deci a aflat cine era mama lui și s-a dus să o vadă? interveni Slider.

– Nu știu, spuse Green hotărît, uitîndu-se la Slider. Cred că s-a dus, dar nu știu. Niciodată nu am vorbit cu el despre asta și nici Elizabeth nu mi-a spus nimic în puținele ocazii în care am mai văzut-o după acest incident. Dar el nu era genul de băiat care să nu acționeze. Îi plăcea să facă mereu ceva – era un creștin foarte activ. Era ca o lumină călăuzitoare pentru Brigada Băieților, îi plăcea să plece în excursii și să urce munții. Mai târziu a organizat vacanțe pentru copiii dezavantajați și pentru delincvenții minori. Este un om bun. Indiferent de ce anume îl suspectați, vă înșelați.

– Cum îl cheamă?

– Nu o să vă spun, răspunse Green aprins. Vreți să îl persecutați pe acest om bun doar ca să-l scoateți basma curată pe prietenul dumneavoastră.

– Nu poate fi persecutat și nici urmărit în justiție dacă nu a făcut nimic rău. Dacă este un om bun așa cum susțineți, nu are de ce să se teamă.

Green nu spuse nimic, ținîndu-și gura subțire strîns închisă.

– Domnule Green, Betty Giles a fost omorîta cu sălbăticie. Este foarte important să-l arestăm pe cel vinovat de asta, în cazul în care ar putea ataca din nou.

Tăcere.

– Cred că a fost omorîta pentru că ar fi putut să-mi

dezvăluie secretul existenței unui frate geamăn al lui Steve. Cine altcineva mai cunoaște secretul? Cîți alții se află în primejdie?

– Nu știți, strigă Green, că a făcut ceva! Doar bănuți! Poate fi la fel de bine oricine altcineva!

– Cu atît mai mult trebuie să-l gădesc și să-i pun cîteva întrebări, pentru ca umbra suspiciunii să fie ridicată de pe el. De ce s-ar teme un om nevinovat?

– De nimic, spuse Green înghițind. Părea dărimat. De nimic, firește, reluă el. Foarte bine atunci, numele lui este Gilbert, Geoffrey Gilbert.

– Și adresa?

– Nu o știu, spuse el încleștîndu-și cu încăpăținare maxilarul. Acesta este adevărul. Înainte locuia în Acton, dar s-a mutat de acolo în urmă cu zece ani și de atunci nu l-am mai văzut. Am avut... o neînțelegere, cam în perioada aceea și de ani de zile nu am mai avut nici o legătură cu el. Nu am idee unde se află acum.

Pe aceste cuvinte se deschise din nou ușa și intră doamna Hoare.

Îi aruncă lui Slider o privire serioasă și semnificativă și-i spuse apoi lui Green:

– Îmi pare rău că trebuie să tulbur mica dumneavoastră discuție, dar știți că doctorul a spus că nu trebuie să stați nemișcat toată dimineața, așa că poate vreți să vă faceți plimbarea de dinainte de masă...

Green păru fericit să profite de aceasta ca de un pretext ca să-l expedieze pe Slider. Ușurarea îl făcu aproape amabil.

– Mă scuzați, sper, că nu vă conduc. Știți, greutatea anilor. Sper că v-am fost de folos. A fost o plăcere să vă cunosc, deși a fost trist ce mi-ați spus despre domnișoara Giles.

– Îl conduc doar pe domnul și mă întorc să vă

pregătesc pentru plimbarea dumneavoastră, spuse doamna Hoare și-l mîină pe Slider afară.

Singură în hol cu el, zise:

– Vă rog să mă scuzați că v-am întrerupt, dar știam că altceva tot n-o să mai scoateți de la el. Este încăpățînat ca un catîr și nu vreau să se enerveze degeaba.

– Ați ascultat? spuse Slider jumătate șocat, jumătate amuzat.

– La ușă, spuse ea ușor țîfnoasă. Întotdeauna ascult. Este un om bătrîn și noi avem uneori vizitatori foarte ciudați. Trebuie să-l protejez.

Se uită la Slider cu o privire silită de aprobare.

– Ați procedat bine cu el. Vă pricepeți să manevrați oamenii. Dar cînd am auzit tonul acela din vocea lui, am știut că nu o să mai scoateți nimic de la el. Firește, aveți treaba dumneavoastră de făcut, spuse ea cu înțelegere. Dacă ați mai veni poate că ați mai obține ceva de la el, dar asta înseamnă să-l obosiți. Nu există o altă cale să aflați ce vreți să știți? Nu cred că v-ar fi greu să aflați o adresă, cu toate computerele alea și tot restul.

– Cînd nu ai decît un nume, spuse Slider și o țară întreagă de cercetat – o lume întreagă, presupun...

Femeia făcu un gest de nerăbdare.

– Toată țara, prostii! Cînd a plecat din Acton s-a mutat în Askew Road. Dacă nici acolo nu mai stă, puteți începe de acolo, nu?

– Domnul Green chiar nu mai are nici o legătură cu el?

– Nu, de multă vreme. S-au certat. Se aseamănă prea mult, înțelegeți, fiecare crede că el știe cel mai bine. Iar între noi fie vorba, familia Gilbert a exagerat cu băiatul. O pereche de bigoți mărginiți și plini de ei! Îi mulțumesc Domnului că nu sînt decît menajeră și nu trebuie să iert pe toată lumea. Duri, asta erau, sfinți și

duri și l-au făcut și pe el dur. l-am auzit odată spunîndu-i domnului Green cum l-au pedepsit pentru că... în sfîrșit, avusese un vis ud – și credeți-mă, chiar și domnul Green a fost șocat, deși a auzit multe la viața lui. De aceea a încercat să păstreze legătura cu băiatul, cred eu, ca să-l mai îmblînzească puțin, deși numai Dumnezeu știe cît de înfocat a fost și el în tinerețe, deși nu ați crede văzîndu-l acum. Geoffrey însă nu putea fi îmblînzit și nu mi-a părut rău cînd a încetat să mai vină pe aici. Nu-mi plăcea că îl tulbura pe domnul Green. Și avea nișe ochi ciudați. Nu-mi plăcea cum mă privea uneori. Am avut parte de multe discuții în anii cînd am fost menajeră aici și toate au trecut pe lîngă mine, dar Geoffrey mă privea ca și cum nu avea de gînd să spună nimic, ci să treacă direct la fapte.

– La ce număr pe Askew Road? întrebă Slider.

– Ah... Nu-mi amintesc, spuse ea după ce se gîndi puțin. Un număr mare. Șaptezeci și șase? Șaptezeci și șapte? Nu, nu-mi amintesc.

– Nu credeți că și-a notat-o undeva?

Femeia făcu ochii mari.

– De unde să știu eu? Doar nu insinuați că mă uit prin lucrurile lui, sper?

– Ba da, spuse Slider, simțind că nu mai avea nimic de pierdut.

– Nu aș putea face asta, spuse ea cu fermitate. Nu, dacă nu o să reușiți altfel, o să trebuiască să vă întoarceți aici și să-l întrebați din nou. Dar aș prefera să nu-l mai deranjați. Este un om bătrîn și nu mai are inima dinainte. Sînt sigură că o să vă gîndiți la ceva.

Slider se lăsă condus afară, la lumina zilei și se îndreptă spre mașină, avînd senzația ireală că de fapt nu atinge pămîntul, ca după o noapte de nesomn. Deci avusese dreptate! l se păruse atît de puțin probabil înainte, încît numai pentru că i se păruse și la fel

de băcător la ochi avusese curajul să meargă pe calea asta.

Se simțea acum ca și cum i-ar fi tras cineva o lovitură puternică în cap, cu o măciucă căptușită. Avusese dreptate.

Steve Mills avea un frate. O sosie.

Și poate, doar poate, se afla la distanța la care putea adormea vulpea.

CAPITOLUL 17

Mutarea nebunului

După ce conduse aproape fără speranță în sus și în jos pe Askew Road, Slider parcă mașina pe o străduță laterală și intră într-o prăvălie de ziare de pe colț. Un asiatic înalt și durduliu stătea în picioare în fața tejghelei înțesate, adăugînd o nouă dovadă la nemulțumirea lui Slider, că probabil făcea parte din mărrețul plan al lui Dumnezeu ca domnii de pe subcontinent să dețină prăvălii de colț.

Cum era cîntecul acela cu fiecare colț cu Singh-ul lui? Puțin mai în fund, o femeie albă, scundă și îndesată servea dulciuri și stătea de vorbă cu o prietenă cu sîinii mari și nici unul nu-și întoarse privirea cînd Slider intră, în clinchetul clopoțelului.

Conștient de aceste amabilități, cumpără un ziar și o ciocolată de la bărbatul care îl ului efectiv, pentru că purta părul despărțit în cărare la mijloc și uns cu bri-liantină, în stilul pe care Slider nu îl văzuse decît în fotografiile din anii '30 și un pulover cu motive scoțiene.

Efectul, combinat cu haosul întunecat, supraaglomerat din magazin, îi dădu senzația că se află într-o călătorie în timp. Băgîndu-și restul în buzunar Slider scoase afară portretul robot care începuse deja să se îndoiaie pe la colțuri.

– Îl cunoașteți pe bărbatul acesta? întrebă el.

Bărbatul luă fotografia și se uită scurt la ea, înainte de a-l studia cu mai multă atenție pe Slider.

– Sînteți de la poliție? întrebă el.

Slider își scoase legitimația.

– Am motive să cred că locuiește pe undeva prin apropiere. L-ați mai văzut?

– Da. Îl cunosc, spuse bărbatul continuînd să-l studieze pe Slider. Ce a făcut?

– Nu vă pot spune asta. Locuiește prin apropiere?

– Este unul dintre clienții mei. Binden Road, nu? Sau Bassein Park Road?

– Speram să-mi spuneți dumneavoastră mie.

– Ah, vreți să-l caut? Atunci așteptați puțin.

Omul scoase un registru negru, mare de sub tețghea și începu să întoarcă paginile care erau acoperite cu un scris de mînă elaborat, cu floricele și cu multe ștersături și inserări.

– Ah, da, iată-l. Bassein Park Road – știți unde vine? Este puțin mai în sus și la stînga. la *Guardian* în fiecare zi plus *News of the World* și *People*, duminica, plus *Opera* lunar, magazinul *Music* care și el apare lunar și *Scouts and Scouting* care apare trimestrial.

Femeia cu sîinii mari plecă, trecînd prin spatele lui Slider, iar femeia cea îndesată se întoarse spre ei.

– Un client foarte bun, domnul Gilbert, așa îl cheamă. Eu îi spun Episcopul, continuă bărbatul.

– Cine-i ăsta, domnul Gilbert? se băgă femeia în vorbă. Un client foarte bun. Un bărbat foarte drăguț.

– Vine de ani de zile aici.

– Soțul meu îl cunoaște foarte bine.

Își strecură o mînă pe sub brațul bărbatului, dornică să împartă orice eventuală glorie viitoare derivînd de aici.

– De ce îi spuneiți Episcopul? întrebă Slider.

– Ah, asta este doar o glumă prostească de-a lui, spuse femeia neliniștită. Nu vrea să insinueze nimic.

– Este plin de sfințenie, acest domn Gilbert. Vorbind mereu despre Dumnezeu și despre religie. Zice că odată a vrut să se facă pastor, doar că nu a reușit din nu știu ce motiv. Ce mai, vorbește ca un pastor. De sus și condescent.

– Nu-i adevărat, interveni grabnic femeia.

– Dacă s-ar fi făcut pastor, la ora asta ar fi fost de mult episcop. Niciodată nu intră aici fără să stea de vorbă cu mine despre starea omenirii și despre ce ar fi făcut el dacă ar fi avut șansa asta.

Omul zîmbi.

– Odată chiar a încercat să-mi dea chestii religioase, pentru clienții mei. Auzi, mie!

– Ce fel de chestii religioase?

– Cartonaje imprimare cu subiecte religioase – din *Biblie*. A vrut să-mi lase un teanc pe tejghea, ca să le distribui.

– Asta sugerează că este destul de rupt de realitate, spuse Slider.

– Eu am refuzat. Dar totuși...

Omul își scutură capul a mirare.

– În sfîrșit, zice că este plin de sfințenie și toate astea, dar cumpără *Knave* și *Fiesta* cînd crede că nu mă uit.

– Nu-i adevărat! spuse femeia scoțîndu-și mîna de sub brațul acestuia ca să demonstreze completa ei detașare de judecata lui.

– Ba da, Rita, insistă omul. Sîmbăta, cînd este Barry la tejghea și eu sînt în celălalt capăt, făcînd contabilitatea. Așteaptă pînă cînd crede că nu mă uit

și le strecoară sub *Dalton's Weekly* și se duce cu ele la Barry. L-am văzut eu.

– Ah, nu! spuse femeia furioasă.

– Ce este? Nu-i nimic rău în asta. Sînt niște reviste amuzante, cît se poate de nevinovate. Uneori, continuă el întorcîndu-se spre Slider, mi se pare cam ciudat. Vine în pantaloni scurți, ceea ce nu este normal pentru un bărbat de vîrsta lui. Și uneori are o privire ciudată, Barry zice că este homo.

Femeia își exclamă zgomotos nemulțumirea și se îndepărtă ca să se delimiteze și mai mult de aceste păreri.

– Nu m-ar surprinde să aflu că acesta a fost motivul pentru care nu a ajuns pastor sau cum vreți să-i spuneți. A dat de necaz. Cu vreun băiat de la cercețași, poate? Omul îi zîmbi semnificativ lui Slider, dînd cu cotul spre el.

– Știți cumva din ce trăiește? întrebă Slider.

– Cred că lucrează într-un serviciu social sau cam așa ceva, nu, Rita?

Femeia chemată se opri, prefăcîndu-se că nu asculta și spuse:

– Este consilier, cred că așa i se spune. La Centrul de Consiliere din Acton High Street.

– L-ați văzut pe aici în ultima vreme?

Omul se încruntă.

– Pentru că m-ați întrebat, nu. Și nu l-am văzut aici nici sîmbătă. Vine întotdeauna sîmbătă dimineață. Rita?

– Nu l-am văzut. Dar eu n-am stat tot timpul aici.

– A fost o zi foarte aglomerată, adăugă bărbatul scuizîndu-se. Poate că a fost bolnav. Oricum, n-a mai trecut pe aici de cîteva zile.

– Înseamnă că l-aș putea găsi acasă?

Omul încuviință și-l privi pe Slider cu ochi sticloși, evident abia așteptînd să afle ce făcuse Episcopul.

Slider se retrase privind cu coada ochiului cum cei doi se repeziră unul spre celălalt de îndată ce se închise ușa, ca să se angajeze în speculații pripite și se îndreptă spre mașină. Luă legătura prin radio cu secția lui și ceru să fie studiat dosarul lui Geoffrey Gilbert. Se aștepta la un răspuns negativ, dar după o lungă așteptare, la aparat veni Norma.

– Șefu'? Avem o fișă destul de încărcată. Nimic în ultimii doisprezece ani, dar avem fel de fel de chestii în anii '70 și începutul anilor '80. Vreți să vi le citesc?

– Fă-mi un rezumat.

– În regulă. Există o serie întreagă de spargerii și furturi, mărunțișuri, câteva scandaluri și opunere de rezistență – ah, uite aici ceva, la început de tot, a circulat cu bicicleta fără lumini, probabil că asta a făcut din el un certat cu legea. Cine e tipul?

– Altceva, mai recent?

– În iunie 1979, amendat pentru comportament necorespunzător. Altă amendă în decembrie 1979, pentru atac și rezistență la arestare. Ianuarie 1982, trei luni cu suspendare pentru rănire cu premeditare...

– Asta este cea mai recentă?

– Nu, mai este ceva în decembrie 1982, doi ani pentru atac la persoană. Un tânăr care tulbura o întâlnire cu cercetașii, ținută de el. S-a repezit ca un nebun la acesta și l-a cotonogit. A făcut nouă luni și a fost eliberat în ianuarie 1984. După care a fost curat.

Slider rămase tăcut. Probabil că aceasta a fost perioada în care s-a mutat și a înăspriț relațiile cu Green. Probabil că din cauza asta și-a pierdut și trupa de cercetași. Putuse ascunde autorităților amenziile și sentințele cu suspendare, dar o cotonogea că asta le-a obligat să facă din el un exemplu. Indiferent ce focuri au clocotit în el, acestea au fost cu siguranță ascunse cât mai adânc.

– Atherton este acolo? întrebă el.

O pauză, în care Norma aruncă o privire în jur.

– A fost aici acum zece minute. Probabil că tocmai a ieșit.

– Când se întoarce, spune-i să vină după mine la adresa asta. Slider îi dădu adresa furnizată lui de negustor.

– În regulă șefu'. Altceva?

Îi putea simți curiozitatea, chiar și prin telefon.

– Nimic. Totul este în regulă acolo?

– Toată lumea este prost dispusă din cauza lui Mills. Domnul Carver și-a făcut numărul. Cred că-și zice c-ar fi trebuit să-l preveniți.

– Să-l previn de ce anume?

Norma simți fiorul.

– Nici eu nu cred că Mills este vinovat, spuse ea repede. La asta lucrați acum?

– O să-ți spun când o să știu. Transmite-i lui Ather-ton mesajul.

– În regulă, șefu'. Aveți grijă.

– Întotdeauna am, spuse Slider și încheie convorbirea. Parcurse cu mașina distanța scurtă pînă la Bassein Park Road și parcă vizavi de casă. Așteptă o vreme, dar nu văzu nici o mișcare la nici una din ferestre. Casa avea un aer neîngrijit, cu vopseaua care se cojea de pe ramele ferestrelor, cu o bucată din zidărie căzută de pe fațadă, cu poarta din față lipsă, cu vopseaua maronie a ușii de la intrarea principală îmbătrînită și murdară. Spre deosebire de casele învecinate, nu avea plasă la ferestre, iar prin despărțitura dintre perdelele grenă de la fereastra largă de la parter se vedea o cruce mare, din plastic transparent, lipită de partea interioară a geamului, cu ventuze transparente. Ca și cum ți-ai agăța steagul de catarg, se gîndi el. Leși din mașină, traversă și după o scurtă dezbatere cu el însuși, sună. Nu auzi soneria așa că bătu în ușă, tare și îndelung, pentru eventuali-

tatea în care aceasta ar fi fost defectă. Nici o mișcare înăuntru. Probabil că Gilbert era la muncă, pregătindu-și alibiul. Când va sosi Atherton, vor putea merge acolo după el.

Se îndreptă spre fereastra din față și privi înăuntru. Încăperea era goală, cu excepția unei mese de bucătărie din lemn, în colțul celălalt, pe care se afla un teanc de cărți dintre care câteva păreau să fie broșuri și a două scaune de lemn, lipite de peretele din stînga. Dușumeaua era goală și prăfuită, iar tapetul de pe pereți era înnegrit deasupra poliței, iar interiorul și cenușarul erau pline cu hîrtii de aruncat, ambalaje de dulciuri și cotoare de mere.

Tot nici urmă de Atherton. Slider începea să se simtă obosit. Ocoli spre poarta din spate, păraginită, așa cum se întîmplă de obicei cu porțile din spate, atîrnînd doar de o singură balama și de un cui ruginit și proptită în poziția semi-deschis. Pe laterala casei exista un gang umed, acoperit de mușchi, ducînd spre un pătrat de iarbă neîngrijită, pe care zăceau aruncate mobilă stricată și bucăți de metal al căror scop nu și-l putea imagina și un chioșc de grădină mare, solid și aproape nou.

Ușa din spate, probabil ușa de la bucătărie, avea în partea de deasupra un geam de sticlă mată. Fereastra bucătăriei era foarte sus și avea niște perdele cadrilate, maronii, extrem de murdare, iar ceea ce odinioară fusese o ușă-fereastră care dădea din camera din spate spre grădină fusese în mod bizar astupată cu cărămidă și redusă la dimensiunile unei ferestre obișnuite, peste care era trasă o perdea grenă.

Totul era oribil de cenușiu și de deprimant, cîtuși de puțin potrivit cu imaginea pe care ți-o poți face despre un bun creștin sau despre un antrenor de cercetași. Slider ciocăni la ușa din spate apoi încercă ușor clanța și descoperi, spre surpriza lui, că aceasta

nu fusese încuiată. O deschise prudent și păși înăuntru.

– Alo! E cineva acasă? Alo, domnule Gilbert!

Casa rămase tăcută. Slider privi în bucătărie.

Aceasta era mobilată cu mobilier ieftin din mela-mină maron închis, soba era plină de grăsime arsă, iar dușumeaua era îmbrăcată în linoleum brun-roșcat și maro, deși modelul se vedea prea puțin prin petele vechi și mizeria generală. Aerul mirosea a pământ și a pește fiert. Spălătorul era din ceramică, vechi și ciobit, înnegrit de anii de frunze de ceai golite în el. Un teanc de farfurii de tablă folosite și de cești zăcea într-un rest de apă sleită de grăsime, așteptînd ziua salvatoare.

Ușa bufetului de sub chiuvetă era deschisă pe jumătate, forțată de o ladă de gunoi supraîncărcată, din care se revărsaseră deja pe jos niște coji de ouă, resturi de pîine prăjită și o cutie goală de orez. Peste tot pe bufete zăceau alte tigăi și farfurii, cu resturi sugerînd în cea mai mare parte sandvișuri cu pîine prăjită, fasole albă, diverse lucruri prăjite și una cu resturile unui cod-fiert-în-pungă și cu sos la sticlă, care-și adăugase parfumul specific, la aerul stătut. Nu acesta era modul de viață al unui cercetaș, își spuse Slider. Chiar dacă nu avea altceva decît un fir de apă curgătoare și o nuia, un cercetaș lăsa curat în urma lui. În mod clar, Gilbert uitase aceste reguli de aur.

În dreptul ușii spre restul casei se afla o tăbliță din plută pentru însemnări și Slider se duse într-acolo, fiecare pas aderînd ușor la podeaua vîscoasă și dezlipindu-se de aceasta cu un vag zgomot de ventuză desprinsă.

Pe tăbliță erau prinse în ace diverse tăieturi din ziare, în cea mai mare parte doar titluri senzaționale din ziarele de duminică. UN BĂRBAT ȘI-A UCIS SOȚIAȘI PE AMANTUL ACESTEIA, SURPRINȘI ÎN FLAGRANT DELICT.

COPILUL DIN FLORI AL UNUI EPISCOP. „UN BĂRBAT LINIȘTIT” SE ÎNFURIE CU TOPORUL ÎN MÎNĂ – CINCI MORȚI. POLIȚIST RĂNIT LA MÎNĂ ÎN ATACUL CU MACETA. RĂZBUNAREA UNUI UCIGAȘ SOLDATĂ CU O TERIBILĂ BAIE DE SÎNGE.

Existau de asemenea tăieturi din ziare despre uciderea lui Greatrex, cu fotografiile lui Mills și cu știrea despre interogarea acestuia privind anumite neregularități și o tăietură dintr-un magazin tipărit pe hîrtie velină, reprezentînd cronică unei imprimări a *Damnațiunii lui Faust*, avîndu-l ca dirijor pe Lupton – orchestra Joanei – cu numerele de serie ale CD-urilor marcate cu un roz șocant de fosforescent.

Un tip ai naibii de deranjat, își spuse Slider – dar tăieturile privindu-l pe Mills reprezentau probe reale. Era o ocazie prea bună ca să fie ratată. Deschise ușa și intră în hol. Dușumeaua era goală și între scară și ușa principală se afla o bicicletă, o bicicletă de tip vechi, vopsită în negru și prevăzută cu apărători de noroi cromate și care, spre deosebire de orice altceva văzuse el aici pînă acum, strălucea de curățenie.

Trecu prin ușa deschisă în camera din față pe care o văzuse prin fereastră și urcă încet scările goale. La mezanin se afla o baie în care aruncă o privire și ieși repede din ea și trei dormitoare minuscule, goale toate – fără mobilier sau covoare. Intrigat, coborî din nou la parter. Probabil că Gilbert dormea și locuia în singura cameră rămasă la parter, în partea din spate.

Deschise ușa cu precauție. Încăperea era pe jumătate în întuneric din cauza draperiilor trase, dar putea vedea destul de bine înăuntru. În aer plutea un miros împutit de picioare și de așternuturi murdare și de praf și de lipsă generală de curățenie, care-l înăbuși pe Slider; era clar că aici își petrecea omul întreaga existență.

Era oribil de urît și de lipsit de confort – mulțimea de carpete vechi, murdare, de diferite dimensiuni și

culori aproape că ascundea covorul original și din centrul tavanului atârna un bec fără abajur. Camera era aproape pătrată.

De-a lungul peretelui stîng se afla un pat-divan strîmt, cu așternuturile răvășite, cearceafurile cenușii de atîta folosință și păturile vechi și pătate, iar pe jos, lîngă pat, se aflau alte farfurii și cești folosite. Alături se afla un fotoliu străvechi încărcat cu haine, iar în colț o chiuvetă pentru spălat pe mîini, cu o poliță deasupra, încărcată cu o mulțime articole de toaletă pe jumătate folosite, iar deasupra acesteia, o oglindă.

Sub fereastră se afla o masă plină cu ziare și cărți, printre care Slider văzu anuarele telefonice ale Londrei, un *London A-Z* și două caiete studențești, umplute cu un scris mărunț.

În spatele ușii din dreapta se afla o sobiță cu gaz pe o tavă de tablă și alături, un scaun de răchită înțesat cu pardesie și jachete. Pe peretele din dreapta se afla un dulap enorm, demodat, cu o sumedenie de cutii și genți umflate puse deasupra și lîngă acesta, între el și peretele cu fereastra, se întindea o banchetă de lemn. Părea lucrată de mîină, cu o placă groasă deasupra și picioare solide, pătrate și cu o spetează fixată în perete cu șuruburi masive.

Slider o privi cu neplăcere, pentru că era evident că fusese concepută pentru a fi folosită într-un anumit scop la care refuză să se gîndească. Din marginea din față a băncii, în mijloc, fusese decupată o bucată semicirculară și de o parte și de cealaltă a acestei deschideri fuseseră înșurubate în lemn două inele groase de fier – ca acelea de care sînt legați caii în grajdurile de tip vechi.

Pe banchetă se afla o bucată murdară de frînghie și o cîrpă mototolită, care fusese probabil o față de pernă; sub banchetă fusese depozitată o impresionantă colecție de reviste ușor porno. Slider își înghiți

saliva și își deplasă privirea în altă parte. Dulapul de haine. Ce se afla oare în dulapul de haine.

Ușa acestuia atârna pe jumătate deschisă și el o împinse puțin mai mult. Partea de atârnat era îndesată cu haine, costume, pantaloni, jachete, cămăși, pardesie, unele destul de noi, chiar acceptabile, altele vechi, jengoase, mirosind a murdărie. În partea de jos, o grămadă de pantofi emana un miros puternic, dar rece de picioare – destul de ciudat, nici măcar o pereche de bascheți printre ei; existau în schimb două perechi de pantofi de pînză, cu talpă de cauciuc, dintre care unul găurit în vîrf, acolo unde fusese uzat de degetul mare.

Se mai afla acolo un lucru semnificativ, o cutie de pantofi plină, constată el, cu mănuși chirurgicale. Partea cu rafturi era plină cu pulovere și lenjerie de corp, cu excepția raftului de jos, care conținea îmbrăcăminte de cercetaș – șorturi, cămăși, o pălărie Baden-Powell care trebuie să fi fost vreun trofeu străvechi – și insigne; toate curate, călcate și frumos împăturate. În alte împrejurări poate că ar fi fost înduioșător.

Dumnezeule, dar ăsta era chiar iadul! Lui Slider începu să i se facă rău, deși nu știa prea bine dacă din cauza oboselii sau a mirosului. Nu mai avea nici o îndoială că în sfîrșit găsise omul; compară în mintea lui acest cuib lugubru, cumplit, cu normalitatea încăperilor lui Mills. Dacă a existat vreodată un exemplu de educație versus natură, atunci acesta era.

Gilbert era evident un om anormal și posibil periculos și a veni acasă în această ambianță, seară de seară, este ca și cum ai pune o bucată de carne la marinat ca să-i accentuezi mirosul.

Slider se întrebă cum reușea acesta să păstreze în lume aparența unei vieți normale, ceea ce trebuia să facă de vreme ce avea acel post de consilier la Centrul de Asistență Socială, numai dacă nu cumva

obișnuiții lui erau chiar mai săriți decît el. Slider știa că trebuia să iasă de aici, să aștepte într-un loc mai sigur și mai plăcut sosirea întărilor și a proprietarului; dar mai avea încă o mică bănuială pe care trebuia să și-o confirme.

Se duse la masă și frunzări anuarele telefonice londoneze. Da, așa cum bănunise: atît Jimenez cît și Jepp se aflau în anuar. Ba mai mult, spre marea lui satisfacție, adresele acestora fuseseră subliniate cu marker fosforescent.

„Te-am prins, ticălosule“, își spuse Slider. Grea-trex, Lassiter și Lupton nu erau înregistrați; cu un efort de memorie, Slider își aminti numele unei alte cîntărețe, Connie Malcolm și al producătorului Ben Edgerton și nici aceștia nu figurau în anuar. Răspunsul deci la întrebarea de ce fuseseră aleși tocmai oamenii aceia era, simplu, accesul. Cum urma să înainteze campania, putea deduce din cîteva lucruri de pe masă – anuarul Uniunii Muzicienilor, o listă a ceea ce părea să cuprindă adresele și numerele telefonice ale agenților și un exemplar al programului spectacolului *Don Juan*, de la Glyndebourne, atent disecat, cu lista interpreților și prezentarea vedetelor, puse separat. Plănuise deci să-i lichideze pe toți, cu puțin noroc și timp suficient.

Problema era acum să obțină un mandat de percheziție. Existau aici destule lucruri pe care le putea vedea și probabil mai multe pe care nu le putea vedea, acum, poate chiar haine pătate de sînge – pentru că acest Gilbert se simțea probabil în deplină siguranță știindu-l pe Mills bănuît și știind că Mills habar nu avea că are un frate geamăn. Probabil de aceea a ucis-o pe domnișoara Giles, singura care i-ar fi putut destăinui lui Slider acest secret. Se simțea cumplit de vinovat de moartea acesteia. Problema acum era să obțină dovada înainte ca Gilbert să o poată distruge.

Slider ieși din încăpere închizînd cu grijă ușa în urma lui și făcu drumul înapoi, simțind cum începe să scape de senzația aceea de enormă apăsare pe măsură ce respira aerul relativ proaspăt de afară. Se întoarse în gangul lateral al casei și dădu să-și scoată mobilul ca să-l sune pe Atherton și să afle unde naiba era acesta și de ce nu apăruse încă aici.

Se opri o fracțiune de secundă ca să desprindă agățătoarea acestuia din marginea destrămată a buzunarului pantalonului (oare Joanna i l-ar coase dacă ar ruga-o sau ar fi lipsit de tact să facă asta?) gîndindu-se că era ciudat faptul că în casă nu existau defel obiecte religioase, cu excepția crucii din camera din față, ceea ce, avînd în vedere că el...

Mirosul de transpirație – iute ca urzicile dintr-un șanț, dar mult mai puțin liniștitor – îl puse în alertă doar cu o clipă înaintea singurului pas pe care îl auzi. Se răsuci înapoi, cu mîna în care ținea mobilul ridicîndu-se instinctiv în poziție de apărare, ca să vadă un bărbat avînd chipul lui Mills, dar în mod cert nu și expresia acestuia, ținînd o țeavă de plumb – cît de tradițional! – într-o mînă îmbrăcată într-o mănușă chirurgicală – cît de ciudat! – dar nu ținînd-o doar, ci rotind-o în aer.

Prea tîrziu ca să se mai ferească. Slider auzi lovitura, îi simți bufnitura leșinătoare la un nivel care era mai presus sau cel puțin dincolo de durere, își simți stomacul întorcîndu-i-se pe dos de greață și văzu o bucată de pămînt înălțîndu-se spre el și o pereche de pantofi de pînză, demodați – altă pereche? – înainte de a se prăbuși în mod surprinzător și absolut, în afara acestei lumi.

Își reveni cînd deveni conștient de migrenă – mama ei și tatăl ei și ambii ei bunici de migrenă, care efectiv excludea orice alt gînd. Era o durere pulsantă

care-ți provoca greață; în timp ce se obișnuia cu ea, își făceau loc alte dureri, mai slabe, o durere puternică în ceafă și umeri, o durere usturătoare, umedă, în obraz, fișii ascuțite de dureri în jurul brațelor și picioarelor.

Habar nu avea ce se întâmplase cu el și era conștient că prima urgență era să deschidă ochii, ceea ce însă nu dorea cîtuși de puțin, fiind teribil de sigur că acest lucru îl va dura și totodată enervant de bănuitor că nu-i va plăcea ce va vedea.

Exact atunci cineva îl înșfăcă de chică și-i trase capul în sus. Urîcios gest. În aceeași clipă simți mirosul de transpirație rîncedă, oribilă și în mod surprinzător, aroma dulce a lemnului decojit.

– Te-ai trezit. Haide, încetează să te mai prefaci, se auzi o voce deasupra lui.

Se afla în magazia din grădină, după mirosul de lemn și se înjură în gînd pentru că nu se gîndise să se uite în magazia care arăta atît de nefiresc de nouă și de frumoasă. Acum se afundase rău de tot în rahat.

Fabrica de transpirație îi dădu drumul la păr și îi dădu ocol dinspre spate, ca să se așeze pe un scaun de lemn aflat între el și ușă. Bărbatul cu fața lui Mills (da, alunița era plasată pe celălalt obraz) se pieptăna fără cărare, cu părul dat drept pe spate, dar în rest semăna uluitor cu Mills la statură, la conformație și la trăsături.

Purta o cămașă kaki marcată la subțiori, sub mânecile scurte, de cercuri mari, întunecate care coborau pînă la brîu; aici, cămașa era vîrîită într-un șort kaki din care răsăreau picioarele musculoase, groase (pe una din pulpe aflîndu-se un semn fin, roșu, urma unei răni vindecate) care dispăreau în șosete măslinii și în pantofii aceia negri de pînză. Slider era sigur că Mills nu ar fi purtat niciodată așa ceva. Cealaltă deosebire cu adevărat serioasă era faptul că acest om

ținea în mîna dreaptă un cuțit de luptă, mare și strălucitor.

În mintea amețită a lui Slider pătrunse adevărata dimensiune a buclucului în care se afla și pentru o clipă împinse undeva în fundal durerea de cap. Stătea așezat pe un scaun de lemn foarte greu, ca un fel de bancă de grădină cu un singur loc, exceptînd doar că în tăblia de șezut a acestuia părea să fi fost decupată o gaură, ca într-un scaun de toaletă, muchiile acesteia pătruzîndu-i în fese și coapse.

Dimensiunea și forma pătrată a scaunului îl făceau foarte stabil. Gleznele îi fuseseră legate de picioarele din față ale scaunului, iar mîinile la spate, de rezemătoare și în jurul coapselor și șezutului scaunului, fusese petrecută o funie, explicînd fișiile de durere pe care le înregistrase. Sforile erau tari și o încercare discretă îl convinse că nodurile erau bune.

Ca și cum i-ar fi auzit gîndul, Gilbert zîmbi.

– Nu-ți irosi forțele, știu să fac un nod. Pe vremuri te învățau asta la Cercetași, știi. Dar nu și acum. Acum nu-ți mai vorbesc decît despre mediul înconjurător și despre alte chestii siropoase.

Slider nu spuse nimic. Șortul, cuțitul și zîmbetul se adăugau la atît de proastele vești; analiză frenetic situația în căutarea unei ieșiri, dar durerea de cap îl împiedica să gîndească.

Gilbert îl izbise în tîmplă, poate că-i fracturase craniul. Putea simți sîngele închegat pe obrazul stîng, pe care probabil că se prelinsese. Și obrazul drept îl durerea, deși era mai mult o usturime și după o clipă își dădu seama că trebuie să fi fost tîrît spre magazie, fața zgîriindu-i-se de pămînt. Asta explica și durerea din umeri și din ceafă.

Probabil că Gilbert se aflase aici, în magazie, tot timpul – de aceea ușa din spate era descuiată – îl văzuse pe Slider ieșind și se năpustise asupra lui. Ce

facea aici? Slider constată că în magazie se aflau cîteva lucruri ciudate. Sub fereastră, la stînga lui, așa cum stătea cu fața la ușă, se afla o masă de lucru din lemn pe care se găseau o mașină veche de scris, cîteva foi de Letraset și un teanc de cărți de vizită albe, cu o cruce imprimată în partea de sus, o *Biblie* foarte mare și diferite alte cărți religioase – printre care o carte de povești pentru copii, cu ilustrații sinistru colorate, purtînd titlul *Povești biblice pentru copii*. Mai existau diferite scule pentru lucrat în lemn și un set de greutate de aramă ca acelea folosite la vechile cîntare de bucătărie; cea mai mare, de două livre, avea petrecută prin inel o bucată subțire de sfoară, înnodată la celălalt capăt de o bandă groasă de elastic.

Se mai afla acolo un set de vopsele-praf, gata amestecate în borcane și încă un borcan plin cu pensule. Pe peretele din cealaltă parte a ferestrei puteau fi văzute roadele acestor pensule, o serie de picturi prinse cu pioaneze, reprezentînd scene biblice simple, viu colorate, probabil copiate din cartea pentru copii. Abraham gata să-l sacrifice pe Isaac, Moise și tufa în flăcări, Absalom prins în tufiș. Cît de nevinovat și de dulce, doar că toate acestea fuseseră pictate de un bărbat de treizeci și opt de ani.

Pe peretele gol din dreapta lui se afla o colecție mai puțin încîntătoare de funii și corzi de grosimi, texturi și materiale diferite, toate înfășurate și strînse cu grijă și agățate de cîrlige. Funiile erau intercalate cu diferite cuțite și spade de ceremonial, multe dintre ele cu teci decorative și totul era aranjat într-un model, așa cum vezi atîrnate uneori, în palate majestuoase, vechile scuturi și halebarde.

Și peste tot se aflau cruci – din lemn, plastic, rafie, metal, fildeș – toate de dimensiuni diferite, să fi fost cel puțin douăsprezece, cea mai mare aflîndu-se pe

ușa din fața lui. Ce făcuse Gilbert aici? Nu pictase – nimic nu era ud. Citise? Se rugase?

– Deci ce căutai aici, întrebă Gilbert deodată, dînd tîrcoale casei mele? Este clar că nimic bun, căci altfel ai fi sunat la ușa din față, ca un om cinstit.

– Am sunat la ușa din față, spuse Slider – vocea lui era spartă și trebui să și-o dreagă. Am sunat și am bătut, dar nu mi-a răspuns nimeni.

– Și atunci ai venit prin spate, spuse Gilbert fără să se uite la el. Se uita la cuțitul pe care îl întorcea pe o parte și pe alta de coapsa lui goală, aproape ca și cum l-ar fi ascuțit.

– Da, spuse Slider. Ca să bat la ușa din spate.

– Ca să întrebi cît este ceasul? Sau ai vrut să bei puțină apă?

– Am vrut să stau de vorbă cu domnul Gilbert. Dumneata ești?

– Și de ce anume ai vrut să mă vezi? gînguri Gilbert, zîmbind.

Slider îi urmărea cuțitul. Această mișcare pregătitoare, visătoare, îl terfia. În imaginația lui acesta fulgerase deja, deschizînd o tăietură în el. Dacă spunea ce nu trebuia... dar ce anume trebuia să-i spună unui țicnit ca ăsta? Îmi pare rău, domnule Gilbert, eu nu prea suport durerea. Putem sări peste partea asta? Nu pentru asta am intrat în poliție.

– Am auzit că sînteți expert în materie de operă, se auzi el spunînd, dar regretă pe loc văzîndu-l pe Gilbert mișcîndu-se. Ah, la naiba, la naiba...

Dar Gilbert se ridică și puse cuțitul pe masa de lucru. Ușurarea lui Slider fu atît de mare încît ar fi sărit în sus dacă i-ar fi permis funiile.

– Operă? Vă place opera? spuse Gilbert.

– De fapt nu mă pricep cine știe ce, dar mi-ar plăcea să învăț, spuse Slider încercînd să pară firesc.

– Ai vrea să asculți ceva? spuse Gilbert traversînd

încăperea, în spatele lui. Am aproape totul, aici. Ah, firește, scuzele mele, nu poți să vezi, nu? Am aparatură foarte bună și totul este pe CD-uri.

Slider auzi mai multe mici zgomote și tăcănituri întretăiate de respirația lui Gilbert și cu ochii minții văzu fără dificultate procesul de alegere al unui CD și introducerea acestuia în aparat. După o clipă, din boxe aflate chiar în spatele lui bubui un cor. Acesta fu imediat dat mai încet, dar nu cine știe ce.

Tot tare era și Slider recunoscă fără plăcere o bucată din *Don Juan*.

– Vin aici să ascult muzică pentru că o pot pune cît de tare vreau fără să am necazuri cu vecinii, spuse Gilbert, aflat încă în spatele lui. Își apropie gura de urechea lui Slider, în timp ce brațul îi trecu pe lîngă el și apucă din nou cuțitul.

– O să-mi prindă foarte bine și ca să acopere orice gălăgie pe care ai putea-o face tu, spuse el cald, umed și aproape. Își petrecu un braț pe după gîtul lui Slider și puse delicat lama cuțitului pe bergata acestuia.

– Și acum să zicem că încetezi cu jocurile tale idioate și-mi spui motivul adevărat pentru care ai venit aici, detectiv inspector Slider. Vezi că m-am uitat prin buzunarele tale. Știu cine ești.

Slider simți gîdilătura metalului rece pe pielea lui și avu imaginea clară a interiorului propriei beregate. Văzuse destul de recent interiorul gîtlejurilor lui Roger Greatrex și Elizabeth Giles, ca să nu-și amintească.

– Dacă știi cine sînt, trebuie să știi și de ce mă aflu aici, spuse Slider. În mod ciudat nu mai era atît de rău acum, ca atunci cînd putea vedea cuțitul. Acum cel puțin știa încotro era îndreptat. Poate că tăierea beregatei nu era atît de dureroasă. Freddie zicea că moartea era aproape instantanee, atunci cînd era opera unui expert. Iar omul acesta era bun.

– Nu chiar, spuse Gilbert. Vreau să știu cât de mult știi.

– Știu totul, spuse Slider, așa încît dacă mi se întîmplă ceva, altcineva va veni după mine și tot așa. Nu o să scapi. Deci nu o să-ți folosească la nimic dacă mă omori.

– Dar nici ție nu o să-ți folosească la nimic, spuse Gilbert logic. Chiar și la voce semăna destul de bine cu Mills. Deci, continuă acesta, dacă știi totul de ce ai venit singur să adușmeci pe aici?

– Eu fac doar recunoașterea, spuse Slider. Ceilalți sînt pe drum.

Atherton! își aminti el brusc.

Dumnezeule Mare, firește că cineva era pe drum și va ajunge aici dintr-o clipă într-alta. De ce naiba nu apăruse pînă acum?

– Ceilalți vor fi aici dintr-o clipă într-alta, continuă el și ceva în vocea lui trebuie să fi sunat foarte convingător deoarece cuțitul fu îndepărtat de pe beregată și Gilbert apăru din spatele lui, mai întîi ca să se uite pe fereastră și apoi ca să se așeze din nou în fața lui Slider, privindu-l gînditor.

– Nu te cred, spuse Gilbert într-un tîrziu, începînd din nou jocul acela afurisit cu lama cuțitului. Spune-mi ce știi și apoi voi decide ce-o să-ți fac.

Lui Slider nu-i plăcu formularea. Ce-o să fac cu tine ar fi sunat mai plăcut. Decise să fie direct.

– Știu despre acei oameni pe care i-ai omorît și despre cel pe care l-ai ratat și știu de ce ai făcut asta.

Gilbert îl urmărea întrebător.

– Ai fost șocat și revoltat de blasfemia la care ai asistat – și de acceptarea calmă, din partea societății. Iar Roger Greatrex chiar a apreciat-o! El era simptomatic pentru tot răul de care suferă lumea modernă – șmecher, deștept, primejdios. Iar viața lui particulară era la fel de rea ca și viața profesională – toată lumea

știa ce fel de om era. De aceea ai hotărît să începi cu el.

– Continuă, spuse Gilbert. Părea plăcut interesat, iar cuțitul se odihnea acum nemișcat pe genunchiul său. Oricum îi place să audă vorbindu-se despre el, se gîndi Slider. Dacă ar putea continua discuția pînă la sosirea lui Atherton...

– Dificultatea era să ajungi în preajma lui. Nu știai nici măcar unde locuiește. Apoi ai văzut în ziare că urma să apară la televizor, în cadrul emisiunii *Întrebări ale vremurilor noastre* care se transmite în direct din White City. Te-ai dus acolo în seara respectivă și ai ales din coada cozii un jegos fericit să-ți vîndă biletul pentru douăzeci de lire. Odată înăuntru, a fost destul de ușor să te desprinzi de restul lumii – acolo este întotdeauna haos.

– Măi să fie, știi totul, da? spuse Gilbert ironic, dar nu părea furios, ci mai curînd fascinat.

Slider continuă, încercînd să pară cît mai degajat posibil:

– Singurul lucru pe care nu-l știu este cum ai reușit să dai acolo de Roger Greatrex – sau a fost norocul, pur și simplu.

– Nu numai. Am mai participat și alătdată la această emisiune – cînd au discutat probleme religioase și etice – deci cunoșteam obiceiurile. În plus, pe vremea cînd eram la școală, am fost acolo cu o excursie organizată, cu ghid, deci cunoșteam locurile. Dificultatea era să-l surprind singur. M-am ascuns pe scară și am urmărit prin geam salonul verde. Nu mi-a venit să-mi cred ochilor cînd l-am văzut apărînd singur. Doar că a intrat în altă cameră.

Cuțitul fu lovit repede de rotula genunchiului. Slider își jură că dacă va scăpa viu de aici, nimeni asupra căruia avea cît de cît influență, nu va mai purta vreodată șort.

– M-am dus la ușa, spuse Gilbert și am ascultat. Mă gîndeam că dacă ar fi singur acolo...

Gilbert se opri.

– Dar nu era. Era cu o femeie, spuse Slider, Gilbert îl privi cu severitate.

– I-am auzit – animale puturoase! L-am auzit! L-am auzit potolindu-și plăcerea murdară – oriunde îl apuca, asemenea unui cîine. Ah, am știut atunci că aveam dreptate să-l omor. În sfîrșit, a ieșit de acolo și s-a îndreptat spre toaleta bărbaților. Mă pregăteam să intru după el cînd a apărut femeia aceea și eu a trebuit să mă ascund. M-am gîndit să o curăț și pe ea, dar eu îl voiam pe Greatrex. Ea putea aștepta. Știi ce făcea creatura aia nerușinată?

– Da, cred că da, spuse Slider. Se spăla.

– Ca și cum apa singură l-ar fi putut curăța de așa ceva!

Gilbert se opri o clipă și se uită gînditor la Slider.

– Ești creștin?

– Da, spuse Slider, recunoscător că putea afirma asta cu oarecare convingere.

– Mergi la biserică?

– Cînd reușesc. Cînd nu lucrez.

– Nu ar trebui să permiți ca munca să se interfereze cu datoria ta față de Dumnezeu. Asta nu este o scuză, spuse Gilbert cu severitate.

– Continuă cu Greatrex, spuse Slider slab. Își linse buzele și simți gustul sîngelui. Capul îi sîngera din nou.

– Cînd l-ai găsit în toaleta bărbaților...

– M-am apropiat de el pe la spate, l-am apucat și i-am citit sentința. Iezechiel, capitolul 18, versetul 24 „Dacă un om drept se va abate de la viața lui cea dreaptă, să mai trăiască? Ca toate faptele lui bune să nu i se pună la socoteală din pricina necredinței și a păcatului pe care l-a săvîrșit! Din această pricină să

moară“. Nu s-a luptat. Spre deosebire de o bestie proastă, el știa ce se întâmpla și știa de ce anume. Am văzut în ochii lui înțelegerea, când l-am privit în oglindă. Apoi i-am băgat biletul în buzunar, l-am apucat de bărbie și l-am tăiat.

Slider n-a știut niciodată cît de multă emoție se putea ascunde în acest cuvînt scurt. Era un cuvînt atît de ascuțit, sonor, mustind a sînge. Muzica din spatele lui bubui, sunînd distorsionat, i se făcu foarte rău și în fața ochilor văzu numai pete. Comoție, își spuse el. Se luptă să rămînă conștient.

– După aceea, spuse el. Spune-mi ce ai făcut după aceea.

– Am crezut că știi totul, spuse Gilbert plin de suspiciune.

– Ai urcat în lift... te-ai dus la cantină... te-ai pierdut printre ceilalți, spuse Slider cu dificultate. Ai ascuns... ai ascuns sacul... pe acoperișul liftului.

Gilbert se relaxă.

– Mi-a părut rău să mă despart de pardesiul acela, dar niciodată n-aș fi reușit să scot sîngele de pe el.

– Dar cuțitul, spuse Slider, de ce ai lăsat cuțitul acolo?

– Mi l-a smuls din mîină în timpul căderii și a aterizat pe el. Nu am vrut să-l mișc. Se vede întotdeauna, nu-i așa, cînd cineva este mișcat?

Slider dădu din cap, dar apoi regretă, în timp ce valuri de durere se prăbușeau asupra capului său, ca niște bolovani.

– Singurul lucru pe care l-am făcut a fost să-i bag chestia înăuntru. Nu-l puteam lăsa așa. Cuțitul – mă rog, el nu conta. Mai am atîtea altele. Colecționez cuțite, adăugă el privind visător spre peretele unde erau etalate acestea.

– Există ceva frumos și simplu și pur într-o lamă de cuțit – de aceea se vorbește atît de mult despre

ele în *Biblie*. Mai ales ca despre un instrument de răzbunare a lui Dumnezeu. Trece lama de-a lungul cărnii încordate și eliberează sufletul într-o revărsare uriașă de roșu. Acest roșu care este natura animalică a omului, păcatul lui. Pământul însetat bea sacrificiul și se potolește. Iar sufletul lui se înalță spre Dumnezeu, pentru judecată. Atît de simplu, atît de ușor.

Slider clipi de usturime cînd un fir de sînge îi intră în ochi. Începea să piardă controlul asupra situației.

– De ce, spuse el spart, ți-ai omorît mama?

Aerul visător al lui Gilbert dispăru, expresia i se înăspri.

– Mama mea a murit acum zece ani, de cancer. Femeia aceea bună care m-a crescut, ea a fost mama mea. Stricata aceea care m-a purtat în pîntece nu a însemnat nimic pentru mine. Ea nu era decît desfrîu și murdărie, era Babilonul...

– Ea era singura persoană care știa despre tine și despre fratele tău. Ea știa că aveai de gînd să-l lași pe fratele tău geamăn să fie acuzat pentru ce ai făcut tu. Ți-a reproșat asta, nu-i așa? Iar tu nu ai putut suporta. Ți-a spus că ar trebui să-ți primești pedeapsa...

Gilbert se mișcă uimitor de iute pentru gabaritul lui și cuțitul fu din nou pe gîtul lui Slider, capul îi fu tras pe spate, de păr, agonizant, mirosul de transpirație fiind aproape copleșitor.

– Pedeapsă? Nu crezi că știi ce înseamnă pedeapsa? Am învățat despre ea pe genunchii mamei mele. Biciuiește-ți carnea astfel ca să-ți purifici sufletul. În suferință se află mîntuirea. Biciuiește-ți spinarea cu vergi și biciuști – așa cum a făcut tatăl meu cu mine, din dragoste pentru mine. Izgonește diavolul prin bătai și lasă-l pe Domnul să intre!

Dădu drumul brusc capului lui Slider și se îndreptă spre zona de unde venea muzica aceea asurzitoare.

– Carnea nu este decît un înveliș pentru suflet, un înveliș fără nici un sens. Carnea este doar capcană și înșelăciune. Tentățiile cărnii însă sînt puternice, ah, da. Cît de puternice! Trebuie să o pedepsești, să o pedepsești zi de zi, să scoți afară din ea desfrîul și răul. Cînd diavolul își înalță capul, tu trebuie să-l forțezi să și-l plece la loc.

Printre valurile de greață, Slider își dădu brusc seama ce anume făcea Gilbert aici, la ce anume foloseau greutățile acelea și gaura din banchetă. Gemu incapabil să se stăpînească. Omul ăsta, își spuse el sumbru, este nebun de legat. Probabil să o să mă omoare și pe mine – dar îi era din ce în ce mai greu să-i pese de asta.

Își dori să înceteze muzica aceea de Mozart. Cît putea dura o scenă în care ți se pregătea moartea? Cît de cumplit îl durea capul. Se gîndi totuși că sfîrșitul îi era foarte aproape.

Și deodată Gilbert se opri încremenit la jumătatea drumului și la jumătatea tiradei. Fără acel cuțit ar fi arătat caraghios în șortul și șosetele acelea. Slider nu mai putea vedea cuțitul. Era undeva în el? Nu, cu siguranță că și-ar fi amintit asta. Ce se întîmpla cu Gilbert? Slider stătea cu bărbia căzută în piept și cu un efort uriaș reuși să și-o ridice, își înalță capul care-i pulsa, umflat ca o minge de fotbal și privi prin sîngele și sudoarea care-i împăienjneau priveliștea.

Gilbert stătea lîngă ușă ascultînd, cu toate fibrele încordate.

Apoi o deschise brusc. În încăpere pătrunse o pală de aer dumnezeiesc de proaspăt și Slider văzu în dreptul ei pe Atherton – elegantul, parfumatul Atherton. Cavaleria.

– Ce nai... exclamă Atherton și o clipă ochii i se măriră a surpriză cînd recunoscuseră chipul din fața lui. Cum ai ajuns aici?

Slider încercă să-l avertizeze, dar nu reuși să scoată nici un sunet. Nu putea decît să-și țină capul ridicat. Văzu o scurtă luptă; Gilbert îl împinse cu violență într-o parte pe Atherton, apoi fugi.

Atherton se clătină ca beat și dispăru pentru o clipă după garduleț. Slider văzu în spatele lui Gilbert, oh, binecuvîntată priveliște, uniforme albastru-închis ale polițiștilor care veneau din gangul lateral. Probabil că Atherton s-a gîndit să cheme și infanteria, cînd Slider nu a răspuns la telefonul mobil.

Băieților nu mai trebuia să li se ordone să-l prindă pe Gilbert – să imobilizezi un om care fuge, ține de cel mai elementar instinct. S-au năpustit asupra lui ca fiarele iadului.

Atherton reapăru în ușă, cu o expresie de mirare pe chip, ținîndu-se cu mîinile de burtă, ca un episcop sătul. Slider voi să spună ceva, se gîndea la o glumă cu episcopi, dar parcă vorbele nu puteau să i se desprindă de pe buze.

Atherton își desfăcu palmele și le privi. Erau roșii ca și cămașa lui. În timp ce Slider încerca să înțeleagă ce se întîmplă, Atherton spuse pe un ton de conversație:

– Oh, la naiba! Apoi căzu în genunchi ca un bizon înjunghiat și alunecă grațios într-o parte.

Sfîrșit

CYNTHIA HARROD-EAGLES

Alături de iubita lui, violonista Joanna, ocupată cu repetițiile la *Don Juan*, care aveau loc la Glyndebourne, detectivul inspector Bill Slider este aproape fericit când este chemat la Centrul TV al BBC-ului, din White City, unde Roger Greatrex, un apreciat critic muzical și un pasionat de Operă, se pare că și-a pus capăt zilelor, doar cu câteva minute înainte de a participa la o emisiune în direct.

Există însă semne care arată că totuși cineva a atins cadavrul și Slider suspectează o crimă. Se știe că, doar cu puțin înaintea morții, Greatrex a avut o discuție violentă cu un coleg care urma să apară și el în emisiune, dar acesta refuză să divulge motivul disputei. Alți doi membri din echipa de producție au și ei motive pentru a fi putut comite crima și nimeni din clădire nu are un alibi solid. Bănuiala cade asupra unui coleg și bun prieten al lui Slider.

Detectivul inspector este presat să-l aresteze și toate instinctele sale contrazic evidența. Un criminal periculos se află în libertate și ar putea ucide din nou...

Lei: 95000

www.miron.ro

M A G A Z I N V I R T U A L